Stephen King
Jumătatea întunecată

Traducere: Mircea Pricăjan
Editura Aquila, 2006

Stephen King
The dark half
Viking, 1989

Versiune ebook: 1.0

Cartea aceasta este pentru Shirley Sonderegger, care mă ajută să-mi văd de treabă, şi pentru soţul ei, Peter.

Nota autorului

Îi sunt recunoscător răposatului Richard Bachman pentru ajutorul şi inspiraţia pe care mi le-a oferit. Fără el, romanul acesta n-ar fi putut exista.

S.K.

Prolog

– Taie-l, spuse Machine. Taie-l cât eu stau aici şi mă uit. Vreau să văd cum curge sângele. Nu mă face să-ţi spun de două ori.

Metoda lui Machine de George Stark

Vieţile oamenilor - adevăratele lor vieţi, spre deosebire de existenţele lor simple, fizice - încep în momente diferite. Adevărata viaţă a lui Thad Beaumont, un băieţel care s-a născut şi a crescut în sectorul Ridgeway al localităţii Bergenfield, a început în 1960. În anul acela i s-au întâmplat două lucruri. Primul i-a marcat viaţa; al doilea aproape că i-a curmat-o. Acela a fost anul în care Thad Beaumont avea unsprezece ani.

În ianuarie a trimis o povestire scurtă la un concurs literar sponsorizat de revista *American Teen.* În iunie a primit o scrisoare semnată de redactorii revistei, prin care aceştia îi comunicau că i-a fost acordată o Menţiune de Onoare la categoria Ficţiune. Scrisoarea spunea mai departe că membrii juriului i-ar fi acordat Premiul al Doilea dacă formularul său de înscriere nu ar fi scos la iveală că mai avea încă doi ani până să devină un „adolescent american" în toată regula. Totuşi, spuneau redactorii, povestea lui, „în afara casei lui Marty", era o lucrare extraordinar de matură şi, pentru asta, merita toate laudele.

Două săptămâni mai târziu, de la *American Teen* i-a sosit o Diplomă de Merit. Era un plic recomandat, cu valoare declarată. Pe diplomă, numele lui era scris cu litere elegante, dar cu atâtea înfloriturî încât abia a reuşit să le citească, iar în partea de jos avea o ştampilă aurie, cu logo-ul *American Teen* marcat în relief - silueta unui băiat cu părul tuns scurt şi a unei fete cu codiţe dansând zvăpăiat.

Mama l-a apucat pe Thad - un băiat tăcut şi serios, care părea să nu poată ţine niciodată lucrurile în mână şi care deseori se împiedica în propriile sale picioare mari - în braţe şi l-a sufocat cu sărutări.

Tatăl lui n-a fost impresionat.

– Dacă a fost atât al naibii de bună, de ce nu i-au dat nişte bani? a mormăit el din adâncul fotoliului.

– Glen...

– Las-o baltă. Poate că, odată ce termini să-l smotoceşti, Ernest Hemingway ăsta al nostru o să-mi aducă o bere.

Mama lui n-a mai spus nimic... dar a dat la înrămat scrisoarea trimisă de el şi diploma care a venit după aceea, plătind pentru lucrare din banii ei de buzunar, şi a atârnat-o în camera lui, deasupra patului. Când veneau rudele sau alţi vizitatori, ea îi ducea să o vadă. Thad, le spunea acestora, va fi într-o bună zi un mare scriitor. Întotdeauna a simţit ea că băiatul e menit pentru ceva mare, iar aceasta era prima dovadă. Lucrul acesta îl stingherea pe Thad, dar îşi iubea prea mult mama ca să-i spună ce simţea.

Stingherit sau nu, Thad a ajuns la concluzia că mama lui avea cel puţin parţial dreptate. Nu ştia dacă era născut să fie un *mare* scriitor sau nu, dar avea să fie *un fel* de scriitor, orice s-ar întâmpla. De

ce nu? Se pricepea la asta. Mai mult, se simţea bine scriind. Când îi veneau cuvintele potrivite, se simţea nemaipomenit de bine scriind. Şi nu vor putea să refuze mereu să-l plătească datorită unui detaliu tehnic. Nu va avea mereu unsprezece ani.

Al doilea lucru important care i s-a întâmplat în 1960 a început în august. Atunci a început el să aibă dureri de cap. Nu erau rele la început, dar pe când s-a deschis anul şcolar, la începutul lui septembrie, durerile blânde şi mocnite de la tâmple şi din spatele frunţii au degenerat în maratoane crâncene şi monstruoase de agonie. Nu putea face nimic altceva atunci când durerile acestea îl ţineau captiv în menghina lor, decât să zacă lungit în camera lui întunecată, aşteptând să moară. Către sfârşitul lui septembrie, chiar *spera* să moară. Iar spre mijlocul lui octombrie, durerea crescuse atât de mult, încât a început să se teamă că nu va mai muri.

Faza premergătoare acestor teribile dureri de cap era de obicei marcată de un sunet fantomatic pe care numai el îl putea auzi - semăna cu ciripitul îndepărtat a mii de păsărele mici. Uneori îşi închipuia că aproape putea vedea păsările acestea - pe care el le credea că erau vrăbii - înghesuindu-se cu zecile pe firele de telefon şi pe acoperişuri, aşa cum făceau primăvara şi toamna.

Mama lui l-a dus la doctorul Seward.

Doctorul Seward s-a uitat în ochii lui cu un oftalmoscop şi a scuturat din cap. Apoi, trăgând draperiile şi stingând becul din tavan, i-a spus lui Thad să se uite la o parte albă de pe peretele din cabinetul de consultaţii. Cât Thad se uita acolo, folosind o lanternă, doctorul a aprins şi a stins la intervale scurte un cerc de lumină puternică.

– Te face asta să te simţi ciudat, fiule?

Thad a scuturat din cap.

– Nu te simţi ameţit? Ca şi când ti-ar veni să leşini?

Thad a scuturat iarăşi din cap.

– Simţi vreun miros? Cum ar fi cel de fructe putrede sau de cârpe arse?

– Nu.

– Dar păsările? Le-ai auzit cât te-ai uitat la lumina intermitentă?

– Nu, a spus Thad, nedumerit.

– Nervii sunt de vină, a spus tatăl său mai târziu, după ce Thad a fost trimis în camera de aşteptare. Puştiu' ăsta afurisit e-un pachet de nervi.

– Cred că-i vorba de-o migrenă, le-a spus doctorul Seward. E neobişnuit la cineva atât de tânăr, dar nu e ceva nemaiauzit. Şi pare a fi un băiat foarte... sensibil.

– Chiar este, a spus Shayla Beaumont, nu fără o oarecare urmă de consimţire.

– Ei bine, s-ar putea să apară cândva un leac. Pentru moment, însă, mă tem că va trebui pur şi simplu să le îndure.

Dar nu era vorba de nervi şi nu era vorba de migrene, şi nu se terminase.

Cu patru zile înainte de Halloween, Shayla Beaumont l-a auzit ţipând pe unul dintre copiii cu care Thad aştepta în fiecare dimineaţa autobuzul şcolii. S-a uitat pe geamul de la bucătărie şi şi-a văzut fiul căzut la pământ în parcarea din faţa casei, zvârcolindu-se cuprins de convulsii. Sufertaşul său zăcea alături de el, cu conţinutul lui de fructe şi sandvişuri vărsat pe suprafaţa de asfalt a parcării. A

dat fuga afară, i-a îndepărtat pe ceilalţi copii, după care n-a făcut decât să stea asupra lui neajutorată, temându-se să-l atingă.

Dacă autobuzul cel mare şi galben condus de domnul Reed ar fi venit puţin mai târziu, Thad ar fi putut muri acolo, la marginea parcării din faţa casei sale. Dar domnul Reed fusese medic în Coreea. A reuşit să-i lase băiatului capul pe spate şi să-i deschidă o cale de respiraţie înainte ca Thad să se înece cu propria sa limbă. A fost transportat cu ambulanţa la Spitalul Districtual Bergenfield şi, când a fost adus pe targa înăuntru, s-a întâmplat ca un doctor pe nume Hugh Pritchard să se afle tocmai atunci la Urgenţe, bând cafea şi schimbând minciuni despre golf cu un prieten. Iar Hugh Pritchard s-a întâmplat de asemenea să fie cel mai bun neurochirurg din statul New Jersey.

Pritchard a cerut să fie făcute câteva radiografii şi s-a uitat peste ele. Le-a arătat soţilor Beaumont, cerându-le să se uite cu mai mare atenţie la o umbră vagă pe care el o încercuise cu un creion galben cu ceară.

– Asta, a spus el. Ce e asta?

– De unde dracu' să ştim noi? a întrebat Glen Beaumont. La naiba, dumneata eşti doctorul.

– Aşa-i, a spus Pritchard sec.

– Nevastă-mea a zis c-a făcut ca şi când ar fi avut o criză, a zis Glen.

Doctorul Pritchard a spus:

– Dacă vreţi să spuneţi că a suferit un atac de apoplexie, da, a suferit. Dacă vreţi să spuneţi un atac de *epilepsie,* sunt cât se poate de sigur că n-a suferit aşa ceva. Un atac atât de grav ca al fiului dumneavoastră ar fi fost cu siguranţă *grand mal,* iar

Thad n-a manifestat absolut nici-o reacţie la testul Litton Light. De fapt, dacă Thad ar suferi de epilepsie *grand mal,* n-aţi avea nevoie de-un doctor să vă spună asta. Băiatul s-ar zvârcoli ca un apucat pe covorul din sufragerie de fiecare dată când imaginea de la televizor ar începe să se învârtă.

– Atunci, ce este? a întrebat Shayla cu timiditate.

Pritchard s-a întors la radiografia fixată pe partea din faţă a cutiei cu neon.

– Ce este *asta?* a răspuns el şi a lovit iarăşi zona încercuită. Brusca declanşare a durerilor de cap, împreună cu lipsa desăvârşită de până acum a vreunui fel de atac îmi sugerează că fiul dumneavoastră are o tumoare cerebrală, probabil încă mică şi să sperăm că benignă.

Glen Beaumont se uita împietrit la doctor în vreme ce soţia lui stătea lângă el şi lăcrima în batistă. Lăcrima fără să scoată vreun sunet. Plânsetul acela tăcut era rezultatul unor ani întregi de antrenament în familie. Pumnii lui Glen erau iuţi şi dureroşi şi nu lăsau aproape niciodată urme, iar după unsprezece ani de durere tăcută, probabil că n-ar fi putut plânge cu voce tare nici dacă ar fi vrut.

– Asta înseamnă că vreţi să-i tăiaţi creierii? a întrebat Glen cu tactul şi delicateţea sa obişnuită.

– Nu m-aş exprima tocmai aşa, domnule Beaumont, dar, da, cred că e necesară o operaţie de tatonare.

Iar în gând şi-a spus: *Dacă există într-adevăr un Dumnezeu şi dacă într-adevăr ne-a făcut după chipul şi asemănarea Sa, nu vreau să mă gândesc de ce sunt atât de-a naibii de mulţi oamenii ca ăsta care se plimbă nestingheriţi, ţinând în mâini sortite atâtor alţi oameni.*

Glen a tăcut vreme de mai multe momente lungi, cu capul în piept, cu sprâncenele încruntate meditativ, într-un târziu, şi-a ridicat privirea şi a rostit întrebarea care-l frământa mai mult ca oricare alta.

– Spune-mi adevărul, doctore, - cât o să ne coste toate astea?

Infirmiera din camera de operaţie l-a văzut prima.

Ţipătul a răsunat strident şi şocant în încăperea în care, în ultimele cincisprezece minute, singurele sunete fuseseră comenzile murmurate ale doctorului Pritchard, şuieratul burduhănosului aparat de respiraţie artificială şi bâzâitul scurt şi ascuţit al fierăstrăului chirurgical.

Femeia s-a împleticit în spate, a lovit o tavă cu rotile pe care fuseseră cu grijă aşezate aproape două duzini de instrumente şi a răsturnat-o. Aceasta a căzut pe gresie cu un zăngănit reverberant, urmat de o serie de clinchete mai mici.

– Hilary! a strigat infirmiera şefă.

Vocea ei era plină de şoc şi surprindere. Uită de sine atât încât chiar făcu o jumătate de pas către femeia care o luase la goană cu halatul verde fluturându-i în urmă.

Doctorul Albertson, care asista la operaţie, o lovi scurt pe infirmieră în gambă cu un picior încălţat în şoşon.

– Ţine minte unde te afli, te rog!

– Da, doctore.

Femeia s-a întors imediat la loc, fără a se uita măcar la uşa sălii de operaţie când aceasta se trânti de perete şi Hilary părăsi scena, încă strigând ca o maşină de pompieri care goneşte pe stradă.

– Pune instrumentele în sterilizator, a spus Albertson. Imediat. Fuga-fuguţa.

– Da, doctore.

A început să adune instrumentele, respirând greu, în mod limpede tulburată, dar menţinându-şi controlul.

Doctorul Pritchard nu părea să fi observat nimic din toate acestea. El se uita cu atenţia răpită prin fereastra care fusese perforată în craniul lui Thad Beaumont.

– Incredibil, a murmurat el. Pur şi simplu incredibil. Ăsta-i un caz cu adevărat rar. Dacă nu aş vedea cu propriii mei ochi...

Şuieratul sterilizatorului a părut să-l trezească şi s-a uitat la doctorul Albertson.

– Vreau aspirare, a spus el tăios.

A aruncat o privire spre infirmieră.

– Şi *tu* ce dracu' faci? Rezolvi rebusul din ziarul *Times* de duminică? Mişcă-ţi curu-ncoace cu alea!

Femeia a venit, aducând instrumentele într-o tăviţă nouă.

– Aspiră, Lester, i-a spus Pritchard lui Albertson. Chiar acum. Apoi o să-ţi arăt ceva ce n-ai văzut niciodată altundeva decât la spectacolul cu monştri de la bâlciul districtual.

Albertson a adus pompa de aspirare, ignorând-o pe infirmiera şefa, care sări în spate, eliberându-i calea, balansând în acelaşi timp instrumentele cu dexteritate. Pritchard se uita la anestezist.

– Dă-mi o presiune arterială bună, prietene. Nu-mi trebuie altceva decât o presiune arterială bună.

– Are o sută cinci cu şaizeci şi opt, doctore. E stabilă ca o piatră.

– Ei bine, maică-sa spune că-l avem în faţa noastră pe următorul William Shakespeare, aşa că ai grijă să nu se schimbe. Aspiră-l, Lester - nu te juca cu blestemăţia aia!

Albertson a aspirat, curăţând sângele. Echipamentul de monitorizare bipăia egal, monoton, reconfortant, în fundal. Apoi de aspirat şi-a aspirat propria sa respiraţie. S-a simţit ca şi când l-ar fi lovit cineva cu pumnul în partea de sus a stomacului.

– O, Dumnezeule. O, Iisuse. Iisuse Christoase.

S-a dat în spate pentru o clipă... apoi s-a aplecat mai aproape. Deasupra măştii sale şi dedesubtul ochelarilor cu ramă de corn, ochii lui erau căscaţi de-o bruscă curiozitate scânteietoare.

– Ce-i asta?

– Cred că vezi şi tu ce este, a spus Pritchard.

Doar că-ţi trebuie o secundă ca să te obişnuieşti cu ea. Am citit despre asta, dar nu m-am aşteptat chiar să o văd cu ochii mei.

Creierul lui Thad Beaumont avea culoarea marginii exterioare a unei cochilii de scoică - un gri obişnuit cu o urmă foarte fină de trandafiriu.

Din suprafaţa netedă a duramaterului ieşea în relief un singur ochi uman orb şi malformat. Creierul pulsa încet. Ochiul pulsa odată cu el. Părea că încerca să clipească spre ei. Asta - felul cum încerca să clipească - fusese ceea ce o făcuse pe infirmieră să fugă din sala de operaţie.

– Iisuse Dumnezeule, ce-i asta? a întrebat Albertson din nou.

– Nu-i nimic, a spus Pritchard. Odată s-ar putea să fi fost o parte dintr-o fiinţă umană vie. Acum nu e nimic. Doar o problemă, adică. Şi se întâmplă să fie o problemă pe care o putem rezolva.

Doctorul Loring, anestezistul, a spus:

– Am voie să mă uit, doctore Pritchard?

– Încă e stabil?

– Da.

– Vino, atunci. Despre aşa ceva o să le povesteşti nepoţilor. Dar mişcă-te repede.

În vreme ce s-a uitat Loring, Pritchard s-a întors spre Albertson.

– Dă-mi fierăstrăul, a spus el. Vreau să-l deschid un pic mai mult. Apoi sondăm. Nu ştiu dac-o să-l pot scoate tot, dar o să scot atât cât pot.

Les Albertson, îndeplinind acum rolul de infirmieră şef, a aşezat sonda proaspăt sterilizată în mâna înmănuşată a lui Pritchard atunci când acesta i-o ceru. Pritchard - care fredona acum pe sub mustaţă melodia de generic a serialului *Bonanza* - a lucrat cu repezeală şi aproape fără efort, folosind doar uneori oglinda ca de dentist instalată la capătul sondei. A lucrat în principal folosindu-se doar de simţul tactil. Albertson avea să spună mai târziu că niciodată în viaţa lui nu a asistat la o intervenţie chirurgicală atât de aşezată şi de palpitantă.

Pe lângă acel ochi, chirurgii au găsit o parte dintr-o nară, trei unghii şi doi dinţi. Unul dintre aceştia avea în el o carie mică. Ochiul a continuat să pulseze şi să încerce să clipească până în clipa când Pritchard a folosit bisturiul-ac mai întâi pentru a-l puncţiona şi apoi pentru a-l extirpa. Întreaga operaţie, de la sondarea iniţială şi până la extirparea finală, a durat doar douăzeci şi şapte de minute. Cinci bucăţi de carne au căzut cu un plescăit ud în tava cu rotile din oţel inoxidabil de lângă capul ras al lui Thad.

– Cred că am terminat, a spus Pritchard într-un sfârşit. Toate ţesuturile străine au părut să fie legate

prin ganglioni rudimentari. Chiar dacă mai *sunt* şi alte bucăţi, cred că sunt şanse bune să le fi omorât.

– Dar... cum se poate aşa ceva, dacă băiatul este încă în viaţă? Adică, toate sunt parte din *el,* nu-i aşa? a întrebat Loring uluit.

Pritchard a arătat cu degetul spre tăviţă.

– Am găsit un ochi, nişte dinţi şi câteva unghii în capul puştiului şi tu crezi că au fost o parte din el? Ai observat că i-ar lipsi vreo unghie? Vrei să verifici?

– Dar chiar şi cancerul este doar o parte din organismul pacientului...

– Ăsta n-a fost cancer, i-a spus Pritchard cu răbdare. În vreme ce vorbea, mâinile lui continuau să-şi facă meseria. În cazul multor naşteri când mama aduce pe lume un singur copil, acel copil şi-a început de fapt existenţa ca geamăn, prietene. S-ar putea ca incidenţa să fie chiar de două cazuri la fiecare zece. Ce se întâmplă cu celălalt fetus? Cel puternic îl absoarbe pe cel slab.

– Îl absoarbe? Vrei să spui că-l *mănâncă?* a întrebat Loring. Părea puţin cam verde. Discutăm cumva despre un fel de canibalism *în utero?*

– Spune-i cum îţi place; se întâmplă destul de des. Dacă vor construi vreodată dispozitivul ăla, sonargram, despre care se tot vorbeşte la conferinţele medicale, s-ar putea chiar să aflăm *cât* de des. Dar, indiferent de cât de des sau de rar se întâmplă, ceea ce-am văzut astăzi este ceva mult mai rar. O parte din geamănul băiatului ăstuia a scăpat neabsorbită. S-a întâmplat să ajungă în lobul lui pre-frontal. Ar fi putut la fel de bine să-i ajungă în intestine, în splină, în măduva spinării, oriunde. De obicei, singurii doctori care văd ceva de genul ăsta sunt patologii - ies la iveală în timpul autopsiilor, iar

eu n-am auzit niciodată de-un caz în care cauza morţii să fie ţesutul străin.

– Ei bine, ce s-a întâmplat aici? a întrebat Albertson.

– Ceva a făcut masa asta de ţesut, care probabil că avea o dimensiune submicroscopică în urmă cu un an, să-şi reia activitatea. Mecanismul de creştere al geamănului absorbit, care ar fi trebuit să se oprească pentru totdeauna cu cel puţin o lună înainte ca doamna Beaumont să nască, a fost cumva pus din nou în mişcare... iar blestemăţia chiar a început să funcţioneze. Nu-i niciun mister cu privire la ce s-a întâmplat; doar presiunea intracraniană a fost suficientă să-i provoace puştiului durerile de cap şi convulsiile care l-au adus aici.

– Da, a spus Loring încet, dar *de ce* s-a întâmplat asta?

Pritchard a scuturat din cap.

– Dacă, peste treizeci de ani, o să mai practic şi altceva în afară de lovitura cu crosa de golf, o să-mi poţi pune din nou întrebarea asta. Atunci s-ar putea să am un răspuns. Tot ce ştiu acum este că am localizat şi că am extirpat un soi de tumoare foarte rară şi foarte specializată. O tumoare *benignă.* Şi, dacă nu se vor ivi complicaţii, cred că asta-i tot ce trebuie să ştie părinţii lui. Tatăl băiatului îl va face pe omul din Piltdown[1] să semene cu unul dintre copiii care spun lucruri trăsnite. Nu mă pot închipui

1 Omul din Piltdown - presupusă specie umană timpurie, având ca dovadă a existenţei un craniu descoperit, aparent, într-o carieră de prundiş în 1912, dar care, în 1953, a fost declarat drept fals, fiind de fapt construit dintr-un craniu uman şi o mandibulă de maimuţă (după regiunea Piltdown din sud-estul Angliei) - n. tr.

explicându-i că i-am făcut o aspiraţie fiului lui de unsprezece ani. Les, hai să-l închidem.

Şi, ca un gând de pe urmă, către infirmiera de operaţie, a adăugat pe un ton plăcut:

– Vreau să fie concediată cretina aia care a fugit de aici. Notează undeva, te rog!

– Da, doctore.

Thad Beaumont a părăsit spitalul după nouă zile de la operaţie. Vreme de aproape şase luni după aceea, partea stângă a corpului său a fost deranjant de slăbită şi, uneori, când era foarte obosit, vedea în faţa ochilor modele ciudate, nu tocmai aleatorii, de lumini pulsânde.

Drept cadou de însănătoşire grabnică, mama îi cumpărase o maşină de scris Remington 32 veche şi aceste scăpărări de lumină se întâmplau cel mai adesea când stătea gârbovit asupra ei înainte de ora de culcare, luptându-se să găsească modul corect de a spune ceva sau încercând să-şi dea seama ce ar trebui să se întâmple mai departe în povestea pe care o scria. Într-un sfârşit, şi acestea au trecut.

Sunetul acela fantomatic şi înfiorător de ciripituri - sunetul a escadrile întregi de vrăbii aflate în zbor - nu a reapărut deloc după operaţie.

A continuat să scrie, câştigând încredere şi rafinându-şi stilul de începător, şi şi-a vândut prima povestire - celor de la *American Teen* - la şase ani după ce şi-a început adevărata viaţă. După aceea, pur şi simplu nu s-a mai uitat în urmă.

Din câte ştiau părinţii sau Thad însuşi, în toamna celui de-al unsprezecelea an al vieţii sale, din lobul prefrontal al creierului său fusese eliminată o mică tumoare benignă. Când se gândea cât de cât la asta

(ceea ce a făcut din ce în ce mai rar pe măsură ce-au trecut anii), îşi spunea doar că fusese extrem de norocos că supravieţuise.

Mulţi dintre pacienţii care erau supuşi în zilele acelea primitive la operaţii pe creier nu supravieţuiau.

I. Nada prostului

Cu degetele lui lungi şi puternice, Machine îndreptă încet şi cu atenţie agrafele pentru hârtie.

– Ţine-i capul, Jack, îi spuse bărbatului din spatele lui Halstead. Ţine-l bine, te rog.

Halstead văzu ce avea de gând să facă Machine şi începu să ţipe în vreme ce Jake Rangely îl apăsă pe tâmple cu mâinile lui mari, ţinându-i capul nemişcat. Strigătele se înălţau şi reverberau în depozitul abandonat. Vastul spaţiu gol acţiona ca un amplificator natural. Halstead părea un cântăreţ de operă care-şi făcea încălzirea în seara premierei.

– M-am întors, spuse Machine.

Halstead strânse din ochi, închizându-i, dar asta nu-l ajută la nimic. Mica tijă din oţel trecu fără oprelişti prin pleoapa stângă şi împunse globul ocular de dedesubt producând un pocnet slab. Începu să se scurgă un fluid gelatinos, lipicios.

– M-am întors din morţi şi nu pari deloc bucuros să mă vezi, fiu de căţea nerecunoscător ce eşti.

În goană spre Babilon de George Stark

Unu - Oamenii vor vorbi

1

Numărul din 23 mai al revistei *People* era cât se poate de obişnuit.

Coperta era ocupată de Celebritatea Moartă a acelei săptămâni, o vedetă *rock and roii* care se spânzurase într-o celulă de închisoare după ce fusese arestată pentru posesie de cocaină şi alte diverse feluri de droguri. Înăuntru se afla obişnuitul meniu asortat: nouă crime de natură sexuală nerezolvate din jumătatea vestică, cea pustie, a statului Nebraska; un guru al alimentaţiei sănătoase care fusese prins pentru pornografie infantilă; o casnică din Maryland care crescuse un dovleac ce semăna puţin cu bustul lui Iisus Christos - dacă te uitai la el cu ochii pe jumătate închişi într-o cameră prost luminată, adică; o fată paraplegică ce se antrena pentru Biciclotronul din Mărul cel Mare; un practicant al luptelor libere care-şi revenea după un atac de cord; un actor de comedie care lupta în instanţă pentru neacordarea pensiei alimentară fostei sale soţii.

Mai era şi un reportaj despre un întreprinzător din Utah care scotea pe piaţă o nouă şi incitantă păpuşă numită Ma' mare! Aceasta se presupunea că semăna cu „soacra perfectă (?)”. Păpuşa avea un casetofon încorporat care arunca frânturi de dialog precum „Când era băiat mic, la *mine* acasă cina nu era niciodată rece, scumpa mea” şi „Când merg să stau vreo două săptămâni la el, *fratele* tău nu se

comportă niciodată de parcă mi-ar mirosi respiraţia a câine plouat”. Adevărata descoperire răsunătoare era că, în loc să tragi de o sfoară din spatele Ma' marei! ca s-o faci să vorbească, *pocneai* blestemăţia aia cât de tare puteai. „Ma' mare! e bine căptuşită, cu siguranţă nu se rupte şi cu siguranţă nu ciobeşte pereţii şi mobila”, spunea cu mândrie inventatorul ei, domnul Gaspard Wilmot (care, pomenea în trecere reportajul, fusese inculpat odată pentru evaziune fiscală, dar se renunţase la acuzaţii). Iar la pagina treizeci şi trei din acel amuzant şi instructiv număr al celei mai amuzante şi instructive reviste din America, se afla o pagină purtând un titlu tipic pentru revista *People:* direct, concis şi înţepător, BIO, spunea el.

– Celor de la *People,* îi spuse Thad Beaumont soţiei sale Liz pe când şedeau umăr lângă umăr la masa din bucătărie, citind împreună articolul pentru a doua oară, le place să treacă direct la subiect. Dacă nu te interesează Bio, treci mai departe la belele şi citeşti despre fetele care au fost ucise în inima Nebraskăi.

– Dacă stai să te gândeşti, asta nu-i chiar aşa de comic, spuse Liz Beaumont şi apoi îşi dădu în petic, înăbuşindu-şi un chicot cu pumnul dus la gură.

– Nu chiar, dar e-n mod sigur ciudat, spuse Thad şi începu iarăşi să întoarcă paginile articolului, frecându-şi absent cicatricea mică şi albă de pe frunte.

Ca aproape toate celelalte rubrici Bio din *People,* aceasta era singura parte din revistă căreia i se alocase mai mult spaţiu pentru cuvinte decât pentru fotografii.

– Îţi pare rău că ai făcut-o? întrebă Liz.

Îşi ţinea o ureche ciulită la gemeni, dar până atunci aceştia se comportaseră absolut minunat: dormeau buştean.

– În primul rând, spuse Thad, n-am făcut-o *eu.*

Am făcut-o *noi.* Amândoi pentru unu şi unu pentru amândoi, ţi-aminteşti?

Lovi cu degetul o fotografie de pe a doua pagină a articolului în care Liz îi întindea o farfurie cu prăjitură cu ciocolată şi nucă, în vreme ce el stătea la maşina de scris din care ieşea o foaie de hârtie. Era imposibil de spus ce scria pe foaia aceea, dacă scria ceva. Poate era mai bine aşa, căci trebuia să fie vorba doar de nişte bălmăjeli. Să scrie îi venise întotdeauna greu, şi nu era genul de lucru pe care să-l poată face în prezenţa altor oameni - mai cu seamă dacă unul dintre aceştia se întâmpla să fie un fotograf de la revista *People.* Pentru George lucrurile fuseseră mult mai simple, însă pentru Thad Beaumont era al naibii de greu. Liz nu se apropia de el atunci când încerca - şi uneori chiar reuşea - să scrie. Nu-i aducea nici *telegrame,* darămite prăjituri cu ciocolată şi nucă.

– Da, dar...

– În al doilea rând...

Se uită la fotografia în care Liz ţinea farfuria cu prăjituri şi el se uita în sus la ea. Râneau amândoi. Râjetele acelea arătau cât se poate de ciudat pe feţele unor oameni care, deşi într-o bună dispoziţie, se străduiau să facă un lucru atât de obişnuit cum e să zâmbeşti. Îl duse cu gândul înapoi la perioada când fusese ghid turistic în Munţii Apalaşi din Mâine, New Hampshire şi Vermont. În zilele acelea de demult avea un raton ca animal de companie şi-l numise John Wesley Harding. Nu c-ar fi făcut vreo

încercare de a-l domestici; îi căzuse pur şi simplu cu tronc ratonului. În serile răcoroase, bătrânului J. W. Îi plăcea să tragă la măsea, asta-i plăcea, iar când lua mai mult de-o singură duşcă, aşa rânjea şi el.

– În al doilea rând ce?

În al doilea rând, e destul de ciudat să vezi un scriitor ce-a fost nominalizat o dată la Premiul Naţional de Literatură şi pe soţia lui rânjind unul la celălalt ca doi ratoni beţi, îşi spuse şi nu-şi mai putu reţine râsul: acesta ţâşni din el.

– Thad, o să-i trezeşti pe gemeni!

Încercă, fără mulţi sorţi de izbândă, să-şi înăbuşe hohotele.

– În al doilea rând, arătăm ca doi idioţi, şi asta nu mă deranjează câtuşi de puţin, zise el şi-o strânse tare în braţe şi o sărută pe adâncitura gâtului.

În cealaltă încăpere, mai întâi William şi apoi Wendy începură să plângă.

Liz încercă să-i arunce o privire mustrătoare, dar nu reuşi. Îi pica prea bine să-l audă râzând. Îi pica bine, poate, fiindcă nu râdea foarte des. Sunetul râsetului său avea asupra ei un efect magic, exotic, străin. Thad Beaumont nu fusese niciodată un om care să râdă din tot sufletul.

– Eu sunt de vină, spuse el. Mă ocup eu de ei.

Dădu să se ridice, se lovi de masă şi aproape c-o răsturnă. Era un om blând, dar ciudat de neîndemânatic; partea aceea din băiatul care fusese încă mai trăia în el.

Chiar înainte să alunece dincolo de marginea mesei şi să se spargă pe podea, Liz prinse vaza cu flori pe care o aşezase ca piesă principală.

– Sincer, Thad! spuse ea, dar apoi începu şi ea să râdă.

Se aşează la loc pentru o clipă. Nu o prinse de mână, nu tocmai, ci o mângâie cu blândeţe între palmele sale.

– Ascultă, iubire, *te* deranjează?

– Nu, zise ea.

Se gândi pentru o clipă să spună: *Mă indispune, însă. Nu pentru că părem uşor prostuţi, ci pentru că... ei bine, nu ştiu de ce. Pur şi simplu mă indispune puţin, asta-i tot.*

Se gândi la asta, dar n-o rosti. Îi pica pur şi simplu prea bine să-l audă râzând. Îi prinse o mână şi o strânse scurt.

– Nu, spuse ea. Nu mă deranjează. Mi se pare distractiv. Iar dacă reclama-i va prinde bine cărţii tale, *Câinele de aur,* atunci când te vei hotărî în sfârşit să termini blestemăţia aia, cu atât mai bine.

Se ridică, împingându-l de umeri atunci când încercă să i se alăture.

– Te poţi ocupa tu de ei data viitoare, spuse ea. Vreau să şezi cuminte acolo până ce-ţi va trece în sfârşit pornirea subconştientă de a-mi distruge vaza.

– Bine, spuse el şi zâmbi. Te iubesc, Liz.

– Şi eu te iubesc.

Se duse să se ocupe de gemeni, iar Thad Beaumont începu să frunzărească iarăşi paginile care purtau titlul BIO.

Spre deosebire de majoritatea articolelor din *People,* cel despre Thaddeus Beaumont începea nu cu o fotografie pe toată pagina, ci cu una care acoperea mai puţin de un sfert de pagină. Chiar şi aşa, îţi reţinea atenţia, fiindcă un tehnoredactor cu înclinaţie spre neobişnuit adăugase fotografiei, care-i înfăţişa pe Thad Beaumont şi pe Liz într-un cimitir, un chenar negru. Cuvintele de dedesubt

ieşeau în evidenţă datorită contrastului aproape brutal.

În fotografie, Thad ţinea în mână o cazma şi Liz un târnăcop. Într-o parte era aşezată o roabă în care se aflau alte unelte. Pe mormânt fuseseră aranjate mai multe buchete de flori, însă lespedea funerară era încă perfect vizibilă.

GEORGE STARK
1975-1988
Un tip nu foarte simpatic

Într-un contrast aproape frapant cu locul şi aparenta scenetă (o recent încheiată înmormântare a ceea ce, judecând după anii inscripţionaţi pe lespede, ar fi trebuit să fie un băiat abia ajuns la vârsta adolescenţei), cei doi ciocli falşi îşi strângeau mâinile libere peste ţărâna proaspăt aşezată... şi râdeau cu voioşie.

Totul era o înscenare, desigur. Toate fotografiile care însoţeau articolul - îngroparea cadavrului, afişarea prăjiturilor cu ciocolată şi nucă şi cea în care Thad hoinărea singur ca un nor pe un drumeag forestier din Ludlow, chipurile „adunând idei” - erau studiate. Era nostim. De cinci ani sau aşa ceva, Liz cumpăra revista *People* de la supermagazin şi niciunul n-o lua în serios, dar amândoi o răsfoiau la masa de seară sau poate la toaletă dacă nu aveau la îndemână nici-o carte bună. Thad se minunase din când în când de succesul revistei, întrebându-se dacă ceea ce-o făcea atât de ciudat de interesantă era devotamentul cu care prezenta spectacolul de bâlci oferit de celebrităţi sau doar felul în care era concepută, cu toate fotografiile alea alb-negru mari

şi cu literele ei îngroşate, alcătuind în principal propoziţii simple, declarative. Însă niciodată nu-i trecuse prin gând să se întrebe dacă pozele erau regizate.

Fotograful fusese o femeie pe nume Phyllis Myers. Îi informase pe Thad şi pe Liz că făcuse câteva fotografii cu ursuleţi de pluş în coşciuge pentru copii şi că toţi fuseseră îmbrăcaţi în haine de copii. Spera să le vândă sub forma unei cărţi unei edituri mari din New York. Doar în a doua zi a şedinţei foto-interviu Thad îşi dăduse seama că femeia încerca să-i ceară să scrie el partea de text. *Moartea şi ursuleţii de pluş,* spusese ea, avea să fie „cel mai elocvent comentariu pe marginea felului american de-a vedea moartea, nu crezi, Thad?”

Bănuia că, în lumina pasiunilor ei cât se poate de macabre, nu era chiar atât de surprinzător faptul că doamna Myers cumpărase ea însăşi lespedea funerară a lui George Stark şi o adusese de la New York. Era un *papier-mache.*

– Nu vă deranjează să vă strângeţi mâinile în faţa ăsteia, nu-i aşa? îi întrebase cu un zâmbet în acelaşi timp linguşitor şi afabil. O să iasă o poză *minunată.*

Liz se uitase la Thad întrebătoare şi puţin oripilată. Apoi se uitaseră amândoi la falsa lespede funerară care fusese adusă din New York City (reşedinţa permanentă a revistei *People)* în Castle Rock, Mâine (reşedinţa de vară a lui Thad şi Liz Beaumont), cu un amestec de uimire şi mirare năucă. Ochii lui Thad se tot întorceau la inscripţia aceea:

Un tip nu foarte simpatic

Pe scurt, povestea pe care *People* voia s-o spună observatorilor americani ai celebrităţilor era cât se poate de simplă. Thad Beaumont era un scriitor bine văzut, al cărui prim roman, *Dansatorii impetuoşi,* fusese nominalizat în 1972 la Premiul Naţional de Literatură. Genul acesta de lucruri avea o oarecare greutate pentru criticii literari, însă observatorilor americani ai celebrităţilor nu le păsa nici cât negru sub unghie de Thad Beaumont, care de atunci mai publicase doar un singur roman sub numele său. Omul de care multora dintre ei *chiar* le păsa nu era nicidecum un om adevărat. Thad scrisese sub un alt nume un best-seller de răsunet şi trei continuări extrem de bine primite. Numele, desigur, era George Stark.

Jerry Harkavay, care reprezenta întregul personal al redacţiei Associated Press din Waterville, fusese primul care dăduse în vileag povestea cu George Stark după ce agentul lui Thad, Rick Cowley, i-o oferise lui Louise Booker de la *Publishers Weekly* cu consimţământul lui Thad. Nici Harkavay, nici Booker nu primiseră întreaga poveste - în primul rând, Thad era ferm hotărât să nu-i sufle nici măcar o vorbă puţoiului ăla slugarnic de Frederick Clawson -, însă era totuşi o poveste destul de bună ca să permită o circulaţie mai largă decât i-ar fi putut oferi fie reţeaua AP, fie revistele de promovare a industriei editoriale. Clawson, le spusese Thad lui Liz şi Rick, nu era adevărata poveste - el nu era decât nemernicul care-i forţa să facă publică povestea.

În timpul primului interviu, Jerry îl întrebase ce fel de individ era George Stark. „George”, răspunsese Thad, „nu era un tip foarte simpatic.” Citatul figurase ca titlu al articolului lui Jerry şi-o inspirase

pe doamna Myers să cumpere o lespede funerară care să poarte cuvinte acelea. Ciudată lume. Ciudată, ciudată lume.

Dintr-o data, Thad izbucni iarăşi în râs.

2

Pe câmpul negru de sub fotografia în care Thad şi Liz se aflau în cel mai de soi cimitir din Castle Rock erau două rânduri de text scris cu alb.

RĂPOSATUL A FOST EXTREM DE APROPIAT DE ACESTI DOI OAMENI, spunea primul.

ATUNCI, EI DE CE RÂD? spunea al doilea.

– Fiindcă lumea-i un loc al naibii de *ciudat,* spuse Thad Beaumont şi pufni în căuşul unei palme.

Liz Beaumont nu era singura care se simţea vag stânjenită de răbufnirea aceasta scurtă şi bizară de publicitate. Şi el se simţea puţin stânjenit. Chiar şi aşa, îi venea greu să se oprească din râs. Înceta preţ de câteva secunde, după care, când îi cădeau iarăşi ochii pe rândul acela - Un tip nu foarte simpatic -, ţâşnea o nouă rafală de hohote homerice. Să încerce să se oprească era ca şi când ar fi încercat să astupe găurile dintr-un dig de pământ prost construit; de-ndată ce reuşeai să acoperi o spărtură, vedeai alta într-alt loc.

Thad bănuia că ceva nu era tocmai în regulă la un râset atât de descătuşat - era o formă de isterie. Ştia că umorul avea rareori - *dacă* avea - ceva de-a face cu astfel de accese. De fapt, cauza era posibil să fie ceva exact opus comicului.

Ceva de care se temea, poate.

Te temi de-un afurisit de articol din revista People? *La asta te gândeşti? Aiurea. Te temi că eşti făcut de*

râs, că se vor uita la pozele astea colegii tăi de la Catedra de Engleză şi că-şi vor spune că ţi-ai pierdut şi puţinele minţi pe care le-ai avut?

Nu. Nu avea motive să se teamă din pricina colegilor, nici măcar a celor care erau acolo de când trăiau dinozaurii. Era în sfârşit titular pe post şi avea de asemenea destui bani să-şi ducă viaţa ca - să sune trâmbiţele, vă rugăm! - scriitor cu normă întreagă dacă-şi dorea asta (nu era sigur că şi-o dorea; nu-l interesau cine ştie cât aspectele birocratice şi administrative ale vieţii universitare, dar partea profesorală era exact ce trebuia). De asemenea nu fiindcă ajunsese cu câţiva ani în urmă să nu-i mai pese ce gândeau colegii despre el. Îi păsa ce gândeau *prietenii,* da, iar în unele cazuri prietenii lui, prietenii lui Liz şi prietenii lor comuni se întâmpla să-i fie colegi, însă credea că oamenii aceia îşi puteau spune că aceasta era un fel de bălăcăreală.

Dacă trebuia să se teamă de ceva, asta era...

Încetează, îi comandă mintea sa pe acel ton aspru şi sec care-i făcea până şi pe cei mai indisciplinaţi studenţi la engleză să pălească şi să-şi înghită cuvintele. Î*ncetează cu prostiile astea chiar acum.*

Degeaba. Oricât ar fi fost de eficientă vocea aceea atunci când o folosea asupra studenţilor, asupra lui Thad însuşi nu avea nici-o putere.

Se uită iarăşi la fotografia aceea şi de data asta nu mai dădu nici-o atenţie chipurilor lui şi a-l soţiei sale, schimonosindu-se fără ruşine unul la celălalt ca doi copii care se joacă de-a imitaţia.

GEORGE STARK
1975-1988
Un tip nu foarte simpatic

Asta îl tulbura pe el.

Lespedea aia funerară. Numele ăla. Anii ăia. Mai mult ca orice, epitaful ăla nesărat, care-l făcea să râdă în hohote, dar care, din cine ştie ce motiv, nu era câtuşi de puţin comic *dincolo* de râset.

Numele ăla.

Epitaful ăla.

– Nu contează, murmură Thad. Afurisitul e mort acum.

Însă tulburarea rămase.

Când se întoarse Liz cu câte un geamăn proaspăt schimbat şi îmbrăcat cuibărit în fiecare braţ, Thad stătea iarăşi aplecat asupra articolului.

– Dacă l-am omorât?

Thaddeus Beaumont, odată întâmpinat drept cel mai promiţător romancier american şi nominalizat în 1972 la Premiul Naţional de Literatură pentru *Dansatorii impetuoşi,* repetă întrebarea gânditor. Pare puţin uluit.

– Omor, spune din nou încet, de parcă niciodată nu i-ar fi trecut prin gând acest cuvânt... chiar dacă la *asta* s-a gândit aproape întotdeauna „jumătatea sa întunecată", cum îi spune Beaumont lui George Stark.

Din borcanul cu gură largă de lângă maşina de scris demodată Remington 32, scoate un creion Berol Black Beauty (doar cu aşa ceva voia să scrie Stark, potrivit lui Beaumont) şi începe să-l roadă încet. După cum arată celelalte aproximativ doisprezece creioane din borcan, rosul este un obicei.

– Nu, spune într-un târziu, punând creionul înapoi în borcan. Nu l-am omorât.

Ridică privirea şi zâmbeşte. Beaumont are treizeci şi nouă de ani, dar când zâmbeşte în felul acela

deschis, poate fi confundat cu unul dintre studenţii lui.

– George a murit din cauze naturale.

Beaumont spune că George Stark a fost ideea soţiei sale. Elizabeth Stephens Beaumont, o blondă serioasă şi adorabilă, refuză să-şi aroge singură acest credit.

– Tot ce-am făcut, spune ea, a fost să-i propun să scrie un roman sub alt nume şi să vadă ce se întâmplă cu el. Thad suferea de-o gravă criză de creaţie şi avea nevoie de-un imbold. Şi de fapt - (râde) - George Stark a existat dintotdeauna. I-am văzut urmele în unele lucrări neterminare pe care Thad le făcea câteodată. N-am făcut decât să-l conving să iasă din ascunzătoare.

Potrivit multora dintre contemporanii săi, problemele lui Beaumont erau legate de mai mult decât doar de-o criză de creaţie. Cel puţin doi scriitori binecunoscuţi (care au refuzat să fie citaţi direct) spun că şi-au făcut griji pentru sănătatea mintală a lui Beaumont în perioada critică dintre prima şi a doua carte. Unul dintre ei crede că Beaumont s-ar putea să fi încercat să se sinucidă după publicarea *Dansatorilor impetuoşi,* care i-a adus mai multe laude din partea criticii decât bani din drepturile de autor.

Întrebat dacă s-a gândit vreodată la sinucidere, Beaumont scutură doar din cap şi spune:

– Asta-i o idee prostească. Adevărata problemă n-a fost slaba vânzare; a fost criza de creaţie. Iar scriitorii morţi suferă de-o fază terminală a acestei boli.

Între timp, Liz Beaumont a continuat să facă „lobby” - cum spune Beaumont - pentru ideea unui pseudonim.

– Spunea că, dacă aş vrea, aş putea da şi eu din copite măcar o dată. Să scriu orice blestemăţie-mi trecea prin cap fără să simt din spate răsuflarea celor de la *The New York Times Book Review.* A spus c-aş putea scrie un western, un roman poliţist, o poveste ştiinţifico-fantastică. Sau că aş putea scrie un thriller.

Thad Beaumont rânjeşte.

– Cred că a lăsat intenţionat asta la urmă.

Ştia că îmi dădea ghes o idee pentru un thriller, chiar dacă nu reuşeam nicicum să-i spun pe nume.

Ideea unui pseudonim a exercitat o *atracţie* ciudată asupra mea. Cumva, mi se părea ceva *liber* - ca o trapă secretă de evadare, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

Dar mai era ceva. Ceva ce e foarte greu de explicat.

Beaumont întinde o mână către borcanul cu creioane Berol cu vârfuri atent ascuţite, apoi o retrage. Se uită în depărtare către peretele-geam din partea opusă uşii de la biroul său, care oferă o imagine spectaculoasă de primăvară, cu copaci aproape înverziţi.

– Când mă gândeam să scriu sub pseudonim era ca şi când mă gândeam că sunt invizibil, spune el într-un târziu aproape cu ezitare. Cu cât mă jucam mai mult cu ideea, cu atât simţeam mai mult că mă voi... ei bine... reinventa.

În timp ce cu mintea colindă o altă lume, mâna i se furişează în faţă şi de data aceasta reuşeşte să prindă unul dintre creioanele din borcan.

Thad întoarse pagina şi apoi ridică privirea spre gemeni, care stăteau în scaunul lor dublu. Gemenii băiat-fată se înţelegeau întotdeauna bine... sau frate-şi-soră, dacă nu voiai să te exprimi ca un porc misogin. Wendy şi William erau, însă, cât de identici se poate fără *să fie* identici.

William rânji la Thad cu sticla la gură.

Wendy rânji şi ea cu sticla *ei* la gură, dar ea afişând un accesoriu pe care fratele ei nu-l avea - un singur dinte aproape în faţă, care apăruse fără nici-o durere, răzbătând pur şi simplu prin gingie la fel de tăcut ca periscopul unui submarin ieşind din apa oceanului.

Wendy luă o mână grăsulie de pe sticla de plastic. O deschise, expunând palma curată, rozalie. O închise. O deschise. Un salut specific pentru Wendy.

Fără să se uite la ea, William luă şi el mâna de pe sticlă, o deschise, o întinse, o deschise. Un salut specific lui William.

Thad ridică solemn o mână de pe masă, o deschise, o închise, o deschise.

Gemenii rânjiră cu sticlele la gură.

El îşi coborî din nou ochii la revistă. Ah, *People,* îşi spuse el - unde-am fi noi, ce ne-am face noi fără tine? Asta-i rampa de lansare a celebrităţilor americane, oameni buni.

Scriitorul scosese la lumină toate hainele murdare ce puteau fi scoase la lumină, desigur - mai cu seamă perioada rea de patru ani de după eşecul *Dansatorilor impetuoşi* de-a câştiga în NBA -, dar ăsta era un lucru la care te puteai aştepta, iar el descoperi că nu-l deranja prea mult expunerea. În primul rând, hainele nu erau chiar atât de murdare,

iar în al doilea, întotdeauna fusese de părere că e mai uşor să trăieşti în adevăr decât în minciună. Pe termen lung, cel puţin.

Ceea ce, desigur, ridica întrebarea dacă revista *People* şi „pe termen lung” aveau ceva în comun.

Păi, asta e. Acum e prea târziu.

Numele tipului care scrisese articolul era Mike - atâta lucru îşi amintea, dar Mike şi mai cum? Dacă nu erai un duce pălăvrăgind despre familia regală sau o stea de cinematograf pălăvrăgind despre alte stele de cinematograf, când scriai pentru *People* semnătura îţi apărea la sfârşitul articolului. Thad trebui să frunzărească patru pagini (dintre care două numai cu anunţuri publicitare) ca să găsească numele.. Mike Donaldson. El şi cu Mike stătuseră până târziu în noapte, vorbind verzi şi uscate, iar când Thad îl întrebase dacă-i va păsa cuiva cu adevărat dacă scrisese câteva cărţi sub un alt nume, Donaldson spusese ceva care-l făcuse pe Thad să râdă cu poftă.

– Sondajele de opinie arată că majoritatea cititorilor revistei *People* au nasuri extrem de mici. Asta face să le fie greu să se scobească, aşa că scobesc nasurile câtor mai mulţi oameni pot. Vor vrea să ştie totul despre prietenul tău George.

– Nu-i prietenul meu, răspunsese Thad, încă râzând.

Acum o întrebă pe Liz, care se dusese la sobă:

– Te descurci singură, iubito? N-ai nevoie de ajutor?

– Mă descurc, spuse ea. Încălzesc nişte muci pentru copii. Tu nu te-ai săturat de-ai tăi?

– Încă nu, spuse Thad fără ruşine şi se întoarse la articol.

– Partea cea mai grea, de fapt, a fost să-i găsesc un nume, continuă Beaumont, muşcând uşor din creion. Dar era important. *Ştiam* că poate funcţiona. Ştiam că pot sparge criza de creaţie cu care mă luptam... dacă-i găseam o identitate. Identitatea *potrivită,* una deosebită de a mea.

– De ce George Stark?

– Păi, există un scriitor de romane poliţiste pe nume Donald E. Westlake, explică Beaumont. Şi, sub numele său adevărat, Westlake foloseşte romanul poliţist ca să creeze nişte excelente comedii sociale despre viaţa şi năravurile americanilor.

Dar, de la începutul anilor şaizeci şi până la mijlocul anilor şaptezeci sau aşa ceva, a scris o serie de romane sub numele de Richard Stark, iar cărţile alea sunt foarte diferite. Sunt despre un bărbat pe nume Parker, care e hoţ profesionist. Nu are trecut, viitor, iar în cele mai bune cărţi nu are niciun alt interes în afară de hoţie.

În orice caz, din motive pe care numai Westlake le cunoaşte, a încetat într-un sfârşit să mai scrie romane despre Parker, dar eu n-am uitat niciodată ceva ce-a spus Westlake după ce a renunţat la pseudonim. A spus că *el* scria cărţi în zilele însorite, iar Stark prelua controlul în cele ploioase. Mi-a plăcut asta, fiindcă acelea au fost zile ploioase pentru mine, între 1973 şi începutul lui 1975.

În cele mai bune dintre cărţile alea, Parker este de fapt mai mult un robot ucigaş decât un om. Hoţul furat este o temă destul de consistentă în romanele despre care vorbesc. Iar Parker îi omoară pe tipii răi - pe *ceilalţi* tipi răi, adică - *exact* ca un robot ce-a fost programat să aibă un singur scop. „Vreau banii care mi se cuvin”, spune el şi asta-i cam *tot* ce

spune. „Vreau banii care mi se cuvin, vreau banii care mi se cuvin”. Iţi aminteşte asta de cineva?

Intervievatorul clatină din cap. Beaumont îl descrie pe Alexis Machine, personajul principal din primul şi ultimul roman semnat George Stark.

– Dacă *Metoda lui Machine* s-ar fi sfârşit aşa cum a început, aş fi aruncat romanul într-un sertar şi acolo ar fi rămas pentru totdeauna, spune Beaumont. Publicarea lui ar fi fost un plagiat. Dar când aveam scris un sfert din el, şi-a găsit propriul ritm şi totul s-a potrivit ca la carte.

Intervievatorul întreabă dacă Beaumont vrea să spună că, după ce şi-a petrecut o vreme lucrând la carte, George Stark s-a trezit la viaţă şi-a început să vorbească.

– Da, spune Beaumont. E-o exprimare destul de potrivită.

Thad ridică privirea, aproape râzând din nou fără voia sa. Gemenii îl văzură că zâmbeşte şi-i rânjiră cu gurile pline de piureul de mazăre cu care îi hrănea Liz. Ceea ce spusese el, de fapt, aşa cum îşi amintea, a fost: *„Christoase,* asta-i melodramatic! O faci să pară ca partea aia din *Frankenstein* când în sfârşit fulgerul loveşte paratrăsnetul de pe cel mai înalt parapet al castelului şi-i insuflă viaţă monstrului!”

– N-o să reuşesc să-i hrănesc până la capăt dacă tu nu încetezi, zise Liz.

Pe vârful nasului avea o pată foarte mică de piure de mazăre, iar Thad simţi o pornire absurdă de-a i-o şterge cu un sărut.

– Să încetez cu ce?

– Rânjeşti tu, rânjesc şi *ei.* Nu poţi hrăni un copil care rânjeşte, Thad.

– Scuze, spuse el umil şi le trase cu ochiul gemenilor. Zâmbetele lor verzi şi identice se lărgiră pentru o clipă.

Apoi el coborî privirea şi continuă să citească.

Am început să lucrez la *Metoda lui Machine* în noaptea din 1975 când am inventat numele, dar mai *era* încă un lucru. Când m-am pregătit să încep, am introdus o foaie de hârtie în maşina de scris... după care, imediat, am scos-o. Toate cărţile mele le-am scris la maşină, dar lui George Stark se părea că nu-i place să lucreze aşa.

Rânjetul iese iarăşi la iveală pentru o scurtă vreme.

Poate fiindcă nu se ţineau lecţii de dactilografiere în hotelurile alea de piatră unde a stat el la răcoare.

Beaumont se referă la „biografia de pe copertă" a lui George Stark, unde se spune că autorul are treizeci şi nouă de ani şi a fost încarcerat în trei închisori sub acuzaţia de incendiere, atac cu armă mortală şi atac cu intenţii ucigaşe. Biografia de pe copertă, însă, nu e decât o parte a poveştii; Beaumont ne oferă şi o foaie de autor de la Darwin Press, în care trecutul alter-ego-ului său este consemnat în cele mai mici detalii pe care numai un bun romancier le poate crea din nimic. De la naşterea sa în Manchester, New Hampshire, şi până la ultimul domiciliu din Oxford, Mississippi, totul e scris acolo, cu excepţia înhumării sale de acum şase săptămâni în Cimitirul Homeland din Castle Rock, Mâine.

Am găsit un caiet vechi în unul dintre sertarele biroului şi am folosit astea.

Arată cu degetul spre borcanul cu creioane, şi pare uşor surprins să vadă că ţine unul în mâna cu care arată într-acolo.

Am început să scriu, şi următorul lucru pe care mi-l amintesc e Liz care-mi spunea că e miezul nopţii şi mă întreba dacă am de gând să mai vin în pat.

Liz Beaumont îşi aminteşte şi ea seara aceea. Ea spune:

– M-am trezit la 11:46, am văzut că nu e în pat şi mi-am spus: „Păi, scrie”. Dar n-am auzit maşina de scris şi m-am speriat puţin.

Faţa ei spune că s-ar putea să se fi speriat mai mult decât doar puţin.

– Când am coborât la parter şi l-am văzut mâzgălind în caietul ăla, m-ai fi putut doborî din picioare cu o pană.

Râde.

Aproape că atingea hârtia cu nasul.

Intervievatorul o întreabă dacă s-a simţit uşurată.

Pe un ton moale, măsurat, Liz Beaumont spune:

– *Foarte* uşurată.

– Am frunzărit caietul şi-am văzut că scrisesem şaisprezece pagini fără măcar o tăietură, spune Beaumont, şi transformasem trei sferturi dintr-un creion nou-nouţ în foiţe de lemn în ascuţitoare.

Se uită la borcan cu o privire ce ar putea exprima melancolie sau un umor mascat.

– Cred c-ar trebui să arunc creioanele astea, acum că George e mort. Eu, unul, nu le folosesc. Am încercat. Pur şi simplu, nu merge. Fără maşină de scris nu pot lucra. Îmi obosesc mâinile şi nu mai iese nimic. Ale lui George nu oboseau niciodată.

Ridică privirea şi trage din ochi cu subînţeles.

– Iubito?
Ridică privirea spre soţia sa, care se concentra să introducă în William ultimele guri de mazăre. Puştiul părea să poarte destul de multe pe baveţică.
– Ce e?
– Uită-te aici o secundă.
Ea se uită.
Thad îi trase cu ochiul.
– A fost cu subînţeles?
– Nu, scumpule.
– Aşa credeam şi eu.

Restul poveştii este un alt capitol ironic din mai lunga istorie a ceea ce Beaumont numeşte „ceea ce ciudaţii spun că-i un roman”.

Metoda lui Machine a fost publicat în iunie 1976 de mica Darwin Press („adevăratul” eu al lui Beaumont a fost publicat de Dutton) şi-a devenit neaşteptatul succes din acel an, ajungând pe primul loc al listelor celor mai bine vândute cărţi de pe o coastă pe cealaltă. A fost de asemenea transformat într-un film artistic cu vânzări excelente.
Multă vreme am aşteptat să descopere cineva că eu sunt George şi că George este eu, spune Beaumont. Dreptul de autorul era înregistrat pe numele George Stark, dar agentul meu ştia, aşa cum ştia şi soţia lui - acum e fosta lui soţie, însă a rămas partener cu drepturi depline în firmă - şi, desigur, ştiau şi directorii executivi şi revizorul de la Darwin Press. El *trebuia* să ştie, fiindcă George poate că scria romane de mână, dar avea o mică problemă cu semnarea cecurilor. Şi, firește, Fiscul trebuia să ştie şi el. Aşa că Liz şi cu mine am

petrecut aproximativ un an şi jumătate aşteptând să ne dea cineva peste nas. Nu s-a întâmplat. Cred că n-a fost decât noroc chior, şi tot ce dovedeşte este că, atunci când crezi că cineva e *musai* să dea din gură, toată lumea îşi ţine pliscul.

Şi-au continuat să şi-l ţină şi-n următorii zece ani, timp în care misteriosul domn Stark, scriitor mult mai prolific decât cealaltă jumătate a sa, a mai publicat încă trei romane. Niciunul dintre ele nu a repetat fulminantul succes al *Metodei lui Machine,* dar toate şi-au găsit un loc destul de important pe lista celor mai bine vândute cărţi.

După o pauză lungă şi apăsată, Beaumont începe să vorbească despre motivele care l-au convins într-un sfârşit să dea în vileag această profitabilă şaradă.

Trebuie să ţineţi minte că George Stark nu era, la urma urmei, decât un om de hârtie. M-am bucurat de el multă vreme... şi, la naiba, tipul chiar aducea bani. Ăia erau banii mei de du-te-n p... mătii. Numai să ştiu că puteam renunţa la catedră dacă voiam şi puteam continua şi să-mi plătesc ipoteca aveau asupra mea un efect incredibil de eliberator.

Dar voiam să-mi scriu iarăşi cărţile mele, iar Stark începea să rămână fără idei. Mai simplu nu se poate spune. Eu ştiam asta, Liz o ştia, agentul meu ştia şi el... cred că ştia şi editorul lui George de la Darwin Press. Dar dacă păstram secretul, tentaţia de a mai scrie un roman semnat George Stark ar fi fost într-un sfârşit prea mare pentru mine. Sunt la fel de vulnerabil la cântecul de sirenă al banilor ca oricine altcineva. Singura soluţie părea să fie să-i înfig un ţăruş în inimă o dată pentru totdeauna.

Cu alte cuvinte, să ies în public. Lucru pe care l-am şi făcut. Lucru pe care-l fac chiar acum, de fapt.

Thad ridică privirea de la articol cu un zâmbet subţire pe buze. Dintr-o dată, uimirea pe care o simţise văzând fotografiile înscenate din *People* i se părea puţin făţarnică, puţin afectată. Fiindcă fotografii de la reviste nu erau singurii care aranjau uneori lucrurile aşa încât să arate ceea ce doreau şi aşteptau să vadă cititorii. Bănuia că şi majoritatea intervievaţilor o făceau, mai mult sau mai puţin. Dar credea că el se dovedise un pic mai priceput ca ceilalţi la aranjarea lucrurilor; el era, la urma urmei, un romancier... iar un romancier era de fapt un tip plătit să spună minciuni. Cu cât erau minciunile mai mari, cu atât erau mai mulţi banii.

Stark începea să rămână fără idei. Mai simplu nu se poate spune.

Cât de direct.

Cât de cuceritor.

Cât de-a naibii de fals.

– Iubito?

– Hmmm?

Încerca s-o cureţe pe Wendy. Wendy nu era entuziasmată de idee. Îşi tot întorcea faţa, bolborosind cu indignare, iar Liz se tot ducea după ea cu şerveţelul. Thad credea că o va prinde într-un târziu, chiar dacă exista posibilitatea ca ea să se plictisească prima. Se părea că şi Wendy considera valabilă această posibilitate.

– N-am făcut bine că am minţit cu privire la partea lui Clawson în toate astea?

– Nu am minţit, Thad. Pur şi simplu nu i-am pomenit numele.

– Şi-a fost un nătărău, corect?
– Nu, scumpule.
– N-a fost?
– Nu, spuse Liz cu seninătate. Începea acum să-i cureţe fata lui William. A fost un scârbozoid.
Thad pufni.
– Un scârbozoid?
– Aşa-i. Un scârbozoid.
– Cred că asta-i prima dată când aud termenul ăsta.
– L-am văzut pe carcasa unei casete video săptămâna trecută când m-am dus la magazinul din colţ să închiriez ceva. Era un film de groază care se chema *Scărbozoizii.* Şi mi-am spus: „Minunat. Cineva a făcut un film despre Frederick Clawson şi familia lui. Trebuie să-i spun lui Thad.” Dar am uitat, până acum.
– Deci nu te deranjează partea asta?
– Nu mă prea deranjează deloc, spuse ea.
Îndreptă mâna în care ţinea şerveţelul mai întâi spre Thad şi apoi spre revista deschisă de pe masă.
– Thad, tu ai primit ce-ţi doreai din asta. Cei de la *People* şi-au primit *şi ei* ce-şi doreau din asta. Iar Frederick Clawson n-a primit nici cât negru sub unghie... exact ce merita.
– Mersi, spuse el.
Ea ridică din umeri.
– Sigur.. Uneori suferi prea mult, Thad.
– Asta-i problema?
– Da - *toată* problema... William, sincer! Thad, dacă m-ai ajuta numai un pic...
Thad închise revista şi-l duse pe Will în dormitorul gemenilor mergând în urma lui Liz, care o ducea pe Wendy. Copilul grăsuliu era cald şi greu într-un mod

plăcut, stând cu braţele petrecute neglijent pe după gâtul lui Thad în timp ce se holba în toate direcţiile cu obişnuitul lui interes. Liz o aşează pe Wendy pe una dintre mesele pentru schimbat scutece; Thad îl aşează pe Will pe cealaltă. Schimbară scutecele ude cu altele uscate, Liz mişcându-se puţin mai repede ca Thad.

– Ei bine, spuse Thad, am apărut în revista *People,* şi ăsta-i sfârşitul poveştii. Corect?

– Da, spuse ea, şi zâmbi.

Ceva din zâmbetul acela nu i se păru firesc lui Thad, dar îşi aminti propriul său acces ciudat de râs şi se hotărî să nu bage de seamă. Uneori pur şi simplu nu era foarte sigur de unele lucruri - era un fel de paralelă mentală a neîndemânării sale fizice - şi se lega de Liz. Ea rareori se răstea la el din cauza asta, dar uneori, când întindea prea mult coarda, vedea în ochii ei o anume oboseală. Ce-i spusese? *Uneori suferi prea mult, Thad.*

Strânse scutecul lui Will, ţinând antebraţul pe stomacul copilului zvăpăiat, dar vesel, aşa încât Will să nu cadă de pe masă şi să se sinucidă, ceea ce părea hotărât să facă.

– *Bugui-rah!* strigă Will.

– Mda, fu Thad de acord.

– *Divvvit!* ţipă Wendy.

Thad aprobă din cap. Şi asta are logică.

– E bine că a murit, spuse Liz brusc.

Thad ridică privirea. Stătu o clipă pe gânduri, apoi clătină din cap. Nu era nevoie să specifice la *cine* se referea; amândoi ştiau.

– Mda.

– Nu mi-a plăcut prea mult.

E-a naibii de urât să spui aşa ceva despre soţul tău, aproape că-i răspunse, dar n-o făcu. Nu era ciudat, fiindcă ea nu despre el vorbea. Metodele de-a scrie ale lui George Stark nu fuseseră singurele diferenţe esenţiale dintre ei doi.

– Nici mie, spuse el. Ce avem la cină?

Doi - SPARGERE ÎNTR-O CASĂ (NE)FAMILIARĂ

1

În noaptea aceea, Thad avu un coşmar. Se trezi din somn aproape plângând şi tremurând ca un căţeluş prins sub cerul liber de-o furtună cu tunete. În vis era împreună cu George Stark, numai că George, în loc de scriitor, era un agent imobiliar, şi stătea în-truna în spatele său, aşa încât nu era decât o voce şi o umbră.

2

Foaia de autor de la Darwin Press - pe care Thad o scrisese chiar înainte să înceapă *Oxford Blues,* al doilea op semnat George Stark - spunea că Stark conducea „o camionetă GMC, model 1967, pe care numai rugăciunile şi prima vopsea o mai ţineau laolaltă". În vis, însă, conducea un Toronado negru ca tăciunele, iar Thad a ştiut că greşise în privinţa părţii cu camioneta. *Asta* era maşina pe care o con-ducea Stark. Dricul acela cu reacţie. Toronadoul avea spatele ridicat şi nu semăna deloc cu maşina unui agent imobiliar. Semăna în schimb cu ceea ce-ar fi condus un gangster de rangul trei. Îndreptându-se spre casa pe care, din cine ştie ce motiv, Stark voia să i-o arate, Thad s-a uitat la maşină peste umăr. A crezut că-l va vedea pe Stark, şi-n inimă l-a înţepat ghimpele unei frici ascuţite. Dar acum Stark stătea chiar în spatele celuilalt umăr

al său (cu toate că Thad nu avea habar cum de reuşise să ajungă acolo atât de repede şi de silenţios), şi tot ce-a putut vedea a fost maşina, o tarantulă de oţel strălucind în lumina soarelui. Pe apărătoarea din spate, mai ridicată decât cea din faţă, se afla un abţibild. FIU DE CURVA CU GURA MARE, spunea. Cuvintele erau flancate pe ambele părţi de câte un craniu sub care erau încrucişate două oase.

Casa la care-l dusese Stark era casa *lui* - nu casa de iarnă din Ludlow, nu foarte departe de Universitate, ci casa de vară din Castle Rock. Golful nordic al lacului Castle se deschidea în spatele casei, iar Thad putea auzi sunetul vag al valurilor lovindu-se de mal. Pe mica bucată de peluză din spatele parcării era un anunţ pe care scria DE VANZARE.

– Frumoasă casă, nu-i aşa? aproape că i-a şoptit Stark din spatele umărului. Vocea lui era aspră şi totuşi mângâietoare, ca limba unui motan lingându-ţi mâna.

– Este casa *mea,* i-a răspuns Thad.

– Greşeşti foarte mult. Proprietarul casei ăsteia e mort. Şi-a ucis soţia şi copii şi apoi s-a sinucis. A stins lumina. Pur şi simplu, pam şi trosc şi pa-pa. Avea pornirea asta. Şi nici măcar nu trebuia să fii foarte atent ca să vezi asta. Ai putea spune c-a mers cât se poate de uns.[2]

Asta ar trebui să fie comic? a vrut să-l întrebe - părea foarte important să-i arate lui Stark că nu era speriat de el. *Motivul* pentru care acest lucru era important era fiindcă era de-a dreptul îngrozit. Dar, înainte să poată rosti cuvintele, o mână mare, care

2 „... pretty stark", în original. Trimitere ironică la numele personajului - n. tr.

părea să nu aibă pe ea absolut nici-o linie (chiar dacă era greu să fii sigur de asta fiindcă degetele, aşa cum erau strânse, aruncau umbră asupra palmei) i s-a întins peste umăr şi i-a fluturat o legătură de chei în faţă.

Nu - nu fluturat. Dacă ar fi fost numai asta, poate că totuşi ar fi vorbit, poate că ar fi îndepărtat cheile ca să demonstreze cât de puţin se temea de omul acela înfricoşător care insista să rămână în spatele lui. Dar mâna aducea cheile *spre* faţa lui. Thad a trebuit să le apuce ca nu cumva să-l lovească în nas.

A vârât una dintre ele în broasca uşii din faţă, o tăblie din lemn neted de stejar pe care nu se afla decât o clanţă şi un ciocănel din alamă ce semăna cu o pasăre mică. Cheia s-a răsucit cu uşurinţă, dat fiind că nu era deloc o cheie de uşă, ci o cheie pentru o maşină de scris la capătul unei vergele lungi din oţel. Toate celelalte chei de pe inel păreau să fie şperacle, de genul celor pe care le folosesc spărgătorii.

A apucat clanţa şi a apăsat-o. Făcând asta, lemnul legat în fler al uşii s-a încreţit şi s-a pliat în sine cu o serie de explozii puternice, ca de pocnitori.

Printre noile crăpături dintre scânduri a răzbătut lumina. Praful a ieşit în norişori. S-a auzit un pocnet sfărâmicios şi una dintre piesele decorative ale feroneriei a căzut de pe uşă şi a bufnit pe prag la picioarele lui Thad.

A păşit înăuntru.

N-a vrut s-o facă; voia să rămână pe verandă şi să discute cu Stark. Mai mult! Să se *răstească* la el, să-l întrebe de ce Dumnezeu făcea asta, fiindcă a intra în casă era un lucru şi mai înfricoşător decât Stark

însuşi. Însă acesta era un vis, un vis rău, şi i se părea că esenţa viselor rele era lipsa de control. Era ca şi cum ai fi pe un montagne russe care în orice clipă ar putea să treacă peste o pantă şi să te arunce în jos într-un zid de cărămidă unde să-ţi găseşti o moarte la fel de sângeroasă ca a unei muşte lovite cu pliciul.

Holul familiar devenise nefamiliar, aproape ostil, prin nimic altceva decât absenţa preşului de culoarea curcanului pe care Liz tot amenința c-o să-l înlocuiască... şi, deşi acesta părea un lucru nesemnificativ în timpul visului, era lucrul la care s-a tot întors cu gândul mai târziu, poate fiindcă era de-a dreptul îngrozitor - îngrozitor scos din contextul visului. Cât de sigură poate fi o viaţă de om dacă înlăturarea unui lucru atât de nesemnificativ ca preşul din hol poate provoca sentimente de deconectare, dezorientare, tristeţe şi spaimă atât de puternice?

Nu-i plăceau ecourile pe care paşii săi le iscau la contactul cu podeaua de lemn, şi nu doar fiindcă făceau casa să sune ca şi când răufăcătorul din spatele lui spusese adevărul - că era nelocuită, plină de durerea nemişcată a absenţei. Nu-i plăcea sunetul fiindcă propriii săi paşi i se păreau pierduţi şi îngrozitor de nefericiţi.

Voia să se întoarcă şi să plece, dar nu putea face asta. Fiindcă Stark era în spatele lui, şi cumva ştia că acesta ţinea acum în mână briciul cu mâner perlat al lui Alexis Machine, cel pe care-l folosise amanta lui la sfârşitul romanului *Metoda lui Machine* ca să-i încrusteze nemernicului faţa.

Dacă se întorcea, George Stark avea să facă şi el un exerciţiu de sculptură.

Oricât de goală ar fi fost casa de orice prezenţă umană, cu excepţia covoarelor (cel din camera de zi, roz-portocaliu, dintr-un perete în celălalt, dispăruse şi el), toate mobilele erau la locul lor. O vază cu flori stătea pe mica masă de la capătul holului, de unde puteai să mergi fie drept înainte în camera de zi, cu tavanul ei înalt ca de catedrală şi peretele-fereastră ce dădea spre lac, fie să o iei la dreapta în bucătărie. Thad a atins vaza şi aceasta a explodat, transformându-se în cioburi şi-un nor cu miros înţepător de pudră ceramică. Din ea s-a scurs apă stătută, şi cele şase fire de flori de grădină care înfloreau, acolo erau moarte şi gri-negricioase înainte să aterizeze în balta de apă urât mirositoare de pe masă. A atins masa. Lemnul a scos un pârâit uscat, pergamentos şi masa s-a crăpat în două, părând să planeze în loc să cadă pe podeaua goală de lemn în două bucăţi distincte.

– Ce-ai făcut cu casa mea? a strigat la bărbatul din spatele său... dar fără să se întoarcă. Nu avea *nevoie* să se întoarcă pentru a se convinge de prezenţa briciului, care, înainte ca Nonie Griddiths să-l fi folosit asupra lui Machine, lăsându-i obrajii să-i atârne în fâşii roşii şi albe şi un ochi să i se clatine scos din orbită, Machine însuşi îl mânuise ca să taie nasurile „rivalilor săi în afaceri”.

– Nimic, a spus Stark, iar Thad n-a trebuit să-l vadă ca să ştie de existenţa zâmbetului pe care-l auzise în vocea bărbatului. *Tu* faci asta, mârţoagă bătrână.

Apoi se aflau în bucătărie.

Thad a atins soba şi aceasta s-a crăpat în două cu un sunet sec, asemănător cu dangătul unui clopot mare acoperit de pământ. Cărbunii au sărit în sus şi-n lături, ciudate pălărioare spiralate suflate de

vijelie. Un iz pestilenţial a ieşit din gaura neagră din mijlocul sobei şi, uitându-se prin aceasta, el a văzut un curcan. Era în putrefacţie şi mirosea respingător. Prin despicătura păsării se scurgea afară un fluid negru, plin de bucăţi indescriptibile de carne.

– Aici pe la noi numim treaba asta nada prostului, a spus Stark din spatele lui.

– Ce vrei să zici? a întrebat Thad. *Unde* vrei să zici, aici pe la noi?

– Sfârşitburg, a spus Stark cu calm. Aici e locul unde se termină toate serviciile feroviare, Thad.

A mai adăugat ceva, dar Thad n-a auzit. Poşeta lui Liz era pe podea, iar Thad se împiedicase de ea. Când s-a prins de masa din bucătărie ca să rămână în picioare, masa a căzut în aşchii şi rumeguş pe linoleum. Un cui sclipitor s-a rostogolit într-un colţ cu un slab clinchet metalic.

– Opreşte-te chiar acum! a strigat Thad. Vreau să mă trezesc! *Urăsc* să sparg lucrurile!

– Tu întotdeauna *ai fost* cel neîndemânatic, a spus Stark. A vorbit de parcă Thad avusese fraţi şi surori fără număr, toţi graţioşi ca nişte gazele.

– Nu *trebuie* să fiu, l-a informat Thad pe o voce încordată, ce se clătina la marginea unui tânguit. Nu *trebuie* să fiu neîndemânatic. Nu *trebuie* să sparg lucrurile. Când am grijă, totul e bine.

– Da - păcat că ai încetat să mai ai grijă, a spus Stark pe aceeaşi voce zâmbitoare „nu-fac-decât-să-observ-cum-stau-lucrurile”. Şi se aflau în holul din spate.

Acolo era Liz, şezând cu picioarele răşchirate în colţul de lângă uşa magaziei pentru lemne, încălţată doar cu un şoşon. Purta ciorapi lungi din nailon, iar Thad a văzut că unul dintre ei avea un fir tras. Îşi

ţinea bărbia în piept, părul ei aspru de culoarea mierii ascunzându-i fata. Thad nu *voia* să-i vadă faţa. Aşa cum nu avusese nevoie să vadă nici briciul, nici rânjetul tăios al lui Stark ca să ştie că ambele existau cu adevărat, aşa nu avea nevoie să vadă faţa lui Liz ca să ştie că nu dormea şi că nu era inconştientă, ci că era moartă.

– Aprinde luminile; o să vezi mai bine, a spus Stark pe aceeaşi voce zâmbitoare „nu-fac-decât-să-mi-pierd-vremea-cu-tine-prietene”. Mâna lui a apărut peste umărul lui Thad, arătând spre luminile pe care Thad însuşi le instalase acolo. Erau electrice, desigur, dar păreau cât se poate de autentice: două felinare de furtună prinse în vârful unui par de lemn şi controlate de un întrerupător cu rezistenţă reglabilă de pe perete.

– Nu vreau să văd!

Încerca să pară puternic şi stăpân pe sine, dar situaţia începea să-l neliniştească. Putea auzi în vocea sa ceva tremurat, nesigur, ceea ce însemna că se pregătea să-şi dea drumul la gură. Şi, oricum, ce spunea părea să aibă vreo importanţă, fiindcă a întins mâna spre reostatul rotund de pe perete. Când l-a atins, printre degete i-a ţâşnit o flacără electrică albastră şi nedureroasă, atât de groasă încât semăna mai mult cu gelatina decât cu lumina. Butonul rotund şi alb ca varul al reostatului s-a întors invers, a sărit de pe perete şi s-a rotit prin cameră ca o farfurie zburătoare în miniatură. A spart micul geam din cealaltă parte şi-a dispărut în lumina zilei care căpătase o ciudată tentă verzuie, ca arama alterată de intemperii.

Felinarele electrice de furtună străluceau supranatural de puternic şi parul a început să se rotească,

învârtind în jurul lui lanţul care-l ancora şi aruncând umbre prin cameră într-un nebunesc dans de carusel. Mai întâi se sparse una şi apoi se sparse şi cealaltă sticlă a felinarelor, trimiţând peste Thad o ploaie de cioburi.

Fără să se gândească, el a sărit în faţă şi şi-a înşfăcat soţia, vrând s-o ducă de acolo înainte ca lanţul să se rupă şi să lase parul greu de lemn să cadă peste ea. Acest impuls a fost atât de puternic, încât a pus în umbră totul, inclusiv cunoştinţa faptului că nu conta, Liz era moartă, Stark ar fi putut scoate din temelii Empire State Building şi să-l fi aruncat peste ea şi n-ar fi contat. Nu pentru ea, în orice caz. Nu acum.

Petrecându-şi braţele pe sub ale ei şi prinzându-şi mâinile sub omoplaţii ei, corpul femeii s-a mişcat în faţă şi capul i s-a dat pe spate. Pielea de pe faţă îi era crăpată ca suprafaţa unei vaze din perioada dinastiei Ming. Ochii sticloşi i-au explodat pe neaşteptate. O gelatină verde pestilenţială, bolnăvicios de *caldă,* i-a ţâşnit lui Thad în faţă. Gura ei s-a deschis şi dinţii i-au zburat afară într-o furtună albă. Le-a simţit duritatea mică şi netedă împroşcându-i obrajii şi fruntea. Din gingiile ei găunoase a ţâşnit sânge pe jumătate coagulat. Limba i s-a rostogolit afară din gură şi a căzut cu greutate în poalele fustei ei ca o bucată însângerată de şarpe.

Thad a început să urle - în vis şi nu de-adevăratelea, slavă Domnului, altfel ar fi speriat-o foarte rău pe Liz, care dormea liniştită lângă soţul ei, adâncită în visuri.

– N-am terminat cu tine, muistule, a spus Stark încet din spatele lui. Vocea lui nu mai era zâmbitoare. Vocea lui era la fel de rece ca lacul Castle în no-

iembrie. Ţine minte asta. Nu-i bine să te pui cu mine, fiindcă atunci când te pui cu mine... vei afla...

3

Thad s-a trezit cu o tresărire, cu faţa udă, cu perna, pe care o strânsese convulsiv lipită de faţă, udă şi ea. Umezeala ar fi putut fi transpiraţie sau ar fi putut fi lacrimi.

– ... te pui cu cel mai bun, a încheiat el, vorbind în pernă, şi-apoi a rămas nemişcat, cu genunchii traşi la piept, tremurând convulsiv.

– Thad? a bâiguit Liz de undeva din desişul propriului ei vis. Gemeni-s bine?

– Bine, a reuşit el să spună. Eu... nimic. Culcă-te la loc.

– Mda, totu-i...

A mai spus ceva, dar el n-a auzit-o, aşa cum nu auzise nici ceea ce rostise Stark după ce-i spusese că locuinţa din Castle Rock era Sfârşitburg... locul unde se termină toate serviciile feroviare.

A rămas nemişcat în propriu-i desen transpirat de pe cearşaf, eliberând încet perna. Şi-a frecat faţa cu braţul gol şi a aşteptat ca visul să-i dea drumul, a aşteptat ca accesul de tremurat să-i dea drumul. I-au dat drumul, dar cu o întârziere surprinzătoare. Reuşise cel puţin să n-o trezească pe Liz.

S-a uitat gânditor în întuneric, neîncercând să găsească vreo logică în acel vis, aşteptând doar ca acesta să *plece,* şi, după o perioadă nesfârşită de timp, Wendy s-a trezit în camera alăturată şi a început să plângă ca să fie schimbată. William s-a trezit, desigur, câteva clipe mai târziu, hotărând că şi *el* avea nevoie să fie schimbat (chiar dacă, atunci

când Thad i-a dat jos scutecele, le-a găsit cât se poate de uscate).

Liz s-a trezit pe dată şi a mers spre camera copiilor ca prin somn. Thad s-a dus cu ea, considerabil mai treaz şi mai recunoscător ca niciodată că gemenii aveau nevoie de ajutor în toiul nopţii. În toiul *acelei* nopţi, în orice caz. El l-a schimbat pe William, iar Liz a schimbat-o pe Wendy, fără să vorbească prea mult, iar când s-a dus înapoi în pat, Thad se bucură să descopere că aluneca din nou spre somn. Crezuse că probabil terminase cu somnul pentru noaptea aceea. Iar când se trezise pentru prima oară cu imaginea descompunerii explozive a lui Liz încă proaspătă în spatele ochilor, crezuse că nu va mai dormi niciodată.

O să dispară până dimineaţa, aşa cum se-ntâmplă totdeauna cu visele.

Acesta a fost ultimul său gând conştient din noaptea aceea, dar când s-a trezit în dimineaţa următoare, şi-a amintit visul cu toate detaliile (chiar dacă ecoul pierdut şi singuratic al paşilor săi în coridorul gol era singurul care-şi păstra tot coloritul emoţional), şi nu s-a şters odată cu trecerea zilelor, aşa cum se-ntâmplă de obicei cu visele.

Acela a fost unul dintre rarele vise pe care le-a păstrat, la fel de viu ca şi o amintire. Cheia care era de fapt o cheie pentru maşina de scris, palma fără nici-o linie şi vocea uscată, aproape fără inflexiuni a lui George Stark, spunându-i din spatele umărului că n-a terminat cu el şi că, atunci când te pui cu fiul ăsta de curvă cu gura mare, te pui cu cel mai bun.

Trei - Melancolia cimitirului

1

Şeful echipei de îngrijitori formată din trei oameni a oraşului Castle Rock se numea Steven Hoit, aşa încât sigur că toată lumea îi spunea Groparul. Aceasta e porecla pe care o împart mii de îngrijitori publici din mii de orăşele aflate în Noua Anglie. Ca majoritatea dintre ei, Hoit, dată fiind mărimea echipei sale, era răspunzător pentru o cantitate destul de mare de muncă. Oraşul avea două terenuri are Ligii de Juniori care trebuiau îngrijite, una lângă podul de cale ferată dintre Castle Rock şi Harlow, celălalt pe Castle View; era o piaţă publică ce trebuia însămânţată primăvara, tunsă vara şi greblată de frunze toamna (ca să nu mai vorbim de copacii care trebuiau curăţaţi şi uneori tăiaţi, şi de întreţinerea estradei pentru orchestră şi a scaunelor din jurul ei); erau parcurile din oraş, unul pe Castle Stream lângă vechiul gater, celălalt mai departe, lângă Castle Falls, unde fuseseră concepuţi copii din flori fără număr încă din vremuri imemoriale.

S-ar fi putut ocupa de toate acestea şi să rămână simplu Steve Hoit până în ziua morţii sale. Dar Castle Rock avea trei cimitire, iar echipa lui era mereu însărcinată cu îngrijirea lor. Plantarea clienţilor era partea cea mai nesemnificativă a muncii de întreţinere a unui cimitir. Mai era plantarea *plantelor,* greblatul şi reacoperirea cu iarbă. Mai trebuia să faci scurte ronduri. Trebuia să culegi florile ofilite şi steagurile pleoştite de după sărbători -

Ziua Eroilor lăsa în urmă cel mai mare morman de gunoi ce trebuia curăţat, dar Patru Iulie, Ziua Mamei şi Ziua Tatălui erau şi ele solicitante. Trebuia, de asemenea, să cureţi ocazionalele comentarii nepoliticoase pe care le mâzgăleau puştii pe morminte şi lespezi funerare.

Toate astea nu însemnau nimic pentru oraş, desigur. Plantarea clienţilor era activitatea care le aducea tipilor ca Hoit poreclele. Mama lui îl botezase Steven, însă el era Groparul Hoit, Groparul Hoit fusese de când se angajase pe acel post în 1964 şi Groparul Hoit avea să fie până la moarte, chiar dacă se mai angaja undeva între timp - ceea ce, la vârsta de şaizeci şi unu de ani, era puţin probabil să facă.

La ora şapte în dimineaţa zilei de miercuri, întâi iunie, o frumoasă şi luminoasă zi vestitoare a verii, Groparul îşi opri camioneta lângă cimitirul Homeland şi coborî să deschidă porţile de fier. Erau prevăzute cu o încuietoare, însă aceasta nu era folosită decât de două ori pe an - în noaptea când elevii de liceu absolveau şcoala şi de Halloween. După ce le deschise, urcă înapoi în maşină şi înainta încet de-a lungul aleii principale.

În dimineaţa aceea nu făcea decât să treacă în recunoaştere. Lângă el se afla o mapă în care avea să noteze zonele din cimitir care necesitau lucrări până la Ziua Tatălui. După ce termina cu Homeland, avea să meargă la cimitirul Grace, de cealaltă parte a oraşului şi-apoi la Stackpole, de la intersecţia lui Stackpole Road cu Town Road nr. 3. În după-amiaza aceea, el şi cu echipa sa vor începe să facă orice era nevoie să fie făcut. Nu putea fi foarte rău; munca cea grea o făcuseră la sfârşitul lui aprilie, perioadă

pe care Groparul o considera dedicată curăţeniei de primăvară.

În cursul acelor două săptămâni, el, Dave Phillips şi Deke Bradford, care era şeful Departamentul Lucrărilor Publice, munciseră zece ore pe zi, cum făceau în fiecare primăvară, curăţând rigolele înfundate, reînsămânţând cu iarbă locurile unde apele de primăvară lăsaseră pământul descoperit, îndreptând lespezile funerare şi monumentele care fuseseră răsturnate de mişcările pământului. Primăvara erau o mie de lucruri de făcut, mari şi mici, iar Groparul pleca acasă atât de obosit, încât abia îşi mai ţinea ochii deschişi cât să-şi gătească ceva la cină şi să bea o doză de bere înainte să se prăvălească în pat. Curăţenia de primăvară se sfârşea întotdeauna în aceeaşi zi: atunci când simţea că neabătuta sa durere de spate îl va scoate din minţi.

Înfrumuseţarea din iunie nu era nici pe departe atât de solicitantă, dar era importantă. Odată cu sfârşitul lui iunie, vilegiaturiştii începeau să vină ca întotdeauna în valuri şi, odată cu ei, veneau vechii rezidenţi (şi copiii lor) care se mutaseră în părţi mai calde şi mai profitabile ale ţării, dar care încă mai aveau proprietăţi în oraş. Aceştia erau oamenii pe care Groparul îi considera adevăraţii „sule-n coaste”, cei care ţi se urcau în cap dacă lipsea o singură lamă la vechea roată hidraulică a gaterului, sau dacă lespedea funerară a unchiului Reginald se răsturnase cu faţa în jos.

– Ei bine, las' că vine iarna, îşi spuse el. Cu asta se consola el tot anul, inclusiv acum, când iarna părea la fel de îndepărtată ca un vis.

Homeland era cel mai mare şi mai frumos dintre cimitirele oraşului. Aleea principală de acolo era

aproape la fel de lată ca un drum normal şi era intersectată de patru alei mai înguste, nimic mai mult decât nişte urme de roţi printre care creştea o iarbă cu grijă tunsă. Groparul conduse de-a lungul drumului principal prin Homeland, trecu de prima şi a doua intersecţie, ajunse la a treia... şi apăsă cu forţă frânele.

– O, pişa-m-aş în căcăstoare! exclamă el, oprind motorul camionetei şi coborând.

Merse pe jos de-a lungul aleii spre o groapă săpată anapoda în iarbă cu aproximativ cincisprezece metri înainte şi-n dreapta aleii secundare. Bulgări maronii şi mormane de pământ zăceau în jurul gropii ca bucăţile de şrapnel în jurul unei explozii de grenadă.

Copii blestemaţi!

Se opri la marginea gropii, cu mâinile-i mari şi bătătorite înfipte în şoldurile pantalonilor săi de lucru de-un verde spălăcit. Era un dezastru. De mai multe ori deja, el şi colegii lui de muncă trebuiseră să facă curăţenie în urma unor găşti de puştani care se convinseseră unul pe altul fie cu vorbe mari, fie cu băutură multă, să pornească într-o aventură de săpat morminte la miez de noapte - era de obicei rezultatul unei probe de iniţiere ori doar opera unei adunături de adolescenţi cretini, făcându-şi de cap înflăcăraţi de lumina lunii. Din câte ştia Groparul, niciunii dintre ei nu dezgropaseră de fapt un sicriu sau, Doamne fereşte, nu deshumaseră vreun client cumsecade - indiferent cât de beţi se întâmplau să fie nemernicii aceia fericiţi, de obicei nu făceau mai mult decât să sape o groapă adâncă de aproximativ o jumătate de metru, după care jocul îi plictisea şi-l lăsau baltă. Şi, chiar dacă să sapi gropi în unul dintre cimitirele locale nu era un lucru onorabil (doar

dacă nu se întâmpla să fii Groparul, care era plătit şi oarecum împuternicit să-i planteze pe clienţi, desigur), deranjul nu era prea mare. De obicei.

Acesta, însă, nu era ca de obicei.

Groapa nu avea margini precise; era doar o adâncitură. Cu siguranţă nu semăna cu un *mormânt,* cu colţuri drepte şi formă dreptunghiulară. Avea o adâncime mai mare decât cea la care reuşeau să ajungă beţivii şi puştii de liceu, însă adâncimea nu era uniformă; cobora într-un fel de con, iar când Groparul îşi dădu seama cu ce *semăna* groapa, simţi un fior dezgustător cum i se urcă pe spinare.

Arăta aşa cum ar fi arătat un mormânt dacă cineva ar fi fost înmormântat înainte să fi murit, şi-ar fi revenit în simţiri şi ar fi ieşit la lumină, croindu-şi drum prin pământ cu mâinile goale.

– O, termină odată, murmură el. E-o farsă afurisită. *Puştii* ăia cretini.

Numai asta putea fi. Nu era niciun sicriu acolo jos şi acolo sus nu era nici-o lespede funerară răsturnată, iar asta era perfect logic, fiindcă acolo nu era înmormântat niciun *cadavru.* Nu trebuia să meargă la magazia cu unelte, unde era prinsă pe perete o hartă în detaliu a cimitirului, ca să ştie *asta.* Pământul de acolo făcea parte din bucata de şase locuri deţinută de preşedintele Consiliului Local, Danforth „Buster” Keeton. Iar singurele locuri într-adevăr ocupate de clienţi conţineau cadavrele tatălui şi unchiului lui Buster. Acestea se aflau mai la dreapta, lespezile lor funerare stăteau drept în picioare, neatinse.

Groparul îşi amintea bine de locul acesta din alt motiv. Acolo amplasaseră newyorkezii ăia lespedea de mormânt falsă ca să ilustreze articolul despre

Thad Beaumont. Beaumont şi soţia lui aveau o casă de vacanţă acolo în oraş, lângă lacul Castle. Dave Phillips îngrijea de ea şi chiar el, Groparul, îl ajutase pe Dave să acopere cu smoală parcarea toamna trecută, înainte să cadă frunzele şi să nu-şi mai vadă iarăşi capul de treburi. Apoi, în primăvara aceasta, Beaumont îl întrebase pe un ton oarecum stânjenit dacă putea un fotograf să aşeze în cimitir o lespede funerară falsă pentru a face ceea ce el numise „o poză de păcăleală”.

– Dacă nu-i în regulă, doar spuneţi-mi, i-a zis Beaumont, părând mai jenat ca niciodată. Nu-i chiar aşa mare scofală.

– Daţi-i drumul fără probleme, i-a răspuns Groparul cu amabilitate. Revista *People,* aţi spus?

Thad a aprobat din cap.

– Păi, atunci! Asta-i mare lucru, nu? Cineva din oraş să apară în revista *People?* Tre' să am grijă să cumpăr numărul ăla!

– Nu sunt atât de sigur că *eu,* unul, îl voi cumpăra, a spus Beaumont. Mulţumesc, domnule Hoit.

Groparului i-a plăcut de Beaumont, chiar dacă era scriitor. Groparul nu făcuse mai mult de opt clase - şi trebuise să facă două încercări ca să treacă de ultima - şi nu erau mulţi în oraş care să-i spună „domnule”.

– Dac-ar putea, lu' afurisiţii ăia de la revistă le-ar plăcea probabil să vă fac-o poză gol puşcă cu mătărânga vârâtă până-n capăt în dosu' unui ciobănesc, nu-i adevărat?

Beaumont a izbucnit într-un ropot de râsete.

– Mda, exact asta le-ar *plăcea* să facă, aşa cred, a spus şi l-a lovit prieteneşte peste umăr.

Fotograful s-a dovedit a fi o femeie de genul celor pe care Groparul le numea Pizde Stilate de Oraş. Oraşul, în cazul de faţă, era, desigur, New York. Umbla de parcă ar fi avut un par înfipt în fofoloancă şi-ncă unu-n poponeţ şi amândouă s-ar fi învârtit cu viteza potrivită. Luase un brec de la unul dintre locurile alea de închiriat maşini de la aeroportul din Portland şi era atât de plin cu echipament fotografic, încât te minunai că mai aveau loc înăuntru ea şi asistentul ei. Dacă ar fi fost *prea* plină maşina şi ar fi trebuit ca femeia să facă o alegere între asistent şi o parte din echipamentul acela, Groparul era de părere c-ar fi văzut cu siguranţă pe marginea drumului un fătălău din Mărul cel Mare încercând să facă autostopul înapoi spre aeroport.

Soţii Beaumont, care veniseră în maşina lor şi o parcaseră în spatele brecului, au părut jenaţi şi amuzaţi deopotrivă. Fiindcă lăsau impresia că se află de bună voie alături de Pizda Stilată de Oraş, Groparul a presupus că buna dispoziţie era predominantă. Totuşi, s-a aplecat înăuntru să se asigure, ignorând privirea ţâfnoasă a Pizdei Stilate de Oraş.

– Totu-i în regulă, domnule B.? a întrebat el.

– Christoase, nu, dar sper să nu conteze, i-a răspuns şi i-a tras cu ochiul.

Groparul i-a răspuns cu acelaşi gest.

Odată ce s-a convins că soţii Beaumont voiau să meargă mai departe, Groparul s-a mulţumit să stea de-o parte şi să privească - se putea bucura de-un spectacol gratuit ca oricine altcineva. Femeia avea o lespede funerară mare şi falsă îndesată printre celelalte bagaje de drum, genul acela demodat cu capătul rotunjit. Semăna mai mult cu cele pe care le

desena Charles Addams decât cu vreuna adevărată pe care o înfipsese Groparul în pământ nu demult. S-a tot învârtit în jurul ei, punându-şi asistentul să-i schimbe de mai multe ori poziţia. Groparul a intervenit o dată să întrebe dacă nu poate ajuta cu ceva, dar ea a spus doar „nu, mulţumesc” în felul ei ţâfnos de newyorkeză, aşa că Groparul s-a retras la loc.

Într-un târziu, a reuşit să-i găsească locul potrivit şi l-a pus pe asistent să-şi facă de lucru cu luminile. Asta a mai luat o jumătate de oră sau aşa ceva. Şi-n tot acest timp, domnul Beaumont a stat acolo şi s-a uitat, uneori frecându-şi cicatricea mică şi albă de pe frunte în felul ăla ciudat, caracteristic al său. Ochii lui îl fascinau pe Gropar.

Omu-şi face poze singur, şi-a spus. *Şi probabil c-o face mai bine ca ea, poate-or să dureze mai mult, una la mână. Opune la păstrare ca s-o folosească într-o carte cândva şi ea nici măcar nu ştie asta.*

În cele din urmă, femeia a fost pregătită să ia câteva fotografii. Dacă nu i-a pus pe soţii Beau-mont să-şi strângă mâinile deasupra pietrei ăleia funerare de zece ori, nu i-a pus niciodată, şi mai era şi destul de-a naibii de frig în ziua aia. I-a trimis de-ncoace-ncolo aşa cum a făcut-o cu asistentul ăla afectat şi sensibil al ei. Între vocea aia hârşâită de newyorkeză şi desele ordine de-a o lua de la capăt fiindcă nu era bună lumina sau fiindcă nu stăteau bine cu feţele sau fiindcă afurisitu' ăla de cur al ei nu stătea bine, Groparul se aşteptase ca domnul Beaumont - nu cel mai cumpătat dintre oameni, potrivit bârfelor pe care le auzise el - să-i sară în cap. Dar domnul Beaumont - şi soţia lui - au părut mai mult amuzaţi decât enervaţi, şi-au continuat să

facă ceea ce le cerea Pizda Stilată de Oraş să facă, chiar dacă ziua aia era de-a dreptul friguroasă. Groparul credea că, dacă ar fi fost vorba de *el,* i-ar fi sărit muştarul după o vreme. Cum ar fi, după cam cin'ş'pe minute.

Şi-n locul ăla, chiar acolo unde se afla blestemata aia de groapă, aşezaseră ei piatra aia funerară falsă. Păi, dacă mai avea nevoie de alte dovezi, încă se mai vedeau găuri rotunde în pământ, găuri lăsate de tocurile Pizdei ăleia Stilate de Oraş. Din New York fusese, sigur că da; numai o femeie din New York s-ar încălţa cu pantofi cu toc cui în anotimpul ploilor şi-apoi ar merge să joace tontoroiul prin cimitir cu ei în picioare, făcând poze. Dacă asta nu era...

Gândurile i se întrerupseră şi senzaţia aceea de răceală îi cuprinse din nou trupul. Se uita la tatuajele aproape şterse lăsate de tocurile cui ale fotografei şi, uitându-se la urmele *alea,* ochii îi căzură pe alte urme, mai proaspete.

2

Dâre? Asta să fie acelea, *dâre?*

Sigur că nu-s, îi doar că tembelu' care a săpat groapa asta a aruncat nişte pământ mai departe decât l-a aruncat pe ălalalt. Asta-i tot.

Numai că nu era asta tot, iar Groparul Hoit *ştia* că nu era. Înainte să poată ajunge măcar la primul morman de pământ din iarba înaltă, văzu urma adâncă a unui pantof imprimată pe mormanul de pământ de lângă groapă.

Aşadar, sunt urme de paşi, şi ce dacă? Ai crezut că ăl de-a făcut asta a plutit cumva pe-aici cu lopata în mână ca şi Casper, Fantoma Prietenoasă?

Sunt unii oameni în lume care se pricep destul de bine să se mintă singuri, dar Groparul Hoit nu era unul dintre ei. Vocea aceea nervoasă, zeflemitoare din mintea sa nu putea schimba ceea ce-i vedeau ochii. Urmărise şi vânase lucruri sălbatice toată viaţa, iar semnul acesta era pur şi simplu prea uşor de citit. Îşi dorea cu toată fiinţa să nu fi fost.

Acolo, în mormanul de pământ de lângă mormânt, nu se afla doar urma unui pas, ci şi o adâncitură rotundă aproape de dimensiunea unei farfurii de cină. Gropiţa aceasta se afla la stânga urmei de picior. Şi, de-o parte şi de alta a adânciturii rotunde şi a urmei de pas, dar mult mai în spate, în pământ se aflau găuri lăsate în mod clar de degete, de nişte degete care alunecaseră puţin înainte să se prindă bine.

Se uită în spatele urmei de picior şi mai văzu una. În spatele aceleia, pe iarbă, era jumătate dintr-o a treia, formată în locul în care o parte din pământul de pe pantoful care păşise acolo căzuse într-o grămăjoară. Căzuse, dar rămăsese destul de moale să păstreze urma... lucru care se întâmplase şi cu celelalte trei sau patru care-i atrăseseră atenţia la început. Dacă n-ar fi venit atât de al naibii de devreme dimineaţa, cât iarba era încă udă, soarele ar fi uscat pământul şi acesta ar s-ar fi desfăcut în firişoare afânate ce n-ar mai fi însemnat nimic.

Îşi dorea să fi venit mai târziu, să se fi dus mai întâi la cimitirul Grace, cum îşi pusese în gând să facă atunci când ieşise din casă.

Dar n-o făcuse, şi asta era situaţia.

Fragmentele urmelor de paşi se pierdeau la o distanţă de mai puţin de trei metri şi jumătate de

(mormânt)

groapă. Groparul bănuia, însă, că iarba acoperită şi înrourată de mai încolo încă păstra urme şi credea că va verifica asta, chiar dacă nu prea voia s-o facă. Pentru moment, însă, îşi redirecţionă privirea spre urmele cele mai clare, cele din grămăjoara de pământ mai apropiată de groapă.

Găuri ce fuseseră făcute de degete; o adâncitură rotundă puţin mai departe de ele; o urmă de pas lângă adâncitura rotundă. Ce poveste putea spune configuraţia aceasta?

Groparul nici nu se întrebă bine, că răspunsul îi şi veni în gând precum cuvântul secret în emisiunea aia veche cu Groucho Marx, *You Bet Your Life.*

Îl văzu la fel de limpede ca şi când s-ar fi aflat acolo când se întâmplase şi tocmai din cauza asta nu mai vru să aibă absolut nimic de-a face cu treaba asta. A dracu' de înfiorător, asta era.

Fiindcă uite: aici e-un om care stă într-o groapă proaspăt săpată.

Da, dar cum a ajuns acolo?

Da, dar el a săpat groapa, sau a făcut-o altcineva?

Da, dar cum se face de rădăcinile par răsucite şi roase şi rupte, de parcă iarba ar fi fost smulsă cu mâinile goale şi nu tăiată frumos cu un hârleţ?

Dă naibii „dar”-urile. Dă-le naibii pe toate. Era mai bine, poate, să nu se gândească la ele. Să rămână la omul ce stătea în groapă, o groapă puţin cam prea adâncă să poţi sări din ea. Aşa că ce face omul? îşi aşează palmele pe mormanul de pământ alăturat şi se *împinge.* Nu-i o şmecherie ieşită din comun, dacă vorbim despre un om în toată firea, desigur, şi nu despre un puşti. Groparul se uită la cele câteva urme clare şi complete şi-şi spuse: *Dacă a fost un*

copil, avea nişte picioare ale naibii de mari. Astea tre' să aibă cel puţin mărimea patru 'ş 'trei.

Scoţi mâinile. Împingi corpul în sus. Făcând asta, mâinile îţi alunecă puţin în pământul moale, aşa că îţi înfigi degetele în el, lăsând găurile alea puţin adânci. Apoi eşti afară şi-ţi echilibrezi greutatea într-un singur genunchi, făcând adâncitura aia rotundă. Aşezi un picior lângă genunchiul pe care stai, îţi schimbi greutatea de pe genunchi pe picior, te ridici şi pleci. Simplu ca bună ziua.

Aşadar, un tip a ieşit singur din mormânt şi pur şi simplu aplecat la plimbare, bine zic? Poate i s-a făcut puţin foame acolo în pământ şi s-a hotărât să treacă pe la Bufetul lui Nan pentru un cheeseburger şi o bere?

Afurisenie, nu-i un *mormânt,* e-o *groapă* blestemată! spuse el cu voce tare şi-apoi tresări puţin când îl dojeni o vrabie.

Da, nimic altceva decât o groapă - nu aşa spusese chiar el însuşi? Dar cum se face că nu vedea nici-o urmă de genul celor pe care le lăsa munca cu hârleţul? Cum se face că nu era decât o pereche de urme de paşi îndepărtându-se de groapă şi niciuna în jurul ei, niciuna îndreptându-se spre ea, aşa cum ar trebui să fie dacă ar fi săpat cineva şi-ar fi călcat din când în când pe pământul tocmai întors, aşa cum aveau tendinţa să facă tipii care săpau gropi?

Îi trecu prin gând să se-ntrebe ce să facă în privinţa asta, şi blestemat să fie dacă ştia. Bănuia că, teoretic, fusese comisă o fărădelege, dar nu puteai acuza făptaşul de profanare de morminte - nu atunci când locul unde se săpase nu conţinea nici-un cadavru. Cel mult puteai numi gestul vandalism, iar dacă lucrurile nu se opreau la asta, Groparul Hoit nu

era sigur că el era cel care voia să afle unde puteau duce.

Mai bine, poate, să umple pur şi simplu groapa la loc, să pună înapoi bucăţile de iarbă pe care le putea găsi întregi, să aducă destulă iarbă proaspătă ca să termine treaba, apoi să dea uitării toată tărăşenia.

În definitiv, îşi spuse el pentru a treia oară, *nu-i ca şi când ar fi fost cineva cu adevărat îngropat aici.*

În ochiul amintirii sale, ziua aceea ploioasă de primăvară licări pentru o clipă. Măi, să fie, da' veritabil mai arătase lespedea aia funerară! Când îl vedeai pe asistentul ăla subţirel purtând-o în braţe, ştiai că era o făcătură, dar după ce o aşezaseră pe pământ, cu florile alea false în faţa ei şi toate celelalte, ai fi putut jura că era veritabilă şi că cineva era într-adevăr...

Pielea de pe braţe i se făcu de găină.

– Termină odată cu asta, îşi spuse el cu asprime, iar când vrabia îl dojeni din nou, Groparul se bucură de sunetul ei neplăcut, dar absolut real şi perfect normal.

– Dă-i drumu' şi ţipă, mamă, spuse şi se duse la ultima urmă de picior fragmentată.

Dincolo de ea, aşa cum mai mult sau mai puţin bănuise, văzu alte urme prin iarbă. Distanţa dintre ele era destul de mare. Uitându-se la ele, Groparului nu i se păru că bărbatul ar fi alergat, dar cu siguranţă nici nu pierduse vremea. Treizeci şi cinci de metri mai încolo, descoperi că poate observa înaintarea tipului într-un alt fel: un coş mare cu flori fusese răsturnat. Chiar dacă nu putea vedea vreo urmă atât de departe, coşul trebuia să se fi aflat chiar în drumul paşilor pe care îi *putea* vedea. Omul ar fi

putut trece pe lângă coş, dar nu alesese să facă asta. În schimb, pur şi simplu îl lovise cu piciorul şi îşi continuase drumul.

Oamenii care făceau astfel de lucruri nu erau, după părea Groparului, genul de oameni cu care să te legi la cap dacă nu aveai un motiv al naibii de întemeiat.

Înaintase pe diagonală prin cimitir, asta făcuse, îndreptându-se parcă spre zidul scund dintre cimitir şi drumul principal. Se mişcase ca un om care trebuia să ajungă undeva şi să facă ceva.

Chiar dacă Groparul nu se pricepea să-şi imagineze diverse lucruri mai mult decât se pricepea să se păcălească singur (cele două lucruri, în definitiv, au un fel de-a merge mână-n mână), Groparul îl văzu pe omul acesta pentru o clipă, literalmente îl *văzu:* un tip înalt, cu picioare mari, păşind greoi prin suburbia aceea tăcută a morţilor în puterea întunericului, mişcându-se cu încredere şi neabătut pe picioarele-i mari, lovind coşul cu flori din calea lui fără să se oprească măcar din mers când ajunse la el. Şi nu se temea deloc - nu *el.* Fiindcă, dacă mai erau încă acolo lucruri vii, cum credeau unii oameni, *ele* aveau să se teamă de *el.* Mişcându-se, mergând, *sprintând,* şi Domnul să-l aibă în pază pe cel sau cea care-i brăzdau calea.

Pasărea îl dojeni.

Groparul tresări.

– Las-o baltă, amice, îşi mai spuse încă o dată. Umple numa' drăcovenia aia şi nu te mai gândi la ea!

De umplut, a umplut-o, şi de uitat voia s-o uite, dar mai târziu în după-amiaza aceea Deke Bradford l-a găsit în cimitirul de lângă Stackpole Road şi i-a spus veştile despre Homer Gamache, care fusese

descoperit târziu în dimineaţa aceea la mai bine de un kilometru de Homeland, pe Route 35. Tot oraşul vuise de zvonuri şi speculaţii mare parte din ziua aceea.

Apoi, fără tragere de inimă, Groparul Hoit se duse să discute cu şeriful Pangborn. Nu ştia dacă groapa şi urmele aveau vreo legătură cu uciderea lui Homer Gamache, dar credea că e mai bine să spună ce ştia şi să-i lase pe cei plătiţi pentru asta să desfacă iţele.

Patru - Moarte într-un oraş mic

1

Castle Rock a fost, cel puţin în ultimii ani, un oraş nefericit.

Pentru a dovedi că acea zicală despre fulger şi despre cât de des loveşte el în acelaşi loc nu este întotdeauna adevărată, în Castle Rock se petrecuseră o serie de lucruri rele în ultimii opt sau zece ani - lucruri suficient de rele încât să ajungă ştiri de interes naţional. Când se întâmplaseră acestea, şerif era George Bannerman, însă Marele George, cum fusese cu afecţiune numit, nu mai trebuia să se ocupe de cazul lui Homer Gamache, fiindcă Marele George murise. Supravieţuise primului lucru rău, o serie de violuri cu strangulare comise de unul dintre propriii săi ofiţeri, dar, doi ani mai târziu, pe Town Road nr. 3, fusese ucis de un câine turbat - şi nu doar ucis, ci aproape literalmente sfâşiat în bucăţi. Amândouă aceste cazuri fuseseră extrem de ciudate, dar lumea e un loc ciudat. Şi unul dur. Şi, uneori, unul nefericit.

Noul şerif (se afla în funcţie de opt ani, dar Alan Pangborn ajunsese la concluzia că va fi „noul şerif cel puţin până în anul 2000 - desigur, presupunând, îi spusese soţiei sale, că va continua să candideze şi să fie ales atât de mult timp) nu se afla atunci în Castle Rock; până în 1980 fusese şeful poliţiei rutiere într-un oraş de dimensiuni „mici-mergând-spre-medii” din nordul statului New York, nu departe de Syracuse.

Uitându-se la trupul deformat al lui Homer Gamache, care zăcea într-un şanţ de pe marginea drumului Route 35, îşi dorea să se mai afle încă acolo. Se părea că, totuşi, ghinionul oraşului nu se sfârşise complet odată cu moartea lui George Bannerman cel Mare.

O, termină cu asta - nu-ţi doreşti să te afli niciunde altundeva în toată lumea asta binecuvântată de Dumnezeu. Să nu spui că nu-i aşa, fiindcă ghinionul chiar o să vină şi-o să ţi se aşeze pe umăr. Locul ăsta a fost al naibii de bun pentru Annie şi băieţi, şi-a fost un loc al naibii de bun şi pentru tine. Aşa că de ce nu termini cu prostiile?

Bun sfat. Propriu-ţi cap, descoperise Pangborn, *întotdeauna* le dădea nervilor sfaturi bune pe care aceştia nu le puteau urma. Nervii spuneau doar: *Da, dom le, acum c-ai amintit de asta, un lucru mai adevărat nu există.* După care începeau să ţopăie şi să sfârâie ca mai-nainte.

Totuşi, trebuia să se aştepte la aşa ceva, nu? Cât timp fusese şerif, adunase de pe drumuri rămăşiţele a aproape patruzeci de oameni, punând la socoteală şi bătăile pe care le întrerupsese, şi se confruntase cu mai multe sute de cazuri de violenţă asupra soţiei şi-a copiilor - iar acelea nu fuseseră decât cele raportate. Însă lucrurile aveau un fel de-a se echilibra; pentru un oraş care adăpostise propriu-i criminal în masă nu cu foarte mult timp în urmă, când venea vorba de crimă, el, unul, avusese parte de-un serviciu neobişnuit de dulce. Numai patru, şi doar unul dintre făptaşi îi scăpase - Joe Rodway, după ce-i spulberase creierii soţiei sale. Cunoscând-o binişor pe doamnă, lui Pangborn aproape că-i păruse rău când primise un telex de la

poliţiştii din Kingston, Rhode Island, care-i spuneau că-l aveau pe Rodway în arest.

Unul dintre celelalte cazuri fusese omor prin imprudenţă la volan, iar celelalte două fuseseră crime de gradul doi, fără complicaţii, unul cu cuţit şi unul cu pumnii goi - cel din urmă, un caz de violenţă în familie care ajunsese pur şi simplu prea departe, şi asta numai din cauza unui pahar care dăduse pe de lături: soţia îşi bătuse soţul până ce-l omorâse în vreme ce acesta era beat, răzbunându-se cu o ultimă bătaie apocaliptică pentru aproape douăzeci de ani de bătăi necontenite. Când fusese dusă la secţie, ultimele vânătăi ale femeii încă păstrau o sănătoasă culoare gălbuie. Lui Pangborn nu-i păruse câtuşi de puţin rău când judecătorul o lăsase să scape cu doar şase lui la Centrul de Corecţie pentru femei, urmate de şase ani de libertate condiţionată. Judecătorul Pender probabil că făcuse asta numai fiindcă ar fi fost nepoliticos să-i dea femeii ceea ce merita cu adevărat, şi anume o medalie.

În viaţa de zi cu zi, o crimă într-un oraş mic, crezuse el, rareori avea vreo asemănare cu crimele de oraş mic din romanele Agathei Christie, unde şapte oameni îl înjunghiau cu rândul pe hainul şi bătrânul colonel Storping-Goiter la casa sa de ţară din Puddleby-on-the-Marsh în timpul unei capricioase furtuni de iarnă. În viaţa de zi cu zi, Pangborn ştia, aproape întotdeauna când ajungeai îl găseai pe făptaş la faţa locului, uitându-se în jos la nenorocire şi întrebându-se ce dracu' făcuse; cum de ieşise totul de sub control cu o viteză atât de letală. Şi chiar dacă făptaşul fugise, de obicei nu plecase departe şi existau doi sau trei martori oculari care-ţi puteau spune cu exactitate ce se întâmplase, cine o

făcuse şi unde plecase acesta. Răspunsul la ultima întrebare era de obicei cel mai apropiat bar. De regulă, crima într-un oraş mic era simplă, brutală şi stupidă.

De regulă.

Dar regulile sunt făcute să fie încălcate. Fulgerul *loveşte* uneori de două ori în acelaşi loc şi, din când în când, crimele care se petrec în oraşele mici nu pot fi rezolvate imediat... crime ca aceasta.

Pangborn ar mai fi putut aştepta.

2

Ofiţerul Norris Ridgewick se întoarse de la patrula sa, care era parcată în spatele maşinii de serviciu a lui Pangborn. Apelurile recepţionate de cele două radiouri acordate pe lungimea de undă a poliţiei bârâiau în aerul cald de sfârşit de primăvară.

– Vine Ray? întrebă Pangborn.

– Ray era Ray Van Allen, medicul legist şi procurorul de instrucţie al districtului Castle.

– Mda, spuse Norris.

– Dar soţia lui Homer? I-a spus cineva despre treaba asta?

Vorbind, Pangborn alungă muştele de pe faţa lui Homer. Nu mai rămăsese mare lucru din ea în afară de nasul acvilin, proeminent. Dacă n-ar fi fost proteza braţului stâng şi dinţii de aur care se aflaseră cândva în gura lui şi care acum stăteau fărâmiţaţi pe gâtul său încreţit şi pe pieptul cămăşii, Pangborn se îndoia că l-ar fi recunoscut chiar propria-i mamă.

Norris Ridgewick, care se asemăna puţin cu ajutorul de şerif Barney Fife din vechiul serial *Andy*

Griffith Show, bătu din picioare şi se uită la pantofii săi de parcă, brusc, devenise foarte interesat de ei.

– Păi... John e-n patrulă sus pe View, iar Andy Clutterbuck e-n Auburn, la tribunalul districtual...

Pangborn suspină şi se ridică în picioare. Gamache avea - avusese - şaizeci şi şapte de ani. Locuise împreună cu soţia într-o casă mică şi ordonată lângă vechiul depozit feroviar aflat la mai puţin de trei kilometri de locul unde se aflau ei atunci. Copiii lor erau mari şi plecaseră de acasă. Doamna Gamache fusese cea care telefonase la biroul şerifului dimineaţa devreme, nu plângând, dar fiind pe-aproape, spunând că se trezise la şapte şi descoperise că Homer, care dormea uneori în una dintre vechile camere ale copiilor fiindcă ea sforăia, nu venise deloc acasă noaptea trecută. La şapte seara plecase la popice, ca întotdeauna, şi ar fi trebuit să se întoarcă până la miezul nopţii, doisprezece treizeci cel târziu, dar paturile erau toate goale şi camioneta lui nu se afla în curte sau în garaj.

Sheila Brigham, dispecera de serviciu, îi raportase acest apel şerifului Pangborn, iar el folosise telefonul public de la benzinăria Sunoco a lui Sonny Jackett, unde-şi alimenta maşina, ca s-o sune înapoi pe doamna Gamache.

Femeia dăduse informaţiile trebuincioase despre camionetă - Chevrolet, model 1971, alb cu maroul din fabrică în locurile mâncate de rugină, şi-un ras-tel pentru armă în cabină, număr de înmatriculare de Mâine, 96529Q. Transmisese informaţiile prin radio ofiţerilor de pe teren (numai trei la număr, Ciut fiind plecat în Auburn să depună mărturie) şi-i spusese doamnei Gamache că o va suna din nou de-ndată cea ştia mai multe. Nu fusese

îngrijorat în mod deosebit. Lui Gamache îi plăcea berea, mai ales în seara când juca popice, însă nu era complet dus cu pluta. Dacă ar fi băut prea mult ca să mai poată conduce în siguranţă, ar fi dormit pe canapeaua din sufrageria unuia dintre amicii săi de popice.

Mai era o întrebare, însă. Dacă se hotărâse Ho-mer să rămână acasă la un coleg de echipă, de ce nu-şi sunase soţia ca să-i spună asta? Nu ştia că-şi va face griji? Ei bine, era târziu, şi poate că n-a vrut s-o deranjeze. Asta era o posibilitate. Una mai bună, crezuse Pangborn, era că *sunase* şi că femeia dormea buştean în pat, între ea şi telefonul din casă aflându-se o uşă închisă. Şi mai trebuia să adaugi eventualitatea ca ea să fi sforăit ca un trailer ce gonea cu o sută zece la oră pe şoseaua de centură.

Pangborn îşi luase rămas bun de la îngrijorata femeie şi închisese, spunându-şi că soţul ei va apărea cel târziu până la unsprezece în dimineaţa aceea, ruşinat şi mai mult decât doar un pic afumat. Atunci, Ellen îi va arăta bătrânului zurbagiu ce limbă ascuţită poate avea. Pangborn îşi va trece astfel pe agendă să-l laude pe Homer - fără mare tam-tam - fiindcă avusese prezenţa de spirit să nu conducă cei patruzeci şi opt de kilometri dintre South Paris şi Castle Rock sub influenţa alcoolului.

Cam la o oră după telefonul Ellenei Gamache, îi trecuse prin gând că nu era ceva în regulă cu prima sa analiză a situaţiei. Dacă Gamache dormise acasă la un amic de popice, lui Alan i se părea că aceasta era prima dată când o făcea. Altfel, soţia lui s-ar fi gândit ea însăşi la posibilitatea aceasta şi ar mai fi aşteptat puţin înainte să sune la biroul şerifului. Apoi l-a lovit pe Alan gândul că Homer Gamache era un

pic prea bătrân ca să-şi schimbe obiceiurile. Dacă dormise undeva noaptea trecută, *trebuia* s-o mai fi făcut înainte, dar telefonul soţiei lui sugera că n-o făcuse. Dacă se mai făcuse muci la pista de popice înainte şi apoi condusese în starea aceea spre casă, probabil c-ar mai fi făcut asta şi noaptea trecută... dar n-o făcuse.

Aşa că ogarul bătrân a învăţat totuşi un truc nou, îşi spusese. *Se-ntâmplă. Sau poate că doar a băut mai mult ca de obicei. La dracu', e posibil chiar să fi băut la fel de mult ca întotdeauna şi să se fi îmbătat mai tare ca de obicei. Se spune că băutura îşi ia revanşa.*

Încercase să uite de Homer Gamache, cel puţin pentru moment. Avea hârţoage cu duiumul pe birou şi, şezând acolo, rostogolind un creion înainte şi-napoi şi gândindu-se la bătrânul ăla zdruncinat stând undeva în camioneta lui, bietul bătrân zdruncinat cu părul cărunt tuns periuţă şi c-un braţ artificial care să-i ţină locul celui adevărat pe care-l pierduse într-un loc numit Pusan într-un război nedeclarat care avusese loc când mare parte din recolta veteranilor din Vietnam încă-şi umpleau scutece cu fecale galbene... ei bine, nimic din toate astea nu-l scăpa de hârtiile de pe birou şi nu-l ajutau nici măcar să-l găsească pe Gamache.

Chiar şi aşa, se îndrepta spre micul separeu al Sheilei Brigham, intenţionând să-i ceară să-l cheme prin staţie pe Norris Ridgewick ca să vadă dacă nu aflase *el* ceva, când Norris însuşi luase legătura cu dispeceratul. Ceea ce avusese Norris de raportat îi adâncise lui Alan pârâiaşul neliniştii, transformându-l într-un râu cu ape reci şi

învolburate. Acesta i se scursese prin viscere şi-l făcuse să se simtă puţin amorţit.

Râdea de oamenii care vorbeau despre telepatie şi precogniţie la emisiunile radio interactive, râdea aşa cum fac oamenii când insinuarea şi intuiţia au devenit o parte atât de mare din viaţa lor, încât abia dacă le mai recunosc atunci când le folosesc. Dar dacă ar fi fost întrebat ce credea despre Homer Gamache *în clipa aceea,* Alan ar fi răspuns: *Când a intra Norris pe recepţie... ei bine, atunci am început să ştiu că bătrânul era grav rănit sau mort. Probabil varianta numărul doi.*

3

Norris se întâmplase să oprească la locuinţa Arsenault pe Route 35, la sud de cimitirul Homeland cu aproximativ un kilometru şi jumătate. Nici măcar nu se gândea la Homer Gamache, chiar dacă ferma Arsenault şi casa lui Homer se aflau la o distanţă de mai puţin de patru kilometri una de cealaltă, iar dacă Homer alesese traseul logic din South Paris noaptea trecută, ar fi trebuit să treacă pe lângă locuinţa familiei Arsenault. Lui Norris nu i se părea probabil ca vreunul dintre membrii familiei Arsenault să-l fi văzut pe Homer cu o noapte în urmă, fiindcă dacă-l văzuseră, Homer ar fi ajuns acasă teafăr şi nevătămat zece minute sau aşa ceva mai târziu.

Norris se oprise la ferma familiei Arsenault numai fiindcă aceştia ţineau cel mai bun stand cu produse de pe marginea drumului din cele trei oraşe. El era unul dintre acei rari burlaci cărora le plăcea să gătească, şi dezvoltase o plăcere deosebită pentru mazărea dulce. Voia să afle când vor avea soţii

Arsenault de vânzare aşa ceva. Ca un gând de pe urmă, o întrebase pe Dolly Arsenault dacă nu se întâmplase să vadă camioneta lui Homer Gamache noaptea trecută.

– Ei, să ştii, a spus doamna Arsenault, e ciudat că pomeneşti de asta, fiindcă *am văzut-o.* Noaptea trecută târziu. Nu... acum că mă gândesc mai bine, a fost în dimineaţa asta devreme, fiindcă Johnny Carson era încă la televizor, dar emisiunea se apropia de sfârşit. Voiam să-mi mai iau un bol cu îngheţată şi să mă mai uit puţin la emisiunea aia a lui David Letterman şi apoi să merg la culcare. Nu dorm foarte bine în zilele astea, iar omul ăla de pe cealaltă parte a drumului mi-a pus nervii la încercare.

– Despre ce om vorbiţi, doamnă Arsenault? a întrebat Norris dintr-odată interesat.

– Nu ştiu - un bărbat oarecare. Nu mi-a plăcut cum arăta. Nici măcar nu l-am putut vedea bine şi nu mi-a plăcut cum arăta, ce zici de asta? Sună aiurea, ştiu, dar azilul ăla de nebuni de la Juniper Hill nu-i chiar atât de departe, iar să vezi un om singur pe-un drum de ţară la aproape unu dimineaţa, e de-ajuns să nelinişteascâ pe oricine, chiar dacă omul *poartă* costum.

– Ce fel de costum purta..., a început Norris, dar nu avea niciun rost.

Doamna Arsenault era o ţărancă bună de gură, şi pur şi simplu a dat peste Norris Ridgewick cu un fel de grandiozitate implacabilă. Ofiţerul s-a hotărât să-i facă pe plac şi să prindă din zbor ce putea. Şi-a scos carneţelul din buzunar.

– Într-un fel, a continuat ea, costumul aproape că m-a nelinişti*t şi mai mult.* Nu părea *normal* ca un

bărbat să poarte costum la ora aia, dacă-nţelegi ce vreau să spun. Probabil că nu, probabil că-ţi spui că nu-s decât o bătrână aiurită, şi probabil că *sunt* doar o bătrână aiurită, dar pentru un minut sau două înainte să apară Homer, m-a bătut gândul că bărbatul venea probabil spre casa noastră, şi m-am ridicat să mă asigur că e-ncuiată uşa. S-a uitat încoace, să ştii, l-am văzut când a făcut asta. Îmi închipui că s-a uitat fiindcă probabil a văzut încă lumină la fereastră, chiar dacă era târziu. Probabil că m-a văzut şi *pe mine,* fiindcă draperiile nu-s decât de-alea transparente. Nu i-am putut vedea faţa cu adevărat - noaptea trecută luna n-a fost pe cer şi nu cred c-or să instaleze *vreodată* stâlpi de iluminat atât de departe, darămite televiziune prin cablu, aşa cum au cei din oraş - dar l-am putut vedea întorcând capul. Apoi *chiar* a început să traverseze drumul - *cel puţin* asta cred că făcea, sau că se gândea să facă, dacă-nţelegi ce vreau să zic - şi-am crezut c-o să vină şi-o să bată la uşă şi-o să spună că i s-a stricat maşina şi dacă poate folosi telefonul, şi mă-ntrebam ce-ar trebui să spun dacă chiar făcea *asta,* sau chiar numai dacă trebuia să răspund la uşă. Bănuiesc că-s o bătrână aiurită, fiindcă am început să mă gândesc la episodul ăla din serialul *Alfred Hitchcock vă prezintă... Î*n care era vorba despre un nebun care aproape că putea să farmece şi păsările din copaci, numai că ciopârţise pe cineva cu un topor, ştii, şi-a pus bucăţile în portbagajul maşinii, şi nu l-a prins decât fiindcă nu-i funcţiona un stop pe frână, sau ceva de felul ăsta - dar cealaltă parte a poveştii e că...

– Doamnă Arsenault, nu ştiu dacă pot întreba...

– ... că nu voiam să fiu ca filistinul sau saraceneanul sau gomoreanul sau cine o fi fost ăl de trecea pe cealaltă parte a drumului, a continuat doamna Arsenault. Ştii tu, în povestea Bunului Samaritean. Aşa c-am fost puţin cam încordată din cauza asta. Dar mi-am spus în sinea mea...

Norris uitase deja de mazărea dulce. A reuşit în cele din urmă s-o oprească pe doamna Arsenault, spunându-i că omul pe care-l văzuse ea s-ar putea să figureze în ceea ce el a numit „o investigaţie aflată în desfăşurare". I-a cerut să se întoarcă la început şi să-i spună tot ce văzuse, lăsând de-o parte serialul *Alfred Hitchcock vă prezintă...* şi povestea Bunului Samaritean, pe cât posibil.

Povestea, aşa cum a relatat-o el la radio şerifului Alan Pangborn, era aceasta: Femeia se uita singură la *The Tonight Show,* soţul şi băieţii ei dormeau în paturi. Scaunul ei se afla lângă fereastra care dădea spre Route 35. Draperia de noapte era ridicată. La aproximativ doisprezece treizeci sau doisprezece patruzeci, ridicase privirea şi văzuse un om stând de cealaltă parte a drumului... adică, de partea cu cimitirul Homeland.

– Din direcţia aceea venea bărbatul, sau din alta?

Doamna Arsenault nu putea spune sigur. Avea o bănuială că *ar fi putut* veni din direcţia cimitirului, ceea ce-ar fi însemnat că se îndepărta de oraş, dar nu putea spune sigur ce-i dăduse impresia asta, fiindcă se uitase pe fereastră o dată şi nu văzuse decât drumul, apoi se uitase încă o dată înainte să se ridice ca să-şi aducă îngheţata şi bărbatul era acolo. Stând doar acolo şi uitându-se spre fereastra luminată - spre *ea,* pesemne. Crezuse că va traversa drumul sau că începuse să-l traverseze (probabil că

nici nu se mişcase din loc, îşi spusese Alan; restul nu era decât o fabulaţie a nervilor femeii), când au apărut luminile pe creasta dealului. Când bărbatul a văzut luminile care se apropiau, a ridicat degetul mare în acel gest simplu şi fără vârstă al autostopistului.

– Era camioneta lui Homer, sigur că da, iar la volan era Homer, i-a spus doamna Arsenault lui Norris Ridgewick. La-nceput am crezut c-o să treacă doar pe lângă el, ca orice persoană normală când vede un autostopist în toiul nopţii, dar apoi s-au aprins stopurile de frână şi bărbatul a alergat pe partea pasagerului a cabinei şi-a urcat.

Doamna Arsenault, care avea patruzeci şi şase şi arăta mai bătrână cu douăzeci, a clătinat din capu-i cărunt.

– Homer tre' să fi fost abţiguit ca să ia un autostopist atât de târziu, i-a spus lui Norris. Abţiguit sau neatent, şi-l cunosc pe Homer de aproape treizeci şi cinci de ani. Nu-i neatent.

S-a oprit, căzută pe gânduri.

– Păi... nu *foarte.*

Norris a încercat să mai scoată de la doamna Arsenault câteva amănunte despre costumul pe care-l purta bărbatul, dar n-a avut deloc noroc. Şi-a spus că era întotdeauna mare păcat că stâlpii de iluminat se terminau la cimitirul Homeland, dar orăşelele ca The Rock mai mult nu-şi permiteau.

Fusese un costum, de asta era sigură, nu o jachetă sport sau un sacou, şi nu era negru, dar asta te lăsa să alegi dintr-un spectru destul de larg de alte culori. Doamna Arsenault nu credea că autostopistul purta un costum de-un alb pur, dar tot ce era dispusă să jure era că nu fusese negru.

– Nu vă cer *să juraţi,* doamnă A., a spus Norris.

Când un civil discută cu un reprezentant al legii despre treburi oficiale, a răspuns doamna A., strângându-şi palmele cu afectare înăuntrul braţelor sfeterului, tot aia e.

Aşadar, ce ştia ea se reducea la următoarele: îl văzuse pe Homer Gamache luând un autostopist la aproximativ unu fără un sfert dimineaţa. Un lucru pentru care nu merită să suni la FBI, ai putea spune. Nu părea ceva îngrijorător decât atunci când adăugai faptul că Homer îşi luase pasagerul la patru kilometri sau mai puţin de propria sa curte... dar nu ajunsese acasă.

Doamna Arsenault avea dreptate şi-n privinţa costumului. Să vezi un autostopist atât de departe în sălbăticia naturii în crucea nopţii era cât se poate de ciudat - la unu fără un sfert, orice rătăcitor normal şi-ar fi făcut culcuş într-un hambar părăsit sau vreo magazie de la o fermă -, dar când mai adaugi şi faptul că purta costum şi cravată („De-o culoare închisă”, a spus doamna A., „numai să nu mă pui să jur *ce* culoare închisă, fiindcă nu pot, şi n-o să jur”), lucrurile deveneau tot mai puţin confortabile.

– Ce vrei să fac mai departe? întrebase Norris prin radio odată ce terminase de dat raportul.

– Rămâi unde eşti, a spus Alan. Schimbă poveşti din *Alfred Hitchcock vă prezintă...* cu doamna A. până ce ajung eu acolo. Şi mie-mi plăceau episoadele alea.

Dar, înainte să fi făcut opt sute de metri, locul întâlnirii cu ofiţerul său se schimbase din ferma Arsenault într-un loc aflat aproximativ la un kilometru şi jumătate vest de-acolo. Un băiat pe nume Frank Gavineaux, întorcându-se pe jos acasă de la o

partidă de pescuit în zori în josul pârâului Strimmer, văzuse o pereche de picioare ieşind dintre ierburile înalte de pe partea sudică a lui Route 35. Dăduse fuga acasă şi-i spusese mamei. Ea sunase la Biroul Şerifului. Sheila Brigham le transmisese mesajul lui Allan Pangborn şi Norris Ridgewick. Sheila a respectat protocolul şi n-a pomenit niciun nume prin radio - prea mulţi curioşi cu motociclete Cobra şi Bearcat ascultau întruna frecvenţele poliţiei -, dar Allan îşi dăduse seama după tonul cu care vorbise Sheila că până şi ea avea o bănuială bună cui aparţineau picioarele acelea.

Poate singurul lucru bun care se întâmplase toată dimineaţa era că Norris terminase să-şi golească stomacul înainte ca Alan să ajungă la faţa locului, şi că avusese prezenţa de spirit să vomite pe partea nordică a drumului, departe de cadavru şi de orice dovadă care s-ar fi putut afla în jurul lui.

– Şi-acum ce urmează? întrebă Norris, întrerupându-i şirul gândurilor.

Alan suspină din greu şi încetă să mai alunge muştele din preajma rămăşiţelor lui Homer. Începea să piardă bătălia.

– Acum trebuie să merg acasă la Ellen Gamache şi să-i spun că soţul ei a lăsat-o văduvă devreme în dimineaţa asta. Tu rămâi aici cu cadavrul. Încearcă să nu laşi muştele să se aşeze pe el.

– Măiculiţă, domnule şerif, de ce? îs o grămadă. Iar el e...

– Mort, mda, văd asta. Nu *ştiu* de ce. Fiindcă pur şi simplu mi se pare că asta trebuie să facem, cred. Nu-i putem pune afurisitul ăla de braţ la loc, dar cel puţin putem împiedica muştele să se cace pe ce i-a mai rămas din nas.

– Bine, spuse Norris umil. Bine, domnule şerif.

– Norris, dacă te-ai strădui, crezi c-ai putea să-mi spui „Alan”? Dacă ai exersa?

– Sigur, domnule şerif, cred că da.

Alan mormăi ceva şi se întoarse să mai arunce o ultimă privire în zona şanţului care, la întoarcerea lui, conform tuturor probabilităţilor, avea să fie împrejmuită cu bandă galben-ţipătoare pe care va scrie *Scena crimei Nu treceţi* înfăşurată în jurul unor stâlpi de topograf. De faţă avea să fie Henry Payton de la Cazarma Poliţiei de Stat din Oxford, probabil că fotograful şi tehnicienii de la Departamentul de Omucideri al Procurorului General nu vor fi - doar dacă nu se întâmpla să se afle câţiva prin zonă lucrând la alt caz -, dar urmau să sosească în scurtă vreme. Până la unu după-amiaza, laboratorul mobil al Poliţiei Statale va sosi şi el, cu tot cu experţi criminalişti şi un tip a cărui treabă era să amestece ghips şi să ia mulajele urmelor de pneuri pe care Norris fie fusese destul de isteţ, fie destul de norocos să nu le calce cu roţile propriei sale maşini de patrulă (Alan opta, cu foarte mare părere de rău, pentru noroc).

Şi la ce se va rezuma totul? Păi, chiar la asta. Un bărbat pe jumătate beat se oprise să-i facă un serviciu unui necunoscut *(Hopa sus, băiete,* îl auzi Alan spunând, *nu merg decât câţiva kilometri, da' măcar atât te pot duce),* iar necunoscutul răspunsese bătându-l pe bătrân până la moarte şi apoi furându-i camioneta.

Bănuia că bărbatul în costum de afacerist îi ceruse lui Homer să tragă pe dreapta - cel mai credibil pretext ar fi fost că trebuia să-şi golească vezica - şi,

odată ce se oprise camioneta, îl tăiase, îl târâse afară şi...

Ah, dar atunci începuse partea urâtă. Partea a naibii de urâtă.

Alan se uită în şanţ o ultimă oară, acolo unde Norris Ridgewick stătea pe vine lângă bucata de carne însângerată care fusese un om, alungând cu răbdare muştele de pe ceea ce fusese faţa lui Homer folosind planşeta cu amenzi, şi-şi simţi iarăşi stomacul întorcându-se pe dos.

N-a fost decât un bătrân, fiu de curvă ce eşti - un bătrân cu piciorul pe jumătate în groapă şi numai un singur braţ bun, un bătrân a cărui singură plăcere rămasă era seara de popice cu prietenii. Aşa că de ce nu te-ai mulţumit să-l tai în cabina camionetei şi-apoi să-l laşi în pace? A fost o noapte răcoroasă şi, chiar dacă i-ar fi fost puţin frig, cel mai probabil n-ar fi păţit nimic. Îmi pun ceasul la bătaie că-i vom găsi în sânge o grămadă de antigel. Şi oricum o să dăm spre urmărire plăcuţele de înmatriculare ale camionetei. Aşa că de ceai făcut asta? Doamne, sper să am ocazia să te-ntreb.

Dar chiar conta motivul? Cu siguranţă că pentru Homer Gamache, nu. Acum, nu mai conta. Nimic nu avea să mai conteze pentru Homer. Fiindcă, după ce-l tăiase prima dată, autostopistul îl trăsese afară din maşină şi-l târâse în şanţ, probabil ţinându-l de subsuori. Alan nu trebuia să aştepte interpretarea băieţilor de la Omucideri pentru urmele lăsate de tocurile pantofilor lui Gamache. Trăgându-l, autostopistul descoperise infirmitatea lui Homer. Iar în fundul şanţului, îi smulsese bătrânului proteza şi-l ciomăgise cu ea până la moarte.

Cinci - 96529Q

1

Fii calm, fii calm! spuse cu voce tare poliţistul statal de Connecticut Warren Hamilton, chiar dacă era singur în maşina de patrulă. Era seara zilei de 2 iunie, cu aproximativ treizeci şi cinci de ore după descoperirea cadavrului lui Homer Gamache într-un oraş din Maine de care ofiţerul Hamilton nu auzise niciodată.

Se afla în parcarea restaurantului McDonald's de pe I-95 Westport (mergând spre sud). Îşi făcuse un obicei din a intra în parcările benzinăriilor-restaurante când patrula pe şoseaua interstatală; dacă mergea noaptea încet şi cu farurile stinse pe ultimul şir al locurilor de parcare, uneori făcea nişte arestări bune. Mai mult decât bune. Minunate. Când simţea că se apropia de o astfel de oportunitate, foarte des vorbea singur. Aceste solilocvii deseori începeau cu *Fii calm, fii calm,* apoi progresau spre ceva de genul: *Hai să vedem ce pune la cale nemernicul* sau *Întreab-o pe mama dacă-i vine să creadă asta.* Ofiţerului Hamilton îi plăcea foarte mult s-o întrebe pe mama dacă-i venea să creadă asta când adulmeca mirosul unui caz suculent.

– Ce-avem noi aici? murmură el de data aceasta şi întoarse patrula.

Trecu pe lângă un Camaro. Pe lângă o Toyota Care, în strălucirea de cupru bătucit a neoanelor cu sodiu, arăta ca o balegă veche. Şi... ta-DA! O camionetă

GMC veche ce arăta portocalie în lumina aceea, ceea ce însemna că era - sau că fusese - albă sau o nuanţă deschisă de cenuşiu.

Aprinse reflectorul şi-l îndreptă spre plăcuţele de înmatriculare. Plăcuţele de înmatriculare, după umila părere a ofiţerului Hamilton, deveneau din ce în ce mai bune. Unul câte unul, statele puneau pe ele mici imagini. Asta le făcea mai uşor de identificat noaptea, când diversele condiţii de iluminat transformau culorile în tot soiul de nuanţe fictive. Şi cea mai proastă lumină dintre toate pentru numărul de identificare al plăcuţei erau afurisitele alea de lămpi ultra-performante portocalii. Nu ştia dacă împiedicau violurile şi jafurile aşa cum erau gândite să facă, dar era convins că făcuse poliţişti devotaţi meseriei cum era el însuşi să blesteme plăcuţele de înmatriculare ale unor nenumărate maşini furate sau vehicule puse sub urmărire. Imaginile acelea mici mai aveau mult până să rezolve problema aceasta. O Statuie a Libertăţii era o Statuie a Libertăţii atât în lumina puternică a soarelui, cât şi în strălucirea egală a nemernicelor alea bronz-portocalii. Şi, indiferent de lucrare, Doamna Dreptate însemna New York.

Aşa cum langusta aia schimonosită spre care îndreptase el acum sporul luminos însemna Maine. Nu trebuia să-ţi mai forţezi ochii să vezi VACATIONLAND, sau să încerci să-ţi dai seama dacă ceea ce arăta roz sau portocaliu sau albastru-electric era de fapt alb. Nu trebuia decât să te uiţi după langusta aia schimonosită. Era de fapt un homar, Hamilton ştia asta, însă o langustă schimonosită oricum i-ai spune tot o langustă schimonosită era, şi-ar fi înfulecat rahat chiar din

curu' unui porc mai bine decât să-şi vâre în gură o langustă de-aia nenorocită, dar, chiar şi aşa, era al naibii de bucuros că exista aşa ceva.

Mai ales când o plăcuţă de-nmatriculare de-asta cu langustă era pusă sub urmărire, cum se întâmpla în noaptea aceea.

– Întreab-o pe mama dacă-i vine să creadă *asta,* murmură el, şi scoase schimbătorul de viteze la liber. Îşi luă planşeta cu clamă de pe fâşia magnetică ce o ţinea locului în mijlocul bordului, chiar deasupra schimbătorului de viteze, trecu de formularul de amendă pe care toţi poliţiştii îl ţin ca un scut peste lista fierbinte (nu era nevoie ca civilii să se holbeze la numerele de înmatriculare de care erau interesaţi în mod deosebit poliţiştii în vreme ce poliţistul căruia îi aparţinea lista înfuleca un hamburger sau îşi golea intestinele cu o sută pe oră la o benzinărie pe care numai Dumnezeu i-o scosese în cale), şi-şi plimbă unghia de la degetul mare în josul paginii.

Şi-acolo era. 96529Q; Statul Maine; căminul langustelor schimonosite.

Primul tur pe care-l făcuse ofiţerul Hamilton îi arătase acestuia că nu se afla nimeni în cabina camionetei. Înăuntru era un rastel pentru arme, dar acesta era gol. Era posibil - nu probabil, dar posibil - să se afle cineva pe *platforma* camionetei. Era posibil şi ca acela de pe platforma camionetei să aibă la el puşca al cărei loc era în rastel. Mai probabil, şoferul era fie plecat demult, fie înfuleca un burger înăuntru. Chiar şi aşa... Copoi *bătrâni,* copoi *hapsâni,* dar niciun copoi bătrân *şi* hapsân, spuse ofiţerul Hamilton pe-o voce joasă.

Stinse reflectorul şi rulă încet de-a lungul şirului de maşini. Se mai opri de două ori, aprinse reflectorul cu ambele ocazii, chiar dacă nici măcar nu se mai deranja să se uite la maşinile pe care le verifica. Exista posibilitatea ca domnul 96529Q să-l fi văzut ochind camioneta furată pe când se întorcea din restaurantul-căcăstoare, iar dacă vedea maşina ofiţerului trecând mai în susul şirului şi verificând celelalte maşini, era posibil să nu o ia din loc.

– Ce-i sigur e sigur, ce-i păcat e păcat, şi asta-i tot ce ştiu, pentru numele Domnului cel mare! exclamă ofiţerul Hamilton.

Aceasta era una dintre vorbele sale preferate, nu tocmai la acelaşi rang cu „întreab-o pe mama dacă-i vine să creadă asta”, dar pe-aproape.

Opri într-un loc de unde putea ţine sub supraveghere camioneta. Luă legătura cu baza, care se afla la mai puţin de şase kilometri în susul drumului, şi le spuse că găsise camioneta GMC de Maine căutată într-un caz de crimă. Ceru unităţi de întărire şi i se spuse că acestea vor sosi în scurtă vreme.

Hamilton nu văzu pe nimeni apropiindu-se de camionetă, şi ajunse la concluzia că n-ar fi o dovadă prea mare de curaj dacă s-ar apropia de vehicul cu precauţie. De fapt, ar fi părut un fătălău dacă s-ar fi aflat încă acolo în întuneric, cu un rând mai departe, la sosirea celeilalte unităţi.

Coborî din patrulă, desfăcând cu degetul mare capsa cureluşei care-i ţinea pistolul, dar fără să-l scoată din toc. Scosese pistolul din toc numai de două ori de când era în funcţie, şi niciodată nu-l declanşase. Acum nu dorea să facă nici una, nici alta. Se apropie de camionetă la un unghi ce-i permitea să observe atât maşina de Maine - mai ales

platforma maşinii de Maine -, cât şi partea din faţă a restaurantului Mickey D's. Se opri când un bărbat şi o femeie se duseră de la restaurant spre un Ford sedan aflat cu trei rânduri mai aproape de restaurant, apoi înainta când aceştia urcară în maşină şi se îndreptară spre ieşire. Ţinându-şi mâna dreaptă pe patul revolverului de serviciu, Hamilton îşi lăsă mâna dreaptă pe lângă şold. Centurile de serviciu, după umila părere a lui Hamilton, erau *şi ele* din ce în ce mai bune. Fusese, atât în copilărie, cât şi la maturitate, un mare fan al lui Batman, alias Cruciatul cu Capă - bănuia, de fapt, că Batman era unul dintre motivele pentru care el devenise poliţist (acesta era un amănunt nesemnificativ, pe care nu se deranjase să-l treacă în cererea de înscriere). Accesoriul său preferat dintre cele ale lui Batman nu fusese Batbastonul sau Batarangul, nici măcar Batmobilul însuşi, ci centura cu de toate a Cruciatului cu Capă. Acel minunat obiect vestimentar era ca un magazin de daruri bine aprovizionat: avea câte ceva pentru fiecare situaţie, fie că era vorba de o frânghie, o pereche de ochelari pentru vedere pe timp de noapte sau câteva capsule de gaz ameţitor. Centura lui de serviciu nu era nici pe departe la fel de bună, dar pe partea stângă se aflau trei găici în care se aflau trei lucruri foarte folositoare. Unul era un cilindru acţionat de baterii, comercializat sub numele de „La pământ, ogare” Când apăsai butonul roşu de sus, „La pământ, ogare!” emitea un fluierat ultrasonic care transforma până şi cel mai fioros dintre pitbuli într-un castron de spaghete blegi. Lângă el se afla un tub presurizat de Mace (versiunea poliţiei statale din Connecticut a gazului

ameţitor al lui Batman), iar lângă Mace era o lanternă cu patru baterii.

Hamilton scoase lanterna din gaică, o aprinse, apoi ridică mâna stângă pentru a acoperi parţial raza. Făcu aceasta fără a-şi lua măcar o clipă mâna dreaptă de pe patul revolverului. Copoi bătrâni; copoi hapsâni; dar niciun copoi bătrân *şi* hapsân.

Plimbă raza de-a lungul platformei camionetei. Era o bucată de prelată acolo, dar nimic altceva. Platforma camionetei era la fel de goală ca şi cabina.

Hamilton rămăsese în tot acest timp la o depărtare precaută de GMC-ul cu plăcuţe pe care figura langustă, schimonosită - lucrul acesta era atât de bine înfipt în sinea sa încât nici măcar nu se gândise la el. Acum se aplecă şi îndreptă lanterna *sub* camionetă, cel din urmă loc unde ar fi putut sta la pândă cineva care i-ar fi vrut răul. Puţin probabil, dar când avea în cele din urmă să dea colţul, nu voia ca preotul să-şi înceapă predica spunând: „Dragi prieteni, ne aflăm astăzi aici ca să-l plângem incredibila plecare dintre noi a ofiţerului Warren Hamilton.” Asta ar fi fost prea de prost gust. Mătură cu raza repede de la stânga la dreapta sub camionetă şi nu văzu nimic în afară de amortizorul ruginit ce avea să cadă în viitorul apropiat - nu că, după cum arătau găurile din el, i-ar fi simţit şoferul prea mult lipsa când avea să se-ntâmple asta.

– Cred că suntem singuri, scumpule, spuse ofiţerul Hamilton.

Examina zona dimprejur, examina pentru o ultimă oară camioneta, fiind atent în mod special la ieşirea din restaurant. Nu observă că l-ar fi observat cineva *pe el,* aşa că se apropie de fereastra cabinei din

partea pasagerului şi îndreptă înăuntru raza lanternei.

– Maică sfântă, murmură Hamilton. Întreab-o pe mama dacă-i vine să creadă harcea-parcea *asta.*

Era brusc foarte bucuros de felinarele portocalii care-şi trimiteau lumina peste parcare şi-n cabina maşinii, fiindcă ele transformară ceea ce el ştia că este maro într-o culoare care era aproape neagră, făcând sângele să semene mai mult cu o cerneală.

– A condus-o în halul ăsta? Iisuse Christoase, taman din Maine a *condus-o* în halul ăsta? Întreab-o pe mama...

Îşi îndreptă lanterna în jos. Scaunul şi podeaua GMC-ului erau o cocină. Văzu doze de bere, doze de băuturi nealcoolice, pungi de cipsuri şi jumări goale sau aproape goale, cutii ce conţinuseră Big Mac-uri şi Whopper-uri. Un ghemotoc din ceea ce părea a fi gumă de mestecat era stropşit pe bordul de metal deasupra găurii unde se aflase cândva un aparat de radio. În scrumieră erau câteva chiştoace de ţigări fără filtru.

Mai mult ca orice, era sânge.

Erau dâre şi pete de sânge pe scaun. Volanul era murdar de sânge. Era o pată de sânge uscat pe maneta claxonului, acoperind aproape complet simbolul Chevrolet încrustat acolo. Era sânge pe mânerul interior al portierei şoferului şi era sânge pe oglindă - pata aceea era un cerc mic ce se voia a fi un oval, iar Hamilton îşi spuse că domnul 96529Q era posibil să fi lăsat o amprentă aproape perfectă în sângele victimei sale când îşi potrivise oglinda retrovizoare. Şi pe una dintre cutiile de Big Mac se afla o pată mare de sânge. În aceea păreau să fi rămas şi câteva fire de păr.

– Ce i-o fi spus fetei care i-a adus meniul? bâigui Hamilton. Că s-a tăiat când se bărbierea? în spatele lui se auzi un târşâit. Hamilton se învârti pe călcâie, simţindu-se prea lent, simţindu-se mult prea sigur că, în pofida precauţiilor de rutină, fusese prea hapsân cu curajul său ca să mai ajungă vreodată bătrân, fiindcă nu ţinea nimic de rutină în treaba asta, nu, *domnule,* tipul se furişase în spatele lui şi curând va fi şi mai mult sânge în cabina bătrânei camionete Chevrolet, sângele *lui,* fiindcă un tip care putea conduce un astfel de abator portabil din Maine până aproape de graniţa statului New York era un psihopat, genul de om care ar omorî un poli-ţist statal fără să stea mai mult pe gânduri decât atunci când îşi cumpără un sfert de litru de lapte.

Hamilton îşi scoase revolverul pentru a treia oară în cariera sa, trase cocoşul şi aproape că descarcă un glonţ (sau două, sau trei) în nimic altceva decât în întuneric; era încordat la maximum. Dar acolo nu era nimeni.

Cu sângele bubuindu-i la tâmple, coborî încet pistolul.

O pală slabă de vânt străbătu noaptea. Târşâitul se auzi din nou. Pe pavaj, văzu o cutie de Filet-O-Fish - chiar de la McDonald's-ul acela, fără-ndoială, cât de isteţ eşti tu, Holmes, mulţumesc, dar nu e nevoie, Watson, a fost cât se poate de elementar - care alunecă un metru jumătate sau doi, purtată de briză şi apoi se opri din nou.

Hamilton expiră prelung, tremurând, şi coborî cu grijă cocoşul pistolului.

– Aproape că te-ai făcut de râs, poftim, Holmes, spuse el pe o voce câtuşi de puţin controlată. Aproape că te-ai făcut cu un CR-14.

Un CR-14 era un formular pentru „gloanţe trase”.

Se gândi să-şi pună pistolul la loc în toc, acum că era limpede că nu avea ce împuşca în afară de o cutie goală de sandviş cu peşte, şi apoi se hotărî să-l ţină pur şi simplu în mână până ce va vedea celelalte unităţi la orizont. Stătea bine în mâna lui. Era reconfortant. Fiindcă nu era vorba numai de sânge, sau de faptul că bărbatul pe care-l căuta un poliţist din Maine pentru crimă condusese cu calm şase sute patruzeci de kilometri sau aşa ceva în mizeria aia. În jurul camionetei se simţea o duhoare ce semăna într-un fel cu duhoarea dintr-un loc de pe un drum de ţară unde o maşină a lovit şi a strivit un sconcs. Nu ştia dacă ofiţerii ce urmau să vină aveau s-o simtă sau dacă numai el o simţea, şi nu-i păsa cine ştie cât. Nu era un miros de sânge, sau de mâncare stricată, sau de intestine întoarse pe dos. Era, credea el, pur şi simplu mirosul *răului.* Mirosul unui rău foarte, foarte mare. Un rău suficient de mare încât el să nu vrea să-şi pună revolverul la loc în toc chiar dacă era aproape convins că deţinătorul acelui miros plecase, probabil cu mai multe ore în urmă - nu auzea niciun păcănit din-acela pe care-l produce un motor ce încă este cald. Nu conta. Asta nu schimba ce ştia el: pentru o vreme, camioneta fusese bârlogul unui animal îngrozitor, iar el nu avea de gând să-şi asume nici cel mai mic risc ca animalul să se întoarcă şi să-l găsească nepregătit. Iar mama îşi putea paria toţi banii pe asta.

Rămase acolo cu arma în mână, cu părul de pe cap ridicat, şi i se păru că a trecut foarte mult timp până ce unităţile de întărire ajunseră în sfârşit.

Şase - Moarte în oraşul cel mare

1

Dodie Eberhart era scoasă din sărite, iar când Do-die Eberhart era scoasă din sărite, în capitala naţiei exista o scorpie cu care nu voiai să ţi-o pui. Femeia urcă scările blocului cu apartamente de pe L Street cu indiferenţa (şi aproape cu amploarea) unui rinocer care traversează o întindere largă de iarbă. Rochia ei bleumarin se întindea şi se lărgea peste un piept care era mai degrabă prea mare ca să fie pur şi simplu numit amplu. Braţele ei cărnoase se legănau ca două pendule.

Cu mulţi ani în urmă, femeia aceasta fusese una dintre cele mai năucitoare prostituate din Washington. În zilele acelea, înălţimea ei - un metru optzeci şi şapte -, dar şi aspectul plăcut, făcuseră din ea mai mult decât o fleandură destrăbălată; avea atât de mare trecere, încât o noapte cu ea era aproape la fel de bună ca şi un trofeu în bârlogul unui gentleman sportiv, iar dacă ar fi fost ca cineva să privească atent fotografiile diverselor *fetes* şi *soirees* din Washington din timpul celei de-a doua administraţii Johnson şi a primei administraţii Nixon, ar fi putut-o observa pe Dodie Eberhart în multe dintre ele, de obicei la braţul unui bărbat al cărui nume apărea frecvent în articolele şi eseurile politice cu greutate. Chiar şi numai înălţimea ei o făcea greu de trecut cu vederea.

Dodie era o târfă cu inimă de casier bancar şi suflet de gândac strângător. Doi dintre clienţii ei per-

manenţi, unul un senator democrat şi celălalt un reprezentant republican cu destui ani în vârsta senectuţii, îi oferiseră suficienţi bani să se poată lăsa de meserie. Nu făcuseră asta tocmai din proprie voinţă. Dodie era conştientă că riscul de îmbolnăvire nu se afla tocmai în descreştere (iar oficialii guvernamentali aflaţi în locuri înalte sunt la fel de vulnerabili la SIDA şi diverse boli venerice mai puţin importante - dar totuşi neplăcute - ca orice om de rând). Şi nici vârsta ei nu se afla în descreştere. Iar încrederea ei în faptul că aceşti gentlemeni îi vor lăsa ceva prin testament, aşa cum promiseseră amândoi, nu era prea mare. Îmi pare rău, le spusese ea, dar, vedeţi voi, nu cred în Moş Crăciun sau în Zâna Măseluţă mai mult decât credeţi voi. Micuţa Dodie e pe cont propriu.

Micuţa Dodie cumpărase trei clădiri cu apartamente cu acei bani. Anii trecuseră. Cele şaptezeci şi şapte de kilograme care îngenuncheaseră bărbaţi puternici (de obicei în faţa ei pe când ea stătea goală în faţa lor) deveniseră acum o sută douăzeci şi şapte. Investiţiile care-i merseseră bine la mijlocul anilor şaptezeci scăzuseră în anii optzeci, când se părea că toţi ceilalţi oameni din ţară cu bani pe piaţa de capital se descurcau bine. Până în ultima fază activă a carierei sale avusese doi excelenţi brokeri pe lista scurtă; fuseseră momente când îşi dorise să-i fi păstrat şi după ce se lăsase de meserie.

O clădire de apartamente o pierduse în '84; a doua în '86, în urma unei dezastruoase revizii contabile a Fiscului. O păstrase pe aceasta din L Street la fel de acerb ca un jucător ce pierde într-o partidă pe viaţă şi pe moarte de Monopoly, convinsă fiind că se afla

într-un cartier pe cale să Prospere. Dar nu Prosperase încă, şi ea nu credea că avea să Prospere vreme de încă un an sau doi... dacă avea să prospere vreodată. Când avea s-o facă, intenţiona să-şi facă bagajele şi să se mute în Aruba. Între timp, proprietăreasa care fusese cândva cea mai căutată parteneră de sex din oraşul-capitală pur şi simplu trebuia să rămână pe poziţie.

Ceea ce făcuse întotdeauna.

Ceea ce intenţiona să facă în continuare.

Şi Domnul să-i aibă în pază pe cei care-i aţineau calea.

Cum ar fi Frederick „Dl. Mahăr" Clawson, de pildă.

Ajunse pe palierul celui de-al doilea etaj. Guns n' Roses bubuia din apartamentul Shulman-ilor.

– OPRIŢI DRACULUI CASETOFONUL ĂLA! ţipă ea din toţi rărunchii... iar când Dodie Eberhart ridica vocea la nivelul maxim de decibeli, geamurile se crăpau, timpanele copiilor mici se spărgeau şi câinii mureau pe loc.

Muzica trecu de la urlet la şoaptă cât ai clipi. Îi simţea pe Shulmani tremurând unul în braţele celuilalt ca o pereche de căţeluşi speriaţi în toiul unei furtuni cu tunete, şi sperând că nu pe ei venise să-i întâlnească Vrăjitoarea cea Rea de pe L Street. Se temeau de ea. Aceasta nu era deloc o reacţie necugetată. Shulman era un avocat corporatist la o firmă puternică, însă tot se afla la distanţă de două ulcere ca să fie destul de puternic pentru a o face pe Dodie să încremenească. Dacă se-ntâmpla să o calce pe bătături în acea etapă a vieţii ei, femeia avea să-i poarte intestinele drept jartiere, iar el ştia asta, şi ăsta era un lucru foarte satisfăcător.

Când ţi se rupea fundul sacului atât de la conturile bancare, cât şi de la portofoliul de investiţii, trebuia să profiţi de satisfacţii atunci când le găseai.

Dodie dădu colţul fără să-şi întrerupă mersul şi porni pe scări în sus către etajul al treilea, unde Frederick „Dl. Mahăr" Clawson locuia într-o splendoare solitară. Mergea cu acelaşi pas egal de „rinocer-traversând-savana", cu fruntea ridicată, cu respiraţia câtuşi de puţin tăiată, în pofida greutăţii sale, scările trepidând foarte puţin în ciuda soliditătii lor.

Abia aştepta întâlnirea aceasta.

Clawson nici măcar nu se afla pe treapta de jos a scării juridic-corporatiste. La momentul prezent, nu se afla nici măcar pe scară. Asemenea tuturor studenţilor la drept pe care-i întâlnise vreodată (în general chiriaşi; cu siguranţă nu se culcase niciodată cu ei în ceea ce acum considera ca fiind „cea-laltă viaţă" a ei), Clawson era alcătuit în principal din aspiraţii înalte şi fonduri scăzute, amândouă plutind pe o generoasă pernă de rahat. Dodie, de regulă, nu făcea confuzie între aceste elemente. Să pună botul la o replică plină de rahat a unui student la drept era, în concepţia ei, la fel de rău ca şi cum ar fi făcut un număr pe gratis. Odată ce începeai cu un astfel de comportament, la fel de bine îţi puteai pune cravaşa în cui.

La figurat vorbind, desigur.

Şi totuşi, Frederick „Dl. Mahăr" Clawson îi spărsese parţial apărarea. Întârziase cu chiria patru daţi la rând şi ea permisese acest lucru fiindcă o convinsese că, în cazul acesta, vechea şi obosita scriptură era într-adevăr adevărată (sau s-ar putea dovedi să fie): *chiar* urma să primească nişte bani.

N-ar fi putut să-i facă asta dacă ar fi pretins că Sidney Sheldon era de fapt Robert Ludlum, sau că Victoria Hoit era de fapt Rosemary Rogers, fiindcă ea nu dădea nici-o ceapă degerată pe oamenii ăştia sau pe milioanele lor de colegi scriitori. Pe ea o pasionau triller-urile, iar dacă erau nişte thriller-uri cu adevărat alerte, cu atât mai bine. Bănuia că existau o grămadă de oameni în lume care se lăsau păcăliţi de zoaiele alea romantice şi de căcaturile alea de spionaj, asta dacă puteai avea încredere cât de cât în lista celor mai bine vândute cărţi, publicată în ziarul *Post* de duminică, dar ea-l citea pe Elmore Leonard de ani întregi înainte ca acesta să ajungă pe listă, şi-şi formase şi puternice legături cu Jim Thompson, David Goodie, Horace McCoy, Charles Willeford şi toţi ceilalţi tipi ca ei. Pe scurt spus, lui Dodie Eberhart îi plăceau romanele în care oamenii jefuiau bănci, se împuşcau între ei şi făceau dovada marii lor iubirii faţă de femei în special bătându-le de le săreau capacele.

George Stark, după părerea ei, era - sau fusese - cel mai bun dintre aceştia. Ea fusese un admirator devotat, de la *Metoda lui Machine* şi *Oxford Blues* Până la *În goană spre Babilon,* care părea să fie ultimul dintre romanele lui.

Mahărul din apartamentul de la etajul al treilea fusese înconjurat de însemnări şi de romane ale lui Stark atunci când ea mersese prima oară să-l strângă cu uşa din pricina chiriei (întârziată numai cu trei zile atunci, dar, sigur, dacă le dădeai un deget, îţi luau toată mâna) şi, după ce se-ngrijise de treaba ei şi el îi promisese să-i dea un cec până la prânz în ziua următoare, îl întrebase dacă operele complete

ale lui George Stark erau lectură obligatorie pentru o carieră juridică.

– Nu, spusese Clawson cu un zâmbet luminos, voios şi peste măsură de carnivor, dar s-ar putea foarte bine *să finanţeze* una.

Zâmbetul, mai mult decât orice, a fost cel care o vrăjise şi o făcuse să-şi tempereze vocea în cazul său, acolo unde se răstise cu brutalitate în toate celelalte. Văzuse zâmbetul acela de multe ori înainte în propria-i oglindă. Crezuse atunci că un asemenea zâmbet nu poate fi fals şi, numai pentru dosar, încă mai credea asta. Clawson *chiar* îl avea la mână pe Thaddeus Beaumont; greşeala sa fusese faptul că crezuse cu atâta convingere că Beaumont va acţiona conform planurilor unui domn Mahăr ca Frederick Clawson. Şi fusese şi greşeala ei. Ea citise unul dintre cele două romane ale lui Beaumont - *Negura purpurie* - după ce-i explicase Clawson ce descoperise, şi-o găsise drept o carte de-o prostie desăvârşită. În ciuda corespondenţei şi-a fotografiilor pe care i le arătase Dl Mahăr, cu greu i-ar fi venit sau i-ar fi fost imposibil să creadă că ambii scriitori erau unul şi acelaşi om. Doar că... după ce citise cam trei sferturi din carte, într-un punct când fusese pe cale să azvârle plicticoşenia aia de cealaltă parte a camerei şi să dea uitării toată tărăşenia, găsise o scenă în care un fermier împuşca un cal. Calul avea două picioare rupte şi trebuia împuşcat, dar treaba era că bătrânului fermier John i-a făcut *plăcere* să-l împuşte. Lipise, de fapt, ţeava puştii de capul calului şi se masturbase, apăsând trăgaciul în momentul culminant.

Era, credea ea, de parcă Beaumont ar fi plecat să bea o ceaşcă de cafea când ajunsese la partea ace-

ea... şi-i luase locul George Stark şi scrisese scena, ca un Rumpelstiltskin literar. Cu siguranţă, aceea era singura bucată de aur în căpiţa aia de fân.

Ei bine, nimic din toate astea nu conta acum. Tot ce dovedea era că nimeni nu era imun pe vecie la rahaturi. Mahărul o luase pentru o raită, însă cel puţin fusese o raită *scurtă.* Şi acum se sfârşise.

Dodie Eberhart ajunse pe palierul celui de-al treilea etaj, cu palma strângându-i-se în genul acela de pumn solid pe care-l făcea când sosea timpul nu pentru un ciocănit politicos la uşă, ci pentru un bubuit, după care văzu că bubuitul nu era necesar. Uşa mahărului stătea întredeschisă.

– Iisuse mare! murmură Dodie, răsucindu-şi buza.

Acesta nu era un cartier de drogaţi, dar când venea vorba să devasteze apartamentul unui idiot, drogaţii erau mai mult decât dispuşi să treacă graniţele. Tipul era chiar mai prost decât îl crezuse.

Bătu la uşă cu încheieturile degetelor şi o împinse în lături.

– Clawson! strigă ea pe o voce care promitea osândă şi damnare. Nu primi niciun răspuns. Uitându-se de-a lungul coridorului scurt, văzu că draperiile din sufragerie erau trase şi că becul din tavan era aprins. Un radio cânta încet.

– Clawson, vreau să discut cu tine!

Porni pe coridorul scurt... şi se opri.

Una dintre pernele de pe sofa se afla pe podea.

Asta era tot. Niciun semn că locuinţa fusese devastată de-un drogat înfometat, însă instinctele ei erau încă ascuţite, şi adulmecă imediat nenorocirea. Simţi un miros. Era foarte vag, dar era prezent. Semăna puţin cu mirosul de mâncare stricată, dar încă nu descompusă. Nu era asta, dar mai aproape

de atât nu putea ajunge. Mai simţise înainte mirosul acesta? Credea că da.

Şi mai era un miros, chiar dacă nu crezu că nasul ei era cel care îi simţea prezenţa. Îl recunoscu pe acesta numaidecât. Ea şi ofiţerul Hamilton din Connecticut ar fi fost de acord pe dată asupra a ce era: mirosul răului.

Rămase chiar la intrarea în sufragerie, uitându-se la perna răsturnată, ascultând radioul. Ceea ce nu reuşise să facă urcarea a trei etaje reuşi acea pernă nevinovată - inima îi bătea repede sub masivul sân stâng, iar respiraţia îi ieşea greu pe gură. Ceva nu era în regulă acolo. Foarte neînregulă. Întrebarea era dacă devenea sau nu parte din asta dacă mai rămânea acolo.

Simţul practic îi spunea să plece, să plece cât mai avea ocazia, iar simţul practic era foarte puternic. Curiozitatea îi spunea să rămână şi să arunce un ochi... şi era mai puternică.

Îşi vârî capul prin uşa sufrageriei şi se uită mai întâi spre dreapta, unde se afla un şemineu fals, două ferestre ce dădeau spre L Street, şi nu mare lucru altceva. Se uită la stânga şi, brusc, capul se opri din mişcare. Chiar păru să paralizeze locului. Ochii i se căscară.

Acea privire blocată nu dură mai mult de trei secunde, dar ei i se păru mult mai mult. Şi văzu totul, până în cel mai mic detaliu; mintea ei făcu propria fotografie a ceea ce vedea, la fel de clară şi de precisă ca acelea pe care avea să le ia curând fotograful din echipa de criminalistică.

Văzu cele două sticle de bere Amstel pe măsuţa pentru cafea, una goală şi cealaltă pe jumătate plină, cu un guler de spumă încă înăuntrul gâtului sti-

clei. Văzu scrumiera pe a cărei margine curbată scria CHICAGOLAND! Văzu două chiştoace de ţigări fără filtru strivite în mijlocul albului imaculat al scrumierei, cu toate că mahărul nu fuma - nu ţigări, cel puţin. Văzu cutia mică de plastic ce fusese cândva plină cu piuneze zăcând pe-o rână între sticle şi scrumieră. Mare parte dintre piunezele pe care mahărul le folosea să-şi prindă diverse lucruri pe panoul din bucătărie erau împrăştiate pe suprafaţa de sticlă a măsuţei pentru cafea. Văzu câteva care se opriseră pe un exemplar deschis al revistei *People,* cea în care apăruse articolul despre Thad Beaumont/George Stark. Îi putea vedea pe domnul şi doamna Stark dând mâna peste lespedea funerară a lui Stark, cu toate că de unde se afla ea aceştia erau cu capul în jos. Era articolul care, potrivit lui Frederick Clawson, nu avea niciodată să fie tipărit. Avea să-l facă, în schimb, un om destul de bogat. Greşise în privinţa asta. De fapt, se părea că greşise în toate privinţele.

Îl văzu pe Frederick Clawson, care devenise din mahăr un *nimeni în drum*, şezând în unul dintre cele două fotolii din sufragerie. Fusese legat. Era gol-puşcă, hainele lui fuseseră aruncate într-un ghem dezordonat sub măsuţa pentru cafea. Văzu gaura însângerată din vintrele sale. Testiculele erau încă la locul lor; penisul îi fusese îndesat în gură. Mai era loc destul, fiindcă criminalul îi tăiase domnului Mahăr şi limba. Aceasta era prinsă pe perete. Piuneza fusese înfiptă în carnea ei roz atât de adânc, încât ea nu reuşi să vadă decât o semilună rânjită de-un galben ţipător care era gămălia piunezei, iar mintea ei fotografie fără zăbavă şi acest lucru. Sângele se scursese pe tapetul de

dedesubt, alcătuind un desen vălurit sub formă de evantai.

Ucigaşul folosise încă o piuneză, aceasta cu o gămălie de-un verde deschis, ca să ţintuiască a doua pagină a articolului din revista *People* pe pieptul gol al fostului mahăr. Nu reuşi să vadă faţa lui Liz Beaumont - era acoperită de sângele lui Clawson - dar văzu mâna femeii, întinzând farfuria cu negrese ca Thad s-o poată inspecta zâmbind. Îşi amintea că acea fotografie îl necăjise în mod deosebit pe Clawson. *Ce mascaradă!* exclamase el. *Ea urăşte să gătească - a spus asta într-un interviu chiar după ce Beaumont şi-a publicat primul roman.* Scrise cu degetul folosind sânge deasupra limbii retezate prinse pe perete erau aceste cinci cuvinte:

VRĂBIILE ZBOARĂ DIN NOU.

Iisuse Christoase, gândi o parte îndepărtată a minţii ei. *E exact ca-ntr-un roman de George Stark... ceva ce-ar face Alexis Machine.*

Din spatele ei se auzi o izbitură slabă.

Dodie Eberhart strigă şi se întoarse pe călcâie. Machine veni spre ea cu îngrozitorul lui brici, scânteierea lui de oţel fiind acum acoperită cu sângele lui Frederick Clawson. Faţa lui înfiorătoare era masca schimonosită de cicatrice pe care i-o lăsase Nonie Griffiths după ce-l tăiase la sfârşitul *Metodei lui Machine,* şi...

Şi nu era absolut nimeni acolo.

Uşa se închisese singură, asta era tot, aşa cum fac uneori uşile.

Chiar aşa să fie? întrebă acea parte îndepărtată a minţii ei... doar că acum era mai apropiată, ridicând

vocea, insistentă din cauza spaimei. *Stătea în parte deschisă fără absolut nici-o problemă când ai urcat scările. Nu larg deschisă, dar suficient cât să-ţi dai seama că nu era închisă.*

Acum, ochii i se întoarseră la sticlele de bere de pe măsuţa pentru cafea. Una goală. Una pe jumătate plină, cu un inel de spumă pe interiorul gâtului ei.

Ucigaşul fusese în spatele uşii când intrase ea. Dacă ar fi întors capul, aproape sigur că l-ar fi văzut... şi acum ar fi fost şi ea moartă.

Iar când stătuse acolo, hipnotizată de rămăşiţele colorate ale lui Frederick „Dl Mahăr" Clawson, acesta pur şi simplu ieşise, închizând uşa în urma lui. Puterea îi părăsi picioarele şi alunecă în genunchi cu o graţie ciudată, semănând cu o fată pe cale să primească împărtăşania. Mintea îi alerga frenetică la acelaşi gând, ca un gerbil într-o roată de exerciţii: *O, n-ar fi trebuit să strig, o să se-ntoarcă, o, n-ar fi trebuit să strig, o să se-ntoarcă, o, n-ar fi trebuit să strig...*

Şi-atunci îl auzi, bufnetul măsurat al picioarelor lui mari pe covorul din hol. Mai târziu, ajunse la convingerea că blestemaţii ăia de Shulmani ridicaseră iarăşi volumul casetofonului şi că luase bubuitul monoton al basului drept paşi, dar în clipa aceea fu convinsă că era Alexis Machine şi că se întorcea... un bărbat atât de hotărât şi cu gânduri atât de criminale, încât nici măcar moartea nu-l putea opri.

Pentru prima oară în viaţa ei, Dodie Eberhart leşină.

Îşi reveni în simţiri trei minute mai târziu. Picioarele încă n-o puteau susţine, aşa că se târî înapoi de-a lungul scurtului hol al apartamentului către uşă, cu părul atârnându-i peste faţă. Se gândi să deschidă

uşa şi să arunce o privire afară, dar nu se putu convinge s-o facă. Roti ivărul în schimb, apoi trase zăvorul şi puse lanţul de siguranţă. Odată aceste lucruri făcute, se aşeză cu spatele lipit de uşă, gâfâind, lumea din jur fiind o ceaţă cenuşie. Era vag conştientă că se încuiase înăuntru împreună cu un cadavru mutilat, dar asta nu era atât de rău. Nu era câtuşi de puţin rău, când te gândeai la alternative.

Puţin câte puţin, îşi recapătă forţele şi reuşi să se ridice în picioare. Dădu colţul din capătul holului şi intră în bucătărie, unde se afla telefonul. Îşi feri privirea de la ce mai rămăsese din Dl Mahăr, chiar dacă acesta era un exerciţiu futil; avea să vadă acea fotografie mentală în toată claritatea ei hidoasă multă vreme de atunci înainte.

Sună la poliţie şi, când aceştia veniră, nu vru să le dea voie să intre până ce unul dintre ei nu strecură pe sub uşă actul său de identitate.

– Care-i numele soţiei tale? îl întrebă ea pe poliţistul a cărui insignă laminată îl identifica drept Charles F. Toomey, Jr.

Vocea ei era piţigăiată şi tremurată, cât se poate de diferită de cea obişnuită. Prietenii apropiaţi (dacă ar fi avut vreunul) nu ar fi recunoscut-o.

– Stephanie, doamnă, răspunse răbdătoare vocea aflată de cealaltă parte a uşii.

– Pot suna la secţie şi să verific asta, să ştii! aproape că ţipă ea.

– Ştiu că puteţi, doamnă Eberhart, răspunse vocea, dar v-aţi simţi în siguranţă mai repede dacă ne-aţi lăsa pur şi simplu să intrăm, nu credeţi?

Şi fiindcă încă putea recunoaşte Vocea Poliţistului la fel de uşor cum recunoscuse Mirosul Răului, descuie uşa şi-i lăsă înăuntru pe Tommy şi pe

partenerul acestuia. După ce aceştia intrară, Dodie mai făcu ceva ce nu făcuse niciodată: începu să facă istericale.

Şapte - Treburi poliţieneşti

1

Când veni poliţia, Thad se afla la etaj în biroul său, scriind.

Liz citea o carte în sufragerie, în vreme ce Willi-am şi Wendy se hlizeau unul la celălalt în ţarcul supradimensionat pe care-l împărţeau. Se duse la uşă, şi înainte să o deschidă se uită afară prin unul dintre îngustele geamuri ornamentale care o flancau. Acesta era un obicei pe care-l apucase de la ceea ce în glumă era numit „debutul" lui Thad în revista *People.* Vizitatorii - vagi cunoştinţe în cea mai mare parte, cu un adaos generos de rezidenţi curioşi ai oraşului şi chiar câţiva străini (aceştia din urmă fără excepţie admiratori ai lui Stark) presăraţi ca să completeze selecţia - începuseră să-şi facă simţită prezenţa. Thad numea acesta „sindromul vedeţi-crocodilii-în-viaţă" şi spunea că va dispărea într-o săptămână sau două. Liz spera să aibă dreptate. Între timp, ea îşi făcea griji că unul dintre noii musafiri s-ar putea să fie un vânător nebun de crocodili de genul celui care-l omorâse pe John Lennon, şi aruncă mai întâi o privire prin fereastra laterală. Nu ştia dacă ar fi recunoscut un nebun get-beget dacă-l vedea, dar putea cel puţin împiedica şirul gândurilor lui Thad să se rupă în timpul celor două ore din fiecare dimineaţă pe care le petrecea scriind.

După aceea, el însuşi răspundea la uşă, de obicei aruncându-i o privire de băieţel vinovat la care ea nu ştia cum să răspundă.

Cei trei bărbaţi care se aflau în pragul uşii principale în acea dimineaţă de sâmbătă nu erau admiratori nici al lui Beaumont, nici ai lui Stark, bănui ea, şi nu erau nici nişte nebuni... numai dacă unii din recolta recentă nu se apucaseră să conducă patrule de poliţie statală. Liz deschise uşa, simţind acea tresărire de nelinişte pe care şi cei mai corecţi dintre oameni trebuie s-o simtă când le vine poliţia acasă fără să fie chemată. Bănuia că, dacă ar fi avut copii suficient de mari să hoinărească şi să se zbenguie în dimineaţa aceea ploioasă de sâmbătă, deja s-ar fi întrebat dacă erau teferi.

– Da?

– Sunteţi doamna Elizabeth Beaumont? întrebă unul dintre ei.

– Da, sunt. Vă pot ajuta cu ceva?

– Soţul dumneavoastră este acasă, doamnă Beaumont? întrebă al doilea.

Aceştia doi purtau pelerine de ploaie cenuşii identice şi pălării de poliţie statală.

Nu, ceea ce auziţi clămpănind la etaj e fantoma lui Ernest Hemingway, se gândi să spună, dar sigur că n-o spuse. Prima veni teama „a-avut-cineva-un-accident”, apoi vina-fantomă care te făcea să-ţi doreşti să spui ceva dur sau sarcastic, ceva care să exprime, indiferent de cuvintele folosite: *Plecaţi de aici. Nu sunteţi bineveniţi aici. Noi n-am greşit cu nimic. Duceţi-vă şi găsiţi-l pe cel care a făcut-o.*

– Pot să întreb de ce vreţi să vorbiţi cu el?

Al treilea poliţist era Alan Pangborn.

– Probleme poliţieneşti, doamnă Beaumont, spuse el. Putem vorbi cu el, vă rog?

2

Thad Beaumont nu ţinea ceva ce să aducă a jurnal organizat, dar uneori scria despre întâmplările din viaţa sa care-l interesau, îl amuzau sau îl speriau. Păstra aceste relatări într-un registru legat, iar soţia sa nu se prea dădea în vânt după ele. O făceau să se cutremure, de fapt, chiar dacă nu-i spusese niciodată lui Thad asta. Multe erau ciudat de lipsite de pasiune, aproape ca şi când o parte din el rămânea deoparte şi îşi dădea seama de viaţa lui cu un ochi detaşat şi aproape dezinteresat. În urma vizitei poliţiştilor din dimineaţa de 4 iunie, scrise o lungă însemnare străbătută de-un puternic şi neobişnuit filon emoţional.

Înţeleg puţin mai bine acum Procesul *lui Kafka şi* 1984 *al lui Orwell* [scrise Thad]. *A le citi ca romane politice şi nimic altceva e o gravă eroare. Bănuiesc că depresia prin care am trecut după ce am terminat* Dansatorii *şi am descoperit că nu mă aştepta nimic mai departe - cu excepţia avortului lui Liz, adică - încă rămâne cea mai chinuitoare experienţă emoţională a vieţii noastre de cuplu, dar ce s-a întâmplat astăzi pare şi mai rău. Îmi spun că e aşa fiindcă experienţa e încă proaspătă, dar bănuiesc că e mult mai mult decât atât. Bănuiesc că, dacă timpul petrecut în întunericul şi pierderea acelor primi gemeni sunt răni care s-au vindecat, lăsând numai cicatrice care să amintească de locul unde s-au aflat, această nouă rană se va vindeca şi ea... dar nu cred că timpul o va şterge vreodată*

complet. Va lăsa cicatricea ei, una mai scurtă, dar mai adâncă - la fel ca tatuajul şters, lăsat de lama lungă a unui cuţit.

Sunt sigur că poliţiştii s-au comportat potrivit jurămintelor lor (dacă încă le mai depun, şi presupun că da). Şi totuşi, am simţit atunci şi chiar şi acum sentimentul că m-am aflat în pericol să fiu tras înăuntrul unei maşinării birocratice fără chip, nu oameni, ci o maşină *care-şi va vedea metodic de treabă până ce mă va transforma, ronţăindu-mă, în zdrenţe... fiindcă a ronţăi oamenii până ce aceştia nu mai sunt decât nişte zdrenţe este treaba de care se ocupă maşina aceea.*

I-aş putea spune lui Liz că am fost agitat când a venit la etaj şi mi-a spus că poliţia aştepta să discute cu mine despre ceva, dar nu i-aş spune din ce cauză. Ea a spus că unul dintre ei era Alan Pangborn, şeriful districtului Castle. S-ar putea să-l mai fi întâlnit o dată sau de două ori înainte, dar l-am recunoscut, de fapt, numai fiindcă din când în când îi apare poza în ziarul Caii *din Castle Rock.*

Eram curios şi bucuros să iau o pauză de la maşina de scris, unde oamenii insistă de o săptămână încoace să facă lucruri pe care eu nu vreau să le facă. Dacă m-am gândit la ceva, bănuiesc că m-am gândit că s-ar putea să aibă ceva de-a face cu Frederick Clawson, sau că era ceva legat de articolul din People. *Şi aşa a fost, chiar dacă nu în felul cum am crezut eu.*

Nu ştiu dacă o să reuşesc să redau bine tonul întâlnirii care a urmat. Nu ştiu nici dacă are vreo importanţă, numai că mi se pare important să încerc. Poliţiştii stăteau în hol lângă baza scărilor, trei bărbaţi masivi (nu-i de mirare că oamenii îi

numesc tauri) de pe papucii cărora picura puţină apă pe covor.

Dumneavoastră sunteţi Thaddeus Beaumont? a întrebat unul dintre ei - a fost şeriful Pangborn - şi atunci a început să aibă loc schimbarea emoţională pe care vreau s-o descriu (sau cel puţin s-o indic). Nedumerirea s-a alăturat curiozităţii şi plăcerii de-a scăpa, oricât de puţin, de maşina de scris. Şi un pic de îngrijorare. Numele meu complet, dar fără „domnule". Exact ca un judecător adresându-se inculpatului căruia este pe cale să-i comunice sentinţa.

Da, aşa este, am spus, iar dumneata eşti şeriful Pangborn. Ştiu asta, fiindcă avem o casă lângă lacul Castle.

Apoi am întins mâna, acel vechi gest instinctual al masculului american bine educat.

El n-a făcut decât să se uite la ea, şi pe faţă i-a apărut o expresie - a fost de parcă ar fi deschis uşa frigiderului şi-ar fi descoperit că peştele pe care-l cumpărase pentru cină se stricase.

Nu am nici-o intenţie să vă strâng mâna, a spus el, aşa că aţi putea foarte bine să o lăsaţi înapoi jos şi să ne lipsim amândoi de stânjeneală.

Vorbele astea au fost un lucru al naibii de ciudat, un lucru de-a dreptul grosolan, dar asta nu m-a deranjat la fel de mult ca felul cum le-a rostit. A fost ca şi când m-ar fi crezut scos din minţi.

Şi-uite aşa, am fost îngrozit. Chiar şi acum găsesc că mi-e greu să cred cât de repede, cât de-al naibii de repede, au trecut emoţiile mele prin spectru, de la o curiozitate normală şi o urmă de plăcere datorită întreruperii unei rutine obişnuite, la o teamă viscerală. În clipa aceea am ştiut că nu se aflau

acolo numai să discute cu mine despre ceva, ci fiindcă erau de părere că făcusem ceva, iar în acel prim moment de oroare - „n-am nici-o intenţie să vă strâng mâna” - am fost sigur că făcusem.

Asta am nevoie să exprim. În momentul de linişte mormântală care a urmat refuzului lui Pangborn de a-mi strânge mâna, am crezut, de fapt, că făcusem totul... şi că nu mă voi putea stăpâni să nu-mi mărturisesc vinovăţia.

3

Thad îşi coborî încet mâna. Cu colţul ochiului o văzu pe Liz stând cu mâinile strânse tare într-un ghem alb între sâni, şi brusc vru să fie furios pe poliţistul acela, care fusese invitat de bună voie să calce pragul case sale şi apoi refuzase să-i strângă mâna. Poliţistul acela al cărui salariu era plătit, cel puţin într-o parte mică, de taxele pe care le achitau soţii Beaumont pentru casa lor din Castle Rock. Poliţistul acela care o speriase pe Liz. Poliţistul acela care acum îl speriase pe *el.* Foarte bine, spuse Thad fără intonaţie. Dacă nu vreţi să daţi mâna cu mine, poate-mi veţi spune de ce vă aflaţi aici.

Spre deosebire de poliţiştii statali, Alan Pangborn nu purta o pelerină de ploaie, ci o jachetă impermeabilă, care-i ajungea doar până la brâu. Vârî mâna în buzunarul de la spate, scoase un cartonaş şi începu să citească de pe el. Lui Thad îi trebui o clipă ca să-şi dea seama că asculta o variantă a avertismentului *Miranda.*

Cum aţi spus, numele meu este Alan Pangborn, domnule Beaumont. Sunt şeriful districtului Castle, Maine. Mă aflu aici fiindcă trebuie să vă interoghez

în legătură cu o crimă. Vă voi adresa aceste întrebări la cazarma poliţiei statale din Orono. Aveţi dreptul să păstraţi tăcerea...

– O, Iisuse mare, vă rog, ce este asta? întrebă Liz şi se suprapuse peste ceea ce Thad se auzi pe sine zicând:

– Aşteptaţi un minut, aşteptaţi doar un afurisit de minut.

Avu intenţia să *urle* acestea, dar chiar dacă creierul le spuse plămânilor să ridice volumul până la înălţimea de „reducere-la-tăcere-a-studentilor-din-amfiteatru”, nu reuşi să scoată decât o slabă obiecţie pe care Pangborn o trecu uşor cu vederea.

– ... şi aveţi dreptul la consiliere juridică. Dacă nu vă permiteţi un avocat, vi se va oferi unul din oficiu.

Aşeză cartonaşul înapoi în buzunarul de la spate.

– Thad? Liz se lipi de el ca un copil mic speriat de tunet. Imenşii ei ochi nedumeriţi se uitau ţintă la Pangborn. Din când în când, scăpărau spre ofiţerii statali, care păreau suficient de mari să joace în apărarea într-o echipă de fotbal american profesionist, dar în principal rămaseră aţintiţi asupra lui Pangborn.

– Nu plec niciunde cu voi, spuse Thad.

Vocea îi tremura, ridicând şi coborând tonalitatea, schimbând registre ca vocea unui tânăr adolescent, încă mai încerca să fie furios.

– Nu cred că mă puteţi obliga să fac asta.

Unul dintre ofiţeri îşi drese glasul.

– Alternativa, spuse el, este ca noi să ne întoarcem şi să cerem un mandat de arestare pe numele dumneavoastră, domnule Beaumont. Pe baza informaţiilor pe care le deţinem, asta ar fi foarte uşor.

Ofiţerul aruncă o privire spre Pangborn.

– Ar fi corect să adaug că şeriful Pangborn a vrut să aducem unul cu noi. A susţinut foarte puternic ideea şi presupun că l-ar fi primit dacă n-aţi fi... un fel de persoană publică.

Pangborn păru dezgustat, probabil din pricina acestui lucru, probabil fiindcă ofiţerul îl informa pe Thad cu privire la acest lucru, cel mai probabil din amândouă.

Ofiţerul văzu privirea, îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt parcă puţin jenat, dar continuă neabătut.

– Dat fiind că situaţia se prezintă cum se prezintă, nu mă deranjează să ştiţi asta.

Se uită întrebător la partenerul său, care încuviinţă din cap. Pangborn nu făcu decât să-şi păstreze privirea dezgustată. Şi furioasă. *Se uită,* îşi spuse Thad, *de parcă i-ar plăcea să mă sfâşie cu unghiile şi să-şi înfăşoare maţele mele în jurul capului.* Asta *sună* foarte profesionist, spuse Thad.

Fu uşurat să descopere că-şi recăpăta cel puţin o parte din răsuflare şi că vocea îi revenea la normal. Voia să fie furios fiindcă furia ar fi potolit teama, dar tot nu reuşea mai mult decât o consternare. Se simţea lovit în plex.

Ceea ce el ignoră este faptul că eu n-am nici cea mai vagă ideea cu privire la ce naiba *este* situaţia asta.

– Dacă am crede că acesta e cazul, nu ne-am afla aici, domnule Beaumont, spuse Pangborn.

Expresia de greaţă de pe faţa lui reuşi în sfârşit să producă efectul: Thad se înfurie brusc. Nu-mi pasă ce crezi! spuse el. Ţi-am spus că ştiu cine eşti, domnule şerif Pangborn. Soţia mea şi cu mine deţi-

nem o casă de vacantă în Castle Rock din 1973 - cu mult înainte ca dumneata să fi auzit măcar de localitatea asta. Nu ştiu ce cauţi aici, la distanţă de două sute cincizeci şi şase de kilometri de teritoriul dumitale, sau de ce te uiţi la mine de parcă aş fi un rahat de pasăre pe-o maşină nouă, dar îţi pot spune că nu plec nicăieri cu dumneata până ce nu aflu. Dac-o să fie nevoie de-un mandat de arestare, daţi-i drumul şi obţineţi-l. Dar vreau să ştiţi că dacă o faceţi, o să vă treziţi până la gât într-un vas cu rahat clocotit şi eu voi fi cel de jos care se-ngrijeşte de foc. Fiindcă n-am făcut nimic. Asta-i de-a dreptul scandalos. Pur şi simplu... *scandalos!*

Acum, vocea lui atinsese volumul maxim, şi ambii ofiţeri părură puţin ruşinaţi. Pangborn nu părea. Continuă să se uite la Thad în felul acela neliniştitor.

În cealaltă cameră, unul dintre gemeni începu să plângă.

– O, Iisuse, gemu Liz, ce-i asta? Spuneţi-ne!

– Du-te şi ai grijă de copii, iubito, spuse Thad, neluându-şi privirea de la ochii lui Pangborn.

– Dar...

– Te rog, spuse el, şi-atunci începură să plângă amândoi copiii. Mă descurc eu aici.

Liz îi aruncă o ultimă privire nesigură, ochii ei spunând: „Promiţi?”, după care se duse în sufragerie.

– Vrem să vă chestionăm în legătură cu uciderea lui Homer Gamache, spuse al doilea ofiţer de poliţie.

Thad îşi luă ochii severi de la Pangborn şi se întoarse spre ofiţer.

– *Cine?*

– Homer Gamache, repetă Pangborn. Vreţi să ne ziceţi că numele nu vă spune nimic, domnule Beaumont?

– Sigur că nu, spuse Thad, uluit. Homer ne duce gunoiul la groapă când suntem în oraş. Face mici reparaţii în jurul casei. Şi-a pierdut un braţ în Coreea. I-au dat Steaua de Argint...

– De bronz, spuse Pangborn cu rigiditate.

– A murit Homer? Cine l-a omorât?

Ofiţerii se uitară acum unul la celălalt, surprinşi. După mâhnire, uimirea s-ar putea să fie emoţia omenească cel mai greu de disimulat cu eficienţă. Primul ofiţer răspunse pe o voce curios de blândă:

– Avem toate motivele să credem că *dumneavoastră* aţi făcut-o, domnule Beaumont. Din cauza asta ne aflăm aici.

4

Thad se uită pentru o clipă la el cu o inexpresivitate completă şi apoi râse.

– Iisuse. Iisuse Christoase. Asta-i o nebunie.

– Vreţi să vă luaţi o haină, domnule Beaumont? întrebă celălalt ofiţer. Plouă destul de tare afară.

– Nu merg niciunde cu voi, repetă el absent, neobservând câtuşi de puţin brusca expresie de exasperare a lui Pangborn. Thad se gândea.

– Mă tem că veţi veni, spuse Pangborn, într-un fel sau altul.

– Va fi altul, atunci, spuse el, după care îşi veni în fire. Când s-a întâmplat asta?

– Domnule Beaumont, spuse Pangborn, vorbind încet şi rostind cu grijă vorbele - era ca şi când i-ar fi vorbit unui copil de patru ani, şi încă nu unuia foarte răsărit. Nu ne aflăm aici ca să vă oferim *dumneavoastră* informaţii.

Liz se întoarse în cadrul uşii cu copiii. De pe faţă îi pierise toată culoarea; fruntea îi strălucea ca o lampă.

– Asta-i o nebunie, spuse ea, uitându-se de la Pangborn la ofiţeri şi apoi înapoi la Pangborn. O nebunie. Nu vă *daţi seama* de asta?

– Ascultaţi, spuse Thad, mergând spre Liz şi petrecându-şi braţul pe după mijlocul ei. Nu l-am omorât pe Homer, domnule şerif Pangborn, dar acum înţeleg de ce sunteţi atât de nervos. Haideţi la etaj în biroul meu. Haideţi să ne aşezăm şi să vedem dacă-i putem da de cap...

– Vreau să vă luaţi haina, spuse Pangborn. Aruncă o privire spre Liz. Iertaţi-mi franceza, dar am avut parte de tot rahatul pe care-l pot înghiţi într-o dimineaţă ploioasă de sâmbătă. Vă avem la mână.

Thad se uită la cel mai în vârstă dintre cei doi ofiţeri.

– Nu-l puteţi face pe omul ăsta să-şi bage minţile în cap? Spuneţi-i că poate evita multe neplăceri şi stânjeneli dacă-mi spune doar când a fost omorât Homer?

Şi, ca un gând de pe urmă:

– Şi unde. Dacă s-a întâmplat în Rock, şi nu-mi pot închipui ce-ar fi putut căuta Homer aici... ei bine, n-am ieşit din Ludlow, decât ca să merg la Universitate, în ultimele două luni şi jumătate. Se uită la Liz, care încuviinţă din cap.

– Ofiţerul se gândi la acestea, apoi spuse: Scuzaţi-ne o clipă.

Merseră toţi trei de-a lungul holului, ofiţerii aproape părând să-l conducă pe Pangborn. Ieşiră pe uşa din faţă. De-ndată ce aceasta se închise, Liz izbucni într-un potop de întrebări confuze. Thad o

cunoştea destul de bine ca să bănuiască faptul că teroarea ei va ieşi la iveală sub forma mâniei - chiar a furiei - faţă de poliţişti, dacă nu faţă de vestea morţii lui Homer Gamache. Aşa cum stăteau lucrurile, se afla în pragul lacrimilor.

– O să fie bine, spuse el şi o sărută pe obraz.

Ca un gând de pe urmă, îi pupă şi pe William şi Wendy, care începeau să pară în mod hotărât supăraţi.

– Cred că poliţiştii statali ştiu deja că spun adevărul. Pangborn... ei bine, îl cunoştea pe Homer. Şi eu l-am cunoscut. Pur şi simplu e scos din ţâţâni.

Şi, după cum arată şi vorbeşte, trebuie să aibă ceea ce seamănă cu nişte dovezi de nezdruncinat care mă leagă de crimă, îşi spuse el, dar nu adăugă asta.

Merse de-a lungul holului şi aruncă o privire afară prin fereastra laterală, aşa cum făcuse Liz. Dacă situaţia n-ar fi fost cum era, ceea ce văzu ar fi părut comic. Cei trei stăteau pe verandă, aproape, dar nu tocmai afară în ploaie, ţinând o conferinţă. Thad le auzea vocile, dar nu şi ceea ce spuneau, îşi spuse că arătau ca nişte jucători de baseball purtând o discuţie pe movilă în timpul unei adunări dinaintea ultimei runde a echipei adverse. Amândoi poliţiştii statali îi vorbeau lui Pangborn, care clătina din cap şi răspundea răstit.

Thad se duse înapoi în celălalt capăt al holului.

– Ce fac? întrebă Liz.

– Nu ştiu, zise Thad, dar cred că poliţiştii statali încearcă să-l convingă pe Pangborn să-mi spună de ce e atât de sigur că l-am omorât pe Homer Gamache. Sau cel puţin o *parte* din motiv.

– Sărmanul Homer, murmură ea. Ăsta-i ca un vis urât.

Thad i-l luă pe William din braţe şi-i spuse din nou să nu-şi facă griji.

5

Poliţiştii intrară cam două minute mai târziu. Faţa lui Pangborn era un nor de furtună. Thad bănui că cei doi poliţişti statali îi spuseseră ceea ce Pangborn ştia deja, dar nu voia să recunoască: scriitorul nu manifesta niciunul dintre ticurile şi tresăririle pe care ei le asociau cu sentimentul de vinovăţie.

– Prea-bine, spuse Pangborn.

Încerca să evite un ton ursuz, îşi spuse Thad, şi se descurca destul de bine. Nu reuşea întocmai, dar se descurca totuşi destul de bine, având în vedere că se afla în prezenţa principalului său suspect în cazul crimei unui bătrân cu un singur braţ.

– Domnii aceştia vor să vă adresez cel puţin o întrebare aici, domnule Beaumont, aşa c-o voi face. Puteţi dovedi locul unde v-aţi aflat între ora unsprezece a serii din ziua de treizeci şi unu mai anul curent şi patru dimineaţa în ziua de întâi iunie?

Soţii Beaumont schimbară o privire. Thad simţi cum i se ridică o mare povară de pe suflet. Nu scăpă cu totul de ea, nu încă, dar se simţi ca şi când toate chingile care ţinuseră acea povară legată fuseseră desfăcute. Acum nu mai era nevoie decât de-un brânci puternic.

– Atunci a fost? murmură el adresându-se soţiei sale.

Credea că atunci fusese, dar i se părea puţin prea bine ca să fie adevărat.

– Sunt sigură că a fost, răspunse Liz. Treizeci şi unu, aţi spus?

Se uita la Pangborn cu o speranţă radiantă.

Pangborn se uită suspicios înapoi la ea.

– Da, doamnă. Dar mă tem că mărturia dumneavoastră nu va fi...

Ea îl ignoră, numărând invers pe degete. Brusc, rânji ca o şcolăriţă.

– Marţi! Marţi *a fost* treizeci şi unu! strigă ea spre soţul ei. *A fost!* Slavă cerului!

Pangborn părea nedumerit, şi mai suspicios ca niciodată. Ofiţerii se uitară unul la altul, şi apoi înapoi la Liz.

– Vreţi să ne spuneţi şi nouă despre ce e vorba, doamnă Beaumont? întrebă unul.

– Am ţinut o petrecere aici în seara de marţi, treizeci şi unu! răspunse ea, şi-i aruncă lui Pangborn o privire victorioasă, plină de-o aversiune ţâfnoasă. Am avut *casa plină!* Nu-i aşa, Thad?

– Ba bine că nu.

– Într-un caz ca acesta, un alibi bun este el însuşi motiv de bănuială, spuse Pangborn, dar păru deconcertat.

– O, om arogant şi netot ce eşti! exclamă Liz.

În obraji îi scăpără acum o culoare puternică. Teama o părăsea; furia o vizita. Se uită la ofiţeri.

– Dacă soţul meu nu are un alibi pentru crima asta pe care spuneţi că a comis-o, îl duceţi la secţia de poliţie! Dacă are, omul *ăsta* spune că probabil înseamnă că oricum a făcut-o! Ce-i cu voi, vă temeţi de sinceritate? De ce sunteţi *aici!*

– Termină, Liz, spuse Thad încet. Au motive întemeiate să se afle aici. Dacă domnul şerif Pangborn ar fi pornit într-o vânătoare de fantome, sau dacă ar

acţiona pe baza unei intuiţii, cred că ar fi venit singur.

Pangborn îi aruncă o privire posacă, apoi suspină.

– Vorbiţi-ne despre petrecerea asta, domnule Beaumont.

– A fost pentru Tom Carroll, spuse Thad. Tom a fost membru al catedrei de engleză la Universitate vreme de nouăsprezece ani, iar în ultimii cinci a fost şeful ei. A ieşit la pensie pe douăzeci şi şapte mai, când s-a încheiat oficial anul de studiu. A fost întotdeauna o persoană iubită în cadrul catedrei, cunoscut de cei mai mulţi dintre noi, bătrânii cai de luptă, drept Gonzo Tom, fiindcă-i plăceau foarte mult eseurile lui Hunter Thompson. Aşa că am hotărât să organizăm o petrecere de pensionare pentru el şi soţia lui.

– La ce oră s-a terminat petrecerea asta?

Thad rânji.

– Păi, s-a terminat înainte de patru dimineaţa, dar a ţinut mult. Când aduni laolaltă câţiva profesori de engleza şi le pui la dispoziţie o provizie aproape nelimitată de tărie, poţi face să dispară un week-end întreg. Oaspeţii au început să sosească în jur de opt, şi cine-a fost ultimul, dragă?

– Rawlie DeLesseps şi femeia aia teribilă de la catedra de istorie cu care se vede de când a fost Iisus prunc mic, spuse ea. Cea care nu conteneşte să urle peste tot: „Spune-mi pur şi simplu Billie, toată lumea o face.”

– Aşa-i, zise Thad. Acum rânjea. Vrăjitoarea cea Rea a Orientului.

Ochii lui Pangborn trimiteau un mesaj limpede de „minţiţi-şi-amândoi-o-ştim”.

– Şi la ce oră au plecat prietenii aceştia?

Thad se cutremură puţin.

– Prieteni? Rawlie, da. Femeia aia, categoric nu.

– La ora două, spuse Liz.

Thad aprobă din cap.

– Trebuie să fi fost cel puţin două când i-am condus la uşă. Afară *turna* de-a dreptul cu găleata. Cum am spus, o să ningă-n iad în ziua când o să intru în fan-clubul Wilhelmina Burks, dar aş fi insistat să rămână la noi dacă ar fi avut de condus mai mult de cinci kilometri, sau dacă ar fi fost mai devreme. Oricum, nu era nimeni pe drum la ora aceea într-o noapte de marţi - o dimineaţă de miercuri, scuze. Poate doar câteva căprioare care se plimbau prin grădini.

Închise brusc gura. Din cauza uşurării, aproape că se bâlbâia.

Urmă o clipă de tăcere. Cei doi ofiţeri se uitau acum la podea. Pangborn avea pe faţă o expresie pe care Thad nu o putea citi - nu credea că o mai văzuse vreodată. Nu mâhnire, chiar dacă mâhnirea era o parte din ea.

Ce dracu' se petrece aici?

– Ei bine, asta-i foarte convenabil, domnule Beaumont, spuse Pangborn într-un târziu, dar e foarte departe de-un alibi perfect. Avem cuvântul dumneavoastră şi-al soţiei dumneavoastră - sau o estimare a timpului - cu privire la ora când aţi condus acest ultim cuplu spre ieşire. Dacă au fost atât de afumaţi cum păreţi să credeţi, *ei* abia dacă vor putea confirma spusele dumneavoastră. Iar dacă acest tip, DeLesseps, chiar vă este prieten, s-ar putea să... ei bine, cine ştie?

Chiar şi aşa, Alan Pangborn pierdea teren. Thad observă asta şi crezu - nu, ştiu - că acelaşi lucru era

valabil şi-n cazul ofiţerilor. Totuşi, bărbatul nu era pregătit să renunţe. Teama pe care o simţise Thad la început, şi mânia care o urmase, se transformau în fascinaţie şi curiozitate. Îşi spuse că niciodată nu văzuse nedumerirea şi certitudinea într-un război atât de echilibrat. Realitatea petrecerii - şi trebuia să accepte ca realitate ceva care putea fi verificat atât de uşor - îl dezechilibrase... dar nu-l convinsese. Aşa cum, văzu el, nici ofiţerii nu erau pe de-a-ntregul convinşi. Singura diferenţă era că ofiţerilor nu li se încinseseră atât de tare călcâiele. Ei nu-l cunoscuseră personal pe Homer Ga-mache, aşa că nu-i lega nimic direct de povestea asta. Alan Pangborn îl cunoscuse, şi era legat. *Şi eu l-am cunoscut,* îşi spuse Thad. *Aşa că poate şi pe mine mă leagă ceva. Pe lângă propria-mi piele, adică.*

– Uitaţi, spuse el răbdător, aţâţându-i privirea lui Pangborn şi încercând să nu-i răspundă tot cu ostilitate, să fim serioşi, cum le place studenţilor mei să spună. Aţi întrebat dacă pot dovedi cu credibilitate locul unde ne aflam...

– Locul unde vă aflaţi *dumneavoastră,* domnule Beaumont, spuse Pangborn.

– Bine, locul unde mă aflam *eu.* Cinci ore cât se poate de greu de dovedit. Ore când cei mai mulţi oameni se află în pat. Graţie niciunui alt lucru decât norocului chior, noi - *eu,* dacă preferaţi - putem dovedi cel puţin trei dintre aceste cinci ore. Poate că Rawlie şi odioasa lui prietenă au plecat la două, poate că au plecat la unu treizeci sau două şi cincisprezece. Oricând ar fi fost, a fost *târziu.* Vor confirma c-a fost *târziu,* şi, chiar dacă Rawlie mi-ar minţi un alibi, doamna Burks n-ar face-o. Cred că dacă Billie Burks mi-ar vedea cadavrul înecat,

aruncat de mare pe plajă, ar răsturna o găleată cu apă peste mine.

Liz încuviinţă din cap spre el, făcând o mică grimasă când îl luă de la el pe William, care începea să nu-şi mai afle locul. La început nu înţelese zâmbetul acela, după care-şi dădu seama. Expresia aceea era, desigur - *a minţi un alibi.* Era o expresie pe care o folosea uneori Alexis Machine, arhi-criminalul din romanele lui George Stark. Într-un fel, *era* ciudat; nu-şi amintea să fi folosit vreodată un starkism într-o discuţie. Pe de altă parte, nici nu fusese vreodată acuzat de crimă, iar crima era genul de situaţie în care George Stark înota ca peştele în apă.

– Chiar dacă rămâne cu o oră mai puţin, şi ultimii oaspeţi au plecat la unu, continuă el, şi *chiar* presupunând că am sărit în maşină în minutul - *în secunda* - când aceştia au dispărut din vedere, şi-apoi că am condus ca un nerod spre Castle Rock, ar fi fost deja patru treizeci sau cinci dimineaţa când aş fi ajuns acolo. Spre vest nu merge nici-o autostradă, să ştiţi.

Unul dintre ofiţeri începu:

– Iar femeia aceea, Arsenault, a spus c-a fost în jur de unu şi un sfert când a văzut...

– Nu-i nevoie să intrăm în amănunte de felul ăsta acum, îl întrerupse Alan cu iuţeală.

Liz scoase un sunet necuviincios de exasperare şi Wendy se holbă la ea comic. În leagănul braţului ei, William încetă să se agite, dintr-odată captivat de minunăţia propriilor sale degete jucăuşe. Spre Thad, ea spuse: încă mai erau o grămadă de oameni aici la unu, Thad. O *grămadă.*

Apoi se răsti la Alan Pangborn, *chiar* se răsti la el de data aceasta:

– Care-i *problema* cu tine, domnule şerif? De ce eşti atât de pornit să arunci treaba asta în cârcă soţului meu? Eşti un om prost? Eşti un om leneş? Eşti un om *răul* Nu pari nimic din toate astea, dar comportamentul tău mă pune pe gânduri. Mă pune serios pe gânduri. Poate c-a fost o loterie. Asta a fost? I-ai scos numele dintr-o afurisită de căciulă?

Alan bătu uşor în retragere, în mod limpede surprins - şi ruşinat - de ferocitatea ei.

– Doamnă Beaumont...

– Avantajul e la mine, mă tem, domnule şerif, spuse Thad. Dumneata *crezi* că eu l-am omorât pe Homer Gamache...

– Domnule Beaumont, n-aţi fost acuzat de...

– Nu. Dar dumneata asta crezi, nu-i aşa?

Culoarea, solidă şi cărămizie, nu de stânjenealã, îşi spuse Thad, ci de frustrare, îi urca încet lui Pangborn în obraji ca şi culoarea într-un termometru.

– Da, domnule, spuse el. *Chiar* asta cred. În ciuda lucrurilor pe care le-aţi spus dumneavoastră şi soţia dumneavoastră.

Acest răspuns îl umplu pe Thad de mirare. Ce, pentru numele lui Dumnezeu, se putuse întâmpla pentru ca omul acesta (care, aşa cum spusese Liz, nu părea nici pe departe prost) să fie atât de sigur? Atât de-al naibii de *siguri*

Thad simţi cum îi urcă pe şira spinării un fior... şi-apoi se întâmplă un lucru straniu. Pentru o clipă, mintea - nu capul, ci *mintea* - îi fu umplută de-un sunet-fantomă. Era un sunet care inspira o dureroasă senzaţie de *deja vu,* căci trecuseră aproape treizeci de ani de când nu-l mai auzise. Era sunetul-fantomă a sute, poate mii de păsări mici.

Îşi duse o mână la cap şi atinse cicatricea mică de acolo, şi tremurul veni din nou, mai puternic de data aceasta, răsucindu-se prin corpul său ca un cablu. *Minte-mi un alibi, George,* îşi spuse. *Sunt Puţin la ananghie aici, aşa că minte-mi un alibi.*

– Thad? întrebă Liz. Eşti bine?

– Hmmm?

Se uită în spate spre ea.

– Eşti palid.

– Sunt bine, zise el, şi era.

Sunetul dispăruse. Dacă fusese într-adevăr acolo.

Se întoarse înapoi spre Pangborn.

– Cum am spus, domnule şerif, am un anumit avantaj în treaba asta. Dumneata crezi că l-am omorât pe Homer. Eu, totuşi, ştiu că nu-i aşa. În afară de personaje, n-am omorât niciodată pe nimeni.

– Domnule Beaumont...

– Vă înţeleg furia. A fost un bătrân simpatic, cu o soţie severă, cu un ciudat simţ al umorului şi numai un braţ. Şi eu sunt furios. Aş face orice să vă fiu de folos, dar va trebui să renunţaţi la chestia asta de poliţie secretă şi să-mi spuneţi de ce sunteţi aici - ce v-a făcut, pentru numele lui Dumnezeu, să veniţi tocmai la mine. Sunt năucit.

Alan se uită îndelung la el şi apoi spuse:

– Toate instinctele îmi spun că rostiţi adevărul.

– Slavă Domnului, zise Liz. Omul şi-a recăpătat judecata.

Dacă se dovedeşte că aveţi dreptate, spuse Alan, uitându-se numai la Thad, eu însumi voi găsi persoana de la S de II al SA care-a încurcat identitatea suspectului şi-o voi jupui de vie.

– Ce-i S de II şi ce-o mai fi? întrebă Liz.

– Serviciul de Îndosariere şi Identificare al Serviciilor Armate, spuse unul dintre ofiţeri, din Washington.

– Nu ştiu să mai fi încurcat oalele înainte, continuă Alan pe acelaşi ton lent. Se spune că e un început pentru fiecare lucru, dar... dacă *n-au* încurcat oalele şi dacă petrecerea asta a dumneavoastră se verifică, eu însumi voi fi cât se poate de năucit.

– Ne puteţi spune despre ce-i vorba? întrebă Thad.

Alan suspină.

– Dacă am ajuns până aici, de ce nu? Că tot veni vorba, ultimii oaspeţi care au plecat de la petrecerea dumneavoastră oricum nu contează foarte mult. Dacă aţi fost aici la miezul nopţii, dacă sunt martori care pot jura că aţi fost...

– Cel puţin douăzeci şi cinci, spuse Liz.

– ... atunci aţi scăpat din încurcătură. Punând laolaltă relatarea doamnei de care a pomenit ofiţerul şi examenul postmortem al medicului legist, putem fi aproape siguri că Homer a fost omorât între ora unu şi trei în dimineaţa zilei de întâi iunie. A fost omorât în bătaie cu propriul său braţ de lemn.

– Iisuse, murmură Liz. Şi aţi crezut că Thad...

Camioneta lui Homer a fost găsită acum două nopţi în parcarea unui restaurant de pe I-95 în Connecticut, aproape de graniţa cu New York.

Alan făcu o pauză.

– Au fost găsite amprente peste tot înăuntrul ei, domnule Beaumont. Cele mai multe erau ale lui Homer, dar destule aparţineau făptaşului. Multe dintre acestea au fost excelente. Una a fost imprimată aproape ca-ntr-un mulaj într-un cocoloş de gumă de mestecat pe care tipul şi l-a scos din gură şi-apoi l-a lipit pe bord cu degetul mare. S-a întărit

acolo. Cea mai bună, însă, a fost cea de pe oglinda retrovizoare. A fost la fel de bună ca o amprentă luată într-o secţie de poliţie. Numai că cea de pe oglindă a fost lăsată în sânge şi nu în cerneală.

– Atunci, de ce *Thad?* ceru Liz să afle cu indignare. Cu sau fără petrecere, cum aţi putut crede că *Thad...*?

Alan se uită la ea şi spus:

– Când au introdus tipii de la S de II al SA amprentele în computer, pe ecran a apărut livretul militar al soţului dumneavoastră. Au apărut, mai exact, amprentele soţului dumneavoastră.

Pentru o clipă, Thad şi Liz nu putură decât să se uite unul la celălalt, reduşi la tăcere de uimire. Apoi Liz spuse:

– A fost o greşeală, atunci. Cu siguranţă oamenii care verifică lucruri de-astea mai fac şi ei greşeli din când în când.

– Da, dar rareori sunt greşeli atât de grave. Există zone neclare în identificarea amprentelor, sigur. Neiniţiaţii care au crescut uitându-se la seriale precum *Kojak* şi *Barnaby Jones* îşi formează ideea că amprentarea este o ştiinţă exactă, şi nu este aşa. Dar computerizarea a eliminat neclarităţi în privinţa comparaţiei amprentelor, iar cazul acesta a oferit amprente extraordinar de bune. Când spun că ele aparţineau soţului dumneavoastră, doamnă Beaumont, ştiu ce spun. Am văzut amprentele din computer şi le-am văzut şi pe cele prelevate din camionetă. Suprapunerea nu este doar apropiată.

Acum se întoarse înapoi la Thad şi se uită la el cu ochii lui albaştri, tăioşi.

– Suprapunerea este *exactă.*

Liz se uită la el ţintă cu gura deschisă şi, în braţele ei, mai întâi William, apoi Wendy, începură sa plângă.

Opt - Pangborn face o vizită

1

Când sună din nou clopoţelul de la uşă, la şapte şi un sfert în seara aceea, tot Liz se duse să răspundă, fiindcă ea terminase să-l pregătească de culcare pe William, iar Thad încă mai avea mult de lucru cu Wendy. Toate cărţile spuneau că, indiferent de sexul părintelui, iscusinţa de îngrijire a copilului este un lucru care se învaţă, dar Liz se cam îndoia de asta. Thad se ţinea de exerciţii, îşi făcea de fapt cu conştiinciozitate partea, dar era *încet.* Era în stare să dea fuga până la magazin şi-napoi într-o după-amiază de duminică în atâta timp cât îi lua ei să ajungă la ultimul raion, dar când venea vorba să-i pregătească pe gemeni de culcare, ei bine...

William era îmbăiat, avea pe el un scutec curat, era îmbrăcat în pijămăluţa lui verde şi stătea în ţarc, în vreme ce Thad încă se lupta cu scutecele lui Wendy (nu-i spălase tot săpunul din păr, văzu ea, dar, având în vedere ziua prin care trecuseră, credea c-o să-l cureţe ea cu o batistă mai târziu şi n-o să spună nimic).

Liz străbătu sufrageria spre uşa din faţă şi se uită afară pe fereastra laterală. De cealaltă parte îl văzu Pe şeriful Pangborn. Era singur de data aceasta, dar asta n-o ajută prea mult să scape de năduf.

Întoarse capul şi strigă dincolo de sufragerie, spre toaleta de la parter, care îndeplinea în acelaşi timp şi funcţia de „staţie de întreţinere” a copiilor:

– S-a întors!

Vocea purta o foarte clară notă de panică.

Urmă o pauză lungă şi apoi Thad apăru în cadrul uşii din cealaltă parte a camerei de zi. Era desculţ şi îmbrăcat într-o pereche de jeanşi şi un tricou alb.

– Cine? spuse el cu o voce ciudată, joasă.

– Pangborn, spuse ea. Thad, te simţi bine?

Wendy era în braţele lui, purtând scutecul dar nimic altceva, şi-l tot lovea peste faţă cu mâinile... dar atât cât putu vedea Liz din ea nu i se păru că arăta bine.

– Sunt bine. Lasă-l să intre. O îmbrac numai în pijama.

Şi, înainte ca Liz să mai poată spune ceva, Thad deja plecase.

Alan Pangborn, între timp, încă stătea răbdător în verandă. O văzuse pe Liz uitându-se afară şi nu mai sunase. Avea alura unui om care-şi dorea să fi purtat pălărie ca s-o poată ţine în mâini, şi poate s-o rotească puţin.

Încet, şi fără niciun zâmbet de întâmpinare, ea desfăcu lanţul şi-l lăsă să intre.

2

Wendy era zvăpăiată şi plină de voie-bună, ceea ce o făcea să fie greu de manevrat. Thad reuşi să-i vâre picioarele în pijama, apoi braţele, şi în sfârşit reuşi să-i scoată mâinile prin manşete. Fetiţa întinse imediat una dintre ele şi-l strânse scurt de nas. În loc să râdă, cum făcea de obicei, se dădu înapoi, şi Wendy, de pe masa unde le schimbau scutecele, se uită în sus la el cu o nedumerire blândă. Duse mâna spre fermoarul care închidea pijamaua de la piciorul stâng până la gât, apoi se opri şi ţinu mâinile întinse

în faţa ochilor. Tremurau. Era un tremur slab, dar era prezent.

De ce naiba eşti speriat? Sau te-a apucat iarăşi sentimentul de vinovăţie?

Nu; nu era vinovăţie. Aproape că-şi dorea să fie asta. Ideea era că tocmai se speriase încă o dată într-o zi când tot ce făcuse fusese să se sperie.

Mai întâi venise poliţia, cu acuzaţiile lor bizare şi cu certitudinea lor şi mai bizară. Apoi sunetul acela ciudat, fantomatic, ca un ciripit de păsări. Nu ştiuse ce era, nu cu siguranţă, cu toate că îi era familiar.

După cină îşi dăduse seama.

Se dusese la etaj în birou să corecteze ce scrisese din noua sa carte, *Câinele de aur,* în acea zi. Şi, pe nepusă masă, pe când se apleca peste manuscris ca să facă o corectură neînsemnată, sunetul îi umplu capul. Mii de păsări, toate ciripind şi trăncănind deodată, şi de data aceasta sunetul fu însoţit de-o imagine.

Vrăbii.

Mii şi mii de vrăbii, aşezate în linie pe vârfurile acoperişurilor şi înghiontindu-se să încapă de-a lungul firelor de telefon, aşa cum fac la începutul Primăverii, pe când ultimele zăpezi din martie încă se mai văd pe pământ în mormane granulate mici şi murdare.

O, migrena e pe drum, îşi spuse el cu spaimă, şi vocea cu care spuse gândul acesta - vocea unui băiat înspăimântat - fu cea care-i răsturnă familiaritatea în memorie. Teroarea îi urcă atunci în gât şi păru să se prindă de tâmplele sale cu mâini de gheaţă.

Tumoarea să fie? S-a întors? E malignă de data asta?

Sunetul-fantomă - vocile păsărilor - deveni brusc puternic, aproape asurzitor. Era însoţit de-un slab şi tenebros fâlfâit de aripi. Acum le putea vedea luându-şi zborul, toate deodată; mii de păsări mici înnegrind un cer alb de primăvară.

– Tre' s-o luăm înapoi spre nord, amice, se auzi spunând pe o voce joasă, guturală, o voce care nu-i aparţinea.

Apoi, deodată, imaginea şi sunetul păsărilor dispărură. Era anul 1988, nu 1960, iar el se afla în birou. Era un om mare, cu soţie, doi copii mici şi o maşină de scris Remington.

Inspirase prelung, spasmodic. Nu avusese parte apoi de nici-o migrenă. Nici atunci, nici acum. Se simţea bine. Doar că...

Doar că, atunci când se uitase din nou la manuscris, văzuse că scrisese ceva acolo. Era mâzgălit cu litere mari peste rândurile frumos bătute la maşină.

VRĂBIILE ZBOARĂ DIN NOU, scrisese.

Renunţase la pixul Scripto şi folosise unul dintre creioanele Berol Black Beauty ca să scrie mesajul, chiar dacă nu-şi amintea deloc să fi făcut schimbul acesta. Nici măcar nu mai folosea creioanele. Berol-urile aparţineau unei epoci apuse... unei epoci întunecate. Aruncase creionul pe care-l folosise înapoi în borcan, după care vârâse paginile manuscrisului în unul dintre sertare. Mâna pe care o folosise ca să facă asta nu era tocmai sigură.

Apoi, Liz îl strigase s-o ajute să-i pregătească pe gemeni de culcare, şi coborâse la parter s-o ajute. Voise să-i spună ce se întâmplase, dar descoperise că spaima aceea simplă - spaima că tumoarea din copilărie recidivase, spaima că de data aceasta va fi malignă - îi pecetluise buzele. Poate că totuşi i-ar fi

spus... dar apoi sunase clopoţelul de la intrare, Liz se dusese să răspundă, după care spusese exact cel mai nepotrivit lucru pe exact cel mai nepotrivit ton.

– *S-a întors!* strigase Liz cuprinsă de-o iritare şi disperare absolut de înţeles, şi spaima îl năpădise ca o pală rece şi tăioasă de vânt. Spaima, şi un singur cuvânt: *Stark.* În secunda dinainte ca realitatea să-şi reintre în drepturi, fusese convins că la el se referise Liz. La George Stark. Vrăbiile zburau şi Stark se întorsese. Era mort, mort şi îngropat în văzul lumii, nu existase oricum niciodată, dar asta nu conta; adevărat sau nu, el tot se întorsese.

– *Termină,* îşi spuse el. *Nu eşti un om fricos din fire, şi nu e nevoie să laşi situaţia asta bizară să te transforme într-unui. Sunetul pe care l-ai auzit - sunetul păsărilor - este un fenomen psihologic simplu, numit „persistenţa memoriei". Este provocat de stres şi tensiune. Aşa că recapătă-ţi pur şi simplu controlul.*

Dar o parte din spaimă zăbovi. Sunetul păsărilor provocase nu numai *deja vu,* senzaţia aceea că ai mai trăit înainte ceva anume, dar şi *presque vu.*

Presque vu: senzaţia că trăieşti ceva ce nu s-a petrecut încă, dar se va petrece. Nu era vorba tocmai de precogniţie, ci de o deplasare a memoriei.

O deplasare a rahatului, asta vrei să spui.

Îşi ţinu mâinile întinse în faţă şi se uită fix la ele. Tremurul deveni insesizabil, apoi se opri cu totul. Când fu sigur că nu va ciupi pielea roz din cauza băii a lui Wendy cu fermoarul de la pijama, îl trase, o duse în braţe în sufragerie, o aşeză în ţarc alături de fratele ei, apoi se duse în hol, unde Liz stătea lângă Alan Pangborn. Cu excepţia faptului că Pangborn era

singur de data aceasta, imaginea pe care o oferea ar fi putut fi exact cea din dimineaţa zilei aceleia.

Ei, acum e timpul şi locul potrivit pentru un mic vu *de-un fel sau altul,* îşi spuse el, dar nu era nimic distractiv în asta. Sentimentul acela din urmă era încă prea prezent în el... la fel şi sunetul vrăbiilor.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule şerif? întrebă el fără să zâmbească.

Ah! încă ceva care nu era ca în dimineaţa aceea. Pangborn ţinea într-o mână o legătură de şase doze cu bere. Acum o ridică.

– Mă întrebam dacă nu putem bea cu toţii una rece, spuse el, şi să discutăm despre treaba asta.

3

Liz şi Alan Pangborn luară amândoi câte o bere; Thad bău un Pepsi din frigider. În timp ce discutară, îi priviră pe gemeni cum se jucau împreună în felul lor ciudat de solemn.

– N-am ce căuta aici, spuse Alan. Socializez cu un om care acum este suspect nu într-un singur caz de crimă, ci în două.

– Două! strigă Liz.

– Ajung şi la asta. De fapt, o să ajung la toate. Bănuiesc c-o să golesc tot sacul. Unu la mână, sunt sigur că soţul dumneavoastră are un alibi şi pentru această a doua crimă. Şi poliţiştii statali sunt siguri. În clipa asta, cam aleargă după propriile lor cozi.

– Cine a fost omorât? întrebă Thad.

– Un tânăr pe nume Frederick Clawson, în Washington D. C.

O privi pe Liz cum tresare în scaun, răsturnând puţină bere pe dosul palmei.

– Observ că numele vă e cunoscut, doamnă Beaumont, adăugă el fără vreo urmă vizibilă de ironie.

– Ce se petrece? întrebă ea într-o şoaptă vlăguită.

– N-am nici cea mai vagă idee ce se petrece. Mă dau de ceasul morţii să pricep. Nu mă aflu aici ca să vă arestez şi nici ca măcar să vă deranjez, domnule Beaumont, deşi blestemat să fiu dacă reuşesc să înţeleg cum de se poate să fi comis altcineva astea două crime. Mă aflu aici pentru a vă cere ajutorul.

– De ce nu-mi spui Thad?

Alan se mişcă stânjenit în scaun.

– Pentru moment, cred că mi-e mai comod să rămân la „domnule Beaumont”, Thad clătină din cap.

– Cum doriţi. Aşadar, Clawson e mort.

Îşi coborî meditativ ochii pentru o clipă, apoi îi ridică spre Alan.

– Şi de data asta aţi găsit amprentele mele peste tot la locul crimei?

– Da - şi nu numai într-un singur fel. Revista *People* a publicat un articol despre dumneavoastră, nu-i aşa, domnule Beaumont?

– Acum două săptămâni, încuviinţă Thad.

– Articolul a fost găsit în apartamentul lui Clawson. O pagină pare să fi fost folosită ca simbol în ceea ce pare să fie o crimă cu puternice accente ritualice.

– Christoase, spuse Liz.

Părea deopotrivă obosită şi îngrozită.

– Sunteţi dispus să-mi spuneţi ce legătură avea omul acesta cu dumneavoastră? întrebă Alan.

Thad râse.

– N-am niciun motiv să n-o fac. Aţi citit cumva din întâmplare articolul, domnule şerif?

– Soţia mea cumpără revista de la supermagazin, spuse el, dar prefer să vă spun adevărul - nu m-am uitat decât la fotografii. Am de gând să citesc şi articolul cât de repede pot.

– N-aţi pierdut mare lucru - dar Frederick Clawson e motivul apariţiei acelui articol. Vedeţi dumneavoastră...

Alan ridică o mână.

– Ajungem şi la el, dar haideţi să ne întoarcem mai întâi la Homer Gamache. Am verificat din nou la S de II al SA. Amprentele din camioneta lui Gamache - şi cele din apartamentul lui Clawson, chiar dacă niciuna nu e la fel de perfectă ca amprenta din guma de mestecat şi cea de pe oglinda retrovizoare - într-adevăr par să se potrivească perfect cu ale dumneavoastră. Ceea ce înseamnă că, dacă n-aţi făcut-o dumneavoastră, există doi oameni cu exact aceleaşi amprente, iar treaba *asta* chiar că-i de Cartea Recordurilor.

Se uită la William şi la Wendy, care încercau să se joace „săbiuţă” în ţarc. Păreau să-şi pună mai degrabă în pericol vederea unul altuia.

– Sunt identici? întrebă el.

– Nu, spuse Liz. *Arată* la fel, e drept, dar sunt frate şi soră, iar gemenii frate-soră nu sunt niciodată identici.

Alan clătină din cap.

– Nici chiar gemenii identici nu au amprente identice, spuse el.

Tăcu o clipă, apoi adăugă pe o voce normală, care Thad bănui că era prefăcută sută la sută:

– *Dumneavoastră* nu aveţi cumva un frate geamăn, domnule Beaumont?

Thad negă încet din cap.

– Nu, spuse el. N-am nici frate, nici soră, iar bătrânii au murit. William şi Wendy sunt singurele mele rude de sânge aflate în viaţă.

Zâmbi spre copii, apoi se uită înapoi la Pangborn.

Liz a suferit un avort în 1974, spuse el. Aceia... primii... au fost şi ei gemeni, din câte am înţeles, chiar dacă nu cred că există vreo modalitate de-a afla dacă ar fi fost identici - nu atunci când avortul survine în luna a doua. Iar dacă ar exista, cine ar vrea să afle?

Alan ridică din umeri, părând puţin jenat.

– Făcea cumpărături la Filene's, în Boston. Cineva a împins-o. A căzut pe scările rulante, s-a tăiat destul de rău la un braţ - dacă n-ar fi fost un gardian public acolo să-i aplice imediat un garou, acolo i s-ar fi cântat prohodul - şi a pierdut gemenii.

– Treaba asta apare în articolul din *People?* întrebă Alan.

Liz zâmbi fără urmă de umor şi clătină din cap.

Când am fost de acord cu articolul, ne-am rezervat dreptul de-a ne redacta vieţile, domnule şerif Pangborn. Desigur, nu i-am spus-o lui Mike Donalson, cel care a venit să facă interviul, dar asta am făcut.

– Aţi fost împinsă intenţionat?

– Nu avem cum şti, spuse Liz.

Ochii ei se opriră asupra lui William şi Wendy... se hrăniră cu imaginea lor.

– Dacă a fost însă un ghiont accidental, a fost unul destul de puternic. Mi-am luat zborul - n-am atins scara rulantă deloc până am ajuns la jumătatea ei. Chiar şi aşa, am încercat să mă conving că asta a fost. E mai uşor să-mi văd mai departe de viaţă. Gândul că cineva ar împinge o femeie pe nişte scări

rulante abrupte numai ca să vadă ce-o să se întâmple... ăsta-i un gând care garantat te va ţine treaz noaptea.

Alan încuviinţă din cap.

– Doctorii la care am fost ne-au spus că Liz probabil nu va mai avea un alt copil, zise Thad. Când a rămas însărcinată cu William şi Wendy, ne-au spus că probabil nu va duce sarcina la termen. Dar s-a descurcat ea, şi azi avem aceşti minunaţi gemeni. Şi, după mai bine de zece ani, în sfârşit m-am apucat să lucrez la o nouă carte sub propriu-mi nume. Asta va fi a treia. Aşa că, vedeţi, ne-a mers bine amândorura.

– Celălalt nume sub care aţi scris a fost George Stark.

Thad aprobă din cap.

– Dar acum s-a terminat cu asta. A început să se termine când Liz a intrat în luna a opta teafără şi nevătămată. Am ajuns la concluzia că, dacă tot urma să fiu iarăşi tată, trebuia de asemenea să încep să fiu iarăşi eu.

4

Urmă atunci un fel de ruptură în discuţie - nu tocmai o pauză. După care, Thad spuse:

– Mărturisiţi, domnule şerif Pangborn.

Alan ridică din sprâncene.

– Cum aţi spus?

Un zâmbet atinse colţurile buzelor lui Thad.

– Nu spun că aţi avut tot scenariul pus la punct, dar pariez că aţi avut cel puţin liniile principale. Dacă aş fi avut un frate geamăn identic, poate că *el* a găzduit petrecerea. În felul acesta eu m-aş fi putut

afla în Castle Rock, omorându-l pe Homer Gamache şi lăsându-mi amprentele peste tot în camioneta lui. Dar nu se putea opri totul aici, nu-i aşa? Geamănul meu doarme cu soţia mea şi-mi ţine întâlnirile câtă vreme eu conduc camioneta lui Homer în parcarea restaurantului ăla din Connecticut, fur o altă maşină de acolo, merg la New York, abandonez maşina pusă sub urmărire, apoi iau trenul sau avionul spre Washington D. C. Odată ajuns acolo, îl rezolv pe Clawson şi vin fuga-fuguţa înapoi în Ludlow, îmi trimit geamănul acolo de unde-a venit, oriunde ar fi asta, şi amândoi ne reluăm firele vieţii. Sau toţi trei, dacă presupuneţi că Liz aici de faţă a luat parte la înşelătorie.

Liz se uită la el pentru o clipă, apoi începu să râdă. Nu râse mult, dar, cât o făcu, râse tare. Nu era nimic forţat în râsul acela, dar era totuşi un râs crispat - o expresie a veseliei din partea unei femei care a ajuns prin surprindere la asta.

Alan se uita la Thad cu o surprindere francă şi deschisă. Gemenii râseră spre mama lor pentru o clipă - sau poate împreună cu ea - şi apoi se întoarseră să rostogolească încet o minge mare şi galbenă înainte şi-napoi în ţarc.

– Thad, asta-i *oribil,* spuse Liz când îşi recapătă stăpânirea de sine.

– Poate că este, spuse el. Dacă-i aşa, îmi pare rău.

– Este... destul de amănunţit, zise Alan.

Thad rânji spre el.

– Nu sunteţi un admirator al răposatului George Stark, să-nţeleg.

– Sincer, nu. Dar am un adjunct, Norris Ridgewick, care este. A ţinut morţiş să-mi explice cum stă treaba cu parascovenia asta.

– Ei bine, Stark şi-a făcut de cap cu unele convenţii ale poveştii de mister. Nimic în genul Agatha Christie, ca scenariul pe care tocmai l-am sugerat, dar asta nu înseamnă că nu pot gândi aşa dacă-mi pun mintea la contribuţie. Haideţi, domnule şerif v-a trecut asta prin gând sau nu? Dacă nu, chiar îi datorez soţiei mele nişte scuze.

Alan rămase tăcut pentru o clipă, zâmbind puţin şi-n mod clar gândind din greu. În cele din urma, spuse:

– Poate că *am gândit* în felul ăsta. Nu cu seriozitate, şi nu tocmai aşa, dar nu trebuie să vă cereţi scuze de la doamna dumneavoastră. Începând de dimineaţă, am descoperit că sunt dispus să iau în calcul până şi cele mai scandaloase posibilităţi.

– Dată fiind situaţia.

– Dată fiind situaţia, da.

Lovindu-se peste piept, Thad spuse:

– M-am născut în Bergenfield, New Jersey, domnule şerif. Nu-i nevoie să mă credeţi pe cuvânt, din moment ce puteţi verifica înscrisurile ca să vedeţi dacă nu, ştiţi dumneavoastră, am uitat de vreun frate geamăn pe care l-aş avea.

Alan clătină din cap şi mai bău nişte bere.

– A fost o idee nebunească, şi mă simt puţin cam aiurea, dar asta nu-i ceva tocmai nou. Mă simt aşa de dimineaţă, de când ne-aţi spus de petrecerea aceea. Am verificat numele, apropo. S-au confirmat.

– Sigur că s-au confirmat, spuse Liz cu un pic de asprime.

– Şi fiindcă oricum nu aveţi un frate geamăn, subiectul e cât se poate de închis.

– Să presupunem pentru o secundă, spuse Thad, doar de dragul discuţiei, că *într-adevăr* s-a întâmplat

aşa cum am sugerat eu. Ar fi o poveste dată naibii... până la un punct.

– Până la ce punct? întrebă Alan.

– Amprentele. De ce m-aş complica atât de mult să-mi creez un alibi *aici* cu un tip care să arate exact ca mine... apoi să distrug totul lăsând amprente la locul crimelor?

Liz spuse:

– Pun pariu că *chiar* o să verificaţi înscrisurile de la maternitate, nu-i aşa, domnule şerif?

Alan spuse cu nepăsare:

– Temelia procedurii de poliţie este „bate-l până moare”. Dar ştiu deja ce voi găsi dac-o voi face.

Ezită, apoi adăugă:

– N-a fost vorba numai de petrecere. Aţi lăsat impresia unui om care vorbea adevărul, domnule Beaumont. Mă pricep destul de bine să recunosc asta. Din câte mi-am dat seama de când sunt ofiţer de poliţie, există foarte puţini mincinoşi buni în lume. S-ar putea să apară din când în când în romanele alea de mister despre care vorbeaţi, dar în viaţa adevărată aceştia sunt destul de rari.

– Atunci, ce-i cu amprentele? întrebă Thad. Asta mă interesează pe mine. Cel pe care-l căutaţi să fie doar un amator cu amprentele mele? Mă-ndoiesc. V-a trecut prin gând că însăşi *proprietatea* amprentelor e suspectă? Aţi vorbit de zone neclare. Ştiu câteva lucruri despre amprente ca urmare a documentării pe care am făcut-o pentru romanele lui Stark, dar sunt cam leneş când vine vorba de aspectul ăsta al problemei - e mult mai uşor să stai în faţa maşinii de scris şi să debitezi minciuni. Dar nu trebuie să existe un anumit număr de puncte

etalon pentru ca amprentele să poată fi măcar acceptate ca dovezi?

– În Maine, acestea sunt şase, spuse Alan. Pentru ca o amprentă să fie acceptată ca dovadă trebuie să existe şase puncte perfect suprapuse.

– Şi nu-i adevărat că în majoritatea cazurilor amprentele nu sunt decât jumătăţi sau sferturi de amprente, sau doar nişte pete negricioase cu câteva ochiuri şi găuri în ele?

– Mda. În viaţa adevărată, criminalii rareori ajung la închisoare pe baza dovezilor oferite de amprente.

– Şi totuşi, aveţi una pe oglinda retrovizoare, pe care o descrieţi ca fiind la fel de bună ca orice amprentă luată într-o secţie de poliţie, şi încă una aproape întipărită într-un cocoloş de gumă de mestecat. Cumva, asta-i cea care mă pune pe gânduri. E ca şi când amprentele ar fi fost lăsate acolo ca să le găsiţi voi.

– Ne-a trecut şi nouă prin gând asta.

De fapt, chiar mai mult decât atât. Era unul dintre aspectele cele mai enervante din acel caz. Uciderea lui Clawson arăta ca o clasică lovitură mafiotă împotriva unui gură-spartă: limba tăiată, penisul în gura victimei, mult sânge, multă durere, şi totuşi nimeni din clădire nu auzise absolut nimic. Dar, dacă fusese o treabă de profesionist, cum de se aflau peste tot amprentele lui Beaumont? Era posibil ca un lucru ce semăna atât de mult cu o înscenară *să nu fie* o înscenare? Numai dacă nu descoperise cineva o şmecherie nou-nouţă. Între timp, vechea maximă încă i se părea valabilă lui Alan Pangborn: dacă umblă ca o raţă, măcăie ca o raţă şi înoată ca o raţă, probabil că e o raţă.

– Amprentele pot fi plantate? întrebă Thad.

– Citiţi gândurile şi mai şi scrieţi cărţi, domnule Beaumont?

– Citesc gânduri, scriu cărţi, dar, scumpule, nu spăl geamuri.

Alan avea gura plină de bere şi râsetul îl surprinse atât de tare, încât aproape c-o împroşcă peste covor. Reuşi să înghită, deşi câtva i se duse pe trahee şi începu să tuşească. Liz se ridică şi-l lovi viguros peste spate de mai multe ori. Era poate ciudat să facă un asemenea lucru, însă ei nu i se păru ciudat; o pregătise pentru asta viaţa cu doi copii mici. William şi Wendy se uitau cu ochi mari din ţarc, cu mingea cea galbenă nemişcată şi dată uitării între ei. William începu să râdă. Wendy se molipsi de la el.

– Din cine ştie ce motiv, asta îl făcu pe Alan să râdă şi mai tare.

Thad se alătură şi el. Şi, încă lovindu-l peste spate, Liz începu şi ea să râdă.

– Sunt bine, zise Alan, încă tuşind şi râzând. Sincer.

Liz îl mai lovi o ultimă dată. Berea ţâşni din gâtul sticlei lui Alan ca un gheizer eliberând aburi şi-l stropi pe partea din faţă a pantalonilor.

– Nu face nimic, spuse Thad. Scutece avem destule.

După care începură să râdă din nou şi, cândva între momentul când Alan Pangborn prinse să tuşească şi cel când în sfârşit reuşi să se oprească din râs, toţi trei deveniră cel puţin pentru o vreme prieteni.

5

– Din câte ştiu sau am reuşit să aflu, amprentele nu pot fi plantate, spuse Alan, reluând firul discuţiei ceva mai târziu - pe-atunci se aflau deja la al doilea rând, şi stânjenitoarea pată din partea din faţă a pantalonilor săi începea să se usuce. Gemenii adormiseră în ţarc, şi Liz părăsise încăperea pentru a merge la toaletă. Desigur, încă mai verificăm, fiindcă până-n dimineaţa aceasta nu aveam niciun motiv să bănuim că s-ar fi încercat ceva de felul acesta în cazul de faţă. Ştii că *s-a* încercat; acum câţiva ani, un răpitor a luat amprentele de pe buricele degetelor prizonierului său înainte să-l omoare, le-a transformat în... matriţe, presupun că aşa le-am putea numi... şi le-a imprimat pe foiţe foarte subţiri de plastic. Şi-a pus foiţele peste buricele degetelor sale şi-a încercat să lase amprente prin toată cabana de munte a victimei, aşa încât poliţia să creadă că toată treaba cu răpirea a fost o farsă şi că tipul se afla în libertate.

– N-a funcţionat?

– Poliţiştii au prelevat nişte amprente minunate, spuse Alan. Ale făptaşului. Grăsimea organică de pe degetele tipului aplatizase amprentele măsluite şi, fiindcă plasticul era subţire şi prin felul lui receptiv şi la cele mai delicate forme, luase forma amprentelor lui.

– Poate un alt fel de material...

– Sigur, poate. Asta s-a întâmplat la mijlocul anilor cincizeci, şi-mi închipui că de atunci au fost inventate o sută de noi feluri de plastic polimer. S-ar putea. Tot ce putem spune pentru moment este că nimeni de la departamentul judiciar sau de la cri-

minologie n-a auzit ca metoda să fi fost pusă cu succes în practică, şi cred că aşa va şi rămâne.

Liz se întoarse în cameră şi se aşează, adunându-şi picioarele sub ea ca o pisică şi trăgându-şi fusta peste gambe. Thad admiră gestul, care lui i se păru cumva atemporal şi pe vecie graţios.

Între timp, trebuie să luăm în calcul şi alte lucruri, Thad.

Auzindu-l pe Alan că foloseşte numele mic, Thad şi Liz schimbară o privire atât de furtivă, încât Alan n-o observă. Îşi scosese un carneţel jerpelit din buzunarul de la şold şi se uita la una dintre pagini.

– Fumezi? întrebă el, ridicând privirea.

– Nu.

– S-a lăsat acum şapte ani, spuse Liz. A fost foarte greu pentru el, dar s-a ţinut tare.

– Există critici care spun că lumea ar fi un loc mai bun dacă aş alege pur şi simplu un loc în ea unde să mor, dar eu am ales să-i ignor, spuse Thad. De ce?

– Dar ai fumat.

– Da.

– Ţigări Pali Mall?

Thad tocmai ridica doza cu suc carbogazos. Aceasta se opri la cincisprezece centimetri de gură.

– De unde ştii asta?

– Grupa ta de sânge e A negativ?

– Încep să înţeleg de ce ai venit montat să mă arestezi în dimineaţa asta, spuse Thad. Dacă n-aş fi avut un alibi atât de bun, acum m-aş afla în închisoare, nu-i aşa?

– Ai ghicit bine.

– Ai fi putut face rost de grupa lui sanguină din dosarul de armată, spuse Liz. Presupun că de acolo aţi avut şi amprentele lui.

– Dar nu şi că am fumat ţigări Pali Mall vreme de cincisprezece ani, spuse Thad. Din câte ştiu, genul ăsta de lucruri nu face parte din informaţiile deţinute de armată.

– Astea-s informaţii pe care le-am primit de dimineaţă încoace, le spuse Alan. Scrumiera din camioneta lui Homer Gamache era plină cu chiştoace de ţigări Pali Mall. Bătrânul nu fuma decât pipă, şi asta rareori. Au fost găsite câteva chiştoace de Pali Mall şi într-o scrumieră în apartamentul lui Frederick Clawson. El nu fuma deloc, poate doar câte un joint din când în când. Asta după spusele proprietăresei lui. Am identificat grupa sanguină a făptaşului din saliva de pe chiştoace. Raportul serologului ne-a mai oferit o mulţime de alte informaţii. Mai bune decât amprentele digitale.

Thad nu mai zâmbea.

– Nu înţeleg nimic. Nu înţeleg absolut nimic.

– Există un lucru care nu se potriveşte, spuse Pangborn. Fire de păr blond. Am găsit vreo şase în camioneta lui Homer, şi-am mai găsit unul pe spătarul scaunului pe care l-a folosit asasinul în sufrageria lui Clawson. Părul tău e negru. Cumva, nu prea cred că porţi perucă.

– Nu... Thad nu poartă, dar poate că purta ucigaşul, spuse Liz pe un ton sumbru.

– Poate, se arătă de acord Alan. Dacă-i aşa, a fost făcută din păr de om. Şi de ce să-ţi pierzi vremea schimbându-ţi culoarea părului, dacă tot ai de gând să laşi amprente şi chiştoace de ţigări peste tot? Fie tipul e foarte prost, fie se străduia cu bună ştiinţă să te implice în asta. Oricum ar fi, firele de păr blond n-au nici-o noimă.

– Poate că pur şi simplu n-a vrut să fie recunoscut, spuse Liz. Aminteşte-ţi că Thad a apărut în revista *People* cu numai două săptămâni în urmă. Iar revista se distribuie de pe-o coastă pe cealaltă.

– Mda, asta-i o posibilitate. Deşi, dacă tipul de care vorbim mai şi *arată* ca soţul dumneavoastră, doamnă Beaumont...

– Liz.

– Bine, Liz. Dacă arată ca soţul tău, ar arăta ca un Thad Beaumont cu păr blond, nu-i aşa?

Liz se uită ţintă la Thad pentru o clipă şi apoi începu să chicotească.

– Ce-i atât de comic? întrebă Thad.

– Încerc să mi te-nchipui blond, spuse ea, încă chicotind. Cred c-ai arăta ca un David Bowie foarte depravat.

– Şi asta-i comic? îl întrebă Thad pe Alan. *Mie* nu mi se pare că-i comic.

– Păi... făcu Alan, zâmbind.

– Las-o baltă. Din câte ştim noi, pe lângă peruca blondă, individul ar fi putut purta şi ochelari de soare şi cordeluţă cu antene.

– Nu şi dacă ucigaşul a fost acelaşi tip pe care l-a văzut doamna Arsenault urcând în camioneta lui Homer la unu şi un sfert în dimineaţa de întâi iunie, spuse Alan.

Thad se înclină în fată.

– *Semăna* cu mine? întrebă el.

– N-a putut spune mai mult decât că purta costum. Dacă are vreo importanţă, astăzi l-am pus pe unul dintre oamenii mei, pe Norris Ridgewick, să-i arate o fotografie de-a ta. A spus că nu *crede* că ai fost tu, dar nu poate fi sigură. A spus că i se pare că tipul ce-a urcat în camioneta lui Homer era mai înalt.

Adăugă pe-un ton sec:

– Asta zic şi eu persoană care nu face rabat de la prudenţă.

– Şi-a putut da seama de diferenţa de înălţime doar văzând o fotografie? întrebă Liz cu îndoială.

– L-a văzut pe Thad prin oraş, vara, zise Alan. Şi a *spus* doar că nu poate fi sigură.

Liz clătină din cap.

– Sigur că-l ştie. Ne ştie pe amândoi, la drept vorbind. Mereu cumpărăm legume proaspete de la ea. M-am prostit. Scuze.

– N-ai de ce te scuza, spuse Alan.

Îşi termină berea şi-şi verifică pantalonii. Erau uscaţi. Bine. Rămăsese o pată ştearsă, pe care probabil că n-o va observa nimeni altcineva în afară de soţia sa.

– În orice caz, asta mă aduce la ultimul punct... sau aspect... sau cum naiba vreţi să-i spuneţi. Mă-ndoiesc că are vreo legătură cu treaba asta, dar nu doare să verific. Ce mărime aveţi la pantofi, domnule Beaumont?

Thad îi aruncă o privire lui Liz, care ridică din umeri.

– Am labe destul de mici pentru un tip înalt de unu optzeci şi doi, bănuiesc. Port patruzeci şi trei, chiar dacă mai mult sau mai puţin cu jumătate de număr îmi vine la fel de...

– Urmele care ne-au fost raportate probabil că erau mai mari de atât, spuse Alan. Oricum, nu cred că urmele sunt o parte din problemă, şi chiar dacă ar fi, urmele de paşi pot fi măsluite. Îndeasă nişte hârtie de ziar în vârful unor pantofi mai mari cu două sau trei numere, şi ai rezolvat problema.

– Despre ce urme de paşi discutăm? întrebă Thad.

– Nu contează, spuse Alan, clătinând din cap. Nu avem nici măcar fotografii. Cred că am trecut în revista tot ce era de trecut, Thad. Amprentele tale, grupa ta sanguină, marca de ţigări pe care o fumezi...

– Nu mai.... - începu Liz.

Alan ridică o mână împăciuitoare.

– *Vechea* marcă de ţigări. Presupun că pot fi luat de nebun fiindcă ţi-am dat toate informaţiile astea - o parte din mine spune că sunt, oricum - dar dacă tot am ajuns până aici, n-are rost să trecem cu vederea pădurea, uitându-ne la câţiva copaci. Eşti legat de caz şi-n alte feluri. Castle Rock este reşedinţa ta oficială în aceeaşi măsură ca şi Ludlow, dat fiind că plăteşti impozite în ambele locuri. Homer Gamache a fost mai mult decât o simplă cunoştinţă; a prestat... ar fi corect să spun munci de tot felul?

– Da, spuse Liz. A renunţat să mai fie îngrijitor cu normă întreagă în anul când am cumpărat noi casa - Dave Phillips şi Charlie Fortin se ocupă acum de asta cu rândul - dar i-a plăcut să rămână implicat.

– Dacă presupunem că autostopistul pe care l-a văzut doamna Arsenault l-a omorât pe Homer - şi asta e presupunerea pe care pedalăm - se ridică o întrebare. Autostopistul l-a omorât fiindcă Homer a fost prima persoană care i-a ieşit în cale şi a fost destul de prost - sau de beat - să-l ia în maşină, sau l-a omorât fiindcă era Homer Gamache, cunoştinţa lui Thad Beaumont?

– De unde să fi ştiut că Homer *avea* să apară? întrebă Liz.

– Fiindcă era seara de popice a lui Homer, iar Homer este - a fost - o fiinţă care-şi păstra obiceiurile.

Era ca un cal bătrân, Liz; se întorcea întotdeauna la grajd pe acelaşi traseu.

– Prima voastră presupunere, spuse Thad, a fost că Homer nu s-a oprit fiindcă era beat, ci fiindcă l-a recunoscut pe autostopist. Un străin care ar fi vrut să-l omoare pe Homer nici n-ar fi încercat schema cu autostopistul. Ar fi abandonat-o din prima, considerând-o o cauză complet pierdută.

– Da.

– Thad, spuse Liz pe o voce care nu prea voia să-şi păstreze stăpânirea. Poliţiştii au crezut că s-a oprit fiindcă a văzut că era Thad... nu-i aşa?

– Da, spuse Thad.

Se întinse şi o prinse de mână.

– Au crezut că numai cineva ca mine - cineva care-l cunoştea - ar fi încercat s-o facă în felul acela. Presupun că până şi costumul de afacerist se potriveşte. Ce altceva poartă scriitorul bine-mbrăcat când are de gând să omoare pe cineva la ţară la ora unu dimineaţa? Un costum bun de stofă, desigur... cel cu petice maronii de piele de căprioară pe coatele sacoului. Toate romanele de mister britanice insistă că aceasta este fără doar şi poate *de rigueur.*

Se uită la Alan.

– E cât se poate de-a naibii de bizară, nu-i aşa? Toată tărăşenia.

Alan încuviinţă din cap.

– E bizar ca un bazar. Doamnei Arsenault i s-a părut că, atunci când şi-a făcut apariţia Homer în camioneta lui, bărbatul începuse să traverseze drumul sau că cel puţin asta era pe punctul de-a face. Dar faptul că-l cunoşti şi pe individul ăsta, Clawson, din D.C., face să pară din ce în ce mai plauzibilă ideea că Homer a fost omorât fiindcă era cine era, nu doar

fiindcă era suficient de beat ca să oprească. Aşa că hai să discutăm despre Frederick Clawson, Thad. Vorbeşte-mi despre el.

Thad şi Liz schimbară o privire.

– Cred, spuse Thad, că soţia mea ar putea face asta mai repede şi mai pe scurt decât mine. De asemenea, ar şi înjura mai puţin, cred.

– Eşti sigur că vrei s-o fac eu? îl întrebă Liz.

Thad înclină din cap. Liz începu să vorbească, mai lent la început, apoi tot mai repede. Thad o întrerupse o dată sau de două ori aproape de început, apoi se lăsă pe spate, mulţumindu-se să asculte. În următoarea jumătate de oră, abia dacă scoase o vorbă. Alan Pangborn îşi scoase carneţelul şi luă notiţe, dar, după câteva întrebări de început, nici el nu mai întrerupse povestea.

Nouă - Invazia scârbozoidului

1

– Eu îi spun scârbozoid, începu Liz. Îmi pare rău că a murit... dar asta a fost, oricum aş întoarce-o. Nu ştiu dacă adevăraţii scârbozoizi sunt născuţi sau făcuţi, dar, oricum ar fi, ajung să ocupe locuri infecte în viaţă, aşa că bănuiesc că are vreo importanţă. Locul lui Frederick Clawson s-a întâmplat să fie Washington D. C. S-a dus la cea mai mare groapă cu şerpi de pe pământ ca să studieze dreptul.

– Thad, se agită copiii - nu mergi să le dai sticlele de seară? Iar eu mai vreau o bere, te rog.

Îi aduse berea şi apoi se duse în bucătărie să încălzească sticlele. Propti uşa de la bucătărie deschisă ca să audă mai bine... şi, făcând asta, se lovi în rotulă. Era un lucru pe care-l făcuse de atâtea ori, că abia îl mai băgă în seamă.

– *Vrăbiile zboară din nou,* îşi spuse el şi-şi scarpină cicatricea de pe frunte în timp ce umplu mai întâi o cratiţă cu apă caldă, după care o aşeză pe sobă. *Acum dacă aş şti măcar ce dracu' înseamnă asta.*

– Am aflat în cele din urmă mare parte din povestea asta chiar de la Clawson, continuă Liz, dar Punctul lui de vedere era, firește, puţin sucit... lui Thad îi place să spună că suntem cu toţii eroii propriilor noastre vieţi, iar potrivit lui Clawson el era mai mult un Boswell[3] decât un Scârbozoid... dar am

3 Un admirator, student sau colecţionar al cuvintelor şi faptelor altei persoane (după James Boswell, 1740-1795, avocat scoţian, jurnalist şi scriitor renumit ca biograf al lui

reuşit să punem laolaltă o versiune mai echilibrată, adăugând lucruri pe care le-am aflat de la cei de la Darwin Press, care au publicat romanele scrise de Thad sub numele lui Stark, şi cele furnizate de Rick Cowley.

– Cine e Rick Cowley? întrebă Alan.

Agentul literar care s-a ocupat de Thad sub ambele nume.

– Şi ce-a vrut Clawson... Scârbozoidul vostru?

– Bani, spuse Liz sec.

În bucătărie, Thad luă cele două sticle de seară (pline numai pe jumătate, ca să preîntâmpine neplăcutele acelea de schimbări de scutece din toiul nopţii) din frigider şi le vârî în oala cu apă. Ceea ce spusese Liz era corect... dar era şi greşit. Clawson voise mai mult decât doar bani.

Liz parcă i-ar fi citit gândurile.

– Nu că bani ar fi fost *tot* ce voia el. Nu sunt sigură nici măcar că ăsta era lucrul principal. Voia de asemenea să fie cunoscut drept cel care a dat în vileag adevărata identitate a lui George Stark.

– Într-un fel, ca şi când ar fi fost primul care să-l demaşte pe Incredibilul Om-Păianjen?

– Exact.

Thad vârî un deget în oală ca să încerce apa, apoi se sprijini de sobă cu braţele încrucişate, ascultând, îşi dădu seama că-şi dorea o ţigară - pentru prima oară în ani buni de zile îşi dorea din nou o ţigară. Thad tremură.

Samuel Johnson) - n. tr

2

– Clawson s-a aflat în prea multe locuri potrivite la prea multe momente potrivite, spuse Liz. Nu doar c-a fost student la drept, dar a fost şi vânzător cu jumătate de normă la o librărie. Nu doar c-a fost vânzător la librărie, dar a fost şi un admirator avid al lui George Stark. Şi s-ar putea să fi fost singurul admirator al lui George Stark din ţară care să fi citit şi cele două romane ale lui Thad Beaumont.

În bucătărie, Thad rânji - nu fără o urmă de amărăciune - şi încercă iarăşi apa din oală.

– Cred că a vrut să creeze un soi de mare dramă din bănuielile lui, continuă Liz. După cum au ieşit lucrurile, a trebuit să dea bine de tot din funduleţ ca să se ridice deasupra omului de rând. Odată ce a ajuns la concluzia că Stark era de fapt Beaumont şi viceversa, a sunat la Darwin Press.

– Editura care-l publica pe Stark.

– Corect. A ajuns la Ellie Golden, redactorul romanelor lui Stark. A pus întrebarea fără niciun ocoliş - vă rog, spuneţi-mi dacă George Stark nu este de fapt Thaddeus Beaumont. Ellie a spus că ideea era ridicolă. Clawson a întrebat apoi de fotografia de autor de pe ultima copertă a romanelor lui Stark. A spus că vrea adresa celui din fotografie. Ellie i-a spus că nu poate dezvălui adresele autorilor editurii.

Clawson a spus: „Nu vreau adresa lui *Stark,* vreau adresa bărbatului din fotografie. Cel care *pozează* în Stark”. Ellie i-a spus că e ridicol - că bărbatul din poza de autor *este* George Stark.

– Înainte de asta, editorul n-a ieşit niciodată în public să anunţe că nu era decât un pseudonim? întrebă Alan.

Părea sincer curios.

– Au mers tot timpul pe ideea că este un om în carne şi oase?

– O, da... a insistat Thad.

Da, îşi spuse el, scoţând sticlele din oală şi încercând laptele cu latul încheieturii de la mână. *A insistat Thad. Privind în urmă, Thad nu ştie exact* de ce *a insistat, nu are de fapt nici cea mai vagă* idee, *dar Thad într-adevăr a insistat.*

Duse sticlele înapoi în sufragerie, evitând în drum să se lovească de masa din bucătărie. Dădu câte o sticlă fiecărui geamăn. Aceştia le înşfăcară cu solemnitate, somnoroşi, şi începură să sugă, Thad se aşeză la loc. O ascultă pe Liz şi-şi spuse că gândul la o ţigară era cel mai îndepărtat lucru din mintea sa.

– În orice caz, spuse Liz, Clawson voia să mai pună nişte întrebări - avea un geamantan plin cu întrebări, bănuiesc -, dar Ellie n-a vrut să-i facă pe plac. I-a spus să-l sune pe Rick Cowley şi apoi i-a închis telefonul. Clawson a sunat apoi la biroul lui Rick şi-a vorbit cu Miriam. Ea e fosta soţie a lui Rick. E, de asemenea, partenera lui de afaceri. Aranjamentul e puţin cam ciudat, dar ei se înţeleg foarte bine.

Clawson a întrebat-o acelaşi lucru - dacă George Stark nu era de fapt Thad Beaumont. După spusele lui Miriam, ea i-a zis că da. Dar şi că ea era Dolley Madison. „Am divorţat de James”, a spus ea, Thad divorţează de Liz, şi amândoi o să ne căsătorim la primăvară!” Şi-a închis telefonul. A dat apoi fuga în biroul lui Rick şi i-a spus că un tip din Washington D. C. Încerca să scoată la lumina zilei identitatea secretă a lui Thad. După aceasta, apelurile lui

Clawson la Cowley Associates nu i-au adus acestuia decât tonuri de ocupat.

Liz luă o înghiţitură lungă de bere.

– Dar nu s-a dat bătut. Am ajuns la concluzia că scârbozoizii adevăraţi nu se dau bătuţi niciodată. A înţeles doar că vorba bună nu-i va fi de niciun folos.

– Şi nu l-a sunat pe Thad? întrebă Alan.

– Nu, nici măcar o dată.

– Aveţi număr de telefon secret, presupun.

Thad aduse una dintre puţinele adaosuri directe la poveste.

– Nu apărem în cărţile de telefon publice, Alan, dar linia telefonică de aici din Ludlow *apare* în Cartea de Telefon a Facultăţii. Trebuie să apară. Sunt profesor şi am studenţi consultanţi.

– Dar tipul nu s-a dus niciodată direct la sursă, se minună Alan.

– A luat legătură mai târziu... prin poştă, spuse Liz. Dar mai este până acolo. Să merg mai departe?

– Te rog, spuse Alan. E-o poveste fascinantă în felul ei.

– Ei bine, zise Liz, i-au trebuit scârbozoidului nostru numai trei săptămâni şi probabil mai puţin de cinci sute de dolari ca să-şi confirme ceea ce bănuise cu convingere tot timpul - că Thad şi George Stark erau unul şi acelaşi om.

A început cu *Literary Market Place,* pe care cei din industria editorială îl numesc pur şi simplu *LMP.* Nu-i decât un compendiu de nume, adrese şi numere de telefon ale aproape tuturor celor din domeniu - scriitori, redactori de carte, editori, agenţi. Folosind asta şi rubrica „Oameni” din *Publishers Weekly,* a reuşit să depisteze şase angajaţi ai Darwin Press

care au părăsit compania între vara lui 1986 şi vara lui 1987.

Unul dintre ei deţinea informaţia şi era dispus s-o facă publică. Ellie Golden e cât se poate de sigură că împricinata a fost fata care vreme de opt luni în '85 şi '86 a ocupat postul de secretară a contabilului şef. Ellie a numit-o curvă absolventă de Vassar cu obiceiuri nazale proaste.

Alan râse.

– Şi Thad crede că ea a fost de vină, continuă Liz, fiindcă lovitura finală a constat din nişte fotocopii ale declaraţiilor de drept de autor pentru George Stark. Acestea au venit de la biroul lui Roland Burrets.

– Contabilul şef de la Darwin Press, spuse Thad.

În timp ce asculta, îi supraveghea pe gemeni. Aceştia stăteau acum întinşi pe spate, cu picioarele pregătite de somn, împreunate, cu sticlele îndreptate spre tavan. Ochii lor erau sticloşi şi îndepărtaţi. Curând, ştia, aveau să adoarmă de-a binelea... şi când adormeau, adormeau împreună. *Fac totul împreună,* îşi spuse Thad. *Copiii sunt somnoroşi şi vrăbiile zboară.*

Atinse iarăşi cicatricea.

– Numele lui Thad nu apărea pe fotocopii, spuse Liz. Declaraţiile de drepturi de autor duc uneori la cecuri, dar astea nu-s tocmai nişte cecuri, aşa că nu era *nevoie* să apară acolo. Pricepi ce spun, nu-i aşa?

Alan încuviinţă din cap.

– Dar adresa i-a spus oricum tot ce avea nevoie să ştie. Era Dl. George Stark, CP 1642, Brewer, Maine 04412. Asta-i foarte departe de Mississippi, unde se presupunea că locuieşte Stark. O privire asupra hărţii statului Maine i-ar fi arătat că oraşul din

imediata vecinătate a localităţii Brewer, la sud, este Ludlow, şi el ştia ce scriitor bine-privit, chiar dacă nu tocmai faimos locuia acolo. Thaddeus Beaumont. Ce coincidenţă.

– Nici Thad, nici eu nu l-am văzut niciodată în carne şi oase, dar *el* l-a văzut pe *Thad.* Ştia când i-au trimis cei de la Darwin Press cecurile trimestriale pentru drepturi de autor din fotocopiile pe care deja le primise. Majoritatea cecurilor ce reprezintă drepturile de autor merg mai întâi la agentul autorului. Apoi agentul emite un cec nou, care reflectă suma iniţială, mai puţin comisionul său. Dar, în cazul lui Stark, contabilul a expediat cecurile direct la căsuţa poştală din Brewer.

– Cum rămânea cu comisionul agentului? întrebă Alan.

– Scos din suma totală de Darwin Press şi trimis lui Rick printr-un cec separat, spuse Liz. Acesta ar fi fost un alt semn clar pentru Clawson că George Stark nu era cine pretindea el că este... doar că pe-atunci, Clawson nu mai avea nevoie de alte indicii. Voia dovezi irefutabile. Şi-a pornit în căutarea lor.

Când a venit momentul să fie emise cercurile cu drepturi de autor, Clawson a luat avionul şi-a venit aici. Noaptea a stat la Holiday Inn; zilele şi le-a petrecut „filând" oficiul poştal din Brewer. Exact aşa s-a exprimat în scrisoarea pe care a primit-o Thad mai târziu. A fost o operaţiune de filare. Ca într-un *film noir.* A fost însă o investigaţie destul de neproductivă. Dacă n-ar fi apărut „Stark" să-şi ridice cecul în a patra zi a şederii sale, Clawson ar fi trebuit să-şi strângă cortul şi să se piardă înapoi în noapte. Dar nu cred că povestea s-ar fi terminat cu

asta. Când îşi înfige dinţii în tine un scârbozoid sadea, nu-ţi dă drumul până ce nu sfâşie o bucată bună de carne. Sau până nu-l pocneşti de să-i zboare dinţii, mormăi Thad.

Îl văzu pe Alan că se întoarce în direcţia sa cu sprâncenele ridicate şi făcând o grimasă. Proastă alegere de cuvinte. Cineva tocmai asta-i făcuse scârbozoidului lui Liz... sau ceva şi mai rău.

– E-o problemă discutabilă, în orice caz, reluă Liz şi Alan se întoarse înapoi spre ea. N-a durat atât de mult. În a treia zi, pe când şedea pe o bancă din parcul de peste drum de oficiul poştal, a văzut maşina Suburban a lui Thad oprind în unul dintre locurile de staţionare de lângă poştă.

Liz mai luă o înghiţitură de bere şi-şi şterse spuma de pe buza de sus. Când îndepărtă mâna, zâmbea.

– Acum urmează partea care-mi place, spuse ea. E pur şi simplu *d-d-delicioasă,* cum spunea homosexualul ăla din *Brideshead Revisited.* Clawson avea un aparat de fotografiat. Un aparat mititel, de genul celor pe care le poţi ascunde în palmă. Când eşti gata să faci o poză, depărtezi doar degetele puţin ca să laşi lentilele să tragă cu ochiul şi bingo! Ai reuşit.

Chicoti puţin, clătinând din cap la acea imagine.

– A spus în scrisoare că l-a cumpărat dintr-un catalog ce vinde aparatură de spionaj - aparate de interceptare telefonică, soluţie de aplicat pe plicuri ca să le facă transparente vreme de zece-cincisprezece minute, valize auto-distructive, genul ăsta de lucruri. Agentul Secret X-9 Clawson, prezent la datorie. Pariez că şi-ar fi cumpărat şi un dinte gol, umplut cu cianură, dacă aşa ceva ar fi fost legal să se vândă. Îl pasiona imaginea cu asupra de măsură.

În orice caz, a făcut şase poze relativ inteligibile. Nu fotografii de artă, dar puteai vedea cine este subiectul şi ce face. Era un instantaneu cu Thad apropiindu-se de căsuţele poştale din hol, o poză cu Thad introducând cheia în caseta 1642 şi una scoţând plicul.

– V-a trimis copii ale pozelor astea? întrebă Alan. Spusese că-i trebuiseră bani şi Alan bănuia că doamna ştia ce vorbea. Modul de abordare nu doar mirosea a şantaj; putea.

– O, da. Şi încă una mărită a acesteia din urmă. Se poate citi o parte a adresei expeditorului - literele DARW - şi se poate observa clar emblema Darwin Press de deasupra lor.

– X-9 loveşte din nou, spuse Alan.

– Da. X-9 loveşte din nou. A developat fotografiile şi apoi a luat avionul înapoi spre Washington. Noi am primit scrisoarea de la el, cu fotografii cu tot, numai câteva zile mai târziu. Scrisoarea a fost cu adevărat uluitoare. A patinat până la marginea ameninţării, dar n-a trecut nici măcar o dată graniţa dincolo.

– Doar *era* student la drept, spuse Thad.

– Da, fu de acord Liz. Se pare că ştia cât de departe putea să meargă. Thad îţi poate aduce scrisoarea, dar eu o pot parafraza. Începea prin a spune cât de mult admira el ambele jumătăţi ale ceea ce el numea „mintea divizată” a lui Thad. Relata ce şi cum aflase. Apoi trecea la adevărata problemă. Nu ne-a spus explicit care era clenciul, dar îl puteai citi printre cuvinte. Spunea că şi el era un scriitor aspirant, dar că nu prea avea timp să scrie - cursurile de drept pe care le urma erau solicitante, dar asta nu era decât o parte a problemei. Adevărata problemă,

spunea el, era că trebuia să lucreze într-o librărie ca să-şi poată plăti şcolarizarea şi celelalte facturi. Spunea că i-ar plăcea să-i arate lui Thad unele dintre lucrările sale şi, dacă Thad spunea că acestea promiteau, poate că s-ar simţi mişcat să-i pună de-o parte un pachet cu merinde care să-l ajute pe drum.

– Un pachet cu merinde, spuse Alan, uimit. *Aşa* le spune mai nou?

Thad îşi lăsă capul pe spate şi râse.

– Aşa le spunea Clawson, în orice caz. Cred că pot cita ultima bucată pe de rost. „Ştiu că aceasta vi se poate părea o cerere foarte directă la o primă lectură", spunea el, „dar sunt sigur că, dacă-mi veţi studia lucrările, veţi înţelege imediat că un asemenea aranjament ar putea prezenta avantaje pentru amândoi."

Thad şi cu mine ne-am dat de ceasul morţii pentru o vreme, apoi am râs de asta, după care ne-am mai dat puţin de ceasul morţii.

– Mda, spuse Thad. Nu ştiu ce să zic de râs, dar sigur ne-am dat de ceasul morţii bine de tot.

În cele din urmă, am ajuns să discutăm pur şi simplu. Am discutat aproape până la miezul nopţii. Amândoi ştiam ce însemnau scrisoarea şi fotografiile lui Clawson şi, odată ce Thad şi-a depăşit furia... Încă *nu* mi-am depăşit-o, interveni Thad, iar tipul e mort.

Ei bine, odată ce s-au stins ţipetele, Thad a fost aproape uşurat. Voia să se descotorosească de Stark de-o bună bucată de vreme şi se apucase deja să lucreze la o carte lungă şi serioasă de-a sa. La ea lucrează şi acum. Se numeşte *Câinele de aur.* Am citit primele două sute de pagini şi e încântătoare. Mult mai bună ca ultimele două cărţi pe care le-a

scris ca George Stark. Aşa că Thad a ajuns la convingerea...

– *Noi* am ajuns la convingerea, spuse Thad.

– Bine, *noi* am ajuns la convingerea că Clawson era o binecuvântare deghizată, un mod de a grăbi ceea ce deja se afla pe drum. Singura teamă a lui Thad era că lui Rick Cowley nu-i va prea plăcea ideea, fiindcă George Stark aducea de departe mai mult agenţiei decât Thad. Dar a fost un adevărat scump. De fapt, a spus că s-ar putea chiar să însemne o promovare care să ajute în mai multe zone: listei de rezervă a lui Stark, chiar şi listei de rezervă a lui Thad...

– Ambelor cărţi din ea, adăugă Thad cu un zâmbet.

– ... şi noii cărţi, când aceasta avea să iasă în sfârşit de sub tipar.

– Scuză-mă: ce-i o listă de rezervă? întrebă Alan.

Rânjind acum, Thad spuse:

– Cărţile mai vechi pe care nu le mai aşează în rafturile festonate din faţă ale marilor librării.

– Aşa că ai ieşit în public.

– Da, spuse Liz. Mai întâi la agenţia AP de aici din Maine şi la *Publishers Weekly,* dar ştirea a scăpat la nivel naţional - Stark era un scriitor de succes, în definitiv, şi faptul că n-a existat niciodată cu adevărat era o informaţie numai bună de publicat în paginile din spate. Apoi au sunat cei de la revista *People,* Am mai primit o scrisoare vehementă şi furioasă de la Frederick Clawson, în care ne spunea cât de răi şi de meschini şi de nerecunoscători eram. Părea să creadă că nu aveam niciun drept să-l scoatem din schemă în felul acela, fiindcă el făcuse toată treaba, şi tot ceea ce făcuse Thad fusese să scrie câteva cărţi. După aceea a tras linia de final.

– Şi-acum a tras linia de final pe bune, spuse Thad.

– Nu, spuse Alan. Cineva a tras linia de final în locul lui... şi asta-i o mare diferenţă.

Între ei se lăsă o altă perioadă de linişte. Fu scurtă... dar foarte, foarte apăsătoare.

3

Alan căzu pe gânduri vreme de câteva minute. Thad şi Liz nu-l deranjară. Într-un târziu, el ridică privirea şi spuse:

– Bine. De ce? De ce ar apela cineva la crimă pentru atâta lucru? Mai ales după ce a fost spulberat secretul?

Thad clătină din cap.

– Dacă are de-a face cu mine sau cu cărţile pe care le-am scris cu numele de George Stark, nu ştiu cine *sau* de ce.

– Şi din cauza unui pseudonim? întrebă Alan pe o voce meditativă. Adică... fără nici-o supărare, Thad, dar n-a fost tocmai un document clasificat sau un mare secret militar.

– Fără nici-o supărare, spuse Thad. De fapt, nu pot fi mai mult de acord.

– Stark a avut o mulţime de admiratori, spuse Liz. Unii dintre ei au fost furioşi că Thad nu va mai scrie alte romane ca Stark. *People* a primit câteva scrisori după apariţia articolului, iar Thad a primit o grămadă. O doamnă a mers până acolo încât să propună ca Alexis Machine să vină din pensie şi să-i facă de petrecanie lui Thad.

– Cine-i Alexis Machine?

Alan scosese iarăşi carneţelul.

Thad rânji.

– Lejer, lejer, bunul meu inspector. Machine nu-i decât un personaj din două dintre romanele scrise de George. Din primul şi ultimul.

– O ficţiune creată de-o ficţiune, spuse Alan, lăsând carneţelul de-o parte. Minunat.

Thad, între timp, păru vag uimit.

– O ficţiune creată de-o ficţiune, spuse el. Nu-i rău. Nu-i rău deloc.

– Ideea mea e următoarea, spuse Liz. Poate că Clawson a avut un prieten - presupunând, desigur, ca scârbozoizii *au* prieteni - care era un înflăcărat admirator al lui Stark. Poate că acesta a ştiut că Clawson era de fapt răspunzător pentru demasca aceasta şi s-a înfuriat atât de tare că nu vor mai fi alte romane semnate de Stark, încât a...

Suspină, se uită în jos la sticla de bere pentru o clipă, apoi ridică din nou capul.

E-o presupunere cam jalnică, nu-i aşa?

– Mă tem că da, spuse Alan amabil, apoi se uită la Thad. Dacă n-ai făcut-o înainte, acum ar trebui să te-arunci în genunchi şi să-i mulţumeşti lui Dumnezeu pentru alibiul pe care-l ai. Iţi dai seama că asta te face să pari un suspect şi mai apetisant, nu-i aşa?

– Presupun că într-un fel aşa e, fu Thad de acord. Thaddeus Beaumont a scris două cărţi pe care nu le-a citit aproape nimeni. A doua, publicată în urmă cu unsprezece ani, nici măcar n-a primit recenzii prea favorabile. Avansurile nesemnificative pe care le-a primit nu şi-au scos pârleala; numai printr-o minune aş mai putea fi publicat vreodată, lumea editorială fiind aşa cum este. Stark, pe de altă parte, face bani cu găleata. E vorba de fapt de nişte *găletuşe,* dar cărţile tot aduc de patru ori mai mulţi

bani decât fac eu într-un an ca profesor. Clawson ăsta apare din senin, cu ameninţarea lui de şantaj atent formulată. Eu refuz să-i cedez, dar singura mea alegere este să ies eu însumi în public cu ştirea. Nu peste multă vreme, Clawson este omorât. Pare a fi un mobil minunat, dar nu este de fapt. Să omori un şantaj ist ratat după ce tu însuţi ţi-ai dezvăluit secretul ar fi o nerozie.

– Da... dar mai e şi răzbunarea.

– Aşa o fi... până ce vezi şi restul problemei. Ce ţi-a spus Liz este întru totul adevărat. Stark oricum mai avea puţin să ajungă la lada de gunoi. S-ar putea să mai fi fost încă o carte la mijloc, dar *numai* una. Şi unul dintre motivele pentru care Rick Cowley a fost atât de scump, cum s-a exprimat Liz, a fost fiindcă ştia asta. Şi a avut dreptate în privinţa promovării. Articolul din *People,* aşa aiurea cum fusese, făcuse minuni cu cifra de vânzări. Rick mi-a spus că *În goană spre Babilon* are şansa să ajungă din nou pe lista celor mai bine vândute cărţi, iar vânzările au crescut pentru toate romanele lui Stark. Dutton plănuieşte chiar să retipărească *Dansatorii impetuoşi* şi *Negura purpurie.* Dacă priveşti lucrurile din punctul ăsta de vedere, Clawson mi-a făcut o favoare.

– Aşadar, ce altă variantă ne mai rămâne de luat în calcul? întrebă Alan.

– Blestemat să fiu dacă ştiu, răspunse Thad.

– În liniştea care urmă, Liz spuse pe o voce blândă:

– E-un vânător de crocodili. Mă gândeam la ei chiar în dimineaţa asta. E-un vânător de crocodili, şi-i nebun de legat.

– Un vânător de crocodili?

Alan se întoarse spre ea.

Liz explică sindromul „haideţi-să-vedeţi-crocodilii-vii” descoperit de Thad.

– Ar *fi putut* fi un admirator nebun, spuse ea. Nu-i o presupunere *atât* de jalnică, nu atunci când te gândeşti la tipul care l-a împuşcat pe John Lennon şi cel care a încercat să-l omoare pe Ronald Reagan ca s-o impresioneze pe Jodie Foster. Oamenii ăştia *există* printre noi. Şi dacă Clawson a putut afla despre Thad, altcineva ar fi putut afla despre Clawson.

– Dar de ce ar încerca un tip de felul ăsta să mă aplice pe mine, dacă-mi iubeşte atât de mult scrierile? întrebă Thad.

– Fiindcă *nu* le iubeşte! spuse Liz cu vehemenţă. *Stark* e cel pe care-l iubeşte vânătorul de crocodili. Probabil că te urăşte pe tine aproape la fel de mult cât îl urăşte - îl ura - pe Clawson. Tu ai spus că nu-ţi pare rău că Stark a murit. Ăsta ar putea fi un motiv suficient pentru el.

– Încă nu-mi vine să cred varianta asta, spuse Alan. Amprentele...

– Tu spui că amprentele n-au fost niciodată copiate sau plantate, Alan, dar, dat fiind că se aflau în ambele locuri, *trebuie* să existe o modalitate de-a o face. E singurul lucru care se potriveşte.

Thad se auzi spunând:

– Nu, greşeşti, Liz. Dacă *există* un tip ca ăsta, nu se mulţumeşte doar să-l *iubească* pe Stark.

Se uită în jos la mâinile sale şi văzu că erau acoperite cu piele de găină.

– Nu? întrebă Alan.

Thad ridică ochii spre amândoi.

– V-aţi gândit că bărbatul care i-a omorât pe Homer Gamache şi Frederick Clawson s-ar putea să creadă că *este* George Stark?

4

Pe scări, Alan spuse:

– Te ţin informat, Thad.

Într-o mână ţinea fotocopiile - făcute cu aparatul din biroul lui Thad - celor două scrisori ale lui Frederick Clawson. Thad credea în sinea sa că disponibilitatea lui Alan de a accepta fotocopii – cel puţin pentru moment - în loc să insiste să ia originalele ca dovezi era cel mai clar semn că renunţase la majoritatea suspiciunilor sale.

– Şi-o să te-ntorci să mă arestezi dacă găseşti un nod în alibiul meu? întrebă Thad, zâmbind.

– Nu cred că asta o să se întâmple. Singurul lucru pe care l-aş cere este ca şi *tu* să mă ţii pe mine informat.

– Dacă apare ceva, vrei să zici?

– Da. Asta vreau să zic.

– Îmi pare rău că n-am putut fi mai de ajutor, îi spuse Liz.

Alan râmji.

– M-aţi ajutat mult. Nu mă puteam hotărî dacă să mai rămân o zi, ceea ce ar însemna încă o noapte într-o cameră cu pereţi de zgură la Ramada Inn, sau dacă să merg înapoi în Castle Rock. Graţie celor pe care mi le-aţi spus, înclin pentru plecare, începând de acum. Îmi va prinde bine să mă întorc, în ultima vreme, soţia mea Annie n-a prea fost în apele ei.

– Nimic serios, sper, spuse Liz.

– Migrene, zise Alan scurt.

Porni în josul parcării, apoi se întoarse.

– Mai *este* un lucru.

Thad îşi roti ochii spre Liz.

– Acuma-i acuma, spuse el. E remarca bătrânului Colombo, cel cu parpalac şifonat.

– Nici pe departe, spuse Alan, dar departamentul de poliţie din Washington ascunde o dovadă palpabilă în cazul uciderii lui Clawson. Aşa se procedează; ajută la depistarea zevzecilor cărora le place sa~şi asume crime pe care nu le-au comis. Era scris ceva pe peretele apartamentului lui Clawson.

Alan făcu o pauză şi apoi adăugă, aproape cu tragere de inimă:

– Era scris cu sângele victimei. Dacă vă spun despre ce-i vorba, îmi promiteţi ferm că păstraţi secretul?

Încuviinţară amândoi din cap.

– Cuvintele erau: „Vrăbiile zboară din nou”, înseamnă ceva pentru vreunul dintre voi?

– Nu, spuse Liz.

– Nu, spuse Thad pe o voce neutră, după ce ezită o secundă.

Privirea lui Alan zăbovi asupra feţei lui Thad pentru o clipă.

– Eşti absolut sigur?

– Absolut sigur.

Alan suspină.

– Mă-ndoiam că va ajuta la ceva, dar mi s-a părut că merită să încerc. Sunt atât de multe alte legături ciudate, încât mă gândeam că şi asta ar putea fi una dintre ele. Noapte bună, Thad. Liz. Nu uitaţi să-mi daţi de veste dacă se-ntâmplă ceva.

– Nu uităm, spuse Liz.

– Nu-ţi face griji de asta, se arătă Thad de acord.

Un moment mai târziu erau din nou amândoi înăuntru, uşa închisă despărţindu-i de Alan Pangborn - şi de întunericul prin care acesta avea să-şi croiască lungul drum spre casă.

Zece - Mai târziu în seara aceea

1

Îi duseră pe gemenii adormiţi la etaj, apoi începură să se pregătească şi ei de culcare. Thad se dezbrăcă la pantaloni scurţi şi maiou - felul său de pijamale - şi se duse în baie. Se spăla pe dinţi, când îl loviră crampele. Îşi scăpă periuţa, scuipă o gură plină de spumă albă în chiuvetă şi apoi se împletici spre toaletă pe nişte picioare ce nu aveau mai mult simţ în ele decât două catalige.

Tuşi o dată - un oribil sunet uscat - dar nu veni nimic. Stomacul începu să i se calmeze din nou... cel puţin de încercare.

Când se întoarse, Liz stătea în cadrul uşii îmbrăcată într-o rochie de noapte albastră de nailon care se termina cu mai mulţi centimetri deasupra genunchilor. Se uita la el cu severitate.

– Păstrezi secrete, Thad. Asta nu-i bine. N-a fost niciodată.

El suspină aspru şi ridică mâinile în faţă cu degetele răşchirate. Încă-i mai tremurau.

– De când ştii?

– Ceva n-a fost în regulă cu tine de când s-a întors Şeriful astă-seară. Iar când a pus ultima întrebare... despre cuvintele alea scrise pe peretele lui Clawson... la fel de bine ai fi putut avea un anunţ cu neon pe frunte.

– Pangborn n-a văzut niciun neon.

– Şeriful Pangborn nu te cunoaşte la fel de bine ca mine... dar, dacă nu l-ai văzut bătând puţin pasul pe

loc spre sfârşit, nu te uitai. Chiar şi *el* a văzut că *ceva* nu era couşer. Mi-am dat seama după cum s-a uitat la tine.

Buzele ei coborâră puţin. Gestul acesta întări vechile linii de pe faţa ei, cele pe care el le văzuse prima oară după accidentul din Boston şi avort, cele care se adânciseră pe când ea îl privea cum se chinuia din ce în ce mai tare să aducă apă de la un izvor care păruse să fi secat.

Cam pe atunci începuse problema sa cu băutura să-i scape de sub control. Toate lucrurile acelea - accidentul lui Liz, avortul, eşecul critic şi financiar al *Negurii purpurii* venind în urma succesului bezmetic al romanului *Metoda lui Machine* scris sub numele lui Stark, brusca poftă pentru tărie - se uniseră pentru a-l arunca într-o profundă stare depresivă. O recunoscuse drept o stare mentală egoistă, introspectivă, dar recunoaşterea nu ajutase. În cele din urmă, înghiţise un pumn de somnifere cu ajutorul unei jumătăţi de sticlă de Jack Daniel's. Fusese o jalnică încercare de sinucidere... dar fusese totuşi o încercare de sinucidere. Toate aceste lucruri avuseseră loc într-un răstimp de trei ani. La vremea aceea, i se păruse mult mai mult. La vremea aceea, i se păruse o veşnicie.

Şi, desigur, puţin sau nimic din toate acestea nu ajunsese în paginile revistei *People.*

Acum o văzu pe Liz uitându-se la el aşa cum se uitase atunci. Ura privirea aceea. Îngrijorarea era rea; lipsa de încredere era şi mai rea. Credea că o ură sinceră ar fi fost mai uşor de suportat decât privirea aceea ciudată, circumspectă.

– Nu-mi place când mă minţi, spuse ea simplu.

– N-am minţit, Liz! Pentru numele lui Dumnezeu!

– Uneori oamenii mint şi numai păstrând tăcerea.

– Aveam de gând să-ţi spun oricum, zise el. Nu încercam decât să-i găsesc capul.

Dar era adevărat ce spunea? Chiar era adevărat? Nu ştia. Era o chestie ciudată, o chestie nebunească, dar nu ăsta era motivul pentru are minţise păstrând tăcerea. Simţise pornirea de-a păstra tăcerea aşa cum ar simţi-o un om care ar vedea sânge pe scaunul său sau ar simţi o umflătură în zona pelviană. Tăcerea în astfel de cazuri e ilogică... dar teama este întotdeauna ilogică.

Şi mai era ceva: el era scriitor, muncea cu imaginaţia. Nu întâlnise niciodată un scriitor - inclusiv el - care să aibă mai mult decât o vagă idee a motivului pentru care el sau ea făcea *orice.* Era de părere uneori că imboldul de a crea ficţiune nu era altceva decât un zid în calea confuziei, poate chiar a nebuniei. Era o disperată ordine impusă de oamenii ce nu puteau găsi lucrul acela preţios decât în minţile... niciodată în sufletele lor.

Înlăuntrul său, o voce şopti pentru prima oară: *Cine eşti tu când scrii, Thad? Cine eşti* atunci?

Şi, pentru vocea aceea, nu avea niciun răspuns.

– Ei bine? întrebă Liz.

Tonul ei era ascuţit, balansându-se la graniţa cu furia.

Uluit, ieşindu-şi din gânduri, el ridică privirea.

– Poftim?

– I-ai *dat* de capăt? Indiferent care-i *treaba* de care vorbim?

– Uite, spuse el, nu înţeleg de ce pari atât de *nervoasă,* Liz!

– Fiindcă mi-e *teamă!* strigă ea cu furie... dar el văzu acum lacrimi în colţul ochilor ei. Fiindcă ai

ascuns lucruri de şerif şi fiindcă mă întreb încă dacă n-o să-mi ascunzi şi *mie* unele lucruri! Dacă nu aş fi văzut expresia aia pe faţa ta...

– Oh?

Acum începea şi el să se simtă furios.

– Şi despre *ce* expresie vorbim? Cum ţi s-a părut ţie că arăta?

– Ai arătat vinovat, sări ea. Ai arătat aşa cum arătai când le spuneai oamenilor că te-ai lăsat de băutură, dar nu te lăsaseşi. Când...

Se opri atunci. Thad nu ştiu ce văzuse ea pe faţa lui - nu era sigur dacă *voia* să ştie - dar îi luă furia cu mâna. O înlocui o privire rănită.

– Îmi pare rău. N-a fost corect.

– De ce nu? spuse el sec. Aşa a fost. Pentru o vreme.

Se duse înapoi în baie şi folosi apa de gură să-şi clătească pasta de dinţi rămasă. Era apă de gură nealcoolică. Ca şi siropul pentru tuse. Ca şi înlocuitorul de vanilie din dulapul din bucătărie. Nu mai băuse nimic de când încheiase ultimul roman al lui Stark.

Mâna ei îl atinse uşor pe umăr.

– Thad... suntem furioşi. Asta ne face rău amândurora şi n-o să ajute cu nimic lucrurilor care din cine ştie ce motiv nu sunt în regulă. Ai spus că s-ar putea să existe un om în lumea asta - un descreierat - care crede că *este* George Stark. A omorât doi oameni pe care-i cunoşteam. Unul dintre ei a fost în parte răspunzător de deconspirarea pseudonimului Stark. Trebuie să-ţi fi trecut prin gând că te afli sus pe lista duşmanilor omului ăsta. Dar, cu toate astea, ai ascuns ceva. Care erau cuvintele alea?

– Vrăbiile zboară din nou, spuse Thad.

Se uită la chipul său în cruda lumină albă aruncată de tuburile cu neon de deasupra oglinzii din baie. Aceeaşi faţă dintotdeauna. Puţin umbrită sub ochi, poate, dar era aceeaşi faţă dintotdeauna. Era bucuros. Nu era mutra vreunei vedete de cinematograf, dar era a sa.

– Da. Asta înseamnă ceva pentru tine. Ce sens are?

El stinse lumina în baie şi-şi puse braţul peste umerii ei. Merseră spre pat şi se aşezară pe el.

– Când aveam unsprezece ani, spuse el, am suferit o operaţie. Trebuiau să-mi extirpe o tumoare mică din lobul frontal - *cred* că lobul frontal a fost - al creierului. Ştiai de asta.

– Da?

Se uita la el nedumerită.

– Ţi-am spus că am îndurat crunte dureri de cap înainte să fie depistată tumoarea aceea, aşa-i?

– Aşa-i.

Începu s-o mângâie absent pe coapsă. Avea picioare lungi, minunate, iar cămaşa de noapte era într-adevăr foarte scurtă.

– Dar de sunete?

– Sunete?

Părea încurcată.

– Aşa credeam... dar, vezi tu, nu mi s-a părut niciodată foarte important. Toate astea s-au întâmplat cu atât de mult timp în urmă... Oamenii care suferă de tumori au deseori dureri de cap, uneori îndură atacuri de apoplexie şi câteodată le au pe amândouă. Destul de des, simptomele astea au propriile lor simptome. Acestea se numesc precursori senzoriali. Cele mai obişnuite sunt mirosurile: de creioane proaspăt ascuţite, de ceapă tăiată, de

fructe mucede. Precursorul meu senzorial a fost auditiv. A fost sunetul produs de păsări.

Se uită la ea cu seriozitate, nasurile lor aproape atingându-se. Simţea o şuviţă rebelă de păr de-al ei gâdilându-l pe frunte.

– Sunetul produs de vrăbii, mai exact.

Se ridică în şezut, nedorind să se uite la brusca ei expresie de şoc. O luă de mână.

– Haide.

– Thad... unde?

– În birou, spuse el. Vreau să-ţi arăt ceva.

2

Biroul lui Thad era dominat de-o imensă masă de scris din stejar. Nu era nici elegant-antică, nici elegant-modernă. Era doar o bucată de lemn extrem de mare, extrem de practică. Stătea ca un dinozaur sub trei globuri de sticlă ce atârnau din tavan; lumina amestecată pe care o aruncau acestea peste suprafaţa de lucru lipsea puţin să fie cruntă. Foarte puţin din suprafaţa mesei era vizibilă. Manuscrise, teancuri de scrisori, cărţi şi şpalturi pentru corectură ce-i fuseseră trimise erau stivuite peste tot. Pe peretele alb din spatele mesei se afla un poster ce înfăţişa construcţia pe care Thad o prefera din toată lumea: Clădirea Flatiron din New York. Forma ei neverosimilă de ic nu înceta niciodată să-l încânte.

Lângă maşina de scris se afla manuscrisul noului său roman, *Câinele de aur.* Peste maşina de scris era aşezată producţia din ziua aceea. Şase pagini. Era cifra sa obişnuită... când lucra sub propriul nume, desigur. În pielea lui Stark, de obicei scria opt şi uneori chiar zece.

– Cu asta îmi pierdeam eu vremea înainte să apară Pangborn, spuse el, ridicând teancul subţire de pagini de pe maşina de scris şi înmânându-i-l. Apoi a venit sunetul... sunetul de vrăbii. Pentru a doua oară astăzi, doar că de data aceasta a fost mult mai intens. Vezi ce scrie pe pagina aia de sus?

Ea se uită vreme îndelungată, iar el nu-i putu vedea decât părul şi vârful capului. Când se uită înapoi la el, toată culoarea i se scursese de pe faţă. Buzele îi erau strânse într-o linie cenuşie îngustă.

– Sunt aceleaşi, şopti ea. *Sunt exact aceleaşi.* Oh, Thad, *ce* e asta? Ce...

Ea se legănă pe picioare şi el păşi înainte, temându-se pentru o clipă că Liz chiar va leşina. O prinse de umeri, piciorul încâlcindu-i-se în piciorul sub formă de X al scaunului de birou, şi aproape că picară amândoi peste masă.

– Te simţi bine?

– Nu, spuse ea cu o voce slabă. Tu te simţi?

– Nu tocmai, spuse el. Îmi pare rău. Beaumont cel neîndemânatic, ca-ntotdeauna. În calitate de cavaler îmbrăcat în armură strălucitoare aş fi un opritor de uşă al naibii de bun.

– Ai scris asta *înainte* să vină Pangborn, spuse ea.

Părea să găsească acest lucru imposibil de înţeles pe de-a-ntregul. *Înainte.*

– Aşa e.

– Ce *înseamnă* cuvintele astea?

Se uita la el cu o intensitate frenetică, cu pupilele ochilor dilatate şi întunecate în ciuda luminii puternice.

– Nu ştiu, zise el. Credeam că vei avea tu vreo idee.

Ea scuturã din cap şi aşezã paginile înapoi pe masã. Apoi îşi frecã mâinile pe fusta scurtã din nailon a cãmãşii sale de noapte, de parcã atinsese ceva scârbos. Thad nu credea cã era conştientã de ce fãcea, iar el nu-i spuse asta.

– Acum înţelegi de ce am ascuns lucrul ãsta? întrebã el.

– Da... aşa cred.

– Ce-ar fi spus el? Realistul nostru şerif din cel mai mic district al statului Maine, care se încrede în imprimãrile venite de la S de II al SA şi-n declaraţia martorilor oculari? Şeriful nostru, cãruia i s-a pãrut mai plauzibilã ideea cã aş ţine ascuns un frate geamãn decât aceea cã cineva a descoperit modul de a duplica amprentele digitale? Ce ar fi spus el despre *asta?*

– Nu... nu ştiu.

Se strãduia sã-şi recapete stãpânirea de sine, sã-şi revinã din starea de şoc. Thad o mai vãzuse fãcând asta, însã acest lucru nu-l fãcu sã o admire mai puţin.

– Nu ştiu ce ar fi spus, Thad.

– Nici eu. Cred cã-n cel mai rãu caz ar bãnui o previziune a crimei. E şi mai posibil sã creadã cã am dat fuga sus şi cã am scris asta dupã ce-a plecat el în seara asta.

– De ce sã faci un asemenea lucru? *De ce?*

– Cred cã din nebunie ar fi prima bãnuialã, spuse Thad sec. Cred cã un poliţist ca Pangborn ar fi mult mai înclinat sã creadã în nebunie decât sã accepte o întâmplare ce pare sã nu aibã o explicaţie în afara paranormalului. Dar, dacã eşti de pãrere cã greşesc pãstrând informaţia asta pânã ce voi reuşi eu însumi sã pricep ceva din ea - şi s-ar putea sã greşesc -,

spune-o. Putem suna la Oficiul Şerifului din Castle Rock şi să-i lăsăm un mesaj.

– Ea scutură din cap.

– Nu ştiu. Am auzit - la un talk-show, bănuiesc - despre legături psihice...

– Crezi în existenţa lor?

– N-am avut niciodată un motiv să mă hotărăsc într-un fel sau altul, spuse ea. Acum cred că am.

Întinse mâna şi ridică foaia de hârtie pe care erau mâzgălite cuvintele.

– Le-ai scris cu unul dintre creioanele lui George, spuse ea.

– Altceva n-am avut mai la-ndemână, atâta tot, zise el cu îndărătnicie.

Se gândi o clipă la stiloul Scripto, după care alungă gândul.

– Şi nu sunt creioanele *lui George* şi n-au fost niciodată. Sunt ale mele. Încep să mă satur naibii să mă refer la el ca la o persoană distinctă. Lucrul acesta şi-a pierdut tot dramul de plăcere pe care e posibil să-l fi avut vreodată.

– Şi totuşi astăzi ai folosit una dintre expresiile lui - „minte-mi un alibi". În afară de scris, nu te-am mai auzit niciodată folosind-o. Şi asta a fost doar o coincidenţă?

El dădu să-i spună că fusese, *sigur* că fusese, şi se opri. *Probabil* că fusese, dar, în lumina a ceea ce scrisese pe foaia de hârtie, de unde să ştie sigur?

– Nu ştiu.

– Ai fost în transă, Thad? Ai fost în transă când ai scris asta?

Încet, cu fereală, răspunse:

– Da. Cred că am fost.

– Asta-i tot ce s-a întâmplat? Sau mai e ceva?

– Nu-mi amintesc, zise el, după care adăugă şi mai cu fereală: Cred că-i posibil să fi spus ceva, dar sincer nu-mi aduc aminte.

Ea se uită la el vreme îndelungată şi spuse:

– Hai la culcare.

– Crezi c-o să putem dormi, Liz?

Ea râse deznădăjduită.

3

Dar, douăzeci de minute mai târziu, chiar începea să alunece înspre somn, când vocea lui Liz îl aduse înapoi la luciditate.

– Trebuie să te duci la doctor, spuse ea. Luni.

– De data asta nu am dureri de cap, protestă el. Nu-s decât sunetele de păsări. Şi chestia aia *ciudată* pe care am scris-o.

Făcu o pauză, apoi adăugă plin de speranţă:

– Nu crezi c-ar putea fi numai o coincidenţă?

– Nu ştiu ce este, spuse Liz, dar trebuie să-ţi spun, Thad, coincidenţa se *află foarte* jos pe lista mea.

Din cine ştie ce motiv, lucrul acesta li se păru amândurora comic şi se întinseră în pat, chicotind cât de încet puteau, aşa încât să nu-i trezească pe copii, şi ţinându-se în braţe unul pe celălalt. Totul era din nou bine între ei, oricum nu erau multe lucrurile de care Thad simţea că era sigur în clipa aceea, dar acesta era unul dintre ele. Totul era bine. Furtuna trecuse. Oasele alea vechi şi jalnice fuseseră îngropate înapoi, cel puţin pentru moment.

– Fac eu programarea, spuse ea după ce terminară de chicotit.

– Nu, zise el. O fac eu.

– Şi n-o să apelezi la vechiul truc cu „am uitat, scriam”?

– Nu. O fac luni la prima oră. Pe cinstea mea.

– Bine, atunci.

Liz suspină.

– O să fie-un miracol dat naibii dacă o să pot dormi cât de cât.

Dar, cinci minute mai târziu, respira încet şi regulat, şi la nici cinci minute după aceea, Thad dormea şi el.

4

Şi avu din nou visul acela.

Totul fu la fel (sau aşa păru, cel puţin) chiar până la sfârşit: Stark îl purtă prin casa părăsită, rămânând mereu în urma lui, spunându-i că greşeşte atunci când Thad insistă pe o voce tremurătoare, năucită, că aceea era propria lui casă.

– Te înşeli amarnic, spuse Stark din spatele umărului său drept (sau să fi fost cel stâng? avea vreo importanţă?). Proprietarul casei, îi spuse lui Thad din nou, era mort. Proprietarul acelei case se afla în acel loc fantastic unde se terminau toate serviciile feroviare, locul acela pe care acolo jos (oriunde s-ar fi aflat *asta)* toţi îl numeau Sfârşitburg. Totul era neschimbat. Până ce ajunseră în holul din spate, unde Liz nu mai era singură. I se alăturase Frederick Clawson. Acesta era gol, cu excepţia unei absurde haine de piele. Şi era la fel de mort ca şi Liz.

Din spatele său, Stark spuse cu vorbe măsurate: „Aicea jos, asta se-ntâmplă cu trădătorii. Sunt transformaţi în nada prostului. Acum şi *el* e rezolvat.

O să-i rezolv eu pe toţi, unul câte unul. Ai doar grijă să nu trebuiască să te rezolv şi pe *tine.* Vrăbiile zboară din nou, Thad - ţine minte asta. Vrăbiile zboară."

După care, afară din casă, Thad le *auzi:* nu doar mii, ci milioane, poate *miliarde,* şi ziua se întunecă atunci când uriaşul stol de păsări mai întâi începu să treacă peste soare şi apoi îl acoperi complet.

„Nu văd!" strigă el şi, din spatele lui, George Stark şopti: „Zboară din nou, mârţoagă bătrână. Nu uita. *Şi nu-mi sta-n cale."*

Se trezi, tremurând şi înfrigurat, şi de data aceasta somnul se lăsă mult aşteptat. Rămase treaz în întuneric, gândindu-se cât de absurdă era ideea pe care o adusese visul cu el - poate c-o adusese şi prima oară, dar de data aceasta fusese mult mai clară. Cât de complet de absurdă. Faptul că şi-l închipuise întotdeauna pe Stark şi pe Alexis Machine arătând la fel (şi de ce nu, dat fiind că într-un sens foarte real amândoi se născuseră în acelaşi timp, odată cu *Metoda lui Machine),* amândoi înalţi şi laţi în umeri - bărbaţi care arătau ca şi când n-ar fi crescut, ci ar fi fost construiţi cumva din blocuri solide de material - şi amândoi blonzi... faptul acesta nu schimbă absurditatea ideii. Pseudonimele nu prindeau viaţă şi omorau oameni. Îi va spune lui Liz la micul-dejun şi vor râde de asta... ei bine, poate că nu vor *râde* de-a dreptul, având în vedere circumstanţele, dar vor împărtăşi un rânjet trist.

O să-l numesc complexul meu William Wilson, îşi spuse el, alunecând înapoi înspre somn. Dar când veni dimineaţa, visul nu păru să merite a fi discutat - nu după toate câte se întâmplaseră. Aşa că nu-l discută... dar, pe măsură ce ziua se scurse,

descoperi că gândul i se întorcea la el într-una, considerându-l un fel de giuvaier întunecat.

Unsprezece – Sfârşitburg

1

Luni dimineaţa devreme, înainte ca Liz să-l poată bate la cap despre asta, îşi făcu o programare la doctorul Hume. Extirparea rumorii în 1960 făcea parte din dosarul său medical. Îi spuse lui Hume că suferise recent două recidivări ale sunetelor de păsări care-i prevestiseră durerile de cap în lunile dinainte de diagnosticare şi operaţie. Doctorul Hume vru să ştie dacă se întorseseră şi durerile de cap. Thad îi spuse că nu.

Nu spuse nimic despre starea de transă sau despre ce scrisese cât fusese în starea aceea, sau despre ce fusese găsit scris pe peretele apartamentului unei victime într-un caz de omucidere în Washington D. C. Deja i se păreau lucruri la fel de îndepărtate ca şi visul din noaptea trecută. De fapt, descoperi că încerca să-şi alunge din gând toată povestea.

Doctorul Hume, însă, o luă în serios. Foarte serios. Îi ceru lui Thad să meargă la Centrul Medical Eastern Maine în după-amiaza aceea. Voia atât o serie de radiografii craniene, cât şi o tomografie axială computerizată... O analiză tomografică.

Thad se duse. Stătu să i se ia fotografiile şi apoi îşi vârî capul înăuntrul unei maşini care arăta ca un uscător de haine industrial. Acesta zăngăni şi pârâi vreme de cincisprezece minute, după care el fu eliberat din captivitate... pentru moment, în orice caz. Îi telefona lui Liz, îi spuse că se pot aştepta la re-

zultate spre sfârşitul săptămânii şi-i zise că se duce la biroul său de la Universitate pentru o vreme.

– Te-ai mai gândit să-l suni pe şeriful Pangborn? întrebă ea.

– Hai să aşteptăm rezultatul analizelor, spuse el. Odată ce vom vedea despre ce-i vorba, poate că vom putea lua o hotărâre.

2

Era în biroul său, curăţând de pe masă şi rafturi hârţoagele moarte ale unui semestru întreg, când păsările începură să strige înăuntrul minţii sale din nou. Erau câteva ciripituri izolate, acestora li se alăturată altele, şi deveniră cu repeziciune un cor asurzitor.

Cer alb - văzu un cer alb împuns de siluetele caselor şi-ale stâlpilor de telefon. Şi peste tot se vedeau vrăbii. Desenau fiecare acoperiş, înghesuiau fiecare stâlp, aşteptând doar comanda minţii grupului. Apoi aveau să explodeze înspre cer cu un sunet ca a mii de cearşafuri fâlfâind în suflarea unui vânt ager.

Thad se împletici orbeşte către masă, dibui după scaun, îl găsi, se prăbuşi în el.

Vrăbii.

Vrăbii şi cerul alb al sfârşitului de primăvară.

Sunetul îi umplu capul, o cacofonie năucitoare, şi când trase spre el o foaie de hârtie şi începu să scrie, nu fu conştient de ceea ce făcea. Îşi ţinea capul pe spate; ochii i se holbau nevăzători la tavan. Stiloul zbura înainte şi-napoi şi-n sus şi-n jos, părând să facă asta din proprie voinţă.

În capul său, toate păsările îşi luară zborul într-un nor întunecat care acoperi cerul alb de martie din sectorul Ridgeway al Bergenfield-ului, New Jersey.

3

Îşi reveni în simţiri la mai puţin de cinci minute după ce strigătele izolate începuseră să-i răsune în minte. Transpira abundent şi încheietura mâinii stângi îi pulsa, dar nu era nici urmă de migrenă. Se uită în jos, văzu hârtia de pe masă - era versoul unui formular de comandă pentru manuale de literatură americană gratuite - şi se holbă necrezând ceea ce era scris acolo.

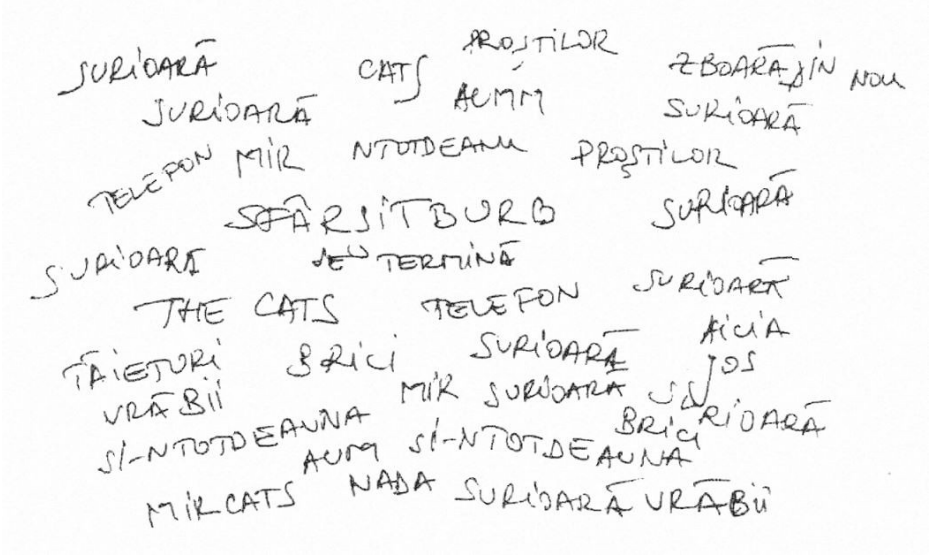

Nu înseamnă nimic, şopti el.

Îşi masa tâmplele cu vârfurile degetelor, aşteptând să înceapă migrena sau să se lege-ntre ele cuvintele mâzgălite pe hârtie şi să capete vreun sens.

Niciunul dintre lucrurile acestea nu voia să se întâmple… şi niciunul nu se întâmplă. Cuvintele nu erau decât cuvinte, repetate mereu şi mereu. Unele erau evident alese din visul său cu Stark; celelalte nu erau decât nişte bolboroseli fără nici-o legătură.

Şi nu-l durea capul absolut deloc.

N-o să-i spun lui Liz de data asta, îşi zise el. *Blestemat să fiu dac-o să-i spun. Şi nu doar fiindcă sunt speriat... chiar dacă sunt. E cât se poate de simplu: nu toate secretele sunt secrete rele. Unele sunt secrete bune. Unele sunt secrete necesare. Iar acesta corespunde ambelor categorii.*

Nu ştia dacă asta era sau nu adevărat, dar descoperi ceva care era incredibil de eliberator: nu-i păsa. Era foarte obosit să gândească şi să tot gândească şi tot să nu ştie. Era de asemenea obosit să fie înspăimântat, ca un om care a intrat într-o peşteră din joacă şi care acum începe să creadă că s-a rătăcit.

Nu te mai gândi, atunci. Asta-i soluţia.

Bănuia că asta *era* adevărat. Nu ştia dacă o putea face sau nu... dar intenţiona să încerce. Foarte încet, întinse mâinile, luă formularul de comandă şi începu să-l rupă în fâşii. Amalgamul de cuvinte mâzgălite pe el începu să dispară. Întoarse fâşiile de-a lungul, le rupse din nou de-a curmezişul şi aruncă bucăţile în coşul de hârtii, unde acestea rămaseră ca nişte confeti deasupra celorlalte mizerii Pe care le aruncase acolo. Se uită la bucăţi vreme de aproape două minute, aproape aşteptându-se ca acestea să se unească la loc şi apoi să se întoarcă pe masa sa de scris, ca imaginile dintr-o rolă de film ce este rulată în sens invers.

În cele din urmă, luă coşul de hârtii şi-l duse pe hol spre un panou din oţel inoxidabil încastrat în perete. Anunţul de sub el spunea incinerator.

Deschise panoul şi aruncă gunoiul pe jgheabul întunecat în jos.

– Poftim, spuse el în acea ciudată tăcere de vară a clădirii facultăţilor de filologie şi matematică. S-au dus toate.

Aicea jos le spunem nada prostului.

– Aicea sus le spunem balegă de vacă, murmură el şi se duse înapoi în birou cu coşul de hârtii gol în mână.

Se dusese. Pe jgheab în jos înspre uitare. Şi, până să-i vină rezultatele analizelor de la spital - sau până să mai aibă parte de un leşin, sau transă, sau scăpare, sau ce dracu' o fi fost -, avea de gând să nu spună nimic. Absolut nimic. Cel mai probabil, cuvintele scrise pe foaia aia de hârtie ieşiseră toate din mintea sa, ca şi visul cu Stark şi casa goală, şi nu aveau absolut nici-o legătură nici cu uciderea lui Homer Gamache, nici cu cea a lui Frederick Clawson.

Aicea jos în Sfârşitburg, unde se termină toate serviciile feroviare.

– Nu înseamnă absolut nimic, spuse Thad cu o voce plată, autoritară... dar, când plecă de la Universitate în ziua aceea, aproape că fugea.

Doisprezece - Surioară

1

Ştiu că ceva nu era în regulă când se duse să vâre cheia în yala Kreig cea mare din uşa apartamentului ei şi, în loc să alunece în fantă cu seria aceea familiară şi liniştitoare de clic-uri, împinse uşa, care se deschise. Nu urmă acea clipă în care să-şi spună cât de nechibzuită fusese să plece la muncă şi să-şi lase uşa apartamentului descuiată, Iisuse, Miriam, de ce nu atârni pur şi simplu un anunţ pe uşă care să spună SALUTARE, HOŢILOR, BANII DE REZERVĂ-I ŢIN ÎN CUCTA DE PE ULTIMUL RAFT AL MOBILEI DIN BUCĂTĂRIE?

Nu urmă un asemenea moment fiindcă, odată ce te afli în New York vreme de şase luni, poate chiar numai patru, nu mai uiţi. Poate că, dacă locuiai într-un fund de lume, încuiai casa numai când plecai în vacanţă, şi poate că uitai din când în când să încui uşa când plecai la serviciu dacă locuiai într-un oraş mic precum Fargo, Dakota de Nord, sau Ames, Iowa, dar după ce-ai apucat să locuieşti o vreme în viermănosul Măr cel Mare, încuiai şi numai dacă plecai să duci o ceaşcă de zahăr unui vecin de palier. A uita să-ţi încui apartamentul era ca şi când expirai şi uitai apoi să mai inspiri. Oraşul era plin de muzee şi galerii, dar oraşul era plin şi de drogaţi şi psihopaţi, şi nu era bine să-ţi asumi niciun risc. Doar dacă nu te născuseşi prost, iar Miriam nu se născuse aşa. Puţin prostuţă, poate, dar nu de-a dreptul proastă.

Aşa că ştiu că ceva nu era în regulă şi, chiar dacă hoţii care Miriam era sigură că-i spărseseră apartamentul probabil că plecaseră în urmă cu trei sau patru ore, luând cu ei orice ar fi avut şi cea mai mică valoare la o casă de amanet (ce să mai spună de cei optzeci sau nouăzeci de dolari din cuctă... şi poate chiar şi cucta, acum că se gândea mai bine; la urma urmei, nu era adevărat că şi o cuctă putea fi amanetată?), *era posibil* ca aceştia să se mai afle înăuntru. Era o presupunere justificată, în orice caz, exact aşa cum băieţii ce au primit primele lor arme adevărate sunt învăţaţi, înainte de fi învăţaţi orice altceva, să presupună că arma este mereu încărcată, că şi atunci când o scoţi din cutia în care a ieşit din fabrică, arma este încărcată.

Dădu să se depărteze de uşă. Făcu asta aproape pe dată, chiar înainte ca uşa să se fi oprit din mişcarea ei înspre interior, dar deja era prea târziu. Din întuneric ieşi o mână, ţâşni prin spaţiul de trei centimetri dintre uşă şi canat ca un glonţ. O apucă de braţ. Cheile îi căzură pe covorul din hol.

Miriam Cowley deschise gura ca să strige. Bărbatul cel înalt şi blond stătuse chiar în spatele uşii, aşteptând cu răbdare deja de mai bine de patru ore, fără să bea cafea, fără să fumeze deloc. Voia o ţigară şi-şi va aprinde una de-ndată ce va termina cu treaba asta, dar înainte, mirosul ar fi alertat-o - newyorkezii erau ca nişte animale foarte mici care se pitulează în iarbă cu simţurile încordate să perceapă pericolul chiar şi atunci când cred că se simt bine.

O prinse cu mâna dreaptă de încheietura mâinii ei drepte înainte ca ea să poată măcar gândi ceva. Apoi, îşi aşeză palma mâinii stângi pe uşă, ţinând-o

locului, şi o trase pe femeie spre el cât de tare putu. Uşa părea de lemn, dar era desigur de metal, aşa cum erau toate uşile bune de apartament în viermănosul Măr cel Mare. Cu un bubuit, femeia se izbi cu o parte a feţei de marginea ei. Doi dinţi i se rupseră în gingii şi-i tăiară gura. Buzele, care se strânseseră, se relaxară din pricina şocului şi sângele se scurse peste cea de jos. Câteva picături stropiră uşa. Pometele i se rupse ca un vreasc.

Semiconştientă, lui Miriam i se tăiară picioarele. Bărbatul blond îi dădu drumul. Ea se prăbuşi pe covorul din hol. Trebuia să lucreze foarte repede. Potrivit folclorului newyorkez, nimănui din viermănosul Măr cel Mare nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ce se petrecea, atâta timp cât nu li se petrecea *lor.* Potrivit folclorului, un psihopat putea înjunghia o femeie de douăzeci sau patruzeci de ori în faţa unei frizerii cu douăzeci de locuri în toiul zilei pe Seventh Avenue şi nimeni nu avea să spună nimic, poate doar: *Nu-l poţi lua un pic mai sus deasupra urechilor* sau *Cred că spun pas la apa de colonie de data asta, Joe.* Bărbatul blond ştia că folclorul era fals. Pentru animalele mici, vânate, curiozitatea face parte din pachetul instinctelor de supravieţuire. Apără-ţi pielea, da, acesta era numele jocului, dar un animal indiferent avea şanse mari să fie foarte curând un animal mort. Prin urmare, rapiditatea era esenţială.

Deschise uşa, o prinse pe Miriam de păr şi-o târî înăuntru.

O clipă mai târziu, auzi declicul unui ivăr deschis în josul holului, urmat de păcănitul unei uşi care se deschise. Nu trebui să se uite afară ca să vadă faţa care acum probabil se uita pe furiş dintr-un alt

apartament, o faţă mică şi spână de iepure, cu nasul aproape tresărind.

– Nu l-ai spart, Miriam, nu-i aşa? întrebă el cu voce tare.

Trecu într-un registru mai ascuţit, nu tocmai falsetto, îşi duse ambele palme căuş la aproximativ trei centimetri de gură pentru a crea un amortizor de sunet, şi deveni femeie.

– Nu cred. Mă ajuţi să-l ridic?

Îşi luă mâinile de la gură. Se întoarse la tonul său normal.

– Sigur. Doar o secundă.

Închise uşa şi se uită pe vizor. Acesta avea o lentilă ochi-de-peşte, oferind o imagine distorsionată, panoramică, a coridorului, şi-n ea văzu exact ce se aşteptase să vadă: o faţă albă uitându-se pe furiş pe după marginea unei uşi de cealaltă parte a holului, uitându-se pe furiş cum s-ar uita un iepure din bârlogul lui.

Faţa se retrase.

Uşa se închise.

Nu se *trânti;* pur şi simplu se închise *încet.* Ne-îndemânatica de Miriam scăpase ceva. Bărbatul care era cu ea - poate un prieten, poate fostul ei soţ - o ajuta să-l ridice. Nimic îngrijorător. Numai lapte şi miere, cum se pare.

Miriam gemea, începând să-şi revină în simţiri.

Bărbatul blond vârî mâna în buzunar, scoase briciul cu lamă dreaptă şi, scuturându-l, îl desfăcu.

Lama străluci în lumina slabă a singurului bec pe care-l lăsase deschis, o veioză din sufragerie.

Ochii ei se deschiseră. Ridică ochii spre el, văzându-i faţa cu susul în jos când acesta se aplecă

peste ea. Gura ei era mânjită cu roşu, de parcă ar fi mâncat căpşuni.

Îi arătă briciul. Ochii ei, care fuseseră năuciţi şi înceţoşaţi, se umplură de panică şi se deschiseră larg. Gura udă şi roşie se deschise şi ea.

– Scoate un singur sunet şi-o să te tai, surioară, spuse el, şi ea închise gura.

El îşi înfipse iarăşi mâna în părul ei şi-o trase în sufragerie. Fusta ei foşni pe podeaua din lemn lăcuit. Agăţă cu fundul un covoraş şi acesta se adună sub ea. Gemu de durere.

– Nu face asta, spuse el. Ţi-am spus.

Se aflau în sufragerie. Era mică, dar plăcută. Confortabilă. Pe pereţi erau reproduceri după impresionişti francezi. Un afiş înrămat care făcea reclamă la *Cats:* acum şi-ntotdeauna, spunea el. Flori uscate. O sofa mică demontabilă, tapisată cu o pânză de culoarea grâului. O bibliotecă. În ea văzu ambele cărţi ale lui Beaumont pe un raft şi toate patru ale lui Stark pe altul. Ale lui Beaumont se aflau pe un raft mai sus. Asta nu era bine, dar trebuia să presupună că târâtura aceea pur şi simplu nu era în stare de mai mult.

Îşi scoase mâna din părul ei.

Şezi pe canapea, surioară. În capătul ăla.

Arătă cu degetul spre capătul dinspre măsuţa pe care se aflau telefonul şi robotul telefonic.

– Te rog, şopti ea, nefăcând nici-o încercare de a se ridica.

Gura şi obrazul începeau acum să se umfle şi cuvintele ieşiră stâlcite: *T-he og.*

– Orice. Totul. Banii-s în cuctă.

Anis n cu 'tă.

– Şezi pe canapea. Capătul ăla.

De data aceasta îndreptă briciul spre faţa ei cu o mână, iar cu cealaltă arătă spre canapea.

Ea se târî pe canapea şi, cu ochii-i negri foarte căscaţi, se împinse între perne cât de mult o lăsară acestea. Se şterse la gură cu mâna şi se uită o clipă la sângele de pe palmă înainte să se uite înapoi către el.

– Ce vrei?

Şe v'ei?

Era ca şi când ai fi ascultat pe cineva vorbind cu gura plină.

– Vreau să dai un telefon, surioară. Atâta tot.

Ridică receptorul şi folosi mâna în care ţinea briciul ca să apese pe butonul anunţă al robotului telefonic. Apoi îi întinse receptorul. Era unul din acelea de modă veche, care stau în furcă, semănând cu o halteră uşor topită. Era mult mai greu ca receptorul unui telefon Princess. Ştia asta şi văzu după subtila încordare a corpului ei când i-l dădu că şi ea ştia lucrul ăsta. Umbra unui zâmbet se ivi pe buzele bărbatului blond. Nu se ivi niciunde altundeva; doar pe buze. Zâmbetul acela nu avea nimic văratic în el.

– Te gândeşti că-mi poţi zdrobi creierii cu treaba aia, nu-i aşa, surioară? o întrebă el. Dă-mi voie să-ţi spun ceva: ăsta nu-i un gând bun. Şi ştii ce păţesc oamenii care-şi pierd gândurile bune, nu-i aşa?

Când ea nu răspunse, el spuse:

– Cad din cer. E-adevărat. Am văzut-o într-un desen animat odată. Aşa că ţine receptorul ăla în poală şi concentrează-te să-ţi aduni gândurile bune.

Numai ochi, ea se holbă la el. Sângele îi curgea încet pe bărbie. O picătură căzu şi ateriza pe corsajul rochiei. Pe-asta n-o s-o mai scoţi niciodată, surioară, îşi spuse bărbatul blond. Se spune c-o poţi

scoate dacă speli locul repede cu apă rece, dar nu-i aşa. Au maşinării. Spectroscoape. Cromatografe cu gaz. Ultraviolete. Lady Macbeth avea dreptate.

– Dacă se mai întorc gândurile alea rele, o să ţi le citesc în ochi, surioară. Ai nişte ochi atât de mari şi negri! Doar nu doreşti ca un ochi din-ăla mare şi negru să ţi se scurgă pe obraz, nu?

Ea scutură din cap atât de repede şi de tare, încât părul îi zbură într-o furtună în jurul feţei. Şi cât îşi scutură capul, ochii aceia negri şi frumoşi nu se desprinseră nici-o clipă de la chipul lui, iar bărbatul blond simţi ceva întărindu-i-se lângă pulpa picio-rului. Domnule, aveţi o ruletă în buzunar sau sunteţi doar fericit să mă vedeţi?

De data aceasta, zâmbetul îi atinse şi ochii, nu numai gura, şi i se păru că femeia se relaxa cât de cât.

– Vreau să te apleci înainte şi să formezi numărul lui Thad Beaumont.

Ea nu făcu decât să se uite lung la el, cu ochii sclipind de şoc.

– Beaumont, spuse el răbdător. Scriitorul. Fă-o, surioară. Timpul zboară-nainte ca ale lui Mercur 'naripate picioare.

– Carneţelul meu, spuse ea.

Gura ei era acum prea umflată să se mai închidă cum trebuie şi era tot mai greu s-o înţelegi. *Aneleu eu,* sunară cuvintele.

– Aneleu eu? întrebă el. Ce-i asta, un fel de şaradă? Nu ştiu despre ce vorbeşti. Zi lucrurilor pe nume, surioară.

Cu grijă, cu durere, rostind pe silabe:

– Carneţelul meu. *Carneţel.* Carneţelul cu adrese. Nu-i ştiu numărul pe de rost.

Briciul străpunse aerul către ea. Păru să scoată un sunet ca o şoaptă de om. Probabil că nu era decât o închipuire, dar, cu toate astea, amândoi îl auziră. Ea se împinse şi mai mult în pernele de culoarea grâului, cu buzele-i umflate retrăgându-se într-o grimasă. El întoarse briciul, aşa încât lama reflectă lumina slabă a veiozei. Îl atinse cu degetul, lăsă lumina să alunece de-a lungul lui ca o apă, apoi se uită la ea de parcă amândoi ar fi fost nebuni să nu admire un lucru atât de adorabil.

– Nu-ţi bate joc de mine, surioară.

Acum, cuvintele lui aveau un slab accent sudist.

– Ăsta-i un lucru pe care nu-ţi doreşti să-l faci, nu atunci când ai de-a face cu un tip ca mine. Formează acuma căcăciosu' ăla de număr.

Poate că nu ştia pe de rost numărul de telefon al lui *Beaumont,* în privinţa asta nu prea era mare lucru de făcut, dar pe al lui *Stark* îl ştia. În lumea editorială, Stark era unitatea mobilă cu care lucrai şi întâmplarea făcea ca numărul de telefon să fie acelaşi pentru ambele persoane.

Începură să-i curgă lacrimile.

– Nu-mi amintesc, gemu ea.

U'mi aites.

Bărbatul blond se pregăti s-o taie - nu fiindcă era furios pe ea, ci fiindcă, atunci când lăsai o femeia ca aceea să scape basma curată cu o minciună, întotdeauna ajungeai să fii minţit din nou -, dar apoi se răzgândi. Era, e hotărî el, perfect posibil ca ea să fi pierdut pe moment din memorie lucruri atât de triviale cum erau numerele de telefon, chiar şi acelea ale clienţilor importanţi precum Beaumont / Stark. Femeia era în stare de şoc. Dacă i-ar fi cerut

să formeze numărul propriei sale agenţii, era posibil să fi rămas la fel de năucă.

Dar, dat fiind că era vorba de Thad Beaumont şi nu de Rick Cowley, îi putea fi de ajutor.

– Bine, spuse el. Bine, surioară. Eşti tulburată, înţeleg. Nu ştiu dacă crezi asta sau nu, dar iau parte la durerea ta. Şi ai noroc, fiindcă întâmplarea face să ştiu eu numărul de telefon. Îl ştiu la fel de bine cum îmi ştiu propriul număr, ai putea spune. Şi ştii ce? Nici măcar n-o să-ţi cer să-l formezi tu, în parte fiindcă nu vreau să stau aici pân-o să îngheţe iadul, aşteptând să-l tastezi ca lumea, dar şi fiindcă *într-adevăr* iau parte la durerea ta. Am să mă aplec şi-am să-l formez eu însumi. Ştii ce înseamnă asta?

Miriam Cowley clătină din cap. Ochii ei negri păreau să-i fi înghiţit mare parte din faţă.

– Înseamnă că voi avea încredere în tine. Dar numai până aici; numai exact până aici şi nu mai departe, fata mea. Mă asculţi? Pricepi ce-ţi spun?

Cu părul zburându-i în lături, Miriam încuviinţă frenetic din cap. Dumnezeule, cât de mult îi plăcea de femeile cu păr mult!

– Bine. Asta-i bine. Cât eu formez numărul, surioară, ai face bine să-ţi ţii ochii drept la lama asta. O să te ajute să-ţi ţii gândurile bune într-o ordine perfectă.

Se aplecă în faţă şi începu să formeze numărul pe demodatul disc rotativ. Când făcu asta, dinspre robotul telefonul de lângă aparat se auziră păcănituri amplificate. Suna ca o Roată a Norocului de bâlci încetinindu-şi mişcarea. Miriam Cowley rămase cu receptorul în poală, uitându-se când la brici, când la suprafeţele plate şi grosolane ale feţei străinului acela oribil.

– Vorbeşte cu el, spuse bărbatul blond. Dacă răspunde soţia lui, spune-i că la telefon e Miriam din New York şi că vrei să vorbeşti cu bărbatul ei. Ştiu că ţi-e umflată gura, dar asigură-te că cel sau cea care-o să răspundă o să ştie că tu eşti la telefon. Străduieşte-te pentru mine, surioară. Dacă nu vrei să-ţi arate faţa ca un tablou de Picasso, o să te străduieşti pentru mine cât poţi tu mai bine.

Ultimele două cuvinte se auziră *ma' ghine.*

– Ce... ce să-i spun?

Bărbatul blond zâmbi. Era o bucată dată naibii, sigur. Apetisantă-n toate cele. Cu părul ăla... Simţi din nou zvâcnituri mai jos de catarama curelei. Începeau să prindă viaţă lucrurile acolo jos.

Telefonul suna. Îl auzeau amândoi în difuzorul robotului.

– O să-ţi dai tu seama ce trebuie să spui, surioară.

Se auzi un clic atunci când răspunse cineva. Bărbatul blond aşteptă până ce auzi vocea lui Beau-mont spunând „alo", după care, cu viteza unui şarpe în atac, se aplecă înainte şi trase cu briciul peste obrazul stâng al lui Miriam Cowley, despicând o bucată de piele. Sângele începu să curgă gârlă.

Miriam ţipă.

– *Alo!* latră vocea lui Beaumont. Alo, cine-i la telefon? Blestemăţie, tu eşti?

– Da, eu sunt, sigur că da, fiu de curvă, îşi spuse bărbatul blond. Eu sunt şi tu *ştii* că eu sunt, nu-i aşa?

– Spune-i cine eşti şi ce se întâmplă aici! latră el la Miriam. Fă-o! Nu mă face să-ţi spun de două ori!

– *Cine-i acolo?* strigă Beaumont. *Ce se petrece? Cine-i la telefon?*

Miriam strigă din nou. Sângele stropi pernele de culoarea grâului ale sofalei. Acum nu mai era doar o singură picătură de sânge pe corsajul rochiei sale; acesta era ud leoarcă.

– *Fă ce-ţi spun sau o să-ţi tai afurisitu' ăla de cap cu treaba asta!*

– *Thad, e-un om aici!* strigă ea în receptor.

Cuprinsă de durere şi teroare, pronunţa cuvintele din nou clar.

– *E-un om rău aici! Thad, E-UN OM RĂU A...*

– *Spune-ţi numele!* răcni el la ea şi reteză cu briciul prin aer la doi centimetri de ochii ei. Ea se ghemui în spate, urlând din toţi bojocii.

– *Cine-i la telefon? Ce...*

– *Miriam! ţipă ea. Oh Thad nu-l lăsa să mă taie din nou nu-l lăsa pe omul ăsta rău să mă taie din NOU, NU-L...*

George Stark tăie cu briciul cordonul răsucit al telefonului. Robotul scoase un furios lătrat de pârâituri şi tăcu.

Era bine. Ar fi putut fi şi mai bine; voise s-o reguleze, chiar voise să-şi facă mendrele cu ea. Trecuse mult de când îşi dorise să-şi facă mendrele cu o femeie, dar o aşteptase pe aceasta şi, uite, n-o va avea. Strigase prea mult. Iepurii aveau să-şi scoată iarăşi capetele din vizuini, adulmecând aerul în căutarea marelui prădător care dădea târcoale tiptil pe undeva prin junglă, chiar dincolo de lumina jalnicelor lor mici focuri de tabără electrice.

Încă mai ţipa.

Era clar că-şi pierduse toate gândurile bune.

Aşa că Stark o apucă iarăşi de păr, îi îndoi capul pe spate până ce ea se holba spre tavan, striga spre tavan, şi-i tăie gâtul.

În cameră se lăsă tăcerea.

– Poftim, surioară, spuse el cu tandreţe.

Îndoi briciul înapoi între plăselele lui şi-l puse în buzunar. Apoi întinse mâna sa stângă însângerată şi-i închise ochii. Manşeta cămăşii sale fu imediat îmbibată cu sânge cald, fiindcă din jugulara ei încă mai ţâşnea bulion, dar ce trebuia făcut trebuia făcut. Când era vorba de o femeie, îi închideai ochii. Indiferent cât de rea fusese, indiferent dacă fusese o târfă drogată care-şi vânduse propriii copii ca să-şi poată cumpăra droguri, îi închideai ochii.

Iar ea nu era decât o mică parte a afacerii. Rick Cowley era o cu totul altă poveste.

Şi bărbatul care scrisese articolul acela din revistă.

Şi târâtura care făcuse fotografiile, în special cea cu lespedea funerară. O târâtura, da, o târâtura cum scrie la carte, dar avea să-i închidă şi *ei* ochii.

Şi, după ce se va fi ocupat de toţi, va veni momentul să discute chiar cu Thad. Fără intermediari; *mano a mano.* Va veni momentul să-l facă pe Thad să-şi revină în toate minţile. După ce-i va fi rezolvat pe toţi, se aştepta cu toată fiinţa sa ca Thad să fie *pregătit* să-şi revină în toate minţile. Dacă nu era, existau şi alte moduri de a-l face să-şi revină.

Era, în definitiv, un bărbat care avea o soţie - o soţie foarte frumoasă, o adevărată regină a văzduhului şi-a întunericului.

Şi avea copii.

Îşi ţinu degetul în jetul cald de sânge al lui Miri-am şi începu repede să scrie pe perete. Trebui să se întoarcă de două ori ca să-i ajungă, dar mesajul prinse viaţă cât ai clipi, scris deasupra capului inert al femeii. Dacă i-ar fi fost deschişi ochii, l-ar fi putut citi cu susul în jos.

Şi, desigur, dacă ar mai fi fost în viaţă.

Se aplecă şi o sărută pe Miriam pe obraz.

– Noapte bună, surioară, spuse el şi plecă din apartament.

Bărbatul de cealaltă parte a holului se uita iarăşi de după uşă.

Când văzu bărbatul blond, înalt şi mânjit de sânge, ieşind din apartamentul lui Miriam, trânti uşa şi o încuie.

– Deşteaptă mişcare, îşi spuse George Stark, îndreptându-se cu paşi mari de-a lungul coridorului către lift. O mişcare a naibii de deşteaptă.

Între timp, el trebuia să-şi vadă mai departe de treabă. Nu avea timp de pierdut.

Mai trebuia să rezolve ceva în seara aceea.

Treisprezece - Panică totală

1

Preţ mai multe momente - niciodată nu ştiu cât de mult - Thad se află în ghearele unei panici atât de extreme şi complete, încât fu de-a dreptul incapabil să funcţioneze în vreun fel. Era cu adevărat uimitor că putu măcar să respire. Mai târziu, avea să-şi spună că singura dată când se mai simţise cât de cât aşa fusese când avea zece ani şi, împreună cu doi prieteni, se hotărâse să meargă la înot în mijlocul lunii mai. Asta se petrecea cu cel puţin trei săptămâni mai devreme de perioada când vreunul dintre ei mai mersese înainte la înot, dar, chiar şi aşa, ideea li se păruse excelentă; ziua era senină şi foarte caldă pentru luna mai în New Jersey, cu o temperatură undeva aproape de treizeci de grade Celsius. Merseseră toţi trei pe jos până la lacul Da-vis, nume pe care-l dăduseră într-o doară micului eleşteu aflat la distanţă de un kilometru şi jumătate de casa lui Thad din Bergenfield. El fusese primul care scăpase de haine şi care-şi luase slipul de baie pe el, prin urmare fusese primul care intrase în apă. Pur şi simplu, sărise bombă de pe mal, şi încă era de părere că atunci aproape că-şi văzuse moartea cu ochii - *cât* de aproape fusese s-o vadă, nu se număra printre lucrurile pe care dorea să le afle vreodată. Poate că *aerul* păruse în ziua aceea ca în toiul verii, dar *apa* păruse ca-n acea ultimă zi de iarnă timpurie înainte ca gheaţa să-şi facă apariţia la suprafaţă. Sistemul său nervos se scurtcircuitase

pe moment. Respiraţia îi rămăsese blocată în plămâni, inima i se oprise chiar în mijlocul unei bătăi, iar când ieşise la suprafaţă, i se păruse că e o maşină cu bateria moartă şi că are nevoie de-un imbold, are nevoie de el repede şi că nu ştie cum să-l primească. Îşi amintea cât de puternică fusese lumina soarelui, producând zece mii de scântei aurii pe suprafaţa alb-neagră a apei, îşi amintea că Harry Black şi Randy Wister stăteau pe mal, Harry trăgându-şi peste fundu-i generos pantalonii scurţi pe care-i folosea la ora de sport, Randy stând acolo gol cu slipul de baie într-o mână şi strigând: *Cum e apa, Thad?* când el ieşi la suprafaţă, şi tot ce fusese în stare să-şi spună era: *Mor, sunt chiar aici în lumina soarelui împreună cu cei mai buni prieteni ai mei şi am terminat cu şcoala pe ziua de azi şi nu am teme de casă şi-n seara asta, la Early Show, o să fie* Mr. Blandings Builds His Dream House *şi mama a spus că pot mânca în faţa televizorului, dar n-o să văd filmul fiindcă o să fiu mort.* Ceea ce înainte fusese reflexul simplu şi necomplicat al respiraţiei, devenise o şosetă sport înnodată, blocată în gât, ceva ce nu putea nici înghiţi, nici scuipa afară. Inima îi stătea în piept ca o piatră mică şi rece. Apoi scăpase, trăsese în piept o gură mare şi convulsivă de aer, pielea i se făcuse de găină pe tot corpul şi-i răspunsese lui Randy cu incredibila voioşie maliţioasă care este apanajul exclusiv al băieţilor mici: *Apa-i bună! Nu-i prea rece! Sari!* Numai peste ani îi trecuse prin gând că i-ar fi putut omorî pe amândoi, aşa cum aproape că murise el însuşi.

Aşa se simţea şi acum; se afla în exact acelaşi fel de blocaj corporal total. În armată aveau un nume pentru treaba asta: futai în grup. Da. Bun nume.

Când venea vorba de terminologie, armata era la putere. Stătea acolo în mijlocul unui futai în grup de primă mână. Şedea pe scaun, nu în el, ci *pe* el, aplecându-se în faţă, cu receptorul încă în mână, holbându-se la ochiul mort de la televizor. Era conştient că Liz venise în cadrul uşii, că-l întreba întâi cine era şi apoi care era problema, şi era ca-n ziua aceea la lacul Davis, exact ca atunci, respiraţia era o şosetă de bumbac murdară blocată în gâtlej, care nu voia nici să urce, nici să coboare, toate liniile de comunicare dintre creier şi inimă erau brusc întrerupte, ne cerem scuze pentru acest blocaj neprevăzut, vom relua serviciile cât de repede posibil sau poate că serviciile nu vor fi *niciodată* reluate, dar, în orice caz, vă rugăm să vă bucuraţi de şederea în minunatul centru al Sfârşitburgului, locul unde se termină toate serviciile feroviare.

Apoi pur şi simplu scăpă, aşa cum scăpase şi data trecută, şi trase icnind aer în plămâni. Inima sa galopă de două ori la întâmplare în piept, după care îşi reluă ritmul normal... chiar dacă pulsul rămase încă mare, mult prea mare.

Strigătul acela! Iisuse Christoase, Domnul Nostru, *strigătul* acela!

Liz venea acum în grabă spre el, iar el fu conştient că-i smulsese receptorul din mână doar când o văzu *urlând Alo?* şi *Cine-i la telefon?* în el mereu şi mereu. Apoi ea auzi bâzâitul legăturii întrerupte şi-l puse înapoi în furcă.

Miriam, reuşi el să spună într-un târziu, când Liz se întoarse spre el. A fost Miriam şi striga.

În afară de lumea cărţilor, n-am omorât niciodată pe nimeni.

Vrăbiile zboară.

Aicea jos îi spunem nada prostului.

Aicea jos îi spunem Sfârşitburg.

Tre' s-o apuc înapoi spre nord, colega. Tre' să-mi minţi un alibi, fiindcă o s-o apuc înapoi spre nord. Tre' să-mi tai nişte felii de carne.

Miriam? Strigând? Miriam *Cowley?* Thad, ce se *întâmplă?*

– *Chiar* este el, spuse Thad. Ştiam că e aşa. Cred că am ştiut-o aproape de la început, după care astăzi... În după-amiaza asta... am mai avut unul.

Un ce?

Degetele ei stăteau apăsate pe-o parte a gâtului, frecând tare.

Un alt leşin? O altă transă?

– Amândouă, spuse el. La început, iarăşi vrăbiile. Am scris o grămadă de prostii nebuneşti pe-o hârtie cât am fost fără cunoştinţă. Am aruncat-o, dar numele *ei* apărea acolo, Liz. Numele lui *Miriam* s-a numărat printre lucrurile pe care le-am scris de data asta când mi-am pierdut cunoştinţa... şi...

Se opri. Ochii lui erau larg deschişi şi se deschideau şi mai mult.

– Ce? Thad, ce este?

Îl prinse de o mână, îl scutură.

– *Ce este?*

– Ea are un afiş în sufragerie, spuse el.

Îşi auzi vocea de parcă ar fi fost a altcuiva - o voce venind de departe. Printr-un interfon, poate.

– Afişul unui musical de pe Broadway. *Cats.* L-am văzut ultima oară când am fost acolo. *Cats,* acum şi-ntotdeauna. Şi asta am scris-o pe hârtie. Am scris-o fiindcă el a fost *acolo,* aşa că şi *eu* am fost acolo, o parte din mine a fost, o parte din mine vedea prin ochii lui...

Se uită la ea. Se uită la ea cu ochii lui larg, larg deschişi.

– Asta nu-i o tumoare, Liz. Cel puţin, nu una care să se afle-năuntrul corpului meu.

– *Nu ştiu despre ce vorbeşti!* aproape că strigă Liz.

– Trebuie să-l sun pe Rick, murmură el.

O parte a minţii sale părea să se ridice, mişcându-se cu splendoare şi vorbind singură în imagini şi simboluri luminoase brute. Asta simţea când scria, uneori, dar era pentru prima dată, din câte-şi amintea, că simţea asta în viaţa adevărată - *este* oare scrisul parte din viaţa adevărată? se întrebă el brusc. Nu credea că era. Era mai degrabă un antract.

– Thad, *te rog!*

– Trebuie să-l previn pe Rick. S-ar putea afla în pericol.

– Thad, nu are nici-o logică ce spui!

Nu; sigur că nu avea. Iar dacă se oprea să-i explice, i s-ar fi părut să aibă şi mai puţină... şi, cât ar fi stat să-şi mărturisească soţiei temerile, probabil nerezolvând nimic cu asta, ci doar s-o facă pe ea să se întrebe cât timp ia să completezi actele necesare pentru internare, George Stark putea străbate cele nouă străzi din Manhattan care despărţeau apartamentul lui Rick de cel al fostei sale soţii. Stând pe bancheta din spate a unui taxi sau la volanul unei maşini furate, la naiba, stând la volanul Toronado-ului negru din visul său, din câte ştia Thad - dacă tot aveai de gând să mergi atât de departe de-a lungul drumului spre nebunie, de ce să nu spui pur şi simplu futu-i şi să mergi până-n capăt? Stând acolo, fumând, pregătindu-se să-l omoare pe Rick aşa cum o omorâse pe Miriam...

Chiar o omorâse?

Poate că nu făcuse decât s-o înspăimânte, o lăsase în stare de şoc şi plângând în hohote. Sau poate că-i făcuse rău - numai că, gândindu-se mai bine, „probabil” era mai potrivit în enunţul acela. Ce spusese ea? *Nu-l lăsa să mă taie din nou, nu-l lăsa pe omul rău să mă taie din nou.* Iar pe hârtie scrisese *tăieturi.* Şi... nu scrisese cumva şi *se termină!*

Da. Da, scrisese. Dar asta avea de-a face cu visul, nu-i aşa? Asta avea de-a face cu Sfârşitburg, locul unde se termină toate serviciile feroviare... nu-i aşa?

Se rugă să fie aşa.

Trebuia să-i trimită ajutor femeii, trebuia să încerce cel puţin, şi trebuia să-l avertizeze pe Rick. Dar dacă-l suna pur şi simplu pe Rick, îl suna din senin şi-i spunea să se păzească, Rick avea să-l întrebe de ce.

– *Care-i problema, Thad? Ce s-a întâmplat?*

Şi dacă pomenea doar numele lui Miriam, Rick avea să alerge ca un nebun la ea acasă, fiindcă Rick încă mai ţinea la ea. Încă mai ţinea a naibii de mult la ea. Şi-atunci el avea să fie cel care s-o găsească... poate în bucăţi (o parte a minţii lui Thad încercă să se ferească de gândul acela, de *imaginea* aceea, dar restul minţii era necruţătoare, forţându-l să vadă cum avea să arate frumoasa de Miriam, tăiată ca o halcă de carne pe tejgheaua măcelarului).

Şi poate că exact pe asta conta Stark. Pe Thad cel nătăfleţ, care să-l trimită pe Rick direct în capcană. Pe Thad cel nătăfleţ, care să facă treaba în locul lui.

Dar n-am făcut treaba în locul lui tot timpul? Pentru numele lui Christos, nu asta înseamnă un pseudonim?

Îşi simţea mintea ghemuindu-se din nou, adunându-se încet într-un bulgăre ca un cârcel, într-un futai în grup, şi nu-şi putea permite asta, în clipa aceea nu-şi putea permite asta *deloc.*

– Thad... *te rog!* Spune-mi ce se întâmplă!

Inspiră profund şi-i prinse braţele reci în mâinile sale reci.

– A fost acelaşi om care i-a omorât pe Homer Ga-mache şi Clawson. A fost cu Miriam. O... amenin-ţa. Sper că numai asta făcea. Nu ştiu. Ea a strigat. Convorbirea s-a întrerupt.

– Oh, Thad! Iisuse!

– Nu e timp ca vreunul dintre noi să facă istericale, spuse el şi gândi: *Deşi Dumnezeu ştie că o parte din mine asta vrea.* Du-te sus. Ia-ţi carneţelul cu adrese. Nu am numărul de telefon şi adresa lui Miriam în al meu. Cred că tu le ai.

– Cum adică, ai ştiut-o aproape de la început?

– Nu avem timp pentru asta acum, Liz. Adu-ţi car-neţelul cu adrese. Adu-l repede. Bine?

Ea mai ezită o clipă.

– S-ar putea să fie rănită! Du-te!

Liz se întoarse şi plecă în fugă din cameră. El auzi zgomotul slab şi grăbit al paşilor ei urcând scările şi încercă să-şi pună iarăşi gândurile la lucru.

– Nu-l suna pe Rick. Dacă *este* o cursă, a-l suna pe Rick este o idee foarte proastă.

Bine - până aici am ajuns. Nu-i mare lucru, dar e-un început. Pe cine, atunci?

Departamentul de Poliţie din New York? Nu - ei vor avea o grămadă de întrebări cronofage - cum se face de un tip din Maine denunţă o crimă în New York, pentru început. Nu la N.Y.P.D. Încă o idee proastă.

Pangborn.

Mintea sa puse stăpânire pe idee. Îl va suna mai întâi pe Pangborn. Va trebui să aibă grijă ce va spune, cel puţin pentru moment. Ce se va hotărî sau nu să spună mai târziu - despre leşinuri, despre sunetul vrăbiilor, despre *Stark* - va vedea la vremea cuvenită. Pentru moment, Miriam era cel mai important lucru. Dacă Miriam era rănită, dar încă în viaţă, nu ajuta la nimic să aducă în discuţie elemente care aveau să-l încetinească pe Pangborn. *El* era cel care să sune la poliţiştii din New York. Aceştia aveau să reacţioneze mai repede şi să pună mai puţine întrebări dacă informaţia venea de la unul de-ai lor, chiar dacă fratele acesta poliţist se întâmpla să fie taman în Maine.

Dar mai întâi Miriam. Se rugă lui Dumnezeu să-i răspundă la telefon.

Liz se întoarse în goană în cameră cu carneţelul cu adrese. Faţa ei era aproape la fel de palidă cum fusese după ce reuşise în sfârşit să-i aducă pe lume pe William şi Wendy.

– Uite-l, spuse ea.

Respira repede, aproape gâfâind.

Totul o să fie bine, vru el să-i spună, dar n-o făcu. Nu voia să spună nimic ce se putea dovedi atât de uşor a fi o minciună... iar sunetul strigătelor lui Miriam sugera că lucrurile trecuseră mult de starea lui „totul e bine”. Că, pentru Miriam, cel puţin, lucrurile s-ar putea ca *niciodată* să nu se mai întoarcă la starea lui „totul e bine”.

E-un om aici, e-un om rău aici.

Thad se gândi la George Stark şi tremură puţin. El era un om foarte rău, sigur că da. Thad ştia mai bine ca oricine cât de adevărat era lucrul ăsta. La urma

urmelor, el îl clădise pe George Stark din temelie... nu-i aşa?

– Suntem bine, îi spuse lui Liz - atâta măcar, cel puţin, era adevărat. *Până acum,* insistă mintea să adauge în şoaptă. Recapătă-ţi stăpânirea dacă poţi, iubire. Dacă îţi pierzi răsuflarea şi cazi leşinată la podea, n-o ajuţi cu nimic pe Miriam.

Se aşează dreaptă ca o coadă de mătură, uitându-se ţintă la el în vreme ce îşi muşca agitată buza de jos. El începu să formeze numărul lui Miriam. Degetele sale, tremurând puţin, se împleticiră la a doua cifră, lovind-o de două ori. *Tu chiar meriţi să le spui oamenilor să se stăpânească.* Inspiră încă o dată profund, ţinu aerul în plămâni, apăsă clapeta telefonului şi începu să formeze din nou, forţându-se să tasteze mai încet. Lovi ultimul buton şi ascultă păcăniturile succedându-se aşa cum le instruise el.

Fă, Doamne, ca Miriam să fie bine, iar dacă nu este întru totul bine, dacă Tu nu poţi face asta, las-o măcar să fie destul de bine cât să poată răspunde la telefon. Te rog.

Dar telefonul nu suna. Se auzi doar insistentul *bip-bip-bip* al tonului de ocupat. Poate că într-adevăr *era* ocupat; poate că-l suna pe Rick sau la spital. Sau poate că telefonul era luat din furcă.

Mai exista o posibilitate, însă, îşi spuse el când apăsă din nou clapeta aparatului. Poate că Stark trăsese firul telefonului din perete. Sau poate *(nu-l lăsa pe omul rău să mă taie din nou)* îl tăiase.

Aşa cum o tăiase pe Miriam.

Brici, îşi spuse Thad şi un tremur îi urcă şerpuit pe spinare. Acesta fusese altul dintre cuvintele amestecate pe care le scrisese în după-amiaza aceea. *Brici.*

2

Următoarea jumătate de oră sau aşa ceva însemnă o întoarcere la suprarealismul rău-prevestitor pe care-l simţise când Pangborn şi cei doi ofiţeri de poliţie statală apăruseră în pragul uşii să-l aresteze pentru o crimă de care nici măcar nu ştiuse. Nu avea senzaţia unei ameninţări personale - nu a ameninţării personale *imediate,* cel puţin -, ci acelaşi sentiment că umblă printr-o cameră întunecată, plină de fuioare delicate de pânză de păianjen care te mângâie peste faţă, mai întâi gâdilându-te şi-n cele din urmă scoţându-te din sărite, fuioare care nu se lipesc, dar care dispar înainte să le poţi prinde în mână.

Încercă numărul lui Miriam din nou şi, când primi tot tonul de ocupat, apăsă iarăşi clapeta telefonului şi ezită preţ de o singură secundă, neştiind dacă să-l sune pe Pangborn sau pe un operator din New York care să verifice telefonul lui Miriam. Nu aveau ei vreun mijloc de-a face diferenţa între o linie telefonică pe care o foloseşte cineva, una care era întreruptă şi una care fusese într-un fel scoasă din funcţiune? Credea că aveau, dar cu siguranţă cel mai important lucru era că legătura de comunicare dintre el şi Miriam se întrerupsese brusc şi că nu se mai putea ajunge la ea. Totuşi, puteau afla - *Liz* putea afla - dacă nu aveau cumva două linii. *De ce* nu aveau două linii? Era *o prostie* să nu aibă două linii, nu-i aşa?

Cu toate că gândurile acestea îi trecură prin minte în poate două secunde, părură să consume mai mult timp, iar el se mustră că îl juca pe Hamlet în timp ce

Miriam Cowley sângera poate de moarte în apartamentul ei. Personajele din cărţi - cel puţin din cărţile lui *Stark* - nu făceau niciodată astfel de pauze, nu se opreau niciodată să se întrebe ceva lipsit de sens, cum ar fi de ce n-au instalat niciodată o a doua linie telefonică pentru cazurile când o femeie dintr-un alt stat s-ar putea să sângereze de moarte. Oamenii din cărţi nu trebuiau niciodată să-şi ia răgazul să-şi golească intestinele şi niciodată nu clacau în felul acesta.

Lumea ar fi un loc mai eficient dacă toţi locuitorii ei ar fi scoşi dintr-un roman popular, îşi spuse el. Oamenii din romanele populare reuşesc întotdeauna să-şi ţină gândurile în frâu în timp ce trec fără obstacole de la un capitol la celălalt.

Formă informaţiile din Maine şi când îl întrebă operatorul: „Ce oraş, vă rog?", pregetă pentru o clipă, deoarece Castle Rock era un orăşel, nu un oraş, ci un oraş *mic,* reşedinţă de district sau nu, şi apoi îşi spuse: *Asta-i panică, Thad. Panică totală. Trebuie să-ţi recapeţi controlul. Nu trebuie s-o laşi pe Miriam să moară fiindcă tu ai intrat în panică.* Şi avu timp, se pare, chiar să se întrebe *de ce* nu putea lăsa asta să se întâmple şi să răspundă la întrebare: el era singurul personaj *real* asupra căruia avea cât de cât control, iar panica pur şi simplu nu era o parte a imaginii acelui personaj. Aşa era, cel puţin, după cum îl vedea el.

Aicea jos îi spunem balegă de vacă, Thad. Aicea jos îi spunem nada...

– Domnule? insista operatorul. Ce oraş, vă rog?

Bine. Controlează-te.

Inspiră adânc, îşi adună forţele şi spuse:

– Castle City.

Christoase. Închise ochii. Şi, cu ei încă închişi, spuse încet şi clar:

– Îmi pare rău, dle. Operator. Castle *Rock.* Aş dori numărul de la Oficiul Şerifului.

Urmă o ezitare, după care o voce de robot începu să recite numărul. Thad îşi dădu seama că nu avea la îndemână un pix sau creion. Robotul repetă numărul, Thad se strădui să-l ţină minte şi numărul îi trecu prin gând ca un fulger şi dispăru în întuneric, nelăsând în urmă nici cea mai mică urmă.

– Dacă mai aveţi nevoie de ajutor, continua vocea robotică, vă rog să rămâneţi pe fir şi un operator...

– Liz? imploră el. Pix? Ceva cu care să scriu?

În carneţelul ei cu adrese era prins un Bic şi Liz i-l înmâna. Operatorul - operatorul *uman* - reveni la receptor. Thad îi spuse că nu-şi notase numărul. Operatorul chemă robotul, care îl recită încă o dată pe vocea aceea sincopată, vag feminină. Thad mâzgăli numărul pe coperta unei cărţi, aproape închise telefonul, apoi se hotărî să verifice ascultând a doua recitare din program. Aceasta îi arătă că inversase două cifre. Oh, chiar începea să-şi depăşească panica, asta era limpede ca lumina zilei.

Apăsă clapeta aparatului. Pe tot corpul îi ieşise o transpiraţie slabă.

– Ia-o încet, Thad.

– Tu n-ai auzit-o pe Miriam, spuse el sumbru şi formă numărul de la Oficiul Şerifului.

Telefonul sună de patru ori înainte ca o voce plictisită de yankeu să spună:

– Oficiul Şerifului Districtului Castle, ajutorul de şerif Ridgewick la aparat, vă pot ajuta cu ceva?

– Sunt Thad Beaumont. Sun din Ludlow.

– Oh?

Nici urmă de recunoaştere. Niciuna. Ceea ce cerea explicaţii suplimentare din partea lui. Noi încâlceli, noi pânze de păianjen. Numele de Ridgewick i se părea cunoscut. Desigur - ofiţerul care o chestionase pe doamna Arsenault şi care găsise cadavrul lui Gamache. Iisuse Christoase, Martirul Omenirii, cum de îl găsise pe bătrânul pe care se presupunea că-l omorâse el şi să nu ştie cu cine vorbeşte la telefon?

– Şeriful Pangborn a venit aici ca să... discute cu mine cazul uciderii lui Homer Gamache, domnule ofiţer Ridgewick. Am o informaţie în privinţa asta şi e important să vorbesc cu el imediat.

– Şeriful nu e aici, spuse Ridgewick, părând incredibil de neimpresionat de urgenţa din vocea lui Thad.

– Păi, *unde* este?

– Acas'.

– Daţi-mi numărul, vă rog.

Şi, incredibil:

– Oh, nu ştiu dac-o pot face, domnule Bowman. Şeriful - Alan, adică - n-a prea avut timp liber în ultima vreme, iar soţia lui s-a simţit destul de prost. Are dureri de cap.

– *Trebuie* să vorbesc cu el!

– Ei bine, spuse Ridgewick cu comoditate, e destul de clar că *credeţi* asta, în orice caz. Poate că chiar *trebe. Într-adevăr* trebe, adică. Să vă zic ce facem, domnule Bowman. De ce nu-mi ziceţi mie ce-aveţi de zis şi nu mă lăsaţi pe mine să judec da...

– A venit aici să mă aresteze pentru uciderea lui Homer Gamache, ofiţere, şi s-a întâmplat ceva de atunci şi, dacă nu-mi daţi numărul lui *chiar acum...*

– Oh, măiculiţă! strigă Ridgewick.

Thad auzi un bufnet vag şi-şi imagină picioarele lui Ridgewick coborând de pe masa de scris - sau, mai probabil, de pe masa lui Pangborn - şi aterizând pe podea când se îndreptă în scaun.

– Beaumont, nu Bowman!

– Da, şi...

– Oh, Iuda! Iuda Proorocule! Şeriful - Alan - a zis că dacă sunaţi să vă fac legătura imediat!

– Bine. Acum...

– Iuda *Proorocule!* Sunt un prostovan afurisit!

Thad, care n-ar fi putut fi mai mult de acord, spuse:

– Dă-mi numărul lui, te rog.

Cumva, apelând la nişte resurse pe care habar nu avea că le deţinea, reuşi să nu strige cuvintele.

– Sigur. Numai o secundă. Ăă...

Urmă o pauză chinuitoare. De numai câteva secunde, sigur, dar lui Thad i se păru că, în acel timp, s-ar fi putut construi piramide întregi. S-ar fi putut construi şi apoi dărâma la loc. Şi-n vremea aceasta, la distanţă de opt sute de kilometri, viaţa lui Miriam poate că se scurgea pe covorul din sufragerie. S-ar putea s-o fi omorât, îşi spuse el, pur şi simplu hotărând să-l sun pe Pangborn şi dând peste idiotul ăsta înnăscut în loc să fi sunat de la început la Departamentul de Poliţie din New York. Sau la 911. Probabil că asta ar fi trebuit să fac; să formez 911 şi să arunc problema în braţele lor.

Numai că opţiunea aceasta nu i se părea reală nici măcar acum. Transa fusese de vină, bănuia el, şi cuvintele pe care le scrisese în transă. Nu credea că prevăzuse atacul asupra lui Miriam... dar fusese, într-un fel vag, martorul *pregătirii* lui Stark pentru atac. Strigătele fantomatice ale acelor mii de păsări

păreau să-l facă răspunzător pe el de toată treaba asta nebunească.

Dar dacă Miriam murea doar fiindcă el fusese prea panicat să sune la 911, cum va putea vreodată să mai dea ochii cu Rick?

La dracu' cu asta; cum va putea să mai dea ochii cu *el însuşi* în oglindă?

Ridgewick, Yankeul Idiot de-acasă, era înapoi pe fir. Îi dădu lui Thad numărul şerifului, rostind fiecare cifră atât de încet, încât şi o persoană retardată l-ar fi putut nota... Însă Thad îl făcu să-l repete, oricum, în pofida arzătoarei, apăsătoarei nevoi de-a se grăbi. Încă mai era afectat de cât de firesc greşise numărul de la Oficiul Şerifului, iar ceea ce făcuse o dată putea face din nou.

– Bine, spuse el. Mersi.

– Ă, domnule Beaumont? V-aş fi al naibii de recunoscător dacă n-aţi pomeni mare lucru despre cât de încet am...

Thad îi închise telefonul în nas fără cea mai slabă remuşcare şi formă numărul pe care-l primise. Pangborn nu-i va răspunde, desigur; asta era pur şi simplu o speranţă prea mare în Noaptea Pânzelor de Păianjen. Iar persoana care-i va răspunde, totuşi, îi va spune (după cele câteva minute obligatorii de vorbărie goală, desigur) că şeriful a ieşit să cumpere o pâine şi un litru de lapte. În Laconia, New Hampshire, probabil, cu toate că nici Phoenix nu putea fi scos complet din calcul.

Scoase un lătrat sălbatic de râs şi Liz se uită la el, uluită.

– Thad? Te simţi bine?

El dădu să răspundă, apoi flutură doar o mână spre ea ca să-i spună că se simţea, când cineva răspunse

la telefon. Nu era Pangborn; atâta dreptate tot avusese, totuşi. Era un băieţel care părea să aibă înjur de zece ani.

– Alo, reşedinţa Pangborn, ţiui el, Todd Pangborn la telefon.

– Bună, spuse Thad.

Era vag conştient că ţinea receptorul mult prea strâns şi încercă să-şi slăbească degetele. Acestea Păcăniră, dar nu se clintiră deloc.

– Numele meu este Thad...

Pangborn, aproape că încheie el, oh, Iisuse, asta ar fi bună, eşti stăpân pe situaţie, sigur că da, Thad, ţi-ai ratat vocaţia, ar fi trebui să fii un controlor de trafic aerian.

... Beaumont, încheie el după o scurtă corecţie mentală. Şeriful e acasă?

Nu, a trebui să meargă în Lodi, California, să ia bere şi ţigări.

În schimb, vocea băiatului se îndepărtă de microfonul receptorului şi trâmbiţă:

– *TAAAATI! LA TELEFON!*

Urmă un bufnet greu care-i răni urechea lui Thad.

O clipă mai târziu, O, slavă Domnului şi tuturor Sfinţilor Săi, vocea lui Alan Pangborn spuse:

– Alo?

Auzind această voce, blocajul mintal al lui Thad se spulberă.

Sunt Thad Beaumont, şerife Pangborn. E-o doamnă în New York care s-ar putea să aibă foarte mare nevoie de ajutor acum. Are legătură cu problema pe care am discutat-o sâmbătă seara.

– Trage, spuse Alan vioi, aşa, pur şi simplu, şi ce uşurare, măiculiţă.

Lui Thad i se păru că imaginea se clarifică din nou.

– Femeia este Miriam Cowley, fosta soţie a agentului meu literar.

Thad îşi spuse că numai cu un minut în urmă ar fi prezentat-o pe Miriam, fără-ndoială, drept „agentul fostei mele soţii”.

– A sunat aici. Plângea, era extrem de tulburată. Nici n-am ştiut cine era la început. Apoi am auzit vocea unui bărbat în fundal. Îi spunea să-mi spună cine este şi ce se întâmplă. A spus că e un om în apartamentul ei, care ameninţă s-o rănească. Să...

Thad înghiţi.

– ... s-o taie. I-aş fi recunoscut vocea deja, dar bărbatul a strigat la ea, i-a spus că dacă nu-şi dă numele o să-i taie afurisitul ăla de cap. Exact aşa a spus. „Fă ce-ţi spun sau o să-ţi tai afurisitu' ăla de cap.” Apoi a spus că este Miriam şi m-a implorat...

A înghiţit din nou. S-a auzit un clic în gât, la fel de clar ca litera E transmisă prin semnal Morse.

– M-a implorat să nu-l las pe omul rău să-i facă asta. S-o taie din nou.

În faţa lui, Liz se făcea tot mai albă. *Fă să nu leşine,* şopti sau se rugă Thad. *Fă să nu leşine acum.*

– Striga. Apoi s-a întrerupt legătura. Cred că a tăiat el firul sau l-a smuls din perete.

Numai că asta era o minciună. Nu *credea* nimic. *Ştia.* Firul fusese tăiat, sigur că da. Cu un brici.

– Am încercat s-o sun din nou, dar...

– Care-i adresa ei?

Vocea lui Pangborn era încă vioaie, încă plăcută, încă stăpânită. Cu excepţia firului luminos de urgenţă şi comandă ce o străbătea, la fel de bine ar fi putut sta la palavre cu un vechi prieten. Am făcut bine că l-am sunat, îşi spuse Thad. Slavă Domnului pentru oamenii care ştiu ce fac, sau cel puţin cred

asta. Slavă Domnului pentru oamenii care se comportă ca personajele din romanele populare. Dacă ar trebui să fac faţă unuia scos din cărţile lui Saul Bellow, cred mi-aş pierde minţile.

Thad se uită sub numele lui Miriam în carneţelul cu adrese al lui Liz.

– Iubito, ăsta-i un trei sau un opt?

– Opt, spuse ea pe o voce îndepărtată.

– Bun. Aşează-te la loc în scaun. Pune-ţi capul în poală.

– Domnule Beaumont? Thad?

– Îmi cer scuze. Soţia mea e foarte tulburată. Pare sleită de forţe.

– Nu mă surprinde. Sunteţi amândoi tulburaţi. E-o situaţie neliniştitoare. Dar vă descurcaţi bine. Numai să nu vă pierdeţi cumpătul, Thad.

– Da.

Îşi dădu seama cu groază că, dacă leşina Liz, trebuia s-o lase acolo pe podea şi să continue discuţia până ce Pangborn avea destule informaţii să se pună în mişcare. *Te rog să nu leşini,* îi spuse el din nou şi se uită înapoi la carneţelul cu adrese al lui Liz.

– Adresa ei e 109 West 84’th Street.

– Numărul de telefon?

– Am încercat să-ţi spun... telefonul ei nu...

– Oricum am nevoie de numărul ei, Thad.

– Da. Sigur că da.

Chiar dacă nu avea nici cea mai vagă idee de ce.

– Îmi pare rău.

Recită numărul.

– Cât a trecut de când ai primit telefonul?

– *Câteva ore,* îşi spuse el şi se uită la ceasul de pe şemineu. Primul său gândi fu că acesta se oprise. Trebuia să se fi oprit.

– Thad?

– Aici sunt, zise el pe o voce calmă, care părea să vină de la altcineva. A fost aproximativ acum şase minute. Atunci s-a încheiat comunicarea cu ea. Atunci a fost întreruptă.

– Bine, n-am pierdut mult timp. Dacă ai fi sunat la N.Y.P.D., te-ar fi ţinut în aşteptare de trei ori mai mult. Te sun înapoi cât pot mai repede, Thad.

– Rick, spuse el. Spune-le celor de la poliţie când vorbeşti cu ei că fostul ei soţ nu trebuie să afle încă. Dacă individul a... ştii tu, dacă i-a făcut ceva lui Miriam, Rick va fi următorul pe listă.

– Eşti sigur că ăsta-i acelaşi individ care le-a făcut felul lui Homer şi Clawson, nu-i aşa?

– Sunt convins.

Şi vorbele-i ieşiră din gură şi străbăteau distanţa dintre ei înainte să fie sigur dacă voia măcar să le spună:

– Cred că ştiu cine este.

După o scurtă ezitare, Pangborn spuse:

– Bine. Rămân lângă telefon. Vreau să vorbesc cu tine despre asta când avem timp.

Închise.

Thad se uită la Liz şi văzu că se lăsase pe-o parte în scaun. Ochii ei erau mari şi sticloşi. Se ridică şi se duse repede la ea, o îndreptă, o lovi încet peste obraji.

– Care dintre ei este? întrebă ea sumbru din lumea cenuşie a lucidităţii nu tocmai depline. Stark sau Alexis Machine? Care, Thad?

Şi, după foarte mult timp, el spuse:

– Nu cred că e vreo diferenţă. Fac nişte ceai, Liz.

3

Era sigur că vor vorbi despre asta. Cum puteau evita subiectul? Dar nu vorbiră. Vreme îndelungată nu făcură decât să şadă, uitându-se unul la celălalt pe deasupra cănilor, şi aşteptară ca Alan să sune înapoi. Şi, pe măsură ce nesfârşitele minute se târau înainte, lui Thad începu să i se pară un lucru bun să nu vorbească - nu până ce nu va suna Alan şi le va spune dacă era sau nu moartă Miriam.

Să presupunem, îşi spuse el, uitându-se la ea cum duce cana cu ceai la gură cu ambele mâini şi sorbind el însuşi din ceaiul său, să presupunem că am şedea aici într-o seară, fiecare cu cartea lui în mână (unui străin i s-ar părea că citim şi chiar asta am face, puţin, dar ceea ce am face cu adevărat ar fi să savurăm liniştea de parcă ar fi un vin deosebit de bun, aşa cum numai părinţii cu copii foarte mici ştiu s-o facă, fiindcă au parte de atât de puţină) şi să *mai* presupunem că, în timp ce am face asta, un meteorit ar cădea prin acoperiş şi ar ateriza, fumegând şi strălucind, pe podeaua sufrageriei. S-ar duce vreunul dintre noi în bucătărie să umple o găleată cu apă, să-l stingă înainte să poată da foc covorului, şi-apoi să continuăm pur şi simplu să citim? Nu - am discuta despre asta. Am fi *obligaţi* s-o facem. Aşa cum suntem obligaţi să discutăm şi despre problema de acum. Poate că vor începe s-o facă după ce suna Alan. Poate că vor discuta chiar *prin intermediul* lui, Liz ascultând cu băgare de seamă în timp ce Alan punea întrebări şi Thad le răspundea. Da - aşa s-ar putea să înceapă discuţia lor. Fiindcă lui Thad i se părea că Alan era catalizatorul. Într-un fel ciudat, lui Thad i se părea că Alan era cel care

pusese în mişcare treaba aceasta, chiar dacă şeriful doar reacţionase la ceea ce Stark deja făcuse.

Între timp, şedeau şi aşteptau.

Simţi o pornire să încerce din nou numărul lui Miriam, dar nu îndrăzni - Alan putea alege exact momentul acela să sune înapoi şi să descopere că la familia Beaumont era ocupat. Se trezi din nou că-şi doreşte, într-un fel aiurea, să fi avut două linii telefonice. Ei bine, îşi spuse, dorinţa-ntr-o mână, flegma-n cealaltă.

Raţiunea şi înţelepciunea îi spuneau că Stark nu putea fi printre ei, hoinărind în lume ca un cancer ciudat în formă umană, omorând oameni. Aşa cum îi plăcea să spună ţărănoiului din *Noaptea încurcă-turilor* a lui Oliver Goldsmith, era perfect neposibil, Diggory.

Nu era, însă. Thad ştia că nu era, iar Liz ştia şi ea asta. Se întrebă dacă o va şti şi Alan când îi va spune. Ai crede că nu; te-ai aştepta ca tipul să trimită pur şi simplu după tinerii aceia bine făcuţi, îmbrăcaţi în haine de-un alb imaculat. Fiindcă George Stark nu era real, aşa cum nu era nici Alexis Machine, ficţiunea aceea dinăuntrul ficţiunii. Niciunul dintre ei nu existase vreodată, nu mai mult decât existase George Eliot, sau Mark Twain, sau Lewis Carroll, sau Tucker Coe, sau Edgar Box. Pseudonimele nu erau decât o formă superioară a Personajului ficţional.

Şi totuşi, lui Thad îi venea greu să creadă că Alan Pangborn *nu* va crede, chiar dacă nu voia s-o facă la început. El însuşi nu voia s-o facă, şi totuşi descoperise că e incapabil să facă ceva în privinţa asta. Era, dacă aţi putea ierta expresia, inexorabil de plauzibil.

– De ce nu sună? întrebă Liz agitată.

– N-au trecut decât cinci minute, iubire.

– Mai degrabă zece.

El se opuse pornirii de-a se răsti la ea - aceasta nu era Runda Bonus într-un joc televizat, Alan nu avea să primească puncte suplimentare şi premii valoroase dacă suna înapoi înainte de ora nouă.

Stark *nu* exista, continua să insiste cu apăsare o parte a minţii sale. Vocea era raţională, dar ciudat de puternică, părând să repede acea poliloghie nu dintr-o convingere reală, ci doar din rutină, ca un papagal antrenat să spună *Băiat frumos!* sau *Polly vrea un biscuite!* Şi totuşi, era adevărat, nu-i aşa? Trebuia cumva să creadă că Stark se întorsese din mormânt, ca un monstru într-un film de groază? Asta ar fi fost o şmecherie extraordinară, dat fiind că omul - sau ne-omul - nu fusese niciodată îngropat, lespedea sa funerară nu fusese decât un *papier-mâche* aşezat într-o parcelă goală de cimitir, la fel de fictivă ca şi tot restul care ţinea de el...

În orice caz, asta mă aduce la ultimul punct... sau aspect... sau cum naiba vreţi să-i spuneţi... Ce mărime aveţi la pantofi, domnule Beaumont?

Thad stătuse tolănit în scaun, aproape pe punctul de-a aţipi, în ciuda tuturor lucrurilor. Acum, se ridică drept atât de brusc, că aproape-şi vărsă ceaiul. Urme de paşi. Pangborn spusese ceva despre...

Despre ce urme de paşi discutăm?

Nu contează. Nu avem nici măcar fotografii. Cred că am trecut în revistă tot ce era de trecut...

– Thad? Ce este? întrebă Liz.

Ce urme de paşi? Unde? în Castle Rock, desigur, ori Alan n-ar fi ştiut de ele. Să fi fost poate în cimitirul Homeland, unde fotografa aia neurastenică făcuse

fotografiile acelea pe care el şi Liz le găseau atât de amuzante?

– Un tip nu foarte simpatic, murmură el.

– *Thad?*

Apoi sună telefonul şi *amândoi* îşi vărsară ceaiurile.

4

Mâna lui Thad sări după receptor... apoi se opri pentru o clipă, plutind chiar deasupra lui.

Şi dacă e el?

N-am terminat cu tine, Thad. Nu-i bine să ţi-o pui cu mine, fiindcă atunci când ţi-o pui cu mine, ţi-o pui cu cel mai bun.

Îşi convinse mâna să coboare, să apuce receptorul şi să-l ducă la ureche.

– Alo?

– Thad?

Era vocea lui Alan Pangborn. Brusc, Thad se simţi foarte moale, de parcă trupul i-ar fi fost ţinut laolaltă cu fire mici şi rigide care tocmai fuseseră scoase.

– Da, spuse el.

Cuvântul ieşi şuierător, într-un fel de suspin. Mai trase o dată aer în piept.

– E teafără Miriam?

– Nu ştiu, spuse Alan. Le-am dat celor de la N.Y.P.D. adresa ei. Ar trebui să aflăm destul de repede, deşi vreau să te previn că cincisprezece minute sau o jumătate de oră s-ar putea să nu vi se pară ţie şi soţiei tale destul de repede în seara asta.

– Nu. Aşa-i.

– *Este* teafără? întreba Liz şi Thad acoperi microfonul receptorului destul cât să-i spună că Pangborn nu ştia încă. Liz clătină din cap şi se lăsă pe spate,

încă prea albă la faţă, dar părând mai calmă şi mai stăpână pe sine ca înainte. Oamenii cel puţin făceau ceva acum şi responsabilitatea nu mai era doar a lor.

Au făcut rost şi de adresa domnului Cowley de la compania de telefonie...

– Hei! sper că n-or să...

– Thad, n-or să facă *nimic* până ce nu vor şti care este starea doamnei Cowley. Le-am spus că avem o situaţie în care un om dezechilibrat mintal s-ar putea afla pe urmele uneia sau mai multor persoane pomenite în articolul din revista *People* despre pseudonimul Stark, şi le-am explicat legătura pe care o au cei doi Cowley cu tine. Sper că m-am descurcat bine. Nu ştiu multe lucruri despre scriitori, iar despre agenţii lor ştiu chiar mai puţine. Dar ei ştiu bine că ar fi greşit ca fostul soţ al doamnei să dea fuga acolo înainte de sosirea lor.

– Mulţumesc. Mulţumesc pentru tot, Alan.

– Thad, cei de la N.Y.P.D. sunt prea ocupaţi sa treacă la treabă acum ca să vrea sau să aibă nevoie de explicaţii suplimentare, dar *vor* dori aşa ceva. La fel şi eu. Cine crezi că-i individul ăsta?

– Ăsta nu-i un lucru pe care să vreau să ţi-l spun la telefon. Aş veni la tine, Alan, dar nu vreau să-mi las soţia şi copiii singuri acum. Cred că înţelegi de ce. Va trebui să vii tu.

– Nu pot face asta, spuse Alan răbdător. Am şi eu problemele mele şi...

– E bolnavă soţia ta, Alan?

– În seara asta pare să se simtă destul de bine. Dar unul dintre adjuncţi a anunţat că e bolnav şi trebuie să-i ţin locul. Procedura standard în oraşele mici. Tocmai mă pregăteam să plec. Ce spun e că acesta

e-un moment foarte prost ales ca să fii scump la vorbe, Thad. Spune-mi.

Se gândi la asta. Se simţise ciudat de încrezător că Pangborn va crede totul când va auzi. Dar poate nu la telefon.

– Poţi veni aici mâine?

– Va trebui să ne întâlnim mâine, sigur că da, spuse Alan. Vocea lui era deopotrivă egală şi extrem de insistentă: Dar am nevoie *în seara asta* de orice ar fi ceea ce ştii. Faptul că băieţii din New York vor dori o explicaţie e secundar, în ce mă priveşte pe mine. Am eu grădina mea de ocrotit. Sunt o mulţime de oameni aici în oraş care vor să-l vadă pe ucigaşul lui Homer Gamache cu cătuşe la mâini, şi asta numaidecât. Se întâmplă ca eu să mă număr printre ei. Aşa că nu mă face să te întreb din nou. Încă nu-i prea târziu să-l caut la telefon pe procurorul districtual al districtului Penobscot şi să-i cer să te reţină ca martor într-un caz de crimă din districtul Castle. Ştie deja de la poliţia statală că eşti suspect, cu sau fără alibi.

– Ai face asta? întrebă Thad, uimit şi fascinat.

– Aş face-o dacă m-ai forţa, dar nu cred c-o să fie cazul.

Thad îşi simţi capul limpede acum; gândurile sale chiar păreau să *meargă* undeva. Nu avea să conteze cu adevărat, nici pentru Pangborn, nici pentru băieţii de la N.Y.P.D., dacă omul pe care-l căutau era un psihopat care se credea Stark, ori Stark în persoană... nu-i aşa? Nu credea asta mai mult decât credea că aveau să-l prindă vreodată, într-un fel sau altul.

– Sunt cât se poate de sigur că-i un descreierat, cum a spus soţia mea, îi zise în cele din urmă lui Alan.

Prinse privirea lui Liz, încercă să-i transmită un mesaj. Şi trebuie să fi reuşit să-i trimită ceva, fiindcă ea înclină uşor din cap.

– Are un fel de logică ciudată. Ţi-aminteşti că mi-ai pomenit de urme de paşi?

– Da.

– Erau în Homeland, nu-i aşa?

De cealaltă parte a camerei, ochii lui Liz se căscară.

– De unde ştii asta?

Alan părea pentru prima dată deconcertat.

– Nu ţi-am spus asta.

– Ai apucat să citeşti articolul? Cel din *People?*

– Da.

– Acolo a aşezat femeia aceea lespedea funerară falsă. Acolo a fost înmormântat George Stark.

Tăcere de cealaltă parte a firului. Apoi:

– O, rahat.

– Pricepi?

– Aşa cred, spuse Alan. Dacă individul ăsta se crede Stark şi dacă-i nebun, ideea că a început de la mormântul lui Stark are un fel de logică ciudată, nu-i aşa? Fotografa aceasta locuieşte în New York? Thad tresări.

– Da.

– Atunci s-ar putea afla şi ea în pericol?

– Da, eu... ai bine, nu m-am gândit la asta, dar presupun că aşa e.

– Nume? Adresă?

Nu am adresa ei.

Îşi amintea că-i dăduse cartea ei de vizită - gândindu-se probabil la cartea la care spera să colaboreze cu ea -, dar o aruncase. *Rahat.* Tot ce-i putea oferi lui Alan era numele.

– Phyllis Myers.

– Iar tipul care a scris articolul?

– Mike Donaldson.

– Tot din New York?

Thad îşi dădu brusc seama că nu ştia asta, nu cu siguranţă, şi bătu puţin în retragere.

– Păi, cred că am presupus doar că amândoi erau...

– E-o presupunere cât se poate de rezonabilă. Dacă redacţia revistei se află în New York, pe-acolo pe undeva trebuie să fie şi el, nu?

– Poate, dar dacă unul sau amândoi sunt liber-profesionişti...

– Hai să ne întoarcem la fotografia aia înscenată. Numele cimitirului n-a fost pomenit nici în legenda pozei, nici în cuprinsul articolului ca fiind Homeland. Sunt sigur de asta. Ar fi trebuit să-l recunosc din fundal, dar mă concentram asupra detaliilor.

– Nu, spuse Thad. Cred că n-a fost amintit. Şeful Consiliului local, Dan Keeton, ar fi insistat ca Homeland să nu fie pomenit explicit – asta ar fi fost o condiţie săpată în piatră. E-un individ foarte precaut. Cât se poate de hotărât, de fapt. Mi-l pot imagina dându-şi acordul pentru fotografii, dar cred că ar fi interzis folosirea numelui cimitirului, temându-se de vandalism... Oameni care să vină-n căutarea lespezii funerare şi toate alea.

Thad încuviinţă din cap. Avea logică.

Aşa că psihopatul ăsta te cunoaşte sau provine de aici, continuă Alan.

Thad făcuse o presupunere de care acum se ruşina cu toată fiinţa: că şeriful unui mic district din Maine, unde sunt mai mulţi copaci decât oameni, trebuie să fie un nemernic. Acesta nu era nici pe departe un nemernic; în mod hotărât, îl învârtea pe degete pe Thaddeus Beaumont, campionul mondial la scris romane.

– Trebuie să bănuim asta, cel puţin pentru moment, din moment ce se pare că avea informaţii din interior.

Atunci, urmele de paşi de care ai pomenit *au fost* în Homeland.

– Sigur că au fost, zise Pangborn aproape absent. Ce-mi ascunzi, Thad?

– Cum adică? întrebă el precaut.

– Hai să nu dansăm, bine? Trebuie să sun la New York să le dau şi astea două nume, iar tu trebuie să te pui pe gândit şi să-mi spui dacă nu mai sunt şi alte nume pe care să fie nevoie să le aflu. Editori... redactori... nu ştiu. Între timp, tu-mi spui că tipul pe care-l căutăm chiar crede că *este* George Stark. Vorbeam teoretic despre asta sâmbătă seara, dădeam târcoale ideii, şi-n seara asta îmi spui că-i un fapt de netăgăduit. Apoi, ca să-ţi sprijini ideea, îmi arunci în faţă urmele de paşi. Fie ai făcut un uimitor salt de cunoaştere pe baza informaţiilor pe care le ştim amândoi, fie ştii ceva ce eu nu ştiu. Normal, a doua alternativă îmi place mai mult. Aşa că fii generos.

Dar ce-i putea spune? Ce avea? Transe anunţate de mii de vrăbii strigând la unison? Cuvinte pe care poate le scrisese pe un manuscris *după* ce-i spusese Alan Pangborn că aceleaşi cuvinte fuseseră scrise pe peretele din sufrageria apartamentului lui

Frederick Clawson? Alte cuvinte scrise pe o foaie de hârtie pe care o rupsese în fâşii şi apoi o aruncase în incineratorul clădirii Facultăţilor de Filologie şi Matematică? Vise în care un teribil om nevăzut îl conducea prin casa sa din Castle Rock şi tot ce atingea, inclusiv propria sa soţie, se autodistrugea? Pot numi ceea ce cred un fapt cunoscut al inimii în loc de-o intuiţie a minţii, îşi spuse el, însă tot nu am nici-o dovadă, nu-i aşa? Amprentele şi saliva sugerau că ceva era foarte bizar - sigur! -, dar *atât* de bizar?

Thad nu credea.

– Alan, spuse el încet, o să râzi. Nu - îmi retrag cuvintele, acum te ştiu mai bine. N-o să râzi - dar mă îndoiesc serios că mă vei crede. Am întors treaba asta pe toate feţele, dar tot aşa arată: chiar nu cred c-o să mă crezi.

Vocea lui Alan se auzi imediat: urgentă, imperativă, aproape implacabilă.

– Pune-mă la încercare.

Thad ezită, se uită la Liz, apoi clătină din cap.

– Mâine. Când ne vom putea privi unul de celălalt faţă în faţă. Atunci o s-o fac. Acum va trebui doar să mă crezi pe cuvânt că nu contează, că ceea ce ţi-am spus reprezintă tot ce are vreo valoare practică din ce-ţi *pot* spune.

– Thad, ce-am spus despre reţinerea ta ca martor...

– Dacă trebuie s-o faci, fă-o. Din partea mea nu va fi nici urmă de ranchiună. Dar nu voi merge mai departe decât am mers chiar acum până ce nu te voi vedea, indiferent de ce hotărăşti tu.

Tăcere din partea lui Pangborn. Apoi un suspin.

– Bine.

– Vreau să-ţi ofer o descriere sumară a bărbatului pe care-l caută poliţia. Nu-s complet sigur că-i corectă, dar cred că-i pe-aproape. Destul de aproape încât să poată fi oferită poliţiştilor din New York, oricum. Ai un creion?

– Da. Dă-i drumul.

Thad închise ochii pe care Dumnezeu i-i aşezase pe faţă şi-l deschise pe cel pe care Dumnezeu i-l pusese în minte, ochiul care se încăpăţâna să vadă până şi lucrurile la care el nu voia să se uite. Când îl întâlneau pentru prima oară, oamenii care-i citiseră cărţile erau invariabil dezamăgiţi. Acesta era un lucru pe care încercau să-l ascundă de el şi nu reuşeau. Nu le purta nici-o pică, fiindcă înţelegea cum se simţeau... măcar în parte. Dacă le plăceau cărţile lui (iar unii susţineau chiar că le adorau), şi-l închipuiau ca pe-o rudă de prim rang a lui Dumnezeu. În locul unui Dumnezeu, vedeau un tip înalt de unu optzeci şi cinci, care purta ochelari, începea să piardă păr şi avea obiceiul să se împiedice în diverse lucruri. Vedeau un om al cărui scalp purta destul de multă mătreaţă şi al cărui nas avea două găuri, exact ca ale lor.

Ceea ce nu puteau ei vedea era acel al treilea ochi dinăuntrul capului. Ochiul acela, strălucind în jumătatea sa întunecată, partea care se afla mereu în umbră... *acela* era ca un Dumnezeu, iar el era bucuros că nu-l puteau vedea. Dacă ar fi putut, bănuia că mulţi dintre ei ar fi încercat să i-l fure. Da, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l scoată din carne cu un cuţit bont.

Uitându-se în întuneric, invocă imaginea lui George Stark pe care o construise în sinea sa - *adevăratul* George Stark, care nu arăta deloc ca modelul care

pozase pentru fotografia de pe copertă, îl căută pe omul-umbră care concrescuse în linişte de-a lungul anilor, îl găsi şi începu să i-l arate lui Alan Pangborn.

– E destul de înalt, începu el. Mai înalt ca mine, oricum. Unu optzeci şi opt, poate unu nouăzeci încălţat în cizme. Are păr blond, tuns scurt şi ordonat. Ochi albaştri. Vederea la distanţă e excelentă. Acum aproximativ cinci ani a început să poarte ochelari de apropiere. Pentru citit şi scris, în principal.

Motivul pentru care e observat nu e înălţimea, ci *lăţimea.* Nu e gras, dar e extrem de *masiv.* Circumferinţa gâtului poate de patruzeci şi şapte, poate patruzeci şi nouă. E de vârsta mea, Alan, dar nu se vede aşa cum se vede la mine şi nu se îngraşă. E *puternic.* Aşa cum arată Schwarzenegger acum, când a început să mai scadă puţin. Face exerciţii cu greutăţi. Îşi poate umfla bicepsul atât de mult, încât să facă mâneca unei cămăşi să pocnească pe la cusături, dar nu e „numai muşchi".

S-a născut în New Hampshire, dar, după divorţul părinţilor, s-a mutat cu mama sa în Oxford, Mississippi, unde a crescut ea. Acolo a trăit mare parte din viaţă. Când a fost mai tânăr, avea un accent atât de pronunţat, încât vorbea ca şi când ar fi avut gura plină. Mulţi l-au luat peste picior pentru asta în colegiu - nu în faţa sa, însă, nu iei peste picior un astfel de tip în faţa lui - şi s-a străduit să scape de el. Acum, cred că singura dată când ai putea auzi ceva rostogolindu-se în vocea lui este când se enervează, şi cred că, deseori, mărturia oamenilor care-l enervează nu mai poate fi ascultată după aceea. E iute la mânie. E violent. E periculos. Este, de fapt, un descreierat cum scrie la carte.

– Ce... - începu Pangborn, dar Thad i-o luă înainte.

– E bronzat destul de bine şi, dat fiind că blonzii de obicei nu se bronzează ca lumea, ăsta ar putea fi un bun reper de identificare. Picioare mari, mâini mari, gât mare, umeri laţi. Faţa lui arată ca şi când ar fi cioplit-o dintr-o stâncă dură cineva talentat, dar foarte grăbit. Un ultim lucru: s-ar putea să conducă un Toro-nado negru. Nu ştiu din ce an. Unul din-acelea vechi, cu mulţi cai putere sub capotă, oricum. Negru. S-ar putea să aibă plăcuţe de înmatriculare de Mississippi, dar probabil că le-a schimbat.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Oh, pe bara de protecţie din spate e-un abţibild. Spune: FIU DE CURVĂ CU GURA MARE.

Deschise ochii.

Liz se holba la el. Faţa ei era mai palidă ca înainte.

De cealaltă parte a firului urmă o pauză lungă.

– Alan? Eşti...

– Numai o secundă. Scriu.

Urmă o altă pauză, mai scurtă.

– Bine, zise el în cele din urmă. Am notat. Îmi poţi spune toate astea, însă nu şi cine-i tipul sau ce legătură ai cu el sau de unde-l cunoşti?

– Nu ştiu, dar o să încerc. Mâine. Numele lui oricum n-o să-i fie nimănui de ajutor în seara asta, fiindcă foloseşte un altul.

– George Stark.

– Păi, ar putea fi destul de nebun să-şi spună Alexis Machine, dar mă-ndoiesc. După mine, Stark e mai probabil, mda.

Încercă să-i tragă cu ochiul lui Liz. Nu credea cu adevărat că dispoziţia ei putea fi uşurată cu o clipire

sau orice altceva, dar el tot încercă. Nu reuşi decât să clipească din ambii ochi, ca o bufniţă adormită.

– Nu pot face nimic să te conving să continui discuţia în seara asta, nu?

– Nu. Nu poţi. Îmi pare rău, dar nu poţi.

– Bine. Te sun înapoi cât pot de repede.

Şi închise, aşa, pur şi simplu, fără un mulţumesc, fără un rămas bun. Gândindu-se la asta, Thad bănuia că nu prea merita un mulţumesc.

Puse receptorul în furcă şi se duse la soţia sa, care şedea şi se uita la el de parcă fusese transformată în statuie. O luă de mâini - erau foarte reci - şi spuse:

– Totul va fi bine, Liz. Jur că va fi.

– Ai de gând să-i spui de transe când vei vorbi cu el mâine? Despre sunetul de păsări? Despre cum îl auzeai când erai mic şi ce însemna? Despre lucrurile pe care le-ai scris?

– Am să-i spun totul, zise Thad. Ce alege el să dea mai departe celorlalte autorităţi...

Ridică din umeri.

– Asta depinde de el.

– Atât de multe, spuse ea cu o voce vlăguită.

Ochii ei erau încă aţintiţi asupra lui - păreau incapabili să-l părăsească.

Ştii atât de *multe* despre el. Thad... *cum?*

Nu putu decât să îngenuncheze acolo în faţa ei, ţinând-o de mâinile-i reci. Cum de ştia atât de multe? Oamenii îl întrebau asta tot timpul. Foloseau cuvinte diferite să exprime ideea - cum aţi inventat asta? cum aţi transcris asta în cuvinte? cum v-aţi amintit asta? cum aţi văzut asta? -, dar întotdeauna se reduceau la acelaşi lucru: cum de aţi *ştiut* asta?

Nu ştia cum de ştia.

Pur şi simplu, ştia.

Atât de multe, repetă ea şi vorbi pe tonul unei persoane care doarme şi care se află în ghearele unui vis chinuitor.

Apoi tăcură amândoi. El se aşteptă ca, din clipă-n clipă, gemenii să simtă neliniştea părinţilor, să se trezească şi să înceapă să plângă, dar nu se auzi decât ticăitul monoton al ceasului. Se mută într-o poziţie mai comodă pe podea lângă scaunul ei şi continuă să o ţină de mâini, sperând să le poată încălzi. Cincisprezece minute mai târziu, când sună telefonul, erau încă reci.

5

Alan Pangborn fu direct şi declarativ. Rick Cowley era teafăr în apartamentul lui şi se afla sub protecţia poliţiei. Curând avea să plece spre apartamentul fostei sale soţii, care avea acum să fie pentru totdeauna fosta sa soţie; reconcilierea despre care amândoi discutaseră din când în când şi cu o considerabilă dorinţă nu avea să se petreacă niciodată. Minam era moartă. Rick urma să facă identificarea formală la morga din Manhattan de pe First Avenue. Thad nu trebuia să se aştepte la un apel din partea lui Rick în seara aceea sau să încerce să-l sune el; legătura sa cu uciderea lui Miriam Cowley nu-i fusese dezvăluită lui Rick „în aşteptarea evoluţiilor viitoare”. Phyllis Myers fusese localizată şi se afla şi ea sub protecţia poliţiei. Cu Michael Donaldson lucrurile erau mai complicate, dar se aşteptau să-l localizeze şi să-i ofere protecţie până la miezul nopţii.

– Cum a fost omorâtă? întrebă Thad, cunoscând foarte bine răspunsul. Dar uneori trebuia să întrebi. Dumnezeu ştie de ce.

– I-a fost tăiat gâtul, spuse Alan cu ceea ce Thad bănui că era o brutalitate intenţionată. Încă eşti sigur că nu vrei să-mi spui nimic?

– Dimineaţă. Când ne vom putea uita unul la celălalt.

– Bine. N-am crezut că doare să întreb.

– Nu. Nu doare.

– Poliţia din New York City a pus sub urmărire un bărbat pe nume George Stark, după descrierea dată de tine.

– Bun.

Şi bănuia că aşa era, chiar dacă ştia că probabil era şi inutil. Aproape sigur nu aveau să-l găsească dacă el nu voia să fie găsit, iar dacă-l găsea totuşi cineva, Thad credea că persoanei aceleia îi va părea foarte rău.

– La ora nouă, spuse Pangborn. Ai de grijă să fii acasă, Thad.

– Fii sigur de asta.

6

Liz luă un tranchilizant şi în sfârşit adormi. Thad aţipi şi se trezi de mai multe ori, şi se ridică la trei şi un sfert ca să meargă la baie. Când stătu acolo, urinând în bideu, i se păru că aude vrăbiile. Se încorda ascultând, jetul întrerupându-se pe dată. Sunetul nici nu crescu, nici nu scăzu şi, după câteva momente, îşi dădu seama că nu erau decât greierii.

Se uită pe geam afară şi văzu o patrulă a poliţiei statale parcată de cealaltă parte a drumului, întune-

cată şi tăcută. Ar fi crezut că era şi goală dacă n-ar fi văzut licărul intermitent al unei ţigări. Se părea că şi el, Liz şi gemenii se aflau sub protecţia poliţiei.

Sau sub paza poliţiei, îşi spuse şi se duse înapoi în pat.

Oricare ar fi fost situaţia, părea să-i ofere puţină pace sufletească. Adormi şi se trezi la opt, fără să-şi amintească vreun vis urât. Dar, desigur, *adevăratul* vis urât se afla încă-n libertate. Cine ştie unde.

Paisprezece - Nada prostului

1

Tipul cu mustaţa aia mică şi prostească, gâdilitoare de păsărică, era mult mai rapid decât se aşteptase Stark.

Stark îl aştepta pe Michael Donaldson în holul de la etajul al nouălea al clădirii în care locuia acesta, chiar după colţ de uşa apartamentului său. Ar fi fost mai uşor dacă ar fi putut intra în apartament înainte, aşa cum făcuse cu târâtura, dar o singură privire fusese suficientă să-l convingă că încuietorile acelea, spre deosebire de ale ei, nu fuseseră instalate de Jiminy Cricket. Ar fi trebuit să fie totul exact la fel. Era târziu şi toţi iepurii din crescătorie ar fi trebuit să doarmă buştean şi sa viseze la trifoi. Iar Donaldson ar fi trebuit să fie lent şi ameţit de băutură - când te întorceai acasă la unu fără un sfert noaptea, nu veneai de la biblioteca publică.

Donaldson *chiar* părea puţin ameţit, dar nu era lent deloc.

Când Stark avea să păşească de după colţ şi să lovească cu briciul în timp ce Donaldson îşi făcea de lucru cu inelul cu chei, se aştepta să-l orbească Pe om repede şi eficient. Apoi, înainte ca acesta să poată şi numai să înceapă să strige, avea să-i despice gâtul, retezându-i arterele şi venele în acelaşi timp cu corzile vocale.

Stark nu încercă să se mişte fără zgomot. Voia ca Donaldson să-l audă, voia ca Donaldson să-şi

întoarcă privirea spre el. Asta avea să-i uşureze treaba.

La început, Donaldson făcu ce trebuia să facă. Stark lovi cu briciul spre faţa lui într-un arc scurt şi viguros. Dar Donaldson reuşi să se ferească puţin - nu mult, dar prea mult pentru intenţiile lui Stark. În loc să-i taie ochii, briciul îi despică fruntea până la os. O bucată de piele se pleoşti peste sprânceana sa ca o fâşie dezlipită de tapet.

– *Ajutor!* bâigui Donaldson pe o voce strangulată, behăită, şi uite-aşa i se făcu praf planul. Futu-i!

Stark înainta, ţinând briciul în faţa ochilor săi cu lama uşor întoarsă în sus, ca un matador salutând taurul înainte de prima *corrida.* Bine; socoteala de acasă nu se potrivea totdeauna cu cea din târg. Nu-l orbise pe trădător, dar sângele îi curgea din tăietura de pe frunte în ceea ce păreau a fi valuri, iar ceea ce *totuşi* vedea Donaldson îi ajungea la ochi printr-o negură roşie lipicioasă.

Lovi spre gâtul lui Donaldson şi nemernicul îşi trase capul în spate aproape la fel de repede ca un şarpe cu clopoţei retrăgându-se după o lovitură, o viteză *uimitoare,* iar Stark descoperi că-l admira pe omul acela mititel, cu sau fără mustaţa aia ridicolă gâdilitoare de păsărică.

Lama nu tăie decât aerul la un centimetru de gâtul bărbatului şi acesta strigă iarăşi după ajutor. Iepurii, care nu dormeau niciodată adânc în oraşul acela, în viermănosul de Măr Mare, aveau să se trezească. Stark schimbă direcţia şi reteză iarăşi cu lama, ridicându-se în acelaşi timp pe vârfuri şi împingându-şi corpul înainte. Fu o mişcare graţioasă, ca de balet, şi-ar fi trebuit să încheie socotelile. Dar Donaldson reuşi cumva să ridice o

mână în faţa gâtului; în loc să-l omoare, Stark îi provocă doar o serie de răni lungi şi superficiale pe care patologii poliţiei aveau să le numească tăieturi de apărare. Donaldson ridică mâna cu palma în exterior, iar briciul trecu pe la baza a patru degete. Pe al treilea purta un inel masiv, aşa încât acel deget scăpă nevătămat. Se auzi un sunet metalic ascuţit şi scurt - *brinc!* - când trecu lama peste el, lăsând o cicatrice mică în aliajul lui de aur. Briciul tăie celelalte trei degete adânc, intrând în carne atât de uşor cum intră un cuţit încălzit într-un calup de unt. Cu tendoanele tăiate, degetele se aplecară în faţă ca nişte marionete somnoroase, lăsând în poziţie de drepţi numai degetul inelar, ca şi când, cuprins de confuzie şi oroare, Donaldson uitase ce deget se foloseşte când vrei să-i arăţi cuiva cât de mult îi iubeşti.

Când deschise gura de data aceasta, Donaldson chiar *urlă,* iar Stark ştiu că-şi putea lua adio de la gândul că va termina treaba aceasta neauzit şi neobservat. Se aşteptase cu toată fiinţa să fie aşa, dat fiind că nu trebuia să-l cruţe pe Donaldson ca să dea vreun telefon, dar pur şi simplu nu avea să fie. Însă nici nu intenţiona să-l lase pe Donaldson în viaţă. Odată ce te puneai pe treabă, nu te opreai Pană ce fie o dovedeai tu, fie te dovedea ea pe tine.

Stark înainta. Ajunseseră deja aproape de uşa următorului apartament. Lovi nepăsător cu briciul în lături ca să-i cureţe lama. O ploaie de picături mici împroşcă peretele crem.

Mai departe pe coridor se deschise o uşă şi un bărbat într-o cămaşă albastră de pijama cu părul răvăşit din cauza somnului scoase capul şi umerii afară.

– Ce se întâmplă? strigă el pe o voce răguşită care anunţa că nu-i păsa nici dacă cel de-acolo era Papa de la Roma, petrecerea era *gata.*

– Crimă, spuse Stark colocvial şi, preţ de numai o secundă, ochii lui se mutară de la bărbatul însângerat care striga în faţa lui la bărbatul din cadrul uşii. Mai târziu, acesta din urmă avea să le spună poliţiştilor că ochii infractorului erau albaştri. Albaştri deschis. Şi incredibil de nebuni. - Vrei şi tu un pic?

Uşa se închise atât de repede, încât părea să nici nu fi fost deschisă.

Oricât de panicat poate că era, oricât de rănit fără-ndoială că era, Donaldson văzu o ocazie când privirea lui Stark se mută, chiar dacă diversiunea nu fu decât de moment. Profită de ea. Nemernicul ăla mic chiar că era iute. Admiraţia lui Stark crescu. Viteza şi simţul de autoconservare ale victimei erau aproape suficiente să-l facă să treacă cu vederea ce pacoste afurisită se dovedea aceasta.

Dacă ar fi sărit în faţă, luându-se la trântă cu Stark, ar fi putut accede de la statutul de pacoste la ceva ce era aproape o adevărată problemă. În schimb, Donaldson se întoarse ca să fugă.

Un lucru absolut logic, dar greşit.

Stark fugi după el, cu pantofii săi mari şoptind pe covor, şi lovi cu lama spre ceafa bărbatului, încrezător că *această* lovitură avea să-i pună capăt.

Dar, cu o clipă înainte ca briciul să-şi atingă ţinta, Donaldson îşi trase simultan capul în faţă şi-l *feri* cumva, ca o ţestoasă adăpostindu-se în carapace. Stark începea să creadă că Donaldson avea puteri telepatice. De data aceasta, ceea ce trebuia să fie lovitura finală abia dacă tăie scalpul deasupra

umflăturii protectoare a craniului de la ceafă. Fu o tăietură sângeroasă, dar departe de-a fi fatală.

Asta era agasant, enervant... şi mai avea puţin şi intra pe teritoriul absurdului.

Donaldson mergea bălăngănindu-se în josul coridorului, păşind când într-o parte, când în alta, uneori chiar lovindu-se de pereţi ca o minge de pinball care loveşte un stâlp din-acela luminos ce-i aduce jucătorului 100.000 de puncte sau o rundă gratis sau vreun lucru afurisit. Înaintând bălăngănindu-se pe coridor, striga. Înaintând bălăngănindu-se pe coridor, vărsa sânge pe covor. Înaintând bălăngănindu-se pe coridor, lăsa câte o urmă însângerată de palmă ca să-şi marcheze înaintarea. Dar, înaintând bălăngănindu-se pe coridor, încă nu murea.

Nu se deschise nici-o altă uşă, dar Stark ştia că-n clipa aceea, în cel puţin şase apartamente, şase degete tastau (sau deja tastaseră) 911 pe şase telefoane.

Donaldson înainta împleticit spre lifturi.

Deloc furios sau speriat, numai teribil de exasperat, Stark mergea cu paşi mari pe urmele lui. Brusc, tună:

– *Oh, rămâi odată locului şi fii cuminte!*

Strigătul de ajutor al lui Donaldson se transforma într-un scâncet şocat. Încercă să se uite în jur. I se împiedicară picioarele unul în celălalt şi căzu cât era de lung la o jumătate de metru de locul unde holul dădea în micul antreu al lifturilor. Până şi cei mai sprinteni oameni, descoperise Stark ajungeau într-un sfârşit să-şi piardă toate gândurile bune dacă-i tăiai destul de mult.

Donaldson se ridică în genunchi. Aparent, acum că-l trădaseră picioarele, voia să se târască spre antreul lifturilor. Se uită în jur cu inexistenta sa faţă însângerată ca să vadă unde se afla atacatorul şi Stark îi trase un şut în şaua nasului plină de sânge. Purta galoşi maro şi lovise-n scârba aia afurisită cât de tare putuse, cu mâinile pe lângă corp şi lăsat puţin pe spate ca să-şi păstreze echilibrul, piciorul stâng luând contact cu faţa lui Donaldson şi apoi ridicându-se într-un arc până la înălţimea frunţii sale. Oricine ar fi văzut măcar o dată un meci de fotbal american şi-ar fi adus aminte de-o degajare foarte bună, foarte puternică.

Capul lui Donaldson zbură în spate, se izbi de perete suficient de tare să adâncească tencuiala şi sări înapoi.

În sfârşit ţi-am scos bateriile, nu-i aşa? murmură Stark şi auzi o uşă deschizându-se în spatele său.

Se întoarse şi văzu o femeie cu păr negru ciufulit şi ochi negri mari uitându-se de după uşa unui apartament aflat aproape în celălalt capăt al holului.

– *TRECI ÎNAPOI ÎN CASĂ, TÂRFĂ!* Strigă el.

Uşa se trânti de parcă ar fi fost pe arcuri.

Se aplecă, îl apucă pe Donaldson de părul său lipicios, scârbos, îi răsuci capul pe spate şi-i tăie gâtul. Credea că acesta era mort încă dinainte să dea cu capul de perete şi aproape cu siguranţa după, dar era mai bine să fie sigur. Şi, pe lângă asta: când începeai să tai, tăiai *până la capăt.*

Paşi repede în spate, dar sângele lui Donaldson nu ţâşni cum făcuse al femeii. Tensiunea arterială i se oprise deja sau era aproape oprită. Stark merse iute spre lifturi, închizând briciul şi vârându-l înapoi în buzunar.

Un lift tocmai se opri încet la etajul unde era el.

Putea fi un chiriaş; aproape de unu noaptea nu era o oră tocmai târzie în marele oraş, chiar şi pentru o noapte de luni. Chiar şi aşa, Stark merse repede spre ghiveciul mare care ocupa colţul antreului lifturilor împreună cu un tablou abstract, absolut anonim. Păşi în spatele plantei. *Putea* fi cineva care se întorcea de la un dezmăţ disco de început de săptămână sau de la o beţie de după o cină de afaceri, dar nu credea că era niciuna dintre variantele astea. Credea că erau poliţiştii. De fapt, ştia asta.

O patrulă care din întâmplare se afla în apropierea clădirii când unul dintre locuitorii de pe acel palier telefonase să anunţe că în hol avea loc o crimă? Posibil, dar Stark se îndoia. I se părea mai verosimil că Beaumont făcuse valuri, surioara fusese descoperită şi poliţiştii care veneau erau cei care trebuiau să-i ofere protecţie lui Donaldson. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Se lăsă încet în jos cu spatele lipit de perete, sacoul sport pătat de sânge pe care îl purta scoţând o Şoaptă aspră. Nu se ascunse, ci mai degrabă se scufundă ca un submarin ce coboară la adâncimea periscopului, iar ascunzătoarea pe care i-o oferea ghiveciul era în cel mai bun caz superficială. Dacă se uitau în jur, poliţiştii aveau să-l vadă. Stark, însă, punea pariu că întreaga lor atenţie avea să fie captată de Proba A de-acolo, de la jumătatea holului. Pentru câteva momente, în orice caz - iar asta avea să fie suficient, Frunzele late şi zimţate ale plantei aruncau umbre zigzagate peste faţa sa. Stark se uita printre ele ca un tigru cu ochi albaştri.

Uşile liftului se deschiseră. Se auzi o exclamaţie înfundată, sfinte ceva sau altceva, şi doi poliţişti în uniformă dădură buzna afară. Erau urmaţi de un tip de culoare, într-o pereche de jeanşi ţintaţi şi tenişi ţipători cu scârţ. Tipul de culoare purta şi un tricou cu mânecile tăiate, PROPRIETATE A ECHIPEI N.Y. YANKEES scria în faţă. *Mai* purta şi o pereche de ochelari de soare laţi, cum poartă codoşii, şi dacă nu era detectiv, Stark era George Fiul Junglei de Căcat. Când se deghizau, *întotdeauna* făceau exces de zel... şi-apoi se comportau cu stângăcie. Era ca şi când ar fi *ştiut* că întreceau măsura, dar pur şi simplu nu se puteau abţine. Acesta era - sau se voise a fi, în orice caz - garda de corp a lui Donaldson, deci. Nu avea cum să fie un detectiv într-o maşină de patrulă aflată în trecere pe acolo. Asta era puţin cam *prea* întâmplător. Individul acesta venise împreună cu doi tipi care să păzească uşa ca să-l chestioneze pe Donaldson şi apoi să-l ţină sub supraveghere.

– Scuze, tovarăşi, îşi spuse Stark. Cred că zilele de pălăvrăgit ale scumpului ăsta s-au sfârşit.

Se ridică în picioare şi dădu ocol ghiveciului. Nici măcar o singură frunză nu foşni. Picioarele sale nu scoaseră niciun sunet pe covor. Trecu la mai puţin de un metru prin spatele detectivului, care era aplecat de spate, scoţând un pistol de calibru 35 din tocul de sub braţ. Stark i-ar fi putut trage una a naibii de bună în fund dacă ar fi vrut.

Se strecură în colivia liftului chiar cu o clipă înainte ca uşile să înceapă să se închidă. Unul dintre poliţiştii în uniformă observase cu coada ochiului o mişcare - poate uşa, poate chiar pe Stark, însă nu

prea avea importanţă - şi-şi ridică privirea de la cadavrul lui Donaldson.

– Hei...

Stark ridică o mână şi flutură solemn din degete spre poliţist. Pa-pa. Apoi uşa ascunse vederii scena holului.

Antreul de la parter era pustiu - cu excepţia portarului, care zăcea în comă sub biroul său. Stark ieşi din clădire, dădu colţul, urcă într-o maşină furată şi plecă.

2

Phyllis Myers locuia în unul dintre noile blocuri de apartamente din partea de vest a Manhattan-ului. Poliţiştii trimişi să-i ofere protecţie (însoţiţi de un detectiv îmbrăcat cu pantaloni de trening Nike, un tricou cu New York Islanders cu mâneci rupte şi purtând ochelari de soare laţi, cum au codoşii) sosiseră la zece şi jumătate în seara zilei de 6 iunie şi 0 găsiseră nervoasă foc din pricina unei întâlniri anulate. Fusese posomorâtă la început, dar se înveselise simţitor când auzise că cineva care se credea George Stark ar putea fi interesat s-o omoare. Răspunsese la întrebările detectivului referitoare la interviul cu Thad Beaumont - la care ea se referise folosind expresia Şedinţa Foto a lui Thad Beaumont - în vreme ce încărcase trei aparate fotografice cu film şi reglase vreo şase lentile. Când o întrebase detectivul ce făcea, ea îi trăsese cu ochiul şi spusese:

– Cred în motoul cercetaşilor. Cine ştie - chiar s-ar putea întâmpla ceva.

După interviu, în faţa uşii apartamentului ei, unul dintre poliţiştii în uniformă îl întrebase pe detectiv:

– E aievea femeia?

– Sigur, spusese detectivul. Problema ei e că nu crede că toate celelalte lucruri sunt şi ele aievea. Pentru ea, întreaga lume nu-i decât o fotografie care aşteaptă să ia fiinţă. Ce-avem acolo-înăuntru e-o cutră aiurită care chiar crede că se va afla întotdeauna de partea care trebuie a obiectivului.

Acum, la trei şi jumătate în dimineaţa zilei de 7 iunie, detectivul plecase de mult. Cu două ore sau aşa ceva în urmă, cei doi poliţişti trimişi s-o protejeze pe Phyllis Myers aflaseră vestea uciderii lui Donaldson prin staţiile radio pe care le aveau prinse la curele. Fuseseră sfătuiţi să fie extrem de precauţi şi extrem de vigilenţi, căci psihopatul cu care aveau de-a face se dovedise a fi deopotrivă extrem de însetat de sânge şi extrem de ascuţit la minte.

– Precauţie e al doilea nume al meu, spuse Poliţistul nr. 1.

– Asta-i o coincidenţă, zise Poliţistul nr. 2. Extrem este al meu.

Erau parteneri de peste un an şi se înţelegeau bine. Acum rânjiră unul la celălalt, şi de ce nu? Erau doi membri înarmaţi şi-n uniforme ai Elitei viermănosului Măr cel Mare, stând într-un hol bine luminat şi cu aer condiţionat la etajul douăzeci şi şase al unei noi-nouţe clădiri cu apartamente - sau poate că era un condominiu, cine naiba ştia; când ofiţerii Precauţie şi Extrem erau copii, un condominiu era un lucru pe care un tip cu probleme de vorbire îl purta tras peste capătul limbariţei - şi nimeni nu avea să li se furişeze prin spate sau să le sară în cap din tavan sau să-i secere la pământ cu

un Uzi magic care nu se bloca niciodată şi nici nu rămânea fără muniţie. Asta era viaţa de zi cu zi, nu un roman despre Circumscripţia a 87-a sau un film cu Rambo, iar viaţa de zi cu zi consta în noaptea aceea dintr-un pic de serviciu special al naibii mai uşor decât să patruleze străzile în maşină, să oprească încăierări în baruri până ce acestea se închideau, şi-apoi să le oprească, până la prima lumină a răsăritului, în apartamente infecte şi mici unde soţii beţi şi soţiile lor se puneau de acord să nu fie de acord. Viaţa de zi cu zi trebuia să constea întotdeauna din a fi Precauţi şi Extremi în holuri cu aer condiţionat în nopţile încinse din oraş. Sau aşa credeau ei cu tărie.

Ajunseseră până aici cu gândurile, când uşa liftului se deschise şi bărbatul orb şi rănit ieşi clătinându-se din colivie şi păşi în coridor.

Era înalt, cu umeri foarte laţi. Părea să aibă înjur de patruzeci de ani. Purta un sacou sport rupt şi Pantaloni care nu se potriveau cu sacoul, dar cel Puţin îi făceau cinste. Mai mult sau mai puţin, oricum. Primul poliţist, Precaut, avu timp să-şi spună că persoana cu văz care-i alesese hainele orbului trebuia să aibă un gust destul de bun. Orbul purta de asemenea ochelari mari şi negri ce-i stăteau strâmb pe nas, fiindcă unul dintre braţe fusese rupt cu totul. Nu erau, oricât ţi-ar fi forţat imaginaţia, ochelari de soare laţi, cum poartă codoşii. Semănau mai degrabă cu ochelarii de soare pe care-i purtase Claude Rains în *Omul invizibil.*

Orbul ţinea ambele mâini întinse în faţă. Stânga era goală, flutura doar fără ţintă. În dreapta strângea un baston alb murdar cu manşon din cauciuc de bicicletă în capăt. Amândouă erau acoperite cu

sânge. Pe sacoul şi pe cămaşa lui erau pete maronii de sânge uscat. Dacă cei doi poliţişti trimişi să o păzească pe Phyllis Myers ar fi fost într-adevăr Extrem de Precauţi, întreaga înfăţişare li s-ar fi părut ciudată. Orbul boscorodea despre ceva care aparent tocmai se întâmplase, iar după cum arăta, ceva cu *siguranţă* i se întâmplase, şi încă nu un lucru foarte *plăcut,* dar sângele de pe pielea şi hainele lui căpăta deja o nuanţă maronie. Asta sugera că fusese vărsat cu destul de mult timp în urmă, lucru care ar fi trebuit să li se pară unor ofiţeri dedicaţi conceptului de Precauţie Extremă ca fiind puţin aiurea. Ar fi putut chiar ridica un steag roşu în minţile ofiţerilor respectivi.

Probabil că nu, însă. Lucrurile se petrecură prea repede, iar când lucrurile se petrec repede, nu mai contează dacă eşti extrem de precaut sau extrem de aiurit - pur şi simplu trebuie să te laşi purtat de val.

Într-un moment, poliţiştii stăteau în faţa uşii domnişoarei Myers, fericiţi ca nişte puşti într-o zi când se dă liber de la şcoală fiindcă a luat-o razna boilerul; în următorul, orbul acela plin de sânge se afla în faţa lor, fluturându-şi bastonul alb murdar. Nu avură deloc timp să gândească, darămite să deducă.

– *Po-liiiţia!* ţipa orbul chiar înainte ca uşile liftului să se fi deschis complet. Portarul spune că poliţia e la douăzeci şi şase! *Po-liiiţia!* Aici sunteţi?

Acum înainta şontâc-şontâc de-a lungul holului cu bastonul legănându-se dintr-o parte în alta şi *poci,* lovi peretele din stânga, şi *vă],* se duse înapoi, şi *poc!,* peretele din dreapta, şi oricine nu era deja treaz pe afurisitul ăla de palier avea să fie curând.

Extrem şi Precaut porniră amândoi înainte fără ca măcar să schimbe o privire.

– *Po-liiiţia! Po...*

– Domnule! latră Extrem. Staţi pe loc! O să cădeţi!

Orbul smuci din cap în direcţia vocii lui Extrem, dar nu se opri. Plonja în faţă, fluturând din mâna goală şi din bastonul său alb murdar, semănând puţin cu Leonard Bernstein încercând să dirijeze Filarmonica din New York după ce-a fumat o ţigară sau două de marijuana.

– *Po-liiiţia!* Mi-au omorât câinele! Au omorât-o pe Daisy! *Po-liiiţia!*

– Domnule...

Precaut întinse mâinile după orbul nesigur pe picioare sale. Orbul nesigur pe picioarele sale îşi vârî mâna goală în buzunarul stâng al sacoului sport şi nu scoase două bilete la Balul de Gală al Orbilor, ci un revolver de calibru 45. Îl îndreptă spre Precaut şi apăsă trăgaciul de două ori.

Detunăturile fură asurzitoare şi seci în holul închis. Se ivi mult fum albastru. Precaut încasă gloanţele aproape în linie dreaptă. Căzu la pământ cu pieptul sfârtecat ca un coş cu piersici rupt. Vestonul său era ars şi fumega.

Extrem rămase prostrat când orbul îndreptă pistolul spre el.

– Iisuse, te rog nu, spuse Extrem pe o voce foarte slabă.

Vorbi ca şi când l-ar fi lăsat cineva fără suflu. Orbul trase încă de două ori. Se ivi din nou fum albastru. Trase foarte bine pentru un orb. Extrem zbură pe spate, departe de fumul albastru, căzu pe covorul din hol pe omoplaţi, fu cutremurat brusc de spasme şi rămase nemişcat.

3

În Ludlow, la distanţă de opt sute de kilometri, Thad Beaumont se întoarse agitat pe-o parte.

– Fum albastru, murmură el. Fum albastru.

Dincolo de fereastra dormitorului, nouă vrăbii şedeau pe-un fir de telefon. Acestora se alăturată alte şase. Păsările rămaseră, tăcute şi nevăzute, deasupra supraveghetorilor din maşina poliţiei statale.

– Nu mai am nevoie de astea, spuse Thad în somn.

Făcu un neîndemânatic gest de ştergere a feţei cu o mână şi unul de aruncare cu cealaltă.

– Thad? întrebă Liz, ridicându-se în şezut. Thad, te simţi bine?

Thad spuse ceva neinteligibil în somn.

Liz se uită la braţele ei. Era toate numai piele de găină.

– Thad? Sunt din nou păsările? Auzi păsările?

Thad nu spuse nimic. Dincolo de fereastră, vrăbiile îşi luară zborului deodată şi dispărură în întuneric, chiar dacă nu atunci trebuiau ele să zboare.

Nici Liz, nici cei doi poliţişti din patrula poliţiei statale nu le observară.

4

Stark aruncă în lături ochelarii negri şi bastonul. Holul mirosea înţepător a fum de cordită. Descărcase patru cartuşe Colt Hi-Point. Două dintre ele trecuseră prin poliţişti şi lăsaseră găuri de dimensiunea unor farfurii în peretele coridorului. Se duse la uşa lui Phyllis Myers. Era pregătit s-o

convingă să iasă cu vorba bună, însă ea era chiar de cealaltă parte a uşii, iar el îşi dădu seama numai ascultând-o că va fi o pradă uşoară.

– Ce se petrece? strigă ea. Ce s-a întâmplat?

– L-am prins, domnişoară Myers, spuse Stark bine dispus. Dacă vreţi să faceţi o poză, faceţi-o cât de repede şi ţineţi minte mai târziu că nu eu v-am spus c-o puteţi face.

Ea ţinu lanţul de protecţie tras când deschise uşa, dar asta era-n regulă. Când îşi lipi un ochi mare şi maro de crăpătură, Stark o împuşcă în el.

A-i închide ochii - sau a-i închide ochiul încă existent - nu era o opţiune validă, aşa că se întoarse şi porni înapoi spre lifturi. Nu pierdu vremea, dar nici nu fugi. Uşa unui apartament se deschise încet - se părea toată lumea îi deschidea uşa în noaptea aceea - şi Stark ridică pistolul spre faţa de iepure cu ochi holbaţi pe care o văzu. Uşa se trânti pe dată.

Apăsă butonul liftului. Uşa coliviei cu care urcase după ce-l doborâse pe al doilea portar din seara aceea (cu bastonul pe care-l furase de la tipul orb de pe Strada 60) se deschise imediat, aşa cum se aşteptase el - la ora aceea din noapte, cele trei lifturi nu erau tocmai suprasolicitate. Aruncă pistolul în spate peste umăr. Acesta ateriza cu un bufnet pe covor.

– *Asta* a mers bine, remarcă el, se urcă în colivia liftului şi coborî la parter.

5

Soarele răsărea în fereastra sufrageriei lui Rick Cowley, când sună telefonul. Rick avea cincizeci de ani, ochii roşii, era tras la faţă, pe jumătate beat.

Ridică receptorul cu o mână ce tremura tare. Abia dacă ştia unde se află, iar mintea sa obosită, îndurerată, continua să insiste că totul nu era decât un vis. Chiar fusese cu mai puţin de trei ore în urmă la morga de pe First Avenue ca să identice cadavrul mutilat al fostei sale soţii la mai puţin de o stradă depărtare de micul restaurant şic unde-şi duceau numai clienţii care le erau şi prieteni? Chiar se aflau nişte poliţişti în faţa uşii sale, fiindcă omul care o omorâse pe Mir era posibil să vrea să-l omoare şi pe el? Chiar erau adevărate lucrurile astea? Cu siguranţă, nu. Cu siguranţă, totul trebuia să fie un vis... şi poate că telefonul nu era cu adevărat telefonul, ci alarma ceasului de lângă pat. De regulă, ura aparatul ăla nenorocit... Îl aruncase de cealaltă parte a camerei nu doar o singură dată. Dar în dimineaţa aceea îi venea să-l sărute. La naiba, îi venea să-l sărute *cu limba.*

Dar nu se trezi. În schimb, răspunse la telefon.

– Alo?

– La telefon bărbatul care i-a tăiat gâtul femeii tale, spuse vocea în urechea sa şi Rick fu pe dată treaz de-a binelea.

Orice speranţă ar mai fi păstrat că totul nu era decât un vis dispăru. Era genul de voce pe care trebuia s-o auzi numai în vise... dar nu acela era singurul loc unde o auzeai.

– Cine eşti? se auzi întrebând pe o voce firavă, vlăguită.

– Întreabă-l pe Thad Beaumont cine sunt, spuse bărbatul. El ştie totul despre mine. Spune-i că eşti un mort ambulant. Şi spune-i că n-am terminat încă să fac nada prostului.

Telefonul îi păcăni în ureche, urmă o clipă de tăcere, după care se auzi târâitul monoton al liniei deschise.

Rick lăsă receptorul în poală, se uită la el şi brusc izbucni în lacrimi.

6

La ora nouă în dimineaţa aceea, Rick sună la birou şi-i spuse Friedei că ea şi cu John puteau merge acasă - nu aveau să lucreze în ziua aceea, nu aveau să lucreze tot restul săptămânii. Frieda vru să ştie de ce şi Rick fu uimit să descopere că e pe punctul de-a *o* minţi, de parcă fusese închis de poliţie pentru o crimă gravă şi urâtă - molestare de copii, să spunem - şi nu se putea convinge s-o recunoască până ce nu avea să scadă puţin şocul.

– A murit Miriam, îi spuse Friedei. A fost omorâtă în apartamentul ei seara trecută.

Frieda trase aer în piept într-un şuierat şocat, iute.

– Iisuse Doamne, Rick! Nu glumi cu lucruri de-astea! Dacă glumeşti cu lucruri de-astea, se adeveresc!

– Dar *este* adevărat, Frieda, spuse el şi descoperi că era în pragul lacrimilor. Iar acestea - cele pe care le vărsase la morgă, cele pe care le vărsase în maşină întorcându-se acasă, cele pe care le vărsase când sunase nebunul acela, cele pe care încerca să nu le verse acum - acestea nu erau decât primele. Gândindu-se la toate lacrimile din viitor, se simţi extrem de obosit. Miriam fusese o nemernică, dar fusese de asemenea, în felul ei propriu, o nemernică *adorabilă,* iar el o iubise. Rick închise ochii. Când îi deschise, prin fereastră se uita la el un om, chiar

dacă fereastra se afla la etajul al paisprezecelea. Rick tresări, apoi văzu uniforma. Un curăţător de geamuri. Curăţătorul de geamuri îl salută din mână de pe schela sa. Rick ridică o mână pentru a-i răspunde. I se păru că propria-i mână cântărea undeva aproape de patru sute de kilograme şi, de-ndată ce o ridică, o lăsă să cadă înapoi pe coapsă.

Frieda îi spunea din nou să nu glumească, iar el se simţi mai obosit ca niciodată. Lacrimile, văzu el, nu erau decât începutul. Spuse: „Numai un minut, Frieda”, şi puse receptorul jos. Se duse la fereastră să tragă draperiile. Să plângă la telefon cu Frieda era destul de rău; nu mai trebuia s-o facă şi de faţă cu afurisitul ăla de curăţător de geamuri.

Când ajunse la fereastră, bărbatul de pe schelă vârî mâna în buzunarul salopetei sale ca să ia ceva. Rick simţi un brusc junghi de nelinişte. *Spune-i că eşti un mort ambulant.*

(Iisuse...)

Îngrijitorul de geamuri scoase un carton pe care era imprimat un mesaj. Era galben cu litere negre. Mesajul era flancat de nişte idioate feţe zâmbitoare, o zi bună! spunea.

Rick clătină obosit din cap. O zi bună. Sigur. Trase draperiile şi se întoarse la telefon.

7

După ce o convinse în sfârşit pe Frieda că nu glumea, aceasta izbucni în hohote puternice şi cât se poate de sincere de plâns - toată lumea de la birou şi toţi clienţii, chiar şi *puţa* aia afurisită de Ollinger, care scria romane ştiinţifico-fantastice proaste şi

care aparent se dedicase în întregime misiunii de-a desface toate sutienele din lumea occidentală, o plăcuseră pe Mir - şi, bine-nţeles, Rick plânse cu ea până ce reuşi într-un târziu să se abţină. Cel puţin, îşi spuse, am tras draperiile.

Cincisprezece minute mai târziu, când îşi făcea cafea, apelul nebunului îi veni din nou în gând. În faţa uşii sale erau doi poliţişti, iar el nu le spusese nimic. La naiba, care era problema cu el?

– Ei bine, îşi spuse, fosta mea soţie a murit, iar când am văzut-o la morgă arăta ca şi când i-ar mai fi crescut o gură cinci centimetri sub bărbie. S-ar putea ca asta să fie problema.

Întreabă-l pe Thad Beaumont cine sunt. El ştie totul despre mine.

Intenţionase să-l sune pe Thad, sigur că da. Dar mintea lui încă se afla în cădere liberă - lucrurile dobândiseră noi proporţii pe care el nu părea capabil, cel puţin nu încă, să le înţeleagă. Ei bine, îl *va* suna pe Thad. O va face imediat ce le va spune poliţiştilor de telefon.

Chiar le spuse, iar ei părură extrem de interesaţi. Unul dintre ei lua legătura prin staţie cu cartierul general al poliţiei şi le transmise informaţia. Când termină, îi spuse lui Rick că şeful detectivilor voia ca el să meargă la One Police Piaza şi să discute cu ei despre apelul primit. Cât timp va face asta, un om de-al lor avea să intre în apartamentul său şi să-i lege de telefon un aparat de înregistrare şi un dispozitiv de urmărire. În caz că mai primea şi alte apeluri.

– Probabil că vor mai fi, îi spuse lui Rick al doilea poliţist. Psihopaţii ăştia sunt de-a dreptul îndrăgostiţi de sunetul vocilor lor.

– Ar trebui să-l sun pe Thad înainte, spuse Rick. S-ar putea ca şi el să fie în pericol. Aşa am dedus din ce-a spus nebunul la telefon.

– Domnul Beaumont a fost deja pus sub protecţia poliţie în Maine, domnule Cowley. Haideţi să mergem, ce ziceţi?

– Păi, chiar cred că...

– Poate că-l veţi suna de la Big One. Acum - aveţi o haină?

Aşa că Rick, confuz şi deloc convins că era real ceva din toate acestea, se lăsă condus.

8

Când se întoarse două ore mai târziu, una dintre escortele lui Rick se încruntă la uşa apartamentului său şi spuse:

– Nu-i nimeni aici.

– Şi ce dacă? întrebă Rick fără vlagă.

Se *simţea* fără vlagă, ca un pahar cu lapte prin care aproape că poţi vedea. I se puseseră o mulţime de întrebări şi răspunsese cât putuse el mai bine - un lucru greu, dat fiind că atât de puţine dintre ele păreau să aibă vreo logică.

– Dacă tipii de la Comunicaţii terminau înainte să ne întoarcem noi, trebuiau să ne aştepte.

– Probabil că sunt înăuntru, spuse Rick.

– Unul dintre ei, poate, dar celălalt ar trebui să fie aici afară. Asta e procedura standard.

Rick îşi scoase cheile, căută printre ele, o găsi pe cea potrivită şi o vârî în broască. Orice probleme aveau tipii ăştia cu procedura de operare a colegilor lor, nu-l priveau pe el. Slavă Domnului; avea el

destule cu care să-şi ocupe gândurile în dimineaţa aceea.

– Ar trebui să-l sun pe Thad numaidecât, spuse el.

Suspină şi zâmbi slab.

– Nu-i nici măcar ora prânzului şi deja am impresia că ziua asta n-o să se termine n...

– *Nu faceţi asta!* strigă brusc unul dintre poliţişti şi sări în faţă.

– Ce să fa... - începu Rick, răsucind cheia, şi uşa explodă într-o scăpărare de lumină şi fum şi sunet.

Poliţistul ale cărui instincte se declanşaseră mai târziu doar cu o clipă putu fi recunoscut de rude; Rick Cowley fu aproape vaporizat. Celălalt poliţist, care stătea puţin mai în spate şi care îşi acoperise instinctiv faţa când strigase partenerul său, fu tratat pentru arsuri, contuzii şi leziuni interioare. Din fericire - aproape ca prin farmec - şrapnelul din uşă şi perete zbură pe lângă el într-un nor, dar nu-l atinse deloc. Nu avea să mai lucreze niciodată în N.Y.P.D., însă; detunătura îl asurzi definitiv, cât ai clipi.

Înăuntrul apartamentului lui Rick, cei doi tehnicieni de la Comunicaţii care veniseră să aranjeze telefoanele zăceau morţi pe covorul din sufragerie. Pe fruntea unuia era prins cu o piuneză următorul bileţel:

VRĂBIILE ZBOARĂ DIN NOU.

Pe fruntea celuilalt era prins un al doilea mesaj:

ÎNCĂ O NADĂ A PROSTULUI. SPUNE-I LUI THAD.

II. Stark preia controlul

– Orice nătărău cu mâini iuţi poate apuca un tigru de boaşe, îi spuse Machine lui Jack Halstead. Ştiai asta?

Jack începu să râdă. Privirea pe care i-o aruncă Machine îl reduse la tăcere.

– Şterge-ţi rânjetul ăla de gaură de cur de pe faţă şi fii atent la mine, spuse Machine. Încerc să-ţi dau instrucţiuni. Eşti atent?

– Da, domnule Machine.

– Atunci, ascultă aici şi nu uita niciodată. Orice nătărău cu mâini iuţi poate apuca un tigru de boaşe, dar numai un erou poate continua să le strângă. Şi-ţi mai spun ceva, dacă tot vorbim despre asta: numai eroii şi cei care renunţă reuşesc să plece de-acolo, Jack. Nimeni altcineva. Iar eu nu renunţ.

Metoda lui Machine de George Stark

Cincisprezece - Neîncredere totală[4]

1

Thad şi Liz stăteau înfăşuraţi într-o stare de şoc atât de adâncă şi de albastră, încât li se părea a fi gheaţă, ascultând cum Alan Pangborn le povestea cum trecuseră primele ore ale dimineţii în New York City. Mike Donaldson, tăiat şi bătut de moarte în holul clădirii sale cu apartamente; Phyllis Myers şi doi poliţişti împuşcaţi în condominiul ei. din partea de vest a oraşului. Portarul de noapte din clădirea lui Myers fusese lovit cu ceva greu şi îi fusese fracturat craniul. Doctorii îi ofereau mai multe şanse să se trezească de partea mortală a raiului. Portarul din clădirea lui Donaldson era mort. Lichidarea fusese pusă în practică în stil mafiot în toate cazurile, făptaşul dând buzna peste victime şi trecând direct la treabă.

Cât vorbi, Alan se referi în repetate rânduri la ucigaş cu numele de Stark.

Îl apelează cu adevăratul lui nume fără să se gândească măcar la asta, îşi spuse Thad gânditor. Apoi clătină din cap, puţin nerăbdător cu sine. Trebuia să-i spui cumva, bănuia, iar Stark era poate puţin mai bine decât „făptaşul” sau „domnul X”. Ar fi fost o greşeală în punctul acela să creadă că Pangborn folosea numele într-un alt fel decât cel imediat la îndemână.

---

4 *Stark disbelief* în original - n. tr.

– Dar Rick? întrebă el când Alan termină şi reuşi în sfârşit să-şi dezlege limba.

– Domnul Cowley este teafăr şi nevătămat şi se află sub protecţia poliţiei.

Era zece fără un sfert dimineaţa; mai erau două ore până la explozia care avea să-i omoare pe Rick şi pe unul dintre paznicii săi.

– Şi Phyllis Myers s-a aflat sub protecţia poliţiei, spuse Liz. În ţarcul lor mare, Wendy dormea buştean şi William moţăia. Capul îi cobora pe piept, ochii i se închideau... apoi ridica iarăşi din cap. Lui Alan i se părea comic cât de bine semăna cu o santinelă ce încearcă să nu doarmă în post. Dar fiecare ridicare de cap era puţin mai slabă. Uitându-se la gemeni, cu carneţelul acum închis şi aşezat în poală, Alan observă un lucru interesant: de fiecare dată când William ridica din cap într-o încercare de-a rămâne treaz, Wendy tresărea în somn.

Or fii observat şi părinţii asta? se întrebă el şi apoi îşi spuse: *Sigur că au observat.*

– Aşa e, Liz. I-a luat prin surprindere. Poliţiştii pot fi surprinşi la fel ca oricine altcineva, să ştii; ei trebuie doar să reacţioneze mai bine la asta. La etajul unde locuia Phyllis Myers, mai mulţi vecini au deschis uşile şi s-au uitat afară după ce au fost trase gloanţele, iar noi avem o imagine destul de bună a lucrurilor care s-au petrecut acolo, după declarative lor şi după ce au găsit poliţiştii la locul crimei. Stark s-a prefăcut că e orb. Nu-şi schimbase hainele după uciderea lui Miriam Cowley şi Michael Donaldson, care erau... scuzaţi-mi limbajul, dar erau mizerabile. A ieşit din lift purtând la ochi nişte ochelari negri pe care probabil că-i cumpărase din Times Square sau de la un vânzător ambulant şi fluturând un baston

alb acoperit cu sânge. Dumnezeu ştie de unde a făcut rost de baston, dar cei de la N.Y.P.D. cred că s-a folosit de el şi ca sa-l doboare pe portar.

– L-a furat de la un orb veritabil, desigur, spuse Thad cu calm. Individul ăsta nu-i sir Galahad, Alan.

– Evident că nu. Probabil urla că a fost jefuit sau că a fost atacat de hoţi în apartamentul său. În orice caz, s-a apropiat de ei atât de repede, încât ei n-au prea avut timp să reacţioneze. Aceştia erau, în definitiv, doi poliţişti de patrulă luaţi de la îndatorirea lor obişnuită şi postaţi în faţa uşii femeii ăleia fără nici-o veste.

– Dar cu siguranţă ştiau că şi Donaldson fusese ucis, protestă Liz. Dacă ceva de felul ăsta nu-i putea pune în alertă că omul era periculos...

– Mai ştiau şi că ofiţerii trimişi să-l protejeze pe Donaldson sosiseră *după* ce omul fusese ucis, spuse Thad. Aveau prea mare încredere în ei.

– Poate că aveau... un pic, recunoscu Alan. Nu am de unde să ştiu. Dar tipii care sunt cu Cowley ştiu că individul ăsta, pe lângă că are porniri criminale, mai e şi îndrăzneţ şi destul de isteţ. Ei sunt cu ochii în patru. Nu, Thad - agentul tău e teafăr. De asta poţi fi sigur.

– Ai spus că au fost martori, zise Thad.

– O, mda. O grămadă de martori. La apartamentul doamnei Cowley, la cel al lui Donaldson, la al lui Myers. N-a părut să-i pese nici cât un cur de mâţă.

Se uită la Liz şi spuse:

– Scuză-mă.

Ea zâmbi scurt.

– Am mai auzit asta o dată sau de două ori, Alan.

El clătină din cap, îi oferi un zâmbet firav şi se întoarse înapoi la Thad.

– Descrierea pe care ţi-am dat-o?

– Are acoperire până-n cel mai mic amănunt, zise Alan. E mare, blond, are-un ten destul de bun. Spune-mi, deci, cine este, Thad. Dă-mi un nume. Am mai multe pe cap acum decât doar uciderea lui Homer Gamache. În mine-şi pune speranţele împuternicitul din partea guvernului pe probleme de poliţie din New York City, Sheila Brigham - ea e dispecerul meu principal - crede că o să ajung o vedetă media, dar pe mine tot Homer mă interesează. Mai mult decât de cei doi ofiţeri de poliţie morţi care încercau s-o protejeze pe Phyllis Myers, îmi pasă de Homer. Dă-mi, deci, un nume.

– Deja ţi l-am dat, zise Thad.

Urmă o tăcere lungă - poate zece secunde. Apoi, foarte încet, Alan spuse:

– Cum?

– Numele lui este George Stark.

Thad fu surprins de cât de calm vorbi şi chiar mai surprins să descopere cât de calm se *simţea...* doar dacă şocul profund şi calmul nu aveau acelaşi efect. Dar uşurarea faptului că spusese într-adevăr asta - *Ai numele lui, numele lui este George Stark* - era inexprimabilă.

– Nu cred că te înţeleg, spuse Alan după o altă pauză lungă.

– Sigur că-l înţelegi, Alan, zise Liz.

Thad se uită la ea, uimit de tonul hotărât, „să lăsăm prostiile de-o parte”, al vocii ei.

– Ceea ce spune soţul meu este că pseudonimul lui a prins cumva viaţă. Lespedea funerară din fotografie... ce scrie pe ea acolo unde ar trebui să fie un epitaf sau o strofa scurtă este ceva ce Thad i-a spus reporterului de la agenţia de presă care a difuzat

prima oară ştirea, *un tip nu foarte simpatic*. Ţii minte asta?

– Da, dar Liz...

Se uita la ei cu un fel de surprindere neajutorată, dându-şi parcă seama pentru prima oară că întreţinea o discuţie cu nişte oameni care-şi pierduseră minţile.

– Ţine-ţi darurile pentru tine, spuse ea pe acelaşi ton implacabil. O să ai timp suficient pentru daruri şi daraveri. Tu şi toţi ceilalţi. Pentru moment, ascultă doar. Thad nu glumea când a spus că George Stark n-a fost un tip foarte simpatic. Poate că a *crezut* că glumeşte, dar nu glumea. Chiar dacă el n-a ştiut-o, am ştiut-o eu. Nu doar că George Stark n-a fost un tip foarte simpatic, a fost de fapt un tip *oribil.* M-a făcut tot mai agitată cu fiecare dintre cele patru cărţi pe care le-a scris, iar când Thad s-a hotărât în sfârşit să-l omoare, am urcat în dormitor şi-am plâns de uşurare.

Se uită la Thad, care se uita ţintă la ea. Îl măsură din priviri înainte să încline din cap.

– Aşa e. Am plâns. Chiar am plâns. Domnul Clawson din Washington a fost un scârbozoid mic şi dezgustător, dar ne-a făcut o favoare, poate cea mai mare favoare din viaţa noastră de cuplu căsătorit, iar din această cauză, dacă din alta nu, îmi pare rău că e mort.

– Liz, nu cred că vrei într-adevăr să spui...

– Nu-mi spune tu ce vreau şi ce nu vreau *să spun!* zise ea.

Alan clipi. Vocea ei rămase modulată, nu destul de puternică să o trezească pe Wendy sau să-l facă pe William să facă mai mult decât să ridice o ultimă oară capul înainte să se lase pe o parte şi să

adoarmă lângă sora lui. Alan avea impresia că, dacă n-ar fi fost copiii, *ar fi* auzit o voce mai puternică. Poate chiar una ridicată la volum maxim.

– Thad are să-ţi spună nişte lucruri acum. Trebuie să-l asculţi cu foarte mare atenţie, Alan, şi trebuie să încerci să-l crezi. Fiindcă dacă n-o faci, mă tem că omul ăsta - sau ce-o fi el - va continua să omoare până ce-o să ajungă la capătul listei sale de măcelar. Am câteva motive foarte personale pentru care să nu vreau ca lucrul ăsta să se întâmple. Vezi tu, cred că Thad şi cu mine şi copiii noştri s-ar putea să ne aflăm pe lista asta.

– Bine.

Vocea sa era înceată, însă gândurile i se învârteau cu mare viteză. Făcu o încercare conştientă de a înlătura frustrarea, furia, chiar şi mirarea şi de a se gândi la ideea aceea dementă cât mai clar putea. Nu întrebarea dacă era sau nu adevărată - era, desigur, imposibil şi numai s-o considere adevărată ci aceea de ce se chinuiau măcar să spună o asemenea poveste. Să fi fost născocită pentru a ascunde o complicitate închipuită la crime? Una adevărată? Era măcar posibil ca ei *să creadă* în ea? Părea imposibil ca doi oameni atât de bine educaţi şi de raţionali - până atunci, în orice caz - *să poată* crede în ea, dar era ca şi-n ziua când venise să-l aresteze pe Thad pentru uciderea lui Homer; pur şi simplu nu emanau vagul dar neîndoielnicul iz al oamenilor care mint. Care mint *conştient,* adăugă el în gând.

– Dă-i drumul, Thad.

– Bine, spuse Thad.

Îşi drese vocea cu nervozitate şi se ridică în picioare. Duse mâna la buzunarul de la piept şi-şi

dădu seama cu un amuzament pe jumătate amar ce făcea: ducea mâna după ţigările care nu se mai aflau acolo deja de ani întregi. Îşi îndesă mâinile în buzunare şi se uită la Alan Pangborn aşa cum s-ar fi uitat la un cirac nedumerit care se trezise naufragiat pe prietenosul mal al biroului lui Thad.

– Se întâmplă ceva foarte bizar. Nu - e mai mult decât bizar. E teribil şi e inexplicabil, dar *chiar* se întâmplă. Şi a început, cred, când nu aveam decât unsprezece ani.

2

Thad povesti totul: durerile de cap din copilărie, strigătele ascuţite şi viziunile înceţoşate cu vrăbii care prevesteau sosirea acelor dureri de cap, întoarcerea vrăbiilor. Îi arătă lui Alan pagina de manuscris pe care mâzgălise vrăbiile zboară din nou cu creionul negru. Îi spuse despre starea de inconştienţă în care intrase cu o zi în urmă la birou şi despre ce scrisese (atât de bine cât reuşi să-şi aducă minte) pe spatele formularului de comandă.

Explică ce se întâmplase cu formularul şi încercă să exprime teama şi uimirea care-l împinseseră să-l distrugă.

Faţa lui Alan rămase impasibilă.

– Pe deasupra, încheie Thad, *ştiu* că este Stark. Aici.

Strânse pumnul şi se lovi încet peste piept.

Alan nu spuse absolut nimic preţ de câteva momente, începuse să-şi răsucească verigheta pe degetul inelar şi această operaţiune păru să-i capteze întreaga atenţie.

– Ai pierdut greutate de când te-ai căsătorit, spuse Liz încet. Dacă nu duci inelul la strâmtat, Alan, o să-l pierzi într-o zi.

– Cred că ai dreptate.

Ridică mâna şi se uită la ea. Când vorbi, o făcu ca şi când Thad ar fi plecat din încăpere să aducă ceva şi nu mai rămăseseră decât ei doi.

– Soţul tău te-a dus la etaj în birou şi ţi-a arătat acest prim mesaj din lumea spiritelor după ce am plecat eu... aşa este?

– Singura lume a spiritelor de care ştiu cu siguranţă că există este magazinul de băuturi alcoolice cam la un kilometru în josul drumului de aici, spuse Liz egal, dar *chiar* mi-a arătat mesajul după ce ai plecat tu, da.

– *Imediat* după ce am plecat eu?

– Nu... i-am culcat pe gemeni şi apoi, când ne pregăteam şi noi de culcare, l-am întrebat pe Thad ce ascunde.

Între momentul când am plecat eu şi cel când U-a spus despre perioadele de inconştienţă şi sunetele de păsări, au existat perioade când nu l-ai avut sub ochi? Momente când s-ar fi putut duce la etaj şi să scrie cuvintele pe care vi le-am spus eu?

– Nu-mi amintesc sigur, spuse ea. *Cred* că am fost împreună tot timpul, dar nu pot spune categoric. Şi n-ar conta nici dacă ţi-aş spune că nu mi-a scăpat nici-o clipă din privire, nu?

– Ce vrei să spui, Liz?

– Vreau să spun că ai presupune atunci că şi eu mint, nu-i aşa?

Alan suspină adânc. Era singurul răspuns de care aveau nevoie cu adevărat amândoi.

– Thad nu minte despre asta.

Alan clătină din cap.

– Îţi apreciez sinceritatea - dar fiindcă nu poţi jura că nu te-a lăsat singură pentru câteva minute, nu trebuie să te acuz de minciună. Asta mă bucură. Recunoşti că oportunitatea e posibil să fi existat şi cred că vei recunoaşte şi că alternativa este cât se poate de deplasată.

Thad se sprijini de şemineu, cu ochii mişcându-i-se de la stânga la dreapta ca ochii unui om ce urmăreşte un meci de tenis. Şeriful Pangborn nu spunea nimic din ceea ce Thad nu prevăzuse şi scotea în evidenţă carenţele poveştii sale cu mult mai multă blândeţe decât ar fi putut-o face, însă Thad descoperi că era încă amarnic de dezamăgit... aproape deznădăjduit. Premoniţia că Alan va crede - că va *crede* cumva doar instinctiv - se dovedise la fel de deşartă ca şi promisiunea unui medicament care să vindece toate bolile.

– Da, recunosc lucrurile astea, spuse Liz egal.

– Cât despre ce pretinde Thad că s-a întâmplat în biroul lui... nu există martori nici pentru leşin, nici - pentru ce pretinde el că a scris. De fapt, nu ţi-a pomenit nimic de incident până după telefonul domnişoarei Cowley, nu-i aşa?

– Nu. N-a făcut-o.

– Aşa că...

Ridică din umeri.

– Am o întrebare pentru tine, Alan.

– Bine.

– De ce ar minţi Thad? Cărui scop ar folosi asta?

– Nu ştiu.

Alan se uită la ea cu o candoare totală.

– S-ar putea să nu se cunoască.

Aruncă scurt o privire spre Thad, apoi îşi întoarse ochii la ai lui Liz.

– S-ar putea să nici nu *ştie* că minte. Ce spun eu este destul de plat: ăsta nu-i genul de lucru pe care vreun ofiţer de poliţie să-l poată accepta fără o dovadă puternică. Şi aşa ceva nu există.

– Thad spune adevărul despre asta. Înţeleg tot ce ai spus, dar vreau din tot sufletul să crezi şi tu că spune adevărul. Vreau asta cu disperare. Vezi tu, eu am *trăit* cu George Stark. Şi ştiu cum s-a comportat Thad în prezenţa lui pe măsură ce-a trecut timpul. Îţi spun ceva ce n-a apărut în revista *People.* Thad a început să spună că vrea să renunţe la Stark cu două cărţi înainte de ultima...

– Trei, spuse Thad încet din locul său de lângă şemineu. Setea sa după o ţigară devenise o febră uscată. Am început să vorbesc despre asta după prima.

– Bine, trei. Articolul din revistă a lăsat impresia că ăsta a fost un lucru destul de recent, ceea ce pur şi simplu nu e adevărat. Asta-i ideea pe care încerc s-o exprim. Dacă n-ar fi apărut Frederick Clawson să-i forţeze mâna soţului meu, cred că Thad încă ar mai vorbi despre abandonarea lui Stark. Aşa cum le spune un alcoolic sau un dependent de droguri familiei şi prietenilor săi că se va lăsa mâine... sau poimâine... sau răspoimâine.

– Nu, spuse Thad. Nu chiar aşa. Ai nimerit biserica, dar stai în strana greşită.

Făcu o pauză, încruntându-se, făcând mai mult decât doar să gândească. Se *concentra.* Alan renunţă cu tragere de inimă la ideea că minţeau sau că-l luau peste picior din cine ştie ce motiv ciudat. Nu-şi consumau energia ca să-l convingă pe el, sau

măcar pe ei înşişi, ci doar ca să articuleze felul cum fusese... aşa cum încearcă bărbaţii să descrie un schimb de focuri cu mult după ce acesta s-a încheiat.

– Uite, spuse Thad în cele din urmă. Hai să lăsăm de-o parte pentru un minut subiectul leşinurilor şi al vrăbiilor şi-al viziunilor precognitive - dacă asta au fost ele. Dacă simţi nevoia, poţi vorbi cu doctorul meu, George Hume, despre simptomele fizice. Poate că analizele pe care le-am făcut ieri vor arăta ceva ciudat când vor veni, şi chiar dacă n-o vor face, doctorul care m-a operat când eram mic s-ar putea să fie încă în viaţă şi să poată vorbi cu tine despre acel caz. S-ar putea să ştie ceva care să arunce o brumă de lumină peste tărăşenia asta. Nu-mi amintesc chiar acum numele lui, dar sunt sigur că se află în dosarul meu medical. Însă, pentru moment, toate drăcoveniile astea parapsihologice ne abat din drum.

Lui Alan i se părea că era foarte ciudat ca Thad să spună aşa ceva... dacă *într-adevăr* falsificase singurul bilet precognitiv şi minţise în legătură cu celălalt. Cineva destul de nebun să facă un asemenea lucru - şi destul de nebun să uite că-l făcuse, chiar să creadă că biletele erau adevărate manifestări ale unor fenomene parapsihologice - n-ar fi vrut să vorbească despre nimic altceva decât despre asta. Nu-i aşa? începea să-l doară capul.

– Bine, spuse el egal, dacă ceea ce numeşti tu „drăcoveniile astea parapsihologice” ne abat din drum, care este drumul principal?

– Drumul principal este George Stark, spuse Thad şi gândi: *Drumul care duce la Sfârşitburg, unde se termină toate serviciile feroviare.* Închipuie-ţi că s-ar

muta la tine-n casă un străin. Cineva de care ai fost întotdeauna puţin înspăimântat, aşa cum Jim Hawkins a fost întotdeauna puţin înspăimântat de Bătrânul Câine de Mare la Amiralul Benbow - ai citit vreodată *Comoara din insulă,* Alan?

El înclină din cap.

– Ei bine, atunci ştii genul de sentiment pe care încerc să-l exprim. Eşti speriat de individul ăsta şi nu-ţi place absolut deloc de el, dar îi dai voie să rămână. Nu eşti proprietar de han, ca în *Comoara din insulă,* dar poate că-ţi spui că-i o rudă îndepărtată de-a soţiei tale sau aşa ceva. Mă înţelegi?

Alan clătină din cap.

– Şi, în sfârşit, într-o zi, după ce musafirul ăsta neplăcut a făcut ceva, cum ar fi să dea cu solniţa înfundată de perete, îi spui soţiei: „Totuşi, cât o să mai stea pe-aici idiotul ăsta de văr de-al doilea al tău?" Iar ea se uită la tine şi spune: „Vărul *meu* deal doilea? Am crezut că e vărul *tău* de-al doilea?"

Alan râse în barbă fără voia sa.

– Îl dai pe tip afară în şuturi? continuă Thad. Nu. Pentru început, a stat deja o bună bucată de vreme în casa ta şi, oricât de grotesc i s-ar putea părea cuiva care nu e în situaţia cu pricina, ţi se pare că are... drepturile chiriaşului nepoftit sau aşa ceva.

Liz aproba din cap. În ochii ei se vedea privirea surescitată şi recunoscătoare a unei femei căreia tocmai i s-a spus cuvântul ce i-a dansat pe vârful limbii toată ziua.

– Cel mai important lucru e cât de-al naibii de *speriat* eşti de el, spuse ea. Speriat de ce-ar putea să facă dacă i-ai spune, verde-n faţă, să-şi strângă boarfele şi s-o taie.

– Poftim, spuse Thad. Vrei să fii curajos şi să-i spui să plece, şi nu doar fiindcă te temi că ar putea fi periculos. Devine o problemă de respect faţă de tine însuţi. Dar... continui să tot amâni. Găseşti *motive* să amâni. Cum ar fi că plouă afară, iar el ar fi mai dispus să plece dacă i-ai arăta uşa într-o zi însorită. Sau după o noapte de somn odihnitor. Găseşti o mie de motive să amâni momentul. Descoperi că, dacă motivele ţi se par suficient de bune, îţi poţi păstra cel puţin *o fărâmă* de respect de sine, iar o fărâmă e mai bine decât absolut nimic. O fărâmă e întotdeauna mai bine decât absolut nimic, dacă a o avea pe toată înseamnă a o sfârşi rănit sau mort.

– Şi poate nu numai tu.

Liz interveni din nou, vorbind cu vocea calmă şi plăcută a unei femei care se adresează membrilor unui club de grădinărit - poate despre perioada de plantare a porumbului sau cum să-ţi dai seama când vor fi gata de recoltat roşiile.

– Era un om urât şi periculos când... locuia cu noi... şi este un om urât şi periculos şi acum. Dovezile sugerează că dacă s-a întâmplat ceva, atunci s-a înrăit şi mai mult. E nebun, desigur, dar, după judecata sa, ceea ce face este un lucru absolut justificat: urmăreşte oamenii care au conspirat la uciderea lui şi-i lichidează, unul câte unul.

– Ai terminat?

Se uită la Alan, uluită, de parcă vocea lui ar fi scos-o dintr-o adâncă reverie personală.

– Cum?

– Am întrebat dacă ai terminat. Voiai să-ţi spui păsul şi vreau să fiu sigur că ţi l-ai spus.

Calmul i se spulberă. Scoase un suspin adânc şi-şi trecu distrată mâinile prin păr.

– Nu crezi nimic, nu-i aşa? Nici măcar un singur cuvânt?

– Liz, spuse Alan, asta-i pur şi simplu... sărit de pe fix. Îmi pare rău că trebuie să folosesc o asemenea expresie, dar, având în vedere împrejurările, aş spune că-i cea mai blândă pe care o am la îndemână. Nu peste multă vreme vor sosi aici şi alţi poliţişti. FBI, îmi închipui - omul acesta poate fi considerat acum un criminal interstatal, iar asta-i va aduce şi pe ei în jos. Dacă le spui lor povestea asta, laolaltă cu leşinurile şi cu scrisul-fantomă, o să auzi o mulţime de alte expresii mai puţin blânde. Nu te-aş fi crezut nici dacă mi-ai fi spus că oamenii ăştia au fost omorâţi de o fantomă.

Thad se agită, dar Alan ridică o mână şi el ezită, cel puţin pentru moment.

– Dar, decât ce mi-aţi spus voi, aş fi fost mai dispus să cred o poveste cu fantome. Noi nu vorbim despre o fantomă, vorbim despre un om care n-a existat niciodată.

– Cum îţi explici descrierea pe care ţi-am dat-o? întrebă Thad brusc. Ce ţi-am dat a fost imaginea pe care mi-am format-o eu despre cum arăta - *arată* - George Stark. O parte din ea se află în foaia profilului de scriitor pe care o are Darwin Press în dosare. O parte erau lucruri pe care le am doar în cap. N-am stat niciodată să-l vizualizez intenţionat pe tip, să ştii - pur şi simplu mi-am format un soi de imagine mentală de-a lungul anilor, aşa cum îţi formezi o imagine mentală a disc-jockey-ului pe care-l asculţi în fiecare dimineaţă în drum spre serviciu. Dar dacă se-ntâmplă vreodată să-l întâlneşti pe disc-jockey, în majoritatea cazurilor se dovedeşte c-ai dat-o în bară

în stil mare. Se pare că eu am nimerit-o în mare parte. Cum îţi explici asta?

– Nu-mi explic, spuse Alan. Doar dacă, desigur, nu minţi cu privire la provenienţa descrierii.

– Ştii că nu mint.

– Nu fi sigur de asta, zise Alan.

Se ridică în picioare, se duse la şemineu şi răscoli agitat cu vătraiul buştenii de mesteacăn stivuiţi acolo.

– Nu fiecare minciună izvorăşte dintr-o decizie conştientă. Dacă un om s-a convins pe sine că spune adevărul, poate trece şi de testul cu detectorul de minciuni cu culori zburătoare. Ted Bundy a făcut-o.

– Haide, sări Thad. Nu te mai forţa atât de tare. Asta-i ca şi treaba cu amprentele digitale. Singura diferenţă e că de data asta nu-ţi pot livra o mulţime de argumente de fier. Apropo, *ce* zici de amprente? Când mai adaugi şi asta, nu te pune măcar pe gânduri că am putea spune adevărul?

Alan se întoarse cu spatele. Era brusc furios pe Thad... pe amândoi. Se simţea ca şi când ar fi fost necontenit împins într-un colţ şi n-aveau niciun afurisit de drept să-l facă să se simtă aşa. Era de parcă ar fi fost singura persoană la o întâlnire a Societăţii Pământul e Plat care credea că pământul e rotund.

– Nu pot explica nimic din toate astea... Încă, spuse el. Dar, între timp, poate vei vrea să-mi spui, Thad, exact de unde a venit individul ăsta - individul ăsta *real.* S-a întâmplat ca pur şi simplu să-i dai naştere într-o noapte? A ieşit dintr-un afurisit de ou de vrabie? Semănai cu el când scriai cărţile ce-au

apărut în cele din urmă cu numele lui? Cum s-a întâmplat mai exact?

– Nu ştiu cum a prins contur, spuse Thad obosit. Nu crezi că ţi-aş spune dacă aş putea? Din câte ştiu eu, sau din câte-mi amintesc, am fost *eu însumi* când am scris *Metoda lui Machine* şi *Oxford Blues* şi *Plăcintă din carne de rechin* şi *În goană spre Babilon.* N-am nici cea mai vagă idee când a devenit o... O persoană separată. Mie mi se părea real când scriam cu numele lui, dar numai în felul în care toate poveştile pe care le scriu mi se par reale când le scriu. Adică, eu le *iau* în serios, dar nu cred în ele... doar că cred... atunci...

Făcu o pauză şi scoase un râset scurt de uimire.

– De câte ori am vorbit despre scris... - spuse el. Sute de prelegeri, sute de cursuri, şi cred că nu am spus niciun cuvânt despre realităţile gemene care există pentru un scriitor de ficţiune - cea din lumea reală şi cea din lumea textelor. Cred că nici nu m-am gândit vreodată la asta. Iar acum îmi dau seama... ei bine... nici măcar nu cred că ştiu *cum* să mă gândesc la asta.

– Nu contează, spuse Liz. N-a *trebuit* să fie o persoană separată până ce n-a încercat Thad să-l omoare.

Alan se întoarse spre el.

– Ei bine, Liz, tu-l cunoşti pe Thad mai bine ca oricine altcineva. Se transforma din doctorul Beau-mont în domnul Stark atunci când lucra la poveştile alea cu criminali? Te pălmuia? Ameninţa oamenii cu briciul la petreceri?

– Sarcasmul n-o să facă subiectul ăsta mai uşor de discutat, spuse ea, uitându-se la el cu seriozitate.

El ridică mâinile a exasperare - chiar dacă nu ştia sigur dacă ei, el însuşi sau toţi trei erau sursa exasperării sale.

– Nu sunt sarcastic, încerc să folosesc puţin tratament-şoc verbal ca să-ţi arăt cât de nebunesc e tot ce spuneţi amândoi! *Vorbiţi despre un afurisit de pseudonim care a prins viaţă!* Dacă le spuneţi celor de la FBI şi numai *jumătate* din lucrurile astea, vor începe să caute legile statului Maine cu privire la inculparea involuntară.

– Răspunsul la întrebarea ta este nu, zise Liz. Nu mă bătea şi nu flutura un brici la petrecerile cu cocteil. Dar când scria ca George Stark - şi în special când scria despre Alexis Machine - Thad nu era acelaşi. Când - deschidea uşa e poate cel mai bun mod de-a exprima lucrurile - când făcea asta şi-l invita pe Stark înăuntru, devenea distant. Nu rece, nici măcar nepăsător, doar distant. Era mai puţin interesat să ieşim în oraş, să întâlnim alţi oameni. Lipsea deseori de la întâlnirile de la facultate, chiar şi de la întâlnirile cu studenţii... chiar dacă asta se întâmpla destul de rar. Mergea târziu la culcare noaptea şi uneori încă se mai foia la o oră după ce chiar venea în pat. După ce adormea, tremura şi murmura mult, de parcă ar fi avut vise urâte. L-am întrebat de câteva ori dacă asta era problema şi mi-a spus că-l durea capul şi că nu se odihnise bine, dar dacă avusese vise urâte, nu-şi amintea despre ce erau.

N-a avut loc nici-o schimbare majoră de personalitate... dar n-a mai fost acelaşi. Soţul meu s-a lăsat de băutură cu o bună bucată de timp în urmă, Alan. Nu merge la Alcoolicii Anonimi sau altundeva, dar s-a lăsat. Cu o singură excepţie. Când termina câte

un roman de-al lui Stark, se îmbăta. Apoi se comporta de parcă dădea cu piciorul la *tot,* spunându-şi în sinea lui: „Nemernicul ăsta s-a dus din nou. Cel puţin pentru o vreme, s-a dus din nou. George s-a întors la ferma lui din Mississippi. Ura!”

– A pus degetul pe rană, spuse Thad. Ura - exact aşa mă simţeam. Dă-mi voie să rezum cu ce rămânem dacă lăsăm afară din imagine leşinurile şi scrisul automat. Omul pe care-l căutaţi omoară oamenii pe care-i cunosc, oameni care au fost, cu excepţia lui Homer Gamache, răspunzători pentru „executarea” lui George Stark... În complicitate cu mine, desigur. Are grupa mea sangvină, care nu este dintre cele cu adevărat rare, dar tot este una pe care numai şase oameni din o sută o au. Corespunde descrierii pe care ţi-am dat-o, care a fost o sintetizare a imaginii pe care mi-am format-o eu a felului cum ar arăta George Stark dacă ar exista. Fumează ţigările pe care le fumam eu. Ultimul şi cel mai interesant lucru: pare să aibă amprente digitale identice cu ale mele. Poate că şase din o sută de oameni au grupa A de sânge cu factor Rh negativ, dar din câte ştim noi, nimeni altcineva din toată lumea asta verde nu are amprentele mele digitale. În pofida tuturor lucrurilor astea, tu refuzi să iei măcar în considerare afirmaţia mea că Stark este cumva în viaţă. Acum, şerife Alan Pangborn, spune-mi tu: cine este cel care operează din ceaţă, ca să spun aşa? Alan simţi temelia pe care o crezuse odată sigură şi solidă clătinându-se puţin. Chiar *nu* era posibil, nu-i aşa? Dar... dacă nu făcea altceva în ziua aceea, va trebui să discute cu doctorul lui Thad şi să înceapă să-i studieze istoria medicală. Îi trecu prin gând că ar fi fost cu adevărat

minunat să descopere că *nu* existase nici-o tumoare pe creier, că Thad fie minţise despre ea... fie şi-o închipuise. Dacă putea dovedi că omul era psihopat, totul avea să fie atât de confortabil! Poate...

– Poate *căcat.* Nu *exista* niciun George Stark, nu *existase* niciodată un George Stark. Poate că nu era el un puşti genial de la FBI, dar asta nu însemna că era atât de credul încât să se lase păcălit de *asta.* Poate că aveau să-i pună cătuşele nemerniculuiăla nebun în New York City, când se ducea după Cow-ley, probabil că aşa avea să fie, de fapt, dar dacă nu, psihopatul se putea hotărî să-şi petreacă vacanţa de vară în Maine. Dacă într-adevăr se întorcea, Alan voia să-şi încerce norocul să-l prindă. Nu credea că dacă înghiţea tot rahatul ăla gen *Zona crepusculară* avea să-l ajute cu ceva în caz că i se ivea ocazia. Şi nu mai voia să-şi piardă timpul discutând despre asta acum.

– Timpul descoperă totul, presupun, spuse el vag. pentru moment, v-aş sfătui să rămâneţi la ideea la care am ajuns împreună seara trecută - ăsta-i un tip care *crede* că este George Stark, şi e destul de nebun să fi început în locul ăsta logic - logic pentru un nebun, în orice caz - locul unde Stark a fost oficial îngropat.

– Dacă nu oferi ideii un pic de loc în mintea ta, o să te găseşti scufundat în rahat până la subsiori, spuse Thad. Individul ăsta... Alan, nu poţi raţiona cu el, nu poţi cădea la înţelegere cu el. I-ai putea cere îndurare - dacă ţi-ar oferi timpul necesar -, dar nu te-ar ajuta la nimic. Dacă te apropii vreodată de el cu garda lăsată, va face plăcintă de carne de rechin din *tine.*

– O să vorbesc cu doctorul tău, spuse Alan, şi cu doctorul care te-a operat în copilărie. Nu ştiu la ce-o să ajute sau ce lumină ar putea arunca asupra afacerii ăsteia, dar o s-o fac. Altminteri, cred că va trebui să-mi asum pur şi simplu riscul.

Thad zâmbi fără absolut niciun pic de umor.

– În ce mă priveşte, ceva nu-mi convine la asta. Soţia mea, copiii mei şi eu însumi va trebui să ne asumăm riscul împreună cu tine.

3

Cincisprezece minute mai târziu, o furgonetă albastru cu alb în perfectă stare opri în parcarea lui Thad în spatele maşinii lui Alan. Semăna cu furgoneta firmei de telefonie şi chiar asta se dovedi a fi, chiar dacă pe laturi stăteau scrise cuvintele *poliţia statală mâine* cu litere mici, discrete.

Doi tehnicieni veniră la uşă, se prezentară, se scuzară că întârziaseră atât de mult (scuză care nu-şi avea rostul pentru Thad şi Liz, dat fiind că ei nici nu ştiau că indivizii aceia trebuiau să vină) şi-l întrebară pe Thad dacă avea ceva împotrivă sa semneze formularul pe care unul dintre ei îl avea în mapă. El aruncă o privire rapidă peste el şi văzu că-i împuternicea să instaleze echipament de înregistrare şi urmărire pe linia sa telefonică. Nu le oferea mână liberă să folosească stenogramele obţinute în nici-o procedură juridică.

Thad îşi mâzgăli semnătura în locul cuvenit. Atât Alan Pangborn, cât şi unul dintre tehnicieni (Thad observă cu uimire că acesta avea agăţat într-o parte a curelei un aparat de control telefonic şi în cealaltă un pistol de calibru 45) îi fură martori.

– Chestiile astea de urmărire chiar sunt eficiente? întrebă Thad câteva minute mai târziu, după ce Alan plecase la Cazarma Poliţiei Statale din Orono. I se părea important să spună ceva; după ce le dăduse înapoi documentul, tehnicienii se cufundaseră în tăcere.

– Mda, răspunse unul dintre ei.

Ridicase din furcă receptorul telefonului din sufragerie şi îi desfăcea cu abilitate carcasa de plastic.

Putem urmări un apel până la locul de unde este emis oriunde în lume. Nu seamănă cu vechile dispozitive de urmărire telefonică pe care le vezi în filme, unde trebuie să-l ţii pe apelant pe fir până ce se efectuează urmărirea. Atâta vreme cât nimeni nu închide telefonul la capătul ăsta al firului - clătină receptorul, care semăna acum puţin cu un android distrus de razele puştilor cu laser într-un film ştiinţifico-fantastic - putem găsi punctul de emisie. Care cel mai adesea se dovedeşte a fi un telefon public dintr-un centru comercial.

– Că bine zici, spuse partenerul său.

Acesta lucra ceva la mufa telefonului, pe care o scosese din priza din josul peretelui.

– Aveţi un telefon şi la etaj?

– Avem două, spuse Thad.

Începea să se simtă ca şi când l-ar fi împins cineva cu neobrăzare în vizuina iepurelui lui Alice.

– Unul în biroul meu şi unul în dormitor.

– Sunt pe-o linie separată?

– Nu - n-avem decât una. Unde o să puneţi aparatul de înregistrare?

– Probabil jos în beci, spuse absent primul.

Înfigea fire din telefon într-o cutie transparentă care era doldora de conectori pe arc, iar în vocea sa

se simţea un ton ascuns de „te-deranjează-să-ne-laşi-să-ne-vedem-de-treabă?”.

Thad îşi puse braţul pe după mijlocul lui Liz şi o duse de acolo, întrebându-se dacă era cineva, *oricine,* care să poată sau să vrea să înţeleagă că nici toate aparatele de înregistrare şi cutiile transparente cu comutatoare de ultimă generaţie din lume nu-l vor opri pe George Stark. Stark era în libertate pe undeva, poate că se odihnea, poate că pornise deja la drum.

Şi dacă nu voia nimeni să-l creadă, ce naiba avea să facă în privinţa asta? Cum naiba putea să-şi protejeze familia? *Exista* vreo cale? Se gândi intens şi când nu rezolvă nimic cu gândurile, se mulţumi să se asculte doar pe sine. Uneori - nu întotdeauna, dar uneori - răspunsul venea în felul ăsta când altfel nu voia să vină.

Nu şi de data aceasta, însă. Şi fu amuzat să descopere că, brusc, era disperat de excitat. Se gândi s-o ademenească pe Liz la etaj - şi-apoi îşi aminti că tehnicienii poliţiei statale aveau să urce în scurtă vreme, vrând să le facă alte lucruri necunoscute telefoanelor lui demodate cuplate la o singură linie.

– Nici măcar să mi-o trag nu pot, îşi spuse el. Aşadar, *ce* să facem?

Dar răspunsul era cât se poate de simplu. Să aştepte, asta puteau face.

Şi nici nu trebuiră să aştepte mult după următoarea veste oribilă: Stark pusese totuşi mâna pe Rick Cowley - instalase cumva exploziv în uşa apartamentului său după ce le întinsese o cursă tehnicienilor care le făceau telefoanelor sale acelaşi lucru pe care-l făceau oamenii din sufragerie telefoanelor

soţilor Beaumont. Când Rick răsucise cheia, uşa pur şi simplu sărise în aer.

Alan fu cel care le aduse vestea. Făcuse mai puţin de cinci kilometri din drumul spre Orono, când află prin staţie despre explozie. Se întorsese imediat.

– Ne-ai spus că Rick e în siguranţă, zise Liz.

Vocea şi ochii ei erau aspri. Până şi părul ei părea să-şi fi pierdut luciul.

– Aproape că ne-ai garantat lucrul ăsta.

– Am greşit. Îmi pare rău.

Alan se simţea la fel de profund şocat cum părea şi Liz Beaumont după felul cum arăta şi vorbea, dar încerca din greu să nu lase lucrul ăsta să se vadă, îi aruncă o privire lui Thad, care se uita spre el cu un soi de nemişcare mută cu ochi scăpărători. În jurul buzelor sale pândea un zâmbet slab şi lipsit de umor.

Ştie exact ce gândesc. Probabil că asta nu era adevărat, dar lui Alan *i se apărea* adevărat. *Ei bine... poate că nu totul, dar cu siguranţă o parte. O parte destul de mare, poate. S-ar putea să fie din cauză că nu mă descurc defel să-mi ascund sentimentele, dar nu cred că asta-i problema. Cred că el este de vină. Cred că el vede prea multe.*

– Ai făcut o presupunere care s-a dovedit greşită, atâta tot, spuse Thad. Se-ntâmplă şi celor mai buni dintre noi. Poate c-ar trebui să te duci înapoi şi să te mai gândeşti puţin la George Stark. *Tu* ce crezi, Alan?

– Că s-ar putea să ai dreptate, făcu Alan şi-şi spuse că zisese asta numai ca să-i calmeze pe amândoi. Dar faţa lui George Stark, până atunci încă nevăzută de el decât prin intermediul descrierii oferite de Thad Beaumont, începuse să i se uite pe furiş peste

umăr. Încă n-o putea vedea, dar o simţea acolo cum se uită.

– Vreau să discut cu doctorul Hurd...

– Hume, spuse Thad. George Hume.

– Mersi. Vreau să discut cu el, aşa c-o să fiu prin zonă. Dacă *într-adevăr* apar cei de la FBI, vreţi să trec pe aici puţin mai târziu?

– Nu ştiu ce crede Thad, dar *mie* mi-ar plăcea asta foarte mult, spuse Liz.

Thad încuviinţă din cap.

Alan spuse:

– Îmi pare rău de toată povestea asta, dar lucrul pentru care-mi pare cel mai rău este că v-am promis că e în regulă aşa când de fapt s-a dovedit că nu era.

– Într-o astfel de situaţie, cred că-i uşor să subestimezi, spuse Thad. Ţi-am spus adevărul - cel puţin, adevărul aşa cum îl înţeleg eu - dintr-un motiv simplu. Dacă *este* vorba de Stark, cred că mulţi oameni îl vor subestima înainte ca povestea asta să se sfârşească.

Alan se uită de la Thad la Liz şi înapoi la Thad. După o pauză lungă, în care nu se auzi niciun sunet cu excepţia poliţiştilor veniţi să-l păzească pe Thad, care discutau între ei în faţa uşii (mai era unul în spatele casei), Alan spuse:

– Partea aiurea-i că voi chiar credeţi în asta, nu-i aşa?

Thad clătină din cap.

Eu cred, în orice caz.

– Eu nu, spuse Liz, şi se uitară amândoi la ea, uimiţi. Eu nu cred. Eu *ştiu.*

Alan suspină şi-şi mişcă mâinile adânc în buzunare.

– E un lucru pe care mi-ar plăcea *mie* să-l ştiu, spuse el. Dacă asta e ceea ce spuneţi voi că e... eu n-o cred, *mi pot* s-o cred, presupun c-aţi putea spune... dar dacă *este,* ce dracu' vrea individul ăsta? Doar răzbunare?

– Nici pe departe, spuse Thad. Vrea acelaşi lucru pe care l-ai vrea tu sau eu dacă ne-am afla în postura lui. Vrea să nu mai fie mort. Doar asta vrea. Să nu mai fie mort. Eu sunt singurul care ar putea face lucrul ăsta pentru el. Iar dacă nu pot sau dacă nu voi vrea s-o fac... ei bine... el se poate asigura măcar că nu va suferi de singurătate.

Şaisprezece - George Stark la telefon

1

Alan plecase să discute cu doctorul Hume şi agenţii FBI tocmai îşi încheiau interogatoriul - dacă acesta era cuvântul potrivit pentru ceva ce părea atât de ciudat de epuizat şi de neorganizat -, când sună George Stark. Apelul veni la mai puţin de cinci minute după ce tehnicienii de la poliţia statală (care-şi spuneau „electricieni”) în sfârşit se arătară mulţumiţi de accesoriile pe care le ataşaseră telefoanelor din casa Beaumont.

Fuseseră dezgustaţi, dar aparent nu foarte surprinşi să descopere că, dincolo de exteriorul de ultimă generaţie al telefoanelor Merlin ale soţilor Beaumont, aveau de-a face cu rudimentarul sistem cu disc încă funcţional în Ludlow.

– Măiculiţă, abia-ţi vine să crezi asta, spuse electricianul al cărui nume era Wes (pe un ton care sugera că într-adevăr nu s-ar fi aşteptat la nimic altceva de la locul acela din Şoşonul de Est).

Celălalt electrician, Dave, se duse afară la furgonetă să găsească adaptorul potrivit şi celelalte lucruri de care mai aveau nevoie ca să aducă telefoanele soţilor Beaumont în rând cu forţele de poliţie aşa cum erau ele în ultimii ani ai secolului douăzeci. Wes îşi dădu ochii peste cap şi apoi se uită la Ţhad, de parcă Thad ar fi trebuit să-l informeze pe dată că încă mai trăia în epoca de pionierat a telefoniei.

Niciunul dintre electricieni nu aruncă nici măcar o privire spre oamenii de la FBI care veniseră cu avionul în Bangor din Boston, unde aveau o filială, şi apoi străbătuseră cu maşina sălbăticiile periculoase, pline de lupi şi de urşi, dintre Bangor şi Ludlow. Oamenii de la FBI parcă existau într-un spectru de lumină diferit, pe care electricienii de la poliţia statală nu-l puteau vedea mai mult decât vedeau razele infraroşii şi cele roentgen.

– Toate telefoanele din oraş sunt ca astea, spuse Thad umil.

Începea să simtă începutul unui caz urât de indigestie acidă. În împrejurări normale, asta l-ar fi făcut morocănos şi greu de suportat. Astăzi, însă, nu se simţea decât obosit, vulnerabil şi îngrozitor de trist.

Gândurile i se tot întorceau la tatăl lui Rick, care locuia în Tucson, şi la părinţii lui Miriam, care locuiau în San Luis Obispo. La ce s-o fi gândind bătrânul domn Cowley în clipa aceea? La ce se gândeau soţii Pennington? Cum s-or fi descurcând mai exact oamenii aceştia, deseori pomeniţi în conversaţii, dar niciodată întâlniţi faţă în faţă? Cum face faţă cineva nu doar morţii unui copil, ci neaşteptatei morţi a unui copil *adulţi* Cum face faţă cineva cu simplul, iraţionalul fapt al crimei?

Thad îşi dădu seama că se gândea la supravieţuitori şi nu la victime dintr-un singur motiv sumbru: se simţea răspunzător pentru *tot.* De ce nu? Dacă nu el era vinovat de George Stark, cine era? Bobcat Goldthwaite? Alexander Haig? Faptul că depăşitul sistem telefonic cu disc încă folosit acolo în Lud-Low îi făcea telefoanele neaşteptat de greu de urmărit

nu era decât un motiv în plus pentru care se simţea vinovat.

– Cred că asta e tot, domnule Beaumont, spuse unul dintre agenţii FBI.

Acesta îşi revizuise însemnările, aparent la fel de nepăsător faţă de Wes şi Dave cum erau şi cei doi electricieni faţă de el. Acum, agentul, al cărui nume era Malone, îşi închise carneţelul. Era legat în piele, cu iniţialele sale discret imprimate cu argintiu în colţul din stânga jos al copertei. Bărbatul era îmbrăcat într-un costum gri conservator, iar părul său era pieptănat cu o cărare trasă parcă la liniar pe stânga.

– Mai ai ceva, Bill?

Bill, alias agentul Prebble, închise şi el carneţelul - tot legat în piele, dar *fără* iniţiale - şi clătină din cap.

– Mnu. Cred că asta e tot.

Agentul Prebble era îmbrăcat într-un costum maro conservator. Şi părul său era pieptănat cu cărare trasă la liniar pe stânga.

– S-ar putea să mai avem câteva întrebări mai târziu în cursul investigaţiei, dar pentru moment avem tot ce ne trebuie. Am vrea să vă mulţumim amândurora pentru cooperare.

Le oferi un zâmbet mare, descoperind nişte dinţi ce erau fie şlefuiţi de un dentist, fie atât de perfecţi încât erau înfiorători, iar Thad îşi spuse: *Dacă am avea cinci ani, credea ne-ar dat fiecăruia câte un certificat ASTĂZI A FOST O ZI FERICITA! pe care să-l ducem acasă şi să-l arătăm mamei.*

– Pentru puţin, spuse Liz pe o voce joasă, îndepărtată.

Îşi masa încet tâmpla stângă cu vârfurile degetelor, de parcă ar fi îndurat începutul unei migrene cu adevărat rele.

Probabil, îşi spuse Thad, *că aşa şi este.*

Aruncă o privire la ceasul de pe şemineu şi văzu că era doar cu puţin trecut de două treizeci. Nu cumva asta era cea mai lungă după-amiază din viaţa sa? Nu-i plăcea să se pripească în privinţa unor astfel de lucruri, dar bănuia că era.

Liz se ridică în picioare.

– Cred că mă duc să mă întind pentru o vreme, dacă n-ai nimic împotrivă. Nu mă simt prea bine.

– Asta-i o idee...

Bună ar fi vrut desigur să încheie el, dar înainte s-o poată face, telefonul sună.

Se uitară cu toţii la el, iar Thad simţi cum pulsul începe să-i bubuie în gât. O nouă bulă de acid, încinsă şi arzătoare, i se ridică încet în piept şi păru să i se spargă în spatele gâtului.

– Bine lucrat, spuse Wes, mulţumit. Nu va trebui să trimitem pe cineva afară ca să facă un apel de încercare.

Thad se simţi pe dată de parcă ar fi fost înconjurat de-o manta de aer rece. Aceasta se mişcă odată cu el când merse spre telefonul care acum împărţea măsuţa cu un dispozitiv care semăna cu o cărămidă transparentă cu beculeţe pe margine. Unul dintre acestea pulsa în ritm cu târâitul telefonului.

Unde sunt păsările? Ar trebui să aud păsările.

Dar nu era nici urmă de ele; singurul sunet era susurul insistent al telefonului Merlin.

Wes stătea îngenuncheat lângă şemineu şi-şi aşeza uneltele înapoi într-o cutie neagră care, cu închizătoarele ei mari de crom, semăna cu gamela

unui muncitor. Dave stătea sprijinit în cadrul uşii dintre sufrageriei şi camera de zi. O întrebase pe Liz dacă putea lua o banană din bolul de pe masă şi acum o decojea gânditor, oprindu-se din când în când să-şi examineze lucrarea cu ochiul critic al unui artist aflat în focul creaţiei.

– Adu aparatul de testare a circuitelor, ce zici? îi spuse lui Wes. Dac-o să avem nevoie să curăţăm linia, o putem face cât suntem aici. Ne-ar putea scuti de-un drum înapoi.

– Bună idee, spuse Wes şi scoase ceva cu mâner de pistol din gamela supradimensionată.

Amândoi bărbaţii păreau a se afla întrucâtva în expectativă şi nimic altceva. Agenţii Malone şi Prebble se ridicau în picioare, îşi puneau carneţelele la loc în buzunare, îşi îndreptau cutele severe de pe pantaloni şi în general îi confirmau lui Thad impresia de la început: oamenii aceia semănau mai mult cu nişte specialişti în domeniul taxelor de la H&R Block decât cu agenţi federali purtători de arme. Malone şi Prebble nu păreau absolut deloc să-şi dea seama că suna telefonul.

Dar Liz îşi dădu seama. Încetase să-şi mai maseze tâmpla şi se uita la Thad cu ochii largi şi hăituiţi ai unui animal încolţit. Prebble îi mulţumea pentru cafeaua şi gogoşii cu care-i servise şi părea sa nu-şi dea seama nici că Liz nu-i oferea vreun răspuns.

Care-i problema cu voi, oameni buni? îi veni brusc lui Thad se strige. *De ce dracu' aţi mai instalat tot echipamentul ăsta?*

Nedrept, desigur. Ca omul pe urmele căruia se aflau să fie prima persoană care să sune la reşedinţa Beaumont după ce fusese instalat echipamentul de înregistrare şi urmărire, la abia cinci minute după

ce fusese încheiată instalarea, de fapt, era ceva pur şi simplu prea greu de crezut... sau aşa ar fi spus ei dacă s-ar fi deranjat cineva să-i întrebe. Lucrurile nu se petrec aşa în minunata lume a forţelor de poliţie aşa cum sunt ele în ultimii ani ai secolului douăzeci, ar fi spus ei. Cel care sună, Thad, e-un alt scriitor care vrea să-ţi spună ultima sa idee de povestire, sau poate cineva care vrea să afle dacă nu-i poate da soţia ta o cană de zahăr. Dar tipul care crede că este alter-ego-ul tău? Nici pomeneală, Jose. Prea repede, prea mare norocul pe noi.

Numai că *era* Stark. Thad îl putea *mirosi.* Şi, uitându-se la soţia sa, ştiu că şi Liz putea.

Acum, Wes se uita la el, fără îndoială întrebându-se de ce nu răspundea Thad la telefonul său proaspăt modificat.

Nu-ţi face griji, îşi spuse Thad. *Nu-ţi face griji, o să aştepte. Vedeţi voi, el ştie că suntem acasă.*

– Ei bine, noi o să vă lăsăm în pace, domnule Beau... - începu Prebble, iar Liz spuse pe o voce calmă, dar teribil de îndurerară: Cred că ar fi mai bine să aşteptaţi, vă rog.

Thad ridică receptorul şi strigă:

– Ce vrei, fiu de curvă ce eşti? Ce mama dracului *VREI?*

Wes tresări. Dave îngheţă chiar când se pregătea să ia prima muşcătură din banană. Capetele agenţilor federali începură să se întoarcă de la stânga la dreapta. Thad descoperi că-şi dorea cu o intensitate tristă ca Alan Pangborn să fi fost acolo şi nu în Orono, unde discuta cu doctorul Hume. Nici Alan nu credea în Stark, cel puţin nu încă, dar cel puţin el era *uman.* Thad bănuia că şi aceştia puteau fi, dar avea serioase îndoieli că ei ştiau că el şi Liz erau.

– El este, el este! îi spunea Liz lui Prebble.

– O, Iisuse, spuse Prebble.

El şi cu celălalt răsfăţat al legii schimbară o privire extrem de uimită: *Ce dracu' facem acum?*

Thad auzi şi văzu lucrurile acestea, dar era separat de ele. Separat chiar şi de Liz. Nu mai erau decât Stark şi cu el acum. Împreună din nou pentru prima dată, după cum obişnuiau să spună bătrânii prezentatori de vodevil.

– Calmează-te, Thad, spuse George Stark. Părea amuzat. - Nu-i nevoie să strângi aşa de tare din cur.

Era vocea la care se aşteptase. Exact. Fiecare nuanţă, până şi vaga trunchiere a cuvintelor specific sudiştilor care transformau „trebuie să” în ceva ce nu era „tre's”, dar se voia a fi.

Cei doi electricieni îşi uniră capetele preţ de o clipă, după care Dave o zbughi spre furgonetă, unde se afla telefonul auxiliar. Încă mai avea banana descojită în mână. Wes alergă într-un suflet spre scările pivniţei ca să verifice aparatul de înregistrare cu activare vocală.

Neînfricaţii răsfăţaţi ai Ef Bi Ai-ului stăteau în mijlocul sufrageriei şi se holbau. Arătau ca şi când ar fi vrut să se ia în braţe unul pe celălalt, ca nişte copii rătăciţi în pădure.

– Ce vrei? repetă Thad pe o voce mai joasă.

– Păi, numai să-ţi spun că s-a sfârşit, zise Stark. L-am rezolvat pe ultimul astăzi la ora prânzului - fetişcana aia care lucra la Darwin Press pentru şeful departamentului contabil.

Aproape, dar nu tocmai, *depa'amentu co'tabil.*

Ea a fost cea care i-a servit prima cafea băiatului ăla, Clawson, spuse Stark. Sticleţii or s-o găsească; are-un apartament pe Second Avenue chiar în cen-

tru. O parte din ea-i pe podea; restul l-am pus pe masa din bucătărie.

Râse.

– A fost o săptămână plină, Thad. Am ţopăit la fel de mult ca şi-un şchiop la un concurs de tras şuturi în fund. Te-am sunat doar ca să te liniştesc.

– Nu mă simt foarte liniştit, zise Thad.

– Ei bine, ai puţină răbdare, mârţoagă bătrână. Cred c-o să plec mai la sud să pescuiesc puţin. Viaţa asta de la oraş mă oboseşte.

Râse, un sunet atât de monstruos de voios, încât îi făcu lui Thad pielea de găină.

Minţea.

Thad ştia asta la fel de sigur cum ştia că Stark aşteptase cu telefonul până ce fusese instalat echipamentul de înregistrare şi urmărire. *Putea* el oare şti un asemenea lucru? Răspunsul era da. Poate că Stark suna de undeva din New York City, dar ei doi erau uniţi prin aceleaşi fire invizibile, dar de netăgăduit, care-i uneau pe gemeni. Ei *erau* gemeni, jumătăţi ale aceluiaşi întreg, iar Thad era îngrozit să descopere că pluteşte afară din propriu-i corp, că pluteşte de-a lungul firului telefonic nu până la New York, nu, ci până la jumătatea drumului; că-l întâlneşte pe monstru la jumătatea acelui cordon ombilical, în vestul statului Massachusetts, poate că se întâlnesc şi devin iarăşi unul, aşa cum se întâlniseră cumva şi deveniseră unul de fiecare dată când el aşezase husa peste maşina de scris şi luase unul dintre afurisitele alea de creioane Berol Black Beauty.

– Imbecil mincinos! strigă el.

Agenţii FBI tresăriră ca şi când ar fi fost speriaţi intenţionat.

– Hei, Thad, asta nu-i foarte frumos din partea ta! spuse Stark. Părea rănit. - Ai crezut că o să-ţi fac *ţie* vreun rău? La naiba, nu! îmi luam *revanşa* pentru tine, băiete! Am ştiut că eu trebuia s-o fac. Ştiu că tu eşti un fricos, dar asta nu mă deranjează la tine; e nevoie de oameni de tot felul pentru ca lumea asta aglomerată să se-nvârtă. De ce *drac* să-mi pierd vremea să te răzbun dacă aveam de gând să fac în aşa fel încât tu să nu te poţi bucura de asta?

Degetele lui Thad se duseseră la cicatricea mică de pe frunte şi masau acolo, masau destul de tare încât să înroşească pielea. Descoperi că încerca - încerca disperat - să se ţină în frâu. Să ţină în frâu propria sa *realitate* fundamentală.

Minte, iar eu ştiu de ce, iar el ştie *că eu ştiu, iar el ştie că nu contează, fiindcă nimeni nu mă va crede. El ştie cât de bizar li se pare lor totul, iar el ştie că ei ascultă, el ştie ce gândesc ei... dar el ştie şi* cum *gândesc ei, iar asta-l face pe el să fie-n siguranţă. Ei cred că el e-un psihopat care se* crede *ca este George Stark, fiindcă asta* trebuie *să gândească ei. Să gândească în orice fel contravine tuturor lucrurilor pe care le-au învăţat ei, tuturor lucrurilor care-i* reprezintă *pe ei. Nici toate amprentele digitale din lume nu vor schimba asta. El ştie că dacă insinuează că nu este George Stark, dacă insinuează că în sfârşit şi-a dat seama de asta, ei se vor relaxa. Nu vor retrage protecţia poliţiei imediat... dar el poate accelera lucrurile.*

– Ştii a cui a fost ideea să te îngropăm. A fost a mea.

– Nu, nu! spuse Stark neafectat şi fu aproape (dar nu tocmai) *Mnu, mnu!* Ai fost indus în eroare, asta-i tot. Când şi-a făcut apariţia jegul ăla de Clawson,

te-a dat peste cap - aşa s-a întâmplat. Apoi, când l-ai sunat pe maimuţoiul ăla antrenat care-şi spune agent literar, el ţi-a dat un sfat cu adevărat prost. Thad, a fost ca şi când s-ar fi căcat cineva sănătos pe masa ta din sufragerie şi tu ai fi chemat pe cineva de încredere ca să-l întrebi ce să faci în privinţa asta, iar acel cineva ar fi spus: „Nu-i nici-o problemă; toarnă peste el doar nişte sos de friptură. Căcatul cu sos de friptură pe el are un gust numai bun într-o noapte răcoroasă." N-ai fi făcut niciodată singur ceea ce-ai făcut. Ştiu *asta,* bătrâne.

Asta-i o minciună afurisită şi-o ştii!

Şi brusc îşi dădu seama cât de perfect era totul şi cât de bine îi înţelegea Stark pe oamenii cu care avea de-a face. *Curând o s-o spună pe şleau. O să spună că nu este George Stark. Şi ei îl vor crede când o va face. Vor asculta caseta care se învârte în pivniţă chiar în clipa asta şi vor crede ce se spune pe ea, Alan şi toţi ceilalţi. Fiindcă asta nu-i doar ceea ce ei* vor *să creadă, este ceea ce ei* deja *cred.*

– Nu ştii nimic de felul ăsta, spuse Stark cu calm, aproape amiabil. N-am să te mai deranjez, Thad, dar dă-mi voie să-ţi ofer măcar un sfat înainte să închid. S-ar putea să te-ajute cu ceva. Să-ncepi să crezi că sunt George Stark. Asta-i greşeala pe care am făcut-o *eu.* A trebuit să m-apuc să omor o mulţime de oameni numai ca să-mi dau seama de asta.

Thad ascultă acestea ca lovit de trăsnet. Erau lucrurile pe care trebuia să le spună, dar nu reuşea să treacă de sentimentul acela ciudat de deconectare faţă de corpul său şi de uimire stârnită de *tupeul* pur şi perfect al omului.

Se gândi la nefolositoarea discuţie purtată cu Alan Pangborn şi se întrebă din nou cine fusese el când îl

inventase pe Stark, care începuse prin a fi doar o altă poveste pentru el. Unde, mai exact, se afla graniţa credinţei? îl crease pe monstrul acela slăbind în vreun fel linia acelei graniţe, sau exista oare un alt factor, un factor X pe care nu-l putea vedea, ci doar auzi în strigătele păsărilor acelea fantomă?

– Nu ştiu, spunea Stark cu un râset degajat, poate că într-adevăr *sunt* nebun, cum au spus că sunt când mă aflam în locul ăla.

O, Doamne, asta-i bună, fă-i să verifice azilurile de bolnavi mintali din Sud în căutarea unui bărbat înalt şi lat în umeri, cu păr blond. Asta nu le va distrage atenţia tuturor, dar va avea grijă de lucruri pentru început, nu-i aşa?

Thad strânse receptorul puternic, capul pulsându-i acum de-o furie bolnăvicioasă.

– Dar nu-mi pare rău niciun pic că am făcut-o, deoarece *chiar* mi-au plăcut cărţile alea, Thad. Când am fost... acolo... În casa aia de nebuni... cred că au fost singurele lucruri care m-au împiedicat să-mi pierd minţile. Şi ştii ceva? Acum mă simt mult mai bine. Acum ştiu cu precizie cine sunt, iar asta-i mare lucru. Cred că ai putea spune că ceea ce-am făcut eu a fost o terapie, dar nu cred că terapia asta mai are vreun viitor, nu crezi?

– *Termină cu minciunile, blestemăţie!* strigă Thad.

– Am putea discuta despre asta, zise Stark. Am putea discuta despre asta pân' la lună şi-napoi, dar ar dura o vreme. Presupun că ţi-au spus să mă ţii pe fir, nu-i aşa?

– *Nu. N-au nevoie să rămâi pe fir. Şi ştii asta foarte bine.*

– Transmite-i salutările mele adorabilei tale soţii, zise Stark cu o fărâmă din ceea ce aproape că părea a fi reverenţă. Ai grijă de copiii tăi. Şi las-o şi tu mai moale, Thad. N-am să te mai deranjez. Este...

– Ce zici de păsări? întrebă Thad brusc. Auzi păsările, George?

Pe fir urmă o bruscă tăcere. Lui Thad i se păru că simte un pic de surprindere în ea... de parcă, pentru prima oară în discuţia lor, ceva nu mersese conform scenariului atent pregătit al lui George Stark. Nu ştia exact de ce, dar era ca şi când terminaţiile sale nervoase ar fi avut un mijloc neştiut de înţelegere, pe care restul fiinţei sale nu-l avea. Simţi o clipă de triumf sălbatic - genul de triumf Pe care l-ar încerca un boxer amator, strecurând un Pumn pe după garda lui Mike Tyson şi făcându-l pe campion să se clatine pe călcâie pentru o clipă.

– George - auzi păsările?

Singurul sunet din cameră era tic-tacul ceasului de pe şemineu. Liz şi agenţii FBI se uitau ţintă la el.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, bătrâne, zise Stark încet. Ai putea fi...

– Nu, spuse Thad şi râse dezlănţuit.

Degetele sale continuară să maseze cicatricea mică şi albă, având vaga formă a unui semn de întrebare, de pe frunte.

– Nu, *nu* ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa? Ei bine, ascultă la *mine* pentru un minut, George. *Eu* aud păsările. Încă nu ştiu ce înseamnă... dar voi afla. Şi când o voi face...

Dar acolo se opriră cuvintele. Când o va face, ce se va întâmpla? Nu ştia.

Vocea de la celălalt capăt al firului spuse încet, cu mare prudenţă şi apăsare:

– Indiferent despre ce vorbeşti, Thad, nu contează. *Fiindcă s-a terminat cu asta.*

Se auzi un clic. Stark închisese. Thad aproape că se *simţi* tras înapoi de-a lungul firului telefonic din acel închipuit loc de întâlnire din vestul statului Massachusetts, tras înapoi nu cu viteza sunetului sau a luminii, ci cu aceea a gândului, şi fu trântit cu brutalitate înapoi în corpul său golit iarăşi de prezenţa lui Stark.

Iisuse.

Lăsă receptorul să-i cadă din mână şi acesta căzu strâmb în furcă. Se răsuci pe picioarele care i se păreau a fi nişte catalige, nederanjându-se să-l pună la loc cum trebuie.

Dave dădu fuga în cameră dintr-o direcţie, Wes din alta.

– *A funcţionat perfect!* strigă Wes.

Agenţii FBI tresăriră din nou. Malone scoase un „Iiih!" foarte asemănător cu cel atribuit femeilor din benzile desenate care tocmai au văzut un şoarece. Thad încercă să-şi imagineze cum s-ar descurca cei doi într-o confruntare cu o ceată de terorişti sau jefuitori de bănci înarmaţi cu mitraliere şi nu reuşi. Poate că sunt doar prea obosit, îşi spuse.

Cei doi electricieni executară un dans scurt şi împiedicat, lovindu-se unul pe celălalt peste spate, după care o rupseră la fugă împreună spre furgoneta cu echipament.

– El era, îi zise Thad lui Liz. A spus că nu este, dar el era. *El.*

Ea veni atunci la el şi-l îmbrăţişa strâns, iar el avu nevoie de asta - nu îşi dădu seama cât de mult până când Liz nu o făcu.

– Ştiu, îi şopti ea în ureche, iar el îşi îngropa faţa în părul ei şi închise ochii.

2

Strigătele îi treziseră pe gemeni; amândoi plângeau cu patimă la etaj. Liz se duse să-i aducă. Thad dădu s-o urmeze, apoi se întoarse să aşeze receptorul cum trebuie în furcă. Sună pe dată. Alan Pangborn era la celălalt capăt al firului. Se oprise la Cazarma Poliţiei Statale din Orono să bea o ceaşcă de cafea înainte de întâlnirea sa cu doctorul Hume şi acolo se afla când Dave, electricianul, luase legătura prin radio cu veşti despre apel şi cu rezultatele preliminare ale urmăririi. Alan părea foarte surescitat.

– Nu avem o urmărire completă încă, dar ştim că a sunat din New York City, cu prefix 212, spuse el. Cinci minute şi vom pune degetul pe locul exact.

– El a fost, repetă Thad. A fost Stark. A spus că nu e, dar Stark era. Trebuie să meargă cineva la fata despre care a vorbit. Numele ei e probabil Daria Gates.

– Curva absolventă de Vassar cu obiceiuri nazale proaste?

– Corect, spuse Thad. Chiar dacă se îndoia că Daria Gates îşi mai făcea probleme în legătură cu nasul, într-un fel sau altul.

– O să trimit numele celor de la N.Y.P.D. Cum te descurci, Thad?

– Sunt bine.

– Liz?

– Lasă de-o parte bunele maniere pentru moment, bine? Ai auzit ce am spus? El a fost. Indiferent de ce a spus, a fost *el.*

– Ei bine... de ce nu aşteptăm să vedem ce vom afla din urmărire?

Nu era nimic în vocea lui ce Thad să nu mai fi auzit înainte. Nu genul de incredulitate precaută pe care o arătase când îşi dăduse seama prima oară că soţii Beaumont vorbeau despre George Stark ca despre un individ real, ci chiar stânjeneală. Acesta era un lucru de care Thad s-ar fi putut lipsi bucuros, dar se citea pur şi simplu prea limpede în vocea şerifului. Stânjeneală, şi încă de-un fel foarte special - felul acela pe care-l simţi faţă de o persoană prea aiurită sau stupidă sau poate doar prea nepăsătoare cu sine ca s-o simtă ea însăşi. Thad simţi un licăr de amuzament amar gândindu-se la asta.

– Bine, aşteptăm să vedem, fu el de acord. Şi cât timp aşteptăm să vedem, sper că vei merge la întâlnirea stabilită cu doctorul meu.

Pangborn îi răspundea ceva despre faptul că trebuia să mai dea un telefon înainte, dar dintr-o dată Thad descoperă că nu-i mai păsa cine ştie cât. Acidul îi urca iarăşi încet din stomac şi de data aceasta era un vulcan. Vulpoiul de George, îşi spuse el. Ei cred că-l pricep. El *vrea* ca ei să creadă asta. El îi *urmăreşte* cum încearcă să-l priceapă, iar când ei vor pleca, vor pleca destul de departe, vulpoiul bătrân de George va sosi în Toronado-ul lui negru. Şi eu ce voi putea face să-l opresc?

Nu ştia.

Închise telefonul, întrerupând vocea lui Alan, şi se duse la etaj s-o ajute pe Liz să-i schimbe pe gemeni şi să-i îmbrace pentru după-amiază.

Şi continuă să se gândească la cum se simţise, la cum se simţise să fie cumva blocat într-un fir telefonic ce trecea pe sub pământul vestului sătesc al statului Massachusetts, blocat acolo jos în întuneric cu vulpoiul bătrân de George Stark. Se simţise ca în Sfârşitburg.

3

Zece minute mai târziu, telefonul sună din nou. Se opri la jumătatea celui de-al doilea târâit şi Wes, electricianul, îl chemă pe Thad la receptor. El se duse la parter să preia apelul.

– Unde sunt agenţii FBI? îl întrebă pe Wes.

Preţ de un moment, chiar se aşteptă că Wes să spună: *Agenţi FBI? N-am văzut niciun agent FBI.*

– Ei? Au plecat.

Wes ridică puternic din umeri, ca pentru a-l întreba pe Thad dacă se aşteptase la altceva.

– Au o grămadă de computere şi, dacă nu se joacă nimeni cu ele, cred că altcineva se întreabă cum de există atât de mult timp mort, iar ei poate că vor trebui să practice o reducere de buget sau ceva.

– *Fac* vreodată ceva?

– Mnu, spuse Wes simplu. Nu în cazuri ca astea. Sau dacă fac, eu n-am fost niciodată de faţă când o făceau. Iau tot felul de notiţe; asta ştiu că fac. Apoi le trec într-un computer pe undeva. Cum am spus.

– Înţeleg.

Wes se uită la ceas.

– Eu şi cu Dave am plecat şi noi de-aici. Aparatele-or să funcţioneze singure. Nici măcar n-o să primeşti factură.

– Bun, spuse Thad, ducându-se la telefon. Şi mulţumesc.

– Nici-o problemă. Domnule Beaumont?

Thad se întoarse.

– Dacă aş vrea să citesc una dintre cărţile dumneavoastră, credeţi că ar fi mai bine să încerc cu una scrisă cu numele dumneavoastră sau una cu numele celuilalt tip?

– Încearc-o pe a celuilalt tip, spuse Thad, ridicând receptorul. Mai multă acţiune.

Wes clătină din cap, schiţă un salut şi ieşi.

– Alo? spuse Thad.

Avea impresia că, nu peste multă vreme, va trebui sa pună să i se ataşeze un receptor la ureche. I-ar fi economisit timp şi nervi. Cu echipament de înregistrare şi urmărire ataşat, desigur. Îl putea purta cu el într-un rucsac.

– Bună, Thad. Alan. Tot la Cazarma Poliţiei Statale sunt. Ascultă, veştile nu-s prea bune în privinţa urmăririi apelului. Prietenul tău a sunat dintr-o cabină telefonică din Penn Station.

Thad îşi aminti ce spusese celălalt electrician, Dave, despre instalarea aparaturii ăleia ultra-performante pentru urmărirea unui apel efectuat de la un telefon public dintr-un centru comercial de aiurea.

– Te surprinde?

– Nu. Sunt dezamăgit, dar nu surprins. Sperăm mereu ca suspectul să facă o greşeală şi, că-ţi vine să crezi, sau nu de obicei o face, mai devreme sau mai târziu. Aş vrea să vin la voi în seara asta. E în regulă?

– Da, spuse Thad, de ce nu? Dacă lâncezesc lucrurile, putem juca bridge.

– Până deseară ne aşteptăm să avem amprente vocale.

– Îi luaţi amprenta vocală? Şi ce dacă?

– Nu amprentă. *Amprente.*

– Nu...

– O amprentă vocală e un grafic generat pe computer, care reprezintă cu acurateţe calităţile vocale ale unei persoane, spuse Pangborn. Nu are nici-o legătură cu *vorbirea,* mai exact - nu ne interesează accentele, impedimentele, pronunţia, genul ăsta de lucruri. Ce sintetizează computerul sunt înălţimea sunetelor şi tonul - ceea ce experţii numesc registru de cap - şi timbrul şi rezonanţa, care sunt cunoscute drept registru de piept sau organic. Sunt ca nişte amprente digitale verbale şi, ca în cazul amprentelor digitale, nimeni n-a găsit vreodată două care să fie exact la fel. Mi s-a spus că diferenţa dintre amprentele vocale ale gemenilor identici este mult mai pronunţată decât diferenţa dintre amprentele lor digitale.

Făcu o pauză.

– Am trimis o copie de mare rezoluţie a înregistrării pe care am făcut-o la BFFP în Washington. Ce vom primi este o comparaţie dintre amprenta ta vocală şi amprenta *lui* vocală. Băieţii de la cazarma poliţiei statale de aici au vrut să-mi spună că sunt nebun. Le-am citit asta pe feţe, dar, după amprentele digitale şi alibiul tău, nimeni n-a avut tupeul să mi-o spună verde-n faţă.

Thad deschise gura, încercă să vorbească, nu putu, îşi umezi buzele, încercă din nou şi tot nu reuşi.

– Thad? Iar îmi închizi în nas?

– Nu, spuse el şi, dintr-o dată, vocea sa părea să se formeze în jurul ţiuitului unui greier. Mulţumesc, Alan.

– Nu, nu spune asta. Ştiu pentru ce-mi mulţumeşti şi nu vreau să te induc în eroare. Tot ce încerc să fac este să urmez procedura standard de investigaţie. Procedura e puţin ciudată în cazul acesta, recunosc, fiindcă şi împrejurările sunt puţin ciudate. Asta nu înseamnă că tu trebuie să faci presupuneri nefondate. Pricepi?

– Da. Ce-i BFFP?

– B...? Oh. Biroul Federal al Forţelor de Poliţie poate singurul lucru bun pe care l-a făcut Nixon cât timp a stat la Casa Albă. E alcătuit în principal din bănci computerizate care funcţionează ca un birou central pentru agenţiile locale ale forţelor de poliţie... şi pentru spărgătorii de programe care le conduc, desigur. Putem accesa amprentele digitale ale aproape tuturor celor condamnaţi pentru crime grave în America din 1969 sau cam aşa. BFFP oferă, pentru a efectua comparaţii şi rapoarte balistice, grupe sangvine ale unor criminali, amprente vocale şi imagini generate pe computer ale suspecţilor de crime.

– Aşa că vom vedea dacă vocea mea şi a lui...?

– Da. Ar trebui să avem rezultatul până la ora şapte. Opt, dacă sunt multe solicitări la BFFP.

Thad clătina din cap.

– N-am părut a avea deloc aceeaşi voce.

– Am ascultat caseta şi ştiu asta, spuse Pangborn. Dă-mi voie să repet: o amprentă vocală nu are absolut nici-o legătură cu *vorbirea.* Registru de cap şi registru organic, Thad. E-o mare diferenţă.

– Dar...

– Spune-mi ceva. Elmer Fudd şi Daffy Duck ţi se pare că vorbesc la fel?

Thad clipi.

– Păi... nu.

– Nici mie, zise Pangborn, dar un tip pe nume Mei Blanc îi joacă pe amândoi... ca să nu mai pomenesc de vocile lui Bugs Bunny, Păsărică Tweetie, Foghorn Leghorn şi Dumnezeu ştie câţi alţii. Trebuie să închid. Ne vedem deseară, bine?

– Da.

– Între şapte treizeci şi nouă, bine?

– O să te aşteptăm, Alan.

– Bine. Oricum ar merge lucrurile, o să mă întorc în The Rock mâine şi, dacă nu vor apărea dezvăluiri neprevăzute în acest caz, acolo voi şi rămâne.

– Degetul, după ce a scris, trece mai departe, corect? spuse Thad şi gândi: *Pe asta se bazează şi* el, *în definitiv.*

– Mda... am o mulţime de alte oale de fiert. Niciuna nu e la fel de mare ca asta, dar oamenii din districtul Castle îmi plătesc salariul ca să le fierb, înţelegi ce vreau să spun?

Asta i se păru lui Thad a fi o întrebare serioasă şi nu doar un nod în discuţie.

– Da. Înţeleg.

Amândoi înţeleg. Eu... şi vulpoiul de George.

– Trebuie să închid, dar o să vezi o patrulă a poliţiei statale parcată în faţa casei tale douăzeci şi patru de ore pe zi până ce se termină treaba asta. Tipii ăia sunt duri, Thad. Iar dacă poliţiştii din New York şi-au coborât puţin gărzile, Urşii care te ţin sub supraveghere n-o vor face. Nimeni nu-l va mai subestima pe nemernicul ăsta. Nimeni n-o să uite de tine şi nu te va lăsa pe tine şi familia ta să faceţi

singuri faţă problemei. Sunt oameni care vor lucra la cazul ăsta şi, cât timp o vor face, alţi oameni vor avea grijă de tine şi de ai tăi. Înţelegi asta, nu-i aşa?

– Da. Înţeleg.

Şi-şi spuse: *Astăzi. Mâine. Săptămâna viitoare. Poate luna viitoare. Dar anul viitor? Nici pomeneală. Ştiu asta. Şi o ştie şi el. În momentul de faţă, ei nu cred pe de-a întregul ce-a spus el, cum că şi-a revenit în minţi şi că renunţă. Mai târziu, or sa creadă... pe măsură ce vor trece săptămânile şi nu se va întâmpla nimic, a crede va deveni pentru ei mai mult decât un gest politic; va deveni de asemenea un gest economic. Fiindcă George şi cu mine ştim cum se învârte lumea în jurul soarelui pe obişnuitul ei făgaş, exact aşa cum ştim că, de-ndată ce toată lumea va fi ocupată să-şi fiarbă celelalte oale, George îşi va face apariţia şi mă va fierbe pe mine. Pe noi.*

4

Cincisprezece minute mai târziu, Alan se afla tot în Cazarma Poliţiei Statale din Orono, era tot la telefon şi tot în aşteptare. Se auzi un clic pe fir. O femeie tânără îi vorbi pe un uşor ton de scuză.

– Mai puteţi aştepta puţin, dom' şef Pangborn? Computerul are una din zilele când se mişcă încet.

Alan se gândi să-i spună că este şerif, nu şef, dar apoi nu se mai deranja. Era o greşeală pe care toată lumea o făcea.

– Sigur, spuse el.

Clic.

Fu trimis înapoi în Aşteptare, acea versiune de sfârşit de secol XX a purgatoriului.

Se afla într-un birou mic şi înghesuit, taman în partea din spate a Cazărmii; încă un pic dacă s-ar fi dus mai în spate ar fi stat printre tufişuri ca să-şi rezolve problemele. Încăperea era plină de dosare prăfuite. Singura masă de scris era un pupitru de Şcoală primară, de genul celor cu tăblie înclinată, capac cu balamale şi loc pentru călimară. Alan o ţinea în echilibru pe genunchi şi o legăna astfel înainte şi-napoi. În acelaşi timp, întorcea întruna pe ea o foaie de hârtie. Pe aceasta, cu caligrafia sa mică, îngrijită, erau scrise două informaţii: *Hugh Pritchard* şi *Spitalul Districtual Bergenfield, Bergenfleld, New Jersey.*

Se gândi la ultima sa discuţie cu Thad, purtată în urmă cu o jumătate de oră. Atunci când îi spusese că ofiţerii de poliţie statală îl vor proteja pe el şi pe soţia sa de nebunul acela rău care se credea George Stark, în cazul în care nebunul rău îşi făcea apariţia. Alan se întreba dacă Thad îl crezuse. Se îndoia; credea că un om care scria proză de ficţiune ca să-şi câştige existenţa avea urechea formată şi recunoştea o poveste pentru copii atunci când o auzea.

Ei bine, poliţiştii aveau să încerce să-i protejeze pe Thad şi pe Liz; asta trebuia s-o recunoască. Însă Alan îşi tot amintea ceva ce se întâmplase în Bangor în 1985.

O femeie ceruse şi primise protecţie din partea poliţiei după ce soţul ei, plecat de acasă, o bătuse grav şi o ameninţase că se va întoarce şi-o va omorî dacă îşi ducea mai departe planurile de divorţ. Vreme de două săptămâni, bărbatul nu făcuse nimic. Departamentul de poliţie din Bangor fusese cât pe ce să suspende supravegherea, când soţul îşi

făcuse apariţia la volanul unei camionete a unei spălătorii, îmbrăcat într-o salopetă verde pe spatele căreia stătea scris numele spălătoriei. Poate că poliţiştii l-ar fi recunoscut - chiar şi aşa, în uniformă - dacă bărbatul ar fi venit mai devreme, când ordinul de supraveghere era încă proaspăt, dar lucrul acesta era discutabil; nu l-au recunoscut atunci când el *chiar* a apărut. A bătut la uşă, iar când i-a deschis femeia, soţul a scos un pistol din buzunarul de la pantaloni şi-a împuşcat-o mortal. Înainte ca poliţiştii trimişi s-o apere să-şi dea pe deplin seama ce se întâmplă, darămite să mai şi coboare din maşină, bărbatul stătea deja în verandă cu braţele ridicate. Aruncase pistolul cu ţeava încinsă în tufişurile de trandafiri. „Nu mă împuşcaţi”, spusese cu calm. „Am terminat ce aveam de făcut.” Camioneta şi uniforma, s-a aflat apoi, fuseseră împrumutate de la un vechi amic de pahar care nici măcar nu ştia că făptaşul avea certuri cu soţia.

Ideea era simplă: dacă cineva voia suficient de mult să pună mâna pe tine şi dacă acel cineva avea un dram de noroc, punea mâna pe tine. Uită-te la Oswald; uită-te la Chapman; uite ce le făcuse Stark ăsta oamenilor acelora din New York.

Clic.

– Mai sunteţi acolo, dom' şef? întrebă vioi vocea de femeie de la Spitalul Districtual Bergenfield.

– Da, spuse el. Încă mai sunt aici.

– Am informaţia pe care aţi cerut-o, spuse ea. Doctorul Hugh Pritchard a ieşit la pensie în 1978. Am o adresă şi un număr de telefon pe numele său în oraşul Fort Laramie, Wyoming.

– Mi le dictaţi, vă rog?

I le dictă. Alan îi mulţumi, închise şi formă numărul. Telefonul scoase o jumătate de târâit, după care pe fir intră un robot telefonic şi începu să-i toarne lui Alan în ureche mesajul preînregistrat.

– Bună, aici Hugh Pritchard, spuse o voce gravă.

– *Ei bine,* îşi zise Alan, *tipul n-a dat ortul popii, măcar ăsta-i un pas în direcţia cea bună.*

– Helga şi cu mine nu suntem acasă în momentul de faţă. Probabil că eu am plecat să joc golf; Dumnezeu ştie *Helga* ce face.

Se auzi un chicotit uscat de om bătrân.

– Dacă aveţi un mesaj, vă rog lăsaţi-l când auziţi tonul. Aveţi la dispoziţie aproximativ treizeci de secunde.

Bi-ip!

– Domnule doctor Pritchard, la telefon Alan Pangborn, spuse el. Sunt ofiţer de poliţie în statul Maine. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre un om pe nume Thad Beaumont. I-aţi extirpat o tumoare de pe creier în 1960, când el avea unsprezece ani. Vă rog să mă sunaţi cu taxă inversă la Cazarma Poliţiei Statale din Orono - 207-555-2121. Mulţumesc.

Termină acoperit de-o transpiraţie uşoară. Când vorbea cu un robot telefonic, întotdeauna se simţea ca un concurent la concursul *Numărătoare inversă.*

De ce-ţi mai pierzi vremea cu asta?

Răspunsul pe care i-l oferise lui Thad era unul simplu: asta era procedura. Nici Alan însuşi nu putea fi satisfăcut de-un răspuns atât de sec, fiindcă el ştia că *nu* era vorba de procedură. Poate că ar fi fost - prin absurd - dacă doctorul acela, Pritchard, l-ar fi operat pe cel care-şi spunea *Stark,*

(doar că acum nu mai este, spune că ştie cine este cu adevărat)

dar nu-l operase. Îl operase pe *Beaumont* şi, în orice caz, asta se întâmplase în urmă cu douăzeci şi opt de ani lungi.

Aşadar, de ce?

Fiindcă nimic din toate astea nu era normal. Amprentele digitale nu erau, grupa de sânge obţinută din analiza chiştoacelor de ţigări nu era, combinaţia de isteţime şi pornire criminală pe care o demonstrase omul ăsta nu era, insistenţa cu care Thad şi Liz susţineau că pseudonimul prinsese viaţă nu era. Asta, mai mult ca orice. Asta era o idee pe care numai doi nebuni o puteau susţine. Şi acum mai avea ceva ce nu era normal. Poliţia statală acceptase declaraţia bărbatului că acum înţelegea fără nici-o umbră de îndoială cine era cu adevărat. Pentru Alan, această afirmaţie avea toată autenticitatea unei bancnote de trei dolari. Striga din răsputeri: păcăleală, vicleşug, distragere a atenţiei.

Alan credea că individul încă nu-şi terminase treaba.

Dar nimic din toate astea nu răspunde la întrebare, şopti mintea sa. *De ce-ţi pierzi vremea cu asta? De ce suni în Fort Laramie, Wyoming, încercând să vorbeşti cu un doctor bătrân care probabil nici nu-şi mai aminteşte de Thad Beaumont?*

Fiindcă nu am altceva mai bun de făcut, îşi răspunse el cu iritare. *Fiindcă pot suna de aici fără ca şeful consiliului local să mă ia la rost pentru costul unei afurisite de convorbiri telefonice la distanţă. Şi fiindcă ei cred în asta - Thad şi Liz. E-o nebunie, sigur, dar ei par cât se poate de întregi la minte în*

rest... şi, blestemăţie, Ei cred în asta. Asta nu înseamnă că şi eu cred.

Şi nu credea.

Nu-i aşa?

Ziua se scurse încet. Doctorul Pritchard nu sună înapoi. Dar amprentele vocale veniră la puţin timp după ora opt, şi amprentele vocale erau uimitoare.

5

Nu erau deloc ceea ce se aşteptase Thad să fie.

Se aşteptase la o foaie de hârtie milimetrică acoperită cu munţi şi văi zigzagate, pe care Alan să i-o poată explica. El şi Liz aveau să clatine înţelepţi din cap, aşa cum fac oamenii când li se explică un lucru prea complicat pentru înţelegerea lor, ştiind că dacă *vot pune* întrebări, explicaţiile care urmau aveau să fie *şi mai puţin* inteligibile.

În schimb, Alan le arătă două foi de hârtie albă simplă. Fiecare era străbătută pe la mijloc de o singură linie. Erau câteva grupuri de zigzaguri punctate, întotdeauna câte două sau trei, dar în cea mai mare parte liniile erau nişte simple (chiar dacă destul de neregulate) unde sinusoidale. Şi nu trebuia decât să te uiţi de la una la cealaltă cu ochiul gol ca să vezi că erau fie identice, fie foarte aproape de aşa ceva.

– Asta-i tot? întrebă Liz.

– Nu chiar, spuse Alan. Uite.

Aşeză foile una peste cealaltă. Făcu aceasta cu aerul unui magician care pune în practică un truc extraordinar de reuşit. Ridică ambele foi la lumină. Thad şi Liz se uitară ţintă la ele.

– Chiar sunt, spuse Liz pe o voce moale, uimită. Sunt exact la fel.

– Ei bine... nu tocmai, spuse Alan şi arătă spre trei locuri unde linia amprentei vocale de pe foaia de dedesubt ieşea foarte puţin în evidenţă. Una dintre aceste „transparenţe” era deasupra liniei de pe foaia de sus, celelalte două dedesubt. În toate cele trei cazuri, „transparenţa” apărea în locuri unde linia zigzaga. Însăşi unda sinusoidală părea să se potrivească la perfecţie.

Diferenţele sunt în amprenta lui Thad şi survin doar în momentele de stres.

Alan atinse pe rând fiecare „transparenţă”.

Aici: „Ce vrei, fiu de curvă ce eşti, ce mama dracului vrei.” Şi aici: „Asta-i o minciună afurisită şi-o ştii.” Şi, în sfârşit, aici: „Termină cu minciunile, blestemăţie”. În momentul de faţă, toată lumea se concentrează asupra acestor trei diferenţe infime, fiindcă vor să-şi păstreze ipoteza că nu există amprente vocale identice. Dar faptele demonstrează că *n-au* existat deloc momente de stres în partea de discuţie a lui Stark. Nemernicul şi-a păstrat cumpătul, a fost calm şi stăpânit până la capăt.

– Mda, spuse Thad. A vorbit ca şi când ar fi băut limonada.

Alan aşează amprentele vocale pe-o măsuţă cu picioare scurte.

– Nimeni de la poliţia statală nu crede *cu adevărat* că astea sunt două amprente vocale diferite, chiar şi cu diferenţele astea infime, spuse el. Am primit amprentele de la Washington foarte repede. Motivul pentru care am întârziat atât de mult este că, după ce le-a văzut expertul din Augusta, a vrut o copie a casetei. Am trimis-o din Bangor cu un avion de la

Eastern Airlines care face regulat traseul ăsta, şi ei au prelucrat-o cu un dispozitiv numit amplificator audio. Ei folosesc aparatul ăsta ca să-şi dea seama dacă o persoană chiar a rostit cuvintele în clipa aceea sau dacă ascultă o voce preînregistrată.

– E-n direct sau e Memorex? spuse Thad.

Stătea lângă şemineu, bând sifon.

După ce se uitase la amprentele vocale, Liz se întorsese la ţarc. Şedea pe podea cu picioarele încrucişate, încercând să-i împiedice pe William şi Wendy să dea cap în cap în timp ce-şi examinau unul celuilalt degetele de la picioare.

– De ce-au făcut asta?

Alan arătă cu degetul mare spre Thad, care rânjea amarnic.

– Soţul tău ştie.

Thad îl întrebă pe Alan:

– Cu micile diferenţe în zigzaguri, ei pot cel puţin să se *mintă* că vorbesc două voci diferite, chiar dacă ştiu că nu-i aşa - asta ai vrut tu să spui, nu-i aşa?

– Îhî. Chiar dacă n-am auzit niciodată de existenţa unor amprente vocale atât de asemănătoare ca acestea.

Ridică din umeri.

– Recunosc, experienţa pe care o am în domeniul ăsta nu-i la fel de mare ca a băieţilor de la BFFP, care cu asta-şi câştigă pâinea, sau măcar ca a tipilor din Augusta, care sunt mai mult sau mai puţin generalişti - amprente vocale, amprente digitale, urme de paşi, urme de pneuri. Dar *citesc* ce se scrie despre asta şi am fost de faţă când s-au întors rezultatele, Thad. Se mint singuri, dar n-o fac cu foarte mare convingere.

Aşadar, au trei mici diferenţe, dar astea nu sunt de-ajuns. Problema este că vocea mea a fost influenţată de stres, iar a lui Stark nu. Aşa că analizează caseta cu amplificatorul ăla, sperând să-şi lămurească lucrurile. Sperând, de fapt, ca partea de discuţie a lui Stark să se dovedească a fi o preînregistrare. Făcută poate de mine.

Ridică dintr-o sprânceană spre Alan.

– Am câştigat găina fără pene?

– Nu doar atât, ai câştigat şi setul de pahare pentru şase persoane şi excursia gratuită în Kittery.

– Ăsta-i cel mai aiurea lucru pe care l-am auzit în viaţa mea, spuse Liz plat.

Thad râse fără prea mult umor.

– Toată povestea asta-i aiurea. S-au gândit că poate mi-am schimbat vocea, ca Rich Little... sau Mei Blanc. Ideea este că am făcut o înregistrare vorbind în numele lui George Stark, lăsând pauze în care să pot răspunde în faţa martorilor cu propria mea voce. Desigur, trebuia să cumpăr un dispozitiv care să lege un casetofon la un telefon public. Astfel de lucruri există, nu-i aşa, Alan?

– Ba bine că nu. Îl puteţi cumpăra de la orice magazin de electronice, sau formând doar numărul care începe cu 800 şi care va apărea pe ecran, operatorii aşteaptă apelul dumneavoastră.

– Corect. Singurul lucru pe care mi-l mai trebuie ar fi un complice - cineva de încredere care să meargă la Penn Station, să facă legătura dintre casetofon şi un telefon din banca unde clienţii să fie puţini şi să formeze numărul meu de acasă la timpul potrivit. Apoi...

Se întrerupse.

– Cum s-a plătit pentru apel? Am uitat de asta. N-a fost cu taxă inversă.

– A fost folosit numărul cărţii tale de credit, spuse Alan. Evident, i l-ai dat complicelui tău.

– Mda, evident. Nu mai trebuia să fac decât două lucruri, odată ce se punea pe picioare bâlciul ăsta. Unul era să mă asigur că eu însumi urma să răspund la telefon. Celălalt era să-mi amintesc replicile şi să le rostesc în pauzele cuvenite. M-am descurcat foarte bine, nu crezi, Alan?

– Mda. Fantastic.

– Complicele meu închide telefonul atunci când aşa îi spune scenariul să facă. Deconectează casetofonul de la aparatul telefonic, îl vâră la subsioara...

– La naiba, îl vâră în buzunar, spuse Alan. Aparatele de-acum din magazine sunt atât de bune, că şi băieţii de la CIA îşi fac cumpărăturile la Radio Shack.

– Bine, îl strecoară în buzunar şi pur şi simplu pleacă. Rezultatul e o discuţie în care eu sunt văzut şi deopotrivă auzit vorbind cu un om aflat la distanţa de opt sute de kilometri, un om care *vorbeşte* diferit - care vorbeşte, de fapt, cu un foarte vag accent sudist - dar care are aceeaşi amprentă vocală ca şi mine. Se repetă povestea cu amprentele digitale, numai că acum e-o variantă îmbunătăţită.

Se uită la Alan pentru confirmare.

– Dacă mă gândesc mai bine, spuse Alan, excursia aia câştigată e la Portsmouth şi toate cheltuielile sunt suportate de noi.

– Mulţumesc.

– Pentru puţin.

– Asta nu-i doar aiurea, spuse Liz, asta-i de-a dreptul incredibil. Cred că toţi oamenii ăia ar trebui să-şi facă un control la...

Cât atenţia ei fu distrasă, gemenii reuşiră în sfârşit să dea cap în cap şi începură să plângă pătimaş.

Liz îl ridică pe William. Thad o recupera pe Wendy.

Când trecu criza, Alan spuse:

– E incredibil, sigur că da. Tu ştii asta, eu ştiu asta şi o ştiu şi ei. Dar Conan Doyle l-a pus pe Sherlock Holmes să spună cel puţin un lucru care încă e valabil într-o anchetă de poliţie: când elimini toate explicaţiile verosimile, orice ar fi ceea ce ţi-a rămas este răspunsul, indiferent cât de improbabil ar fi acesta.

– Cred că citatul original este puţin mai elegant, spuse Thad.

Alan rânji.

– Du-te naibii.

– Poate că vouă vi se pare comic asta, dar mie nu, spuse Liz. Thad ar trebui să fie nebun ca să facă aşa ceva. Desigur, poliţiştii ar putea crede că amândoi suntem nebuni.

– Nimeni nu crede un lucru ca ăsta, răspunse Alan grav, cel puţin nu-n momentul acesta, şi n-o vor face atâta timp cât veţi continua să ţineţi pentru voi poveştile cele mai sălbatice.

– Dar *tu,* Alan? întrebă Thad. Ţie ţi-am servit pe tavă *toate* poveştile sălbatice - tu ce crezi?

– Nu că aţi fi nebuni. Totul ar fi mult mai simplu dacă aş crede asta. Nu ştiu *ce* este ceea ce se întâmplă.

– Ce ai aflat de la doctorul Hume? vru să ştie Liz.

– Numele doctorului care l-a operat pe Thad când a fost doar un puşti, zise Alan. E Hugh Pritchard - îţi sună cunoscut, Thad?

Thad se încruntă şi căzu pe gânduri. În cele din urmă, spuse:

– Cred că da... dar s-ar putea să mi se pară doar. A fost cu mult timp în urmă.

Liz se aplecă înainte cu ochi luminoşi; William se holba la Alan din siguranţa poalei mamei lui.

– Ce ţi-a spus Pritchard? întrebă ea.

– Nimic. Mi-a răspuns robotul - lucru care mă face să cred că individul este încă în viaţă - şi asta-i tot. I-am lăsat un mesaj.

Liz se lăsă pe spate în scaun, în mod clar dezamăgită.

– Dar analizele mele? întrebă Thad. A primit ceva Hume? Sau n-a vrut să-ţi spună?

– A spus că, atunci când va primi rezultatele, tu vei fi primul anunţat, zise Alan. Rânji. - Doctorul Hume a părut destul de jignit de ideea de a-i spune ceva, *orice,* unui şerif districtual.

– Aşa e George Hume, spuse Thad şi zâmbi. „Ursuz" e numele lui mic.

Alan îşi schimbă poziţia în scaun.

– Nu vrei ceva de băut, Alan? întrebă Liz. O bere sau un Pepsi?

– Nu, mulţumesc. Hai să ne întoarcem la ce cred şi ce nu cred poliţiştii statali. Ei *nu* cred că e implicat vreunul dintre voi, dar îşi rezervă dreptul să creadă că *aţi putea* fi. Ştiu că nu-ţi pot pune în cârcă acţiunile din seara trecută şi din dimineaţa asta, Thad. Un complice, poate - acelaşi care, în mod ipotetic, te-ar fi ajutat şi la farsa cu casetofonul -, dar nu tu. Tu ai fost aici.

– Dar Daria Gates? întrebă Thad încet. Fata care a lucrat la biroul contabilului?

– E moartă. Mutilată destul de urât, după cum a sugerat el, dar mai întâi împuşcată o dată în cap. N-a suferit.

– Asta-i o minciună.

Alan clipi spre el.

– N-a lăsat-o el să scape atât de ieftin. Nu după ce i-a făcut lui Clawson. În definitiv, ea a dat cu papagalul prima dată, nu? Clawson a fluturat nişte bani în faţa ei - nu puteau fi foarte mulţi, judecând după starea finanţelor lui Clawson - şi ea s-a revanşat lăsând să-i zboare pasărea din gură. Aşa că nu-mi spune că a împuşcat-o înainte s-o taie şi că n-a suferit.

– Bine, spuse Alan. N-a fost aşa. Vrei să ştii cum a fost *cu adevărat!*

– Nu, zise Liz imediat.

Urmă un moment de tăcere grea în cameră. Până şi gemenii părură s-o simtă; se uitară unul la celălalt cu ceea ce păru a fi o mare solemnitate. În cele din urmă, Thad întrebă:

– Dă-mi voie să te-ntreb din nou: *tu* ce crezi? Tu ce crezi acum?

– N-am o teorie. Ştiu că n-ai înregistrat partea lui Stark de convorbire, fiindcă amplificatorul n-a detectat niciun fâsâit, iar când ridici volumul poţi auzi difuzoarele din Penn Station anunţând că trenul *Pilgrim* cu plecare spre Boston aşteaptă în gară la Linia 3. *Pilgrim chiar* aştepta în gară la Linia 3 în după-amiaza asta. Urcarea în tren a început la două treizeci şi şase după-amiaza şi ăsta-i exact momentul scurtei voastre discuţii. Dar nici n-am avut nevoie să ştiu asta. Dacă ar fi fost înregistrată partea lui Stark de discuţie, fie tu, fie Liz m-aţi fi întrebat ce a scos la iveală procesul de amplificare de-ndată ce am adus asta în discuţie. Niciunul dintre voi n-a făcut asta.

– Toate astea şi încă tot nu crezi, nu-i aşa? spuse Thad. Adică, ţi s-au aprins călcâiele - destul cât să încerci *cu adevărat* să-i dai de urme doctorului Pritchard -, dar chiar nu reuşeşti să baţi tot drumul spre miezul a ceea ce se întâmplă, nu-i aşa?

Şi lui însuşi i se păru că vorbise cu frustrare şi chin.

– Tipul însuşi a recunoscut că nu este Stark.

– O, da. Şi-a fost şi foarte sincer în privinţa asta.

Thad râse.

– Te comporţi de parcă asta nu te surprinde.

– Nici nu mă surprinde. Pe *tine* te surprinde?

– Sincer, da. Mă surprinde. După ce mă dau peste cap să stabilesc faptul că tu şi cu el împărţiţi aceleaşi amprente digitale, aceleaşi amprente vocale...

– Alan, opreşte-te o secundă, spuse Thad.

Alan se opri, uitându-se la Thad întrebător.

– Ţi-am spus dimineaţă că sunt de părere că George Stark face toate astea. Nu un complice de-al meu, nu un psihopat care a reuşit cumva să inventeze un fel de-a purta amprentele digitale ale altor oameni - între accesele sale criminale şi crizele de identitate, adică - şi nu m-ai crezut. Acum mă crezi?

– Nu, Thad. Mi-aş dori să-ţi pot spune altceva, dar mai mult de atât nu pot: cred că tu crezi.

Îşi mută privirea în aşa fel încât s-o cuprindă şi pe Liz.

– Că *amândoi* credeţi.

– Mă mulţumesc cu adevărul, dat fiind că orice altceva mi-ar putea aduce moartea, spuse Thad, şi, cel mai probabil, ar putea aduce odată cu asta şi moartea familiei mele. În momentul de fată mă unge pe suflet şi numai să te aud spunând că nu ai o teorie. Nu-i mult, da-i un pas înainte. Ce-ncercam eu să-ţi arăt este că amprentele digitale şi cele vo-

cale n-au nici-o importanţă, iar Stark ştie asta. Poţi vorbi cât pofteşti despre renunţarea la imposibil şi acceptarea a orice ar fi ceea ce rămâne, indiferent cât de improbabil, dar nu aşa merg lucrurile. Tu nu-l accepţi pe *Stark,* iar *el* este ceea ce rămâne după ce elimini tot restul. Dă-mi voie să spun lucrurile astfel, Alan: dacă ai avea atâtea dovezi despre o tumoare pe creier, te-ai duce la spital şi te-ai opera, chiar dacă şansele ar fi bune să nu scapi cu viaţă din asta.

Alan deschise gura, clătină din cap şi-o închise la loc. În afară de ceas şi de slabele gângureli ale gemenilor, niciun alt sunet nu se auzea în camera în care Thad începea repede să aibă impresia că-şi petrecuse întreaga viaţa de adult.

– Pe de o parte ai suficiente dovezi clare ca să alcătuieşti un puternic caz incidental, reluă Thad cu voce joasă. Pe de alta, ai declaraţia neîntemeiată a unei voci la telefon cum că „şi-a revenit în minţi”, că „acum ştie cine este”. Şi totuşi, ai de gând să ignori dovada în favoarea unei declaraţii.

– Nu, Thad. Asta nu-i adevărat. În momentul ăsta nu accept nici-o declaraţie - nici pe a ta, nici pe a soţiei tale şi cu atât mai puţin pe cele ale omului care a sunat la telefon. Toate opţiunile mele sunt încă deschise.

Thad arătă cu degetul mare peste umăr spre fereastră. Dincolo de draperiile duios ondulate, puteau vedea maşina poliţiei statale care aparţinea ofiţerilor care păzeau reşedinţa Beaumont.

– Dar *ei?* Şi toate opţiunile *lor* sunt încă deschise? Mi-aş dori mult de tot să stai tu aici, Alan - te prefer pe tine unei *armate* de ofiţeri de poliţie statală, fiindcă tu cel puţin ai un ochi pe jumătate deschis. Ai lor sunt închişi de tot.

– Thad...

– Nu contează, spuse Thad. E-adevărat. O ştii... *şi o ştie şi el.* O să aştepte. Iar când toată lumea se va hotărî că s-a încheiat şi că soţii Beaumont sunt în siguranţă, când toţi poliţiştii îşi vor împături corturile şi vor pleca mai departe, George Stark va veni aici.

Făcu o pauză, faţa sa fiind un studiu întunecat şi complicat. Alan văzu regretul, hotărârea şi teama acţionând toate pe faţa aceea.

– Am să-ţi spun ceva acum - am să vă spun amândurora ceva. Ştiu exact ce vrea. Vrea să mai scriu un roman cu numele de Stark - probabil încă un roman despre Alexis Machine. Nu ştiu dacă aş putea face asta, dar dacă aş crede că ar ajuta la ceva, aş încerca. Aş arunca la gunoi *Câinele de aur* şi-aş începe în seara asta.

– Thad, nu! strigă Liz.

– Nu-ţi face griji, spuse el. Mă va omorî. Nu mă întrebaţi de unde ştiu asta; pur şi simplu ştiu. Dar dacă moartea mea ar însemna sfârşitul poveştii, poate că totuşi aş încerca. Dar nu cred că ar însemna. Fiindcă nu cred cu adevărat că el este măcar un pic om.

Alan era cufundat în linişte.

– Deci! spuse Thad, vorbind cu aerul unui om care trage linie de final unei importante afaceri. Aşa stau lucrurile. Nu pot, n-o voi face, nu trebuie s-o fac. Asta înseamnă că el va veni. Iar când va veni, Dumnezeu ştie ce se va întâmpla.

– Thad, spuse Alan incomod, ai nevoie de puţină perspectivă asupra lucrurilor, atâta tot. Şi când o vei avea, mare parte dintre ele pur şi simplu se vor... risipi. Ca un puf de susai. Ca un vis urât dimineaţa.

– Nu de perspectivă avem noi nevoie, spuse Liz.

Se uitară la ea şi văzură că plângea în linişte. Nu tare, însă lacrimile i se vedeau pe faţă.

– Ce avem nevoie e să-l *opreascâ* cineva.

6

Alan se întoarse în Castle Rock devreme în dimineaţa următoare, ajungând acasă cu puţin înainte de ora două. Se strecură în casă cât mai în linişte posibil, observând că Annie uitase din nou să activeze alarma împotriva hoţilor. Nu-i plăcea s-o bată la cap în legătură cu asta - migrenele ei deveniseră mai frecvente în ultima vreme - dar mai devreme sau mai târziu trebuia s-o facă.

Porni pe scări în sus cu pantofii într-o mână, mişcându-se cu o uşurinţă care-l făcea să pară că aproape pluteşte. Trupul său deţinea o graţie profundă, exact opusul neîndemânării lui Thad Beaumont, pe care Alan rareori o arăta; corpul său părea să cunoască un secret al mişcării pe care mintea sa îl găsea cumva ruşinos. Acum, în acea tăcere, nu era nevoie să-l ascundă şi înainta cu o uşurinţă fantomatică, aproape macabră.

La jumătatea scărilor se opri... şi coborî înapoi la Parter. Avea un ascunziş mic în vecinătatea sufrageriei, nimic mai mult decât o debara pentru mături, mobilată cu o masă de scris şi câteva rafturi cu cărţi, dar potrivită pentru nevoile sale. Încerca să nu-şi aducă de lucru acasă. Nu reuşea întotdeauna s-o facă, dar se străduia din greu.

Închise uşa, aprinse lumina şi se uită la telefon.

Doar nu ai de gând să faci asta, nu? se întrebă în sinea sa. *Adică, e aproape miezul nopţii în zona Munţilor Stâncoşi, iar individul acesta nu-i doar un*

doctor ieşit la pensie; este un NEUROCHIRURG ieşit la pensie. Dacă-l trezeşti din somn e-n stare să-ţi facă o nouă gaură a curului cu dinţii.

Alan se gândi la ochii lui Liz Beaumont - la ochii ei întunecaţi, înspăimântaţi - şi ajunse la concluzia că *o va face.* Poate că va şi ajuta la ceva; un telefon în crucea nopţii avea să transmită faptul că ăsta era un lucru serios şi avea să-l pună pe gânduri pe doctorul Pritchard. Apoi, Alan îl putea suna din nou la o oră mai rezonabilă.

Cine ştie, îşi spuse el fără mari speranţe (dar cu o undă de umor), *poate că-i e dor să primească telefoane la miezul nopţii.*

Alan scoase bucata de hârtie din buzunarul bluzei sale de uniformă şi formă numărul lui Hugh Pritchard din Fort Laramie. O făcu stând în picioare, pregătindu-se pentru o răbufnire de furie din partea acelei voci grave.

N-ar fi trebuit să-şi facă griji; robotul telefonic interveni după aceeaşi fracţiune de secundă şi debită acelaşi mesaj.

Închise gânditor şi se aşeză la masă. Lampa cu gât de gâscă arunca un cerc de lumină pe tăblia biroului, iar Alan începu să facă o serie de animale din umbră în strălucirea ei - un iepure, un câine, un vultur, chiar şi un cangur cât de cât recognoscibil. Mâinile sale deţineau aceea graţie profundă care stăpânea şi restul corpului când era singur şi în largul lui; sub acele degete bizar de flexibile, animalele păreau să mărşăluiască într-o paradă prin raza mică de lumină aruncată de lampa cu abajur, transformându-se din una în alta. Această mică distracţie îi fascinase şi-i amuzase întotdeauna pe

copiii săi şi deseori îl liniştea şi pe el atunci când era împovărat de gânduri.

Acum nu funcţiona.

Doctorul Hugh Pritchard e mort. Stark a pus mâna şi pe el.

Asta era imposibil, desigur; bănuia c-ar fi putut crede într-o fantomă dacă i-ar fi pus cineva un pistol la tâmplă, dar nu şi într-o fantomă gen Superman malign care traversează continente întregi dintr-o singură săritură. Putea găsi mai multe motive plauzibile pentru care o persoană şi-ar activa robotul telefonic noaptea. Nu în cele din urmă pentru a nu fi deranjat de apelurile târzii ale unor străini precum şeriful Alan J. Pangborn din Castle Rock, Maine.

Mda, dar e mort. El, dar şi soţia lui. Cum o chema? Helga. „Probabil că eu am plecat să joc golf; Dumnezeu ştie Helga *ce face.” Dar eu ştiu ce face Helga; ştiu ce faceţi amândoi. Faceţi că aveţi gâturile tăiate şi înecate în sânge, asta cred eu, şi că z-un mesaj scris pe peretele din sufrageria voastră din Ţara Cerului Necuprins. Spune: VRĂBIILE ZBOARĂ DIN NOU.*

Alan Pangborn se cutremură. Era o nebunie, însă el oricum se cutremură. Fiorul trecu prin el răsucindu-se ca un cablu.

Formă serviciul de informaţii telefonice al statului Wyoming, primi numărul Oficiului Şerifului din Fort Laramie şi mai dădu un telefon. Îi răspunse un dispecer care părea pe jumătate adormit. Alan îşi declină identitatea, îi spuse dispecerului de acolo cu cine tot încerca să ia legătura şi unde locuia acea persoană, după care întrebă dacă nu-i aveau pe doctorul Pritchard şi soţia sa în dosarul de vacanţă.

Dacă doctorul şi soţia lui *plecaseră* în vacanţă - iar sezonul aproape că era cel potrivit - probabil că i-ar fi informat pe poliţiştii din localitate şi le-ar fi cerut să supravegheze casa cât timp era nelocuită.

– Păi, spuse Dispecerul, de ce nu-mi daţi numărul dumneavoastră de telefon? Vă sun eu înapoi cu informaţiile cerute.

Alan suspină. Şi asta făcea parte din procedura standard de operare. Adică era tot o porcărie, ca s-o spună pe-aia dreaptă. Tipul nu voia sa-i dea informaţia până ce nu era sigur că Alan era cine spunea el că este.

– Nu, zise el. Sun de acasă şi e în toiul nopţii...

– Nici aici nu-i tocmai la prânz, domnule şerif Pangborn, răspunse Dispecerul laconic.

Alan suspină.

– Sunt sigur că-i aşa, spuse el, şi sunt la fel de sigur că soţia şi copiii dumitale nu dorm acum undeva lângă tine. Fă asta, prietene: sună la Cazarma Politiei Statale din Oxford, Maine - îţi dau eu nu-mărul - şi verifică-mi numele. Ei îţi pot da numărul meu de identificare LAWS. Sun eu înapoi în zece minute sau aşa ceva şi-apoi putem face schimb de parole.

– Daţi-mi numărul, spuse Dispecerul, dar nu părea fericit de asta.

Alan bănuia că-l despărţise pe om de emisiunea târzie sau poate de numărul din luna aceea a revistei *Penthouse.*

– Despre ce-i vorba aici? întrebă Dispecerul după ce-i citi pentru confirmare numărul de telefon al Cazărmii Poliţiei Statele din Oxford.

– Anchetăm o crimă, spuse Alan, şi e ceva serios. Nu sun în dorul lelii, amice.

Închise.

Se aşează la birou şi făcu animale din umbre şi aşteptă ca minutarul să facă de zece ori ocolul ceasului. Timpul trecu greu. Nu făcuse decât cinci tururi, când uşa biroului se deschise şi intră Annie. Era îmbrăcată în capotul ei roz şi lui i se părea că arată oarecum fantomatic; simţi cum fiorul acela voia să-l străbată din nou, de parcă se uitase în viitor şi văzuse ceva neplăcut. Insuportabil, poate.

Cum m-aş simţi dacă el s-ar afla pe urmele mele? se întrebă el brusc. *Ale mele şi ale lui Annie şi Toby şi Todd? Cum m-aş simţi dacă aş ştie cine este... şi nimeni nu m-ar crede?*

– Alan? Ce faci aici de unul singur?

El zâmbi, se ridică în picioare, o sărută uşor.

– Aştept să treacă efectul medicamentelor, spuse el.

– Nu, sincer - e ceva legat de treaba aia cu Beaumont?

– Mda. Încerc să dau de un doctor care s-ar putea să ştie ceva despre asta. Îmi tot răspundea robotul, aşa că am sunat la oficiul şerifului să văd dacă nu apare în dosarul lor de vacanţă. Bărbatul de la celălalt capăt al firului probabil că-mi verifică acum identitatea.

Se uită la Annie cu o îngrijorare sporită.

– Tu cum te simţi, iubito? Şi-n noaptea asta ai dureri de cap?

– Nu, spuse ea, dar te-am auzit intrând. - Zâmbi. - Eşti cel mai silenţios om din lume când vrei să fii, Alan, dar în privinţa maşinii nu poţi face nimic.

El o luă în braţe.

– Vrei o cană de ceai? întrebă ea.

– Dumnezeule, nu. Un pahar de lapte, dacă vrei să-mi aduci ceva.

Îl lăsă singur şi se întoarse un minut mai târziu cu laptele.

– Cum e domnul Beaumont? întrebă ea. L-am văzut prin oraş, iar soţia lui vine din când în când la atelier, dar n-am vorbit niciodată cu el.

Atelierul se numea *Coşi întruna,* deţinut şi gestionat de o femeie pe nume Polly Chalmers. Annie Pangborn lucra acolo cu jumătate de normă de patru ani.

Alan se gândi la asta.

– Îmi place de el, spuse într-un târziu. La început nu mi-a plăcut - mi-a lăsat impresia unei persoane retrase. Dar ne-a întâlnit în împrejurări dificile. E doar... distant. Poate că-i din cauza meseriei lui.

– Mi-au plăcut foarte mult amândouă romanele lui, spuse Annie.

El ridică din sprâncene.

– N-am ştiut că l-ai citit.

– Nici nu m-ai întrebat, Alan. Apoi, când s-a aflat de pseudonim, am încercat şi unul dintre *celelalte.*

Încreţi din nas a neplăcere.

– N-a fost bun?

– *Îngrozitor.* Înfiorător. Nu l-am terminat. N-aş fi zis niciodată că le-a scris acelaşi om.

– *Ştii ceva, iubire?* îşi spuse Alan. *Nici el nu crede lucrul ăsta.*

– Ar trebui să se întorci în pat, spuse el, dacă nu, o să te trezeşti iarăşi cu migrene.

Ea scutură din cap.

– Cred că Monstrul Migrenelor a plecat din nou, cel puţin pentru o vreme. - îi oferi o privire pe sub

genele de jos. - Voi fi încă trează când o să fii în pat... dacă nu întârzii prea mult, adică.

El îi prinse un sân prin capotul roz şi îi sărută buzele întredeschise.

– Voi veni cât de repede voi putea.

Ea plecă, iar Alan observă că trecuseră mai mult de zece minute. Sună iarăşi în Wyoming şi-i răspunse acelaşi dispecer somnoros.

– Am crezut că m-ai uitat, prietene.

– Câtuşi de puţin, spuse Alan.

– Daţi-mi, vă rog, numărul LAWS, domnule şerif.

– 109-44-205-ME.

– Se pare că sunteţi cine trebuie, sigur că da. Îmi cer scuze c-a trebuit să vă supun la toată şarada asta atât de târziu, domnule şerif Pangborn, dar cred că mă-nţelegeţi.

– Înţeleg. Ce-mi poţi spune despre doctorul Pritchard?

– Oh, el şi cu soţia sunt în dosarul de vacanţă, sigur că da, spuse Dispecerul. Sunt în Yellowstone Park, cu cortul, până la sfârşitul lunii.

Poftim! îşi spuse Alan. *Vezi? Te sperii aici de propria-ţi umbră în mijlocul nopţii. Niciun gât tăiat. Niciun scris pe perete. Numai doi bătrânei plecaţi într-o excursie cu cortul.*

Însă nu se simţea foarte uşurat, îşi dădu seama. Avea să fie foarte greu să dea de doctorul Pritchard, cel puţin în următoarele două săptămâni.

– Dacă aş vrea să-i transmit un mesaj individului, crezi c-aş putea-o face? întrebă Alan.

– Aşa cred, zise Dispecerul. Aţi putea suna la administraţia rezervaţiei Yellowstone. Ei vor şti unde să-l găsească, sau ar trebui să ştie. S-ar putea să dureze o vreme, dar probabil că vi l-ar aduce la

telefon. L-am întâlnit şi eu o dată sau de două ori. Pare un tip destul de simpatic.

– Ei bine, asta-i bine de ştiut, zise Alan. Mulţumesc pentru ajutor.

– Pentru nimic - de-asta suntem aici.

Alan auzi un foşnet vag de pagini şi şi-l închipui pe bărbatul acela fără chip ridicând din nou revista *Penthouse* la depărtare de jumătate de continent.

– Noapte bună, spuse el.

– Noapte bună, domnule şerif.

Alan închise şi rămase pe scaun pentru o clipă, uitându-se afară în întuneric prin mica fereastră a ascunzătorii.

E-acolo afară. Undeva. Şi încă nu şi-a terminat treaba.

Alan se întrebă din nou cum s-ar simţi dacă viaţa sa - şi a lui Annie şi ale copiilor - ar fi fost în joc. Se întrebă cum s-ar simţi dacă ar şti şi nimeni n-ar crede ce ar şti el.

Iar îţi aduci problemele de la serviciu acasă, dragule, o auzi pe Annie spunând în mintea sa.

Şi era adevărat. În urmă cu cincisprezece minute fusese convins - în terminaţiile sale nervoase, dacă nu în minte - că Hugh şi Helga Pritchard zăceau morţi într-o baltă de sânge. Asta nu era adevărat; în noaptea aceea, cei doi dormeau liniştiţi sub stele în Parcul Naţional Yellowstone. Halal intuiţie; începea să-l cam părăsească.

Aşa se va simţi Thad când vom descoperi ce se petrece cu adevărat aici, îşi spuse el. *Când vom afla că explicaţia, oricât de bizară se va dovedi a fi, se conformează tuturor legilor naturii.*

Chiar credea asta?

Da, se hotărî el - chiar o credea. În mintea sa, cel puţin. Terminaţiile nervoase nu erau atât de sigure.

Alan îşi termină laptele, stinse lampa de birou şi se duse la etaj. Annie era încă trează şi cât se poate de dezbrăcată. Îl cuprinse în braţe şi Alan îşi permise cu bucurie să dea uitării toate celelalte lucruri.

7

Stark sună din nou două zile mai târziu. Thad Beaumont se afla în clipa aceea la Dave's Market.

Dave's era un magazin cu de toate, aflat la depărtare de doi kilometri în josul drumului de la reşedinţa Beaumont. Era locul unde mergeai atunci când drumul până la supermagazinul din Brewer îţi era peste mână.

Thad se duse în după-amiaza zilei aceleia de vineri ca să cumpere şase doze de Pepsi, nişte cip-suri de cartofi şi sos. Îl însoţi unul dintre ofiţerii care îi ţineau sub supraveghere familia. Era 10 iunie, şase treizeci după-amiaza, mai era destulă lumină pe cer. Vara, târfa aceea verde şi frumoasă, venise din nou în Maine.

Poliţistul rămase în maşină în timp ce Thad intră în magazin. Îşi luase sucurile şi inspecta o gamă variată de sosuri (erau din cele simple, cu gust de scoici, iar dacă nu-i plăceau astea, erau cele simple cu gust de ceapă), când sună telefonul.

Ridică privirea pe dată, spunându-şi: *Oh. Bine.*

Rosalie îl ridică din spatele tejghelei, spuse „Bună”, ascultă, apoi îi întinse receptorul, aşa cum el ştia deja că va face. Fu din nou înghiţit de sentimentul acela ireal de *presque vu.* Un telefon, domnule Beaumont.

El se simţea destul de calm. Inima îi ratase o bătaie, dar numai una; acum continua să alerge în ritmul ei normal. Nu transpira.

Şi nu auzea nici-o pasăre.

Nu simţea niciun pic din teama şi furia pe care le simţise cu două zile în urmă. Nu se deranja s-o întrebe pe Rosalie dacă la telefon era soţia lui, care voia să-i spună să cumpere şi douăsprezece ouă sau poate o cutie cu suc de portocale dacă tot era acolo. Ştia cine era.

Stătea lângă computerul Megabucks, cu ecranul lui verde sclipitor care anunţa că săptămâna trecută nu se înregistrase niciun câştigător şi că potul cel mare la loteria din săptămâna aceea era de patru milioane de dolari. Luă receptorul de la Rosalie şi spuse:

– Bună, George.

– Bună, Thad.

Accentul îngălat de sudist era încă prezent, însă tonul superior de ţăran necioplit dispăruse complet - Thad nu-şi dădu seama cât de puternic şi totuşi atât de subtil reuşise Stark să transmită acel sentiment de *„Sal'tare,* băieţi, nu-s prea dăştept, da' şt'u c-am scăpat basma curată, n-aşa, hi, hi, hi?” decât observându-i acum absenţa.

Dar sigur că acum n-au rămas decât băieţii, îşi spuse Thad. *Doar doi romancieri albi la piele, pierzând vremea la discuţii.*

– Ce vrei?

– Ştii răspunsul la asta. Nu-i nevoie să ne ascundem după deget, nu-i aşa? E puţin cam târziu pentru asta.

– Poate că nu vreau decât să te aud spunând-o cu voce tare.

Senzaţia lui Thad se întoarse, acea stranie senzaţie că este scos afară din corp şi tras de-a lungul firului telefonic spre un loc aflat exact la jumătatea distantei dintre ei.

Rosalie se dusese în celălalt capăt al tejghelei, unde scotea pachete de ţigări dintr-o stivă de cutii şi realimenta lungul automat pentru ţigări. Nu asculta cu ostentaţie partea lui Thad de conversaţie într-un fel ce era aproape comic. Toată lumea din Ludlow - din partea aceea de oraş, în orice caz - ştia că Thad se afla sub paza poliţiei sau protecţia poliţiei sau ceva blestemăţie a poliţiei, iar el nu trebuia să plece urechea la zvonuri ca să ştie că acestea începuseră deja să circule. Cei care nu credeau că era pe cale să fie arestat pentru trafic de droguri fără-ndoială credeau că urma să intre după gratii pentru abuz asupra copiilor sau pentru violenţă domestică. Sărmana Rosalie stătea acolo şi încerca să se comporte cumsecade, iar Thad se simţea absurd de recunoscător. Se mai simţea şi de parcă s-ar fi uitat la ea prin capătul greşit al unui telescop puternic. Plecase de-a lungul firului, coborâse în vizuina iepurelui, unde nu exista niciun iepure alb, ci doar vulpea bătrână de George Stark, omul care nu avea cum să existe, dar, cumva, tot exista.

Vulpea bătrână de George, iar aicea jos în Sfârşitburg toate vrăbiile zboară din nou.

Se luptă cu senzaţia, se luptă din greu.

– Continuă, George, spuse el, puţin surprins de tonul aspru, furios, din vocea sa.

Era năucit, prins într-un puternic curent submarin al distanţei şi irealităţii... dar Dumnezeule, părea atât de treaz şi de conştient!

– Spune-o cu voce tare, de ce nu?

– Dacă insişti.
– Insist.
– A sosit timpul să începi o nouă carte. Un roman de-al lui Stark.
– Nu prea cred.
– Nu spune asta!
– Tonul din acea voce era ca un bici ghintuit.
– Ţi-am schiţat o imagine, Thad. Am schiţat-o *pentru* tine. Nu mă face s-o schiţez *pe* tine.
– Eşti mort, George. Doar că n-ai bunul simţ să te odihneşti în pace.
Capul lui Rosalie se întoarse puţin; Thad observă un ochi larg căscat înainte ca aceasta să se întoarcă înapoi la raftul cu ţigări.
Ai grijă cum vorbeşti!
O furie adevărată în vocea aceea. Dar nu mai era oare şi altceva? Nu mai era şi teamă? Durere? Amândouă? Sau nu făcea decât să se amăgească.
– Care-i problema, George? ricana el brusc. Începi să-ţi pierzi din gândurile bune?
Atunci urmă o pauză. Thad îl surprinsese, îl făcuse să-şi piardă echilibrul... cel puţin pe moment. Thad era sigur de asta. Dar de ce? Ce făcuse?
– Ascultă la mine, băieţaş, zise Stark într-un târziu, îţi dau o săptămână să te apuci de treabă. Să nu crezi că mă poţi duce de nas, fiindcă nu poţi.
Numai că ultimul cuvânt fu de fapt *po'i.* Da, George era agitat. Poate că avea să-l coste mult pe Thad înainte ca afacerea aceea să se încheie, dar pe moment el simţi doar o bucurie dezlănţuită. Reuşise să facă o breşă. Se părea că el nu era singurul care se simţea neputincios şi vulnerabil într-un mod ireal în timpul conversaţiilor acelora intime, coşmareşti; îl rănise pe Stark, iar asta era extrem de plăcut.

Thad spuse:

– Lucrul ăsta-i adevărat. Nu ne putem duce de nas unul pe celălalt. Orice altceva, dar asta nu.

– Ai avut o idee, spuse Stark. Ai avut-o chiar înainte ca afurisitul ăla de peşte să se fi gândit măcar să te şantajeze. Aia cu nunta şi cu lovitura cu maşina blindată.

– Mi-am aruncat însemnările. Am terminat-o cu tine.

– Nu, alea pe care le-ai aruncat erau însemnările mele, dar nu contează. N-ai nevoie de însemnări. O să fie o carte bună.

– Nu înţelegi. George Stark este *mort.*

– *Tu* eşti cel care nu înţelege, răspunse Stark.

Vocea lui era moale, letală, emfatică.

– Ai o săptămână la dispoziţie. Şi dacă n-o să ai scrise cel puţin treizeci de pagini de manuscris, o să vin după tine, bătrâne. Numai că n-o să încep cu tine - asta ar fi prea uşor. Asta ar fi *absolut* prea uşor. O să-ţi iau mai întâi copiii, ş-or să moară încet. O să am eu grijă de asta. Ştiu eu cum. N-o să ştie ce se întâmplă, o să ştie doar că mor în agonie. Dar tu o să ştii, şi-o să ştiu şi eu, şi-o să ştie şi soţia ta. Pe ea o s-o iau următoarea... numai că înainte s-o iau, *o s-o iau.* Ştii la ce mă refer, catâr bătrân. Iar când voi termina cu ei, o să am grijă de tine, Thad, şi-o să mori cum n-a mai murit niciun om pe pământ.

Se opri. Thad îl auzea cum îi gâfâie în ureche, ca un câine într-o zi caniculară.

– Nu ştii de păsări, spuse Thad încet. Măcar asta e adevărat, nu-i aşa?

– Thad, nu ai logică. Dacă nu te pui pe lucru cât de repede, o mulţime de oameni or s-o încurce.

– Timpul se scurtează. Oh, dar sunt atent, spuse Thad. Ce mă întreb e cum de ai putut scrie ce-ai scris pe peretele lui Clawson şi apoi pe al lui Miriam *şi să nu ştii de asta.*

– Ai face bine să termini cu prostiile şi să-ncepi să fii logic, prietene, spuse Stark, însă Thad simţi consternare şi o urmă de teamă crudă chiar dincolo de suprafaţa vocii aceleia. N-am scris nimic pe pereţii ăia.

– O, da. Ai scris. Şi ştii ceva, George? Cred că motivul pentru care nu ştii asta este fiindcă eu am scris. Cred că o parte din mine s-a aflat acolo. Cumva, o parte din mine a fost acolo şi s-a uitat la tine. Cred că eu sunt singurul dintre noi care ştie de vrăbii, George. Cred că eu trebuie să fi scris pe pereţi. Ai face bine să te gândeşti la asta... să te gândeşti *din greu... Î*nainte să-ncepi să te agăţi de mine.

– Ascultă aici, zise Stark cu o forţă blândă. Ascultă-mă foarte bine. Mai întâi copiii... apoi soţia... şi-apoi tu. Începe altă carte, Thad. Asta-i cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da. Cel mai bun sfat pe care-l vei primi vreodată în afurisita asta de viaţă a ta. Începe o altă carte. Nu sunt mort.

O pauză lungă. Apoi, încet, cu foarte mare grijă:

– Şi nu vreau *să fiu* mort. Aşa că du-te acasă şi ascute-ţi creioanele, iar dac-o să ai nevoie de-un pic de inspiraţie, gândeşte-te la cum ar arăta copilaşii tăi cu feţele pline de sticlă.

– Nu există nici-o afurisită de pasăre. Uită doar de-asta şi pune-te pe scris.

Se auzi un clic.

– Du-te dracului, şopti Thad în receptorul mort şi închise încet telefonul.

Şaptesprezece - WENDY SUFERĂ O CĂZĂTURĂ

1

Situaţia s-ar fi rezolvat singură într-un fel sau altul indiferent de ce se întâmpla - Thad era sigur de asta. George Stark nu avea pur şi simplu să dispară. Însă Thad ajunse să creadă, şi nu fără motiv, că accidentul pe care-l suferi Wendy la două zile după ce Stark îl sunase la Dave's Market stabili cursul - bun sau rău - pe care avea să-l ia situaţia. Cel mai important rezultat fu acela că în sfârşit îi arătă o cale de acţiune. Îşi petrecuse acele două zile într-un fel de moleşeală fără suflare. Îi venea greu să urmărească până şi cel mai simplu program TV, îi era imposibil să citească, iar ideea de-a scrie i se părea aproape înrudită cu aceea a călătoriei dincolo de viteza luminii. În cea mai mare parte a timpului rătăci dintr-o cameră în alta, şezând preţ de câteva momente, după care o lua iarăşi din loc. Îi stătu în cale lui Liz şi o calcă pe nervi. Ea nu se răsti la el din pricina asta, chiar dacă el crezu că, de mai multe ori, ea trebuise să-şi muşte limba ca sa nu-i livreze echivalentul verbal al unei tăieturi de hârtie.

De două ori îşi puse în gând să-i spună de al doilea apel al lui Stark, cel când vulpoiul de George îi spusese exact ce avea în gând, sigur pe faptul că linia telefonică nu era ascultată şi că discutau în particular. Cu ambele ocazii, se înfrânase, conştient

că nu putea face nimic altceva decât s-o neliniştească şi mai mult.

Şi de două ori se trezi la etaj în birou, ţinând în mână unul dintre blestematele alea de creioane Berol pe care-şi promisese să nu le folosească niciodată şi uitându-se la un teanc nou, împachetat în celofan, de carneţele pe care Stark obişnuia să-şi scrie romanele.

Ai avut o idee... Aia cu nunta şi cu lovitura cu maşina blindată.

Iar asta era adevărat. Thad avea chiar şi un titlu, unul bun: *Steel Machine*[5]*.* Şi mai era ceva adevărat: o parte din el chiar îşi dorea să scrie cartea. Mâncărimea aceea era prezentă, ca o mâncărime în locul acela de pe spate unde nu reuşeşti să ajungi când simţi nevoia să te scarpini.

Te va scărpina George.

O, da. George ar fi fost *fericit* să-l scape de ea. Însă ceva s-ar întâmpla cu el, fiindcă acum lucrurile se schimbaseră, nu-i aşa? Ce, mai exact, ar fi acel ceva? Nu ştia, poate că *nu putea* şti, însă o imagine înspăimântătoare îi tot venea în minte. Era din povestea de demult pentru copii aia încântătoare şi rasistă, *Micul Sambo cel Negru.* Când Sambo cel Negru s-a căţărat în copac şi tigrii n-au Putut ajunge la el, aceştia s-au înfuriat atât de tare încât şi-au muşcat unul altuia coada şi-au alergat din ce în ce mai repede în jurul copacului până ce s-au transformat în unt. Sambo a adunat untul într-o oală de lut şi l-a dus acasă la mama lui.

George alchimistul, îşi spusese Thad gânditor, şezând în biroul său şi lovind cu un Berol Black

5 Mot-a-mot: Maşina de oţel - n. tr.

Beauty neascuţit în marginea mesei. *Transformă paiele în aur. Tigrii în unt. Cărţile în best-seller-uri. Şi pe Thad în... ce?*

Nu ştia. Se *temea* să ştie. Dar avea să dispară, *Thad* avea să dispară, era sigur de asta. Poate că în casa sa avea să continue să trăiască cineva care va *arăta* ca el, dar în spatele chipului lui Thad Beaumont avea să se afle o altă minte. O minte bolnavă, sclipitoare.

Credea că noul Thad Beaumont avea să fie mult mai puţin neîndemânatic... şi mult mai periculos.

Liz şi copiii?

Avea să-i lase Stark în pace dacă reuşea să ajungă pe locul şoferului?

Nici poveste.

Se gândise şi să fugă. Să-i urce pe Liz şi pe copii în Suburban şi pur şi simplu să plece. Dar la ce avea să folosească asta? La ce bun, când Vulpoiul Bătrân de George se putea uita prin ochii Prostovanului Bătrân de Thad? Nu conta nici dacă fugea până la capătul pământului; ar fi ajuns acolo, s-ar fi uitat înjur şi l-ar fi văzut pe George Stark venind în urma lor într-o sanie trasă de câini siberieni, cu briciul în mână.

Se gândise şi, chiar mai repede şi hotărât, respinse ideea de a-l suna pe Alan Pangborn. Alan le spusese unde se afla doctorul Pritchard, iar hotărârea sa de a nu încerca să-i transmită un mesaj neurochirurgului care îl operase - de a aştepta până ce Pritchard şi soţia lui aveau să se întoarcă din excursia cu cortul - îi spunea lui Thad tot ce trebuia să ştie despre ce credea Alan... şi, mai important, despre ce nu credea el. Dacă-i spunea lui Alan despre apelul pe care-l primise la Dave's, Alan avea să creadă că-l inventase. Şi chiar dacă Rosalie avea să confirme

faptul că primise un telefon de la *cineva* la magazin, Alan avea să continue să nu-l creadă. El şi toţi ceilalţi ofiţeri de poliţie care se invitaseră singuri la petrecerea aceasta investiseră mult în a nu crede.

Aşa că zilele trecură încet şi fură un fel de timp alb. Chiar după prânz în cea de-a doua zi, Thad scrise: *Mă simt de parcă aş fi o versiune mentală a calmurilor cancerului* în jurnalul său. Fu singura notaţie pe care o făcuse într-o săptămână şi începea să se întrebe dacă avea să mai facă vreuna. Noul său roman, *Câinele de aur,* stătea mort în apă. Asta, bănuia el, era de la sine înţeles. Era foarte greu să inventezi poveşti când te temeai că un om rău - un om *foarte* rău - avea să vină şi să-ţi masacreze întreaga familie înainte să te ia şi pe tine în vizor.

Singura dată când îşi amintea că mai fusese atât de nehotărât fusese în săptămânile de după ce se lăsase de băut - după ce scosese dopul din cada cu alcool în care se bălăcise după avortul lui Liz şi înainte să apară Stark. Atunci, ca şi acum, avusese sentimentul că exista o problemă, dar că era la fel de imposibil de atins ca şi un miraj din acela pe care-l vezi la orizont deasupra şoselei într-o după-amiază încinsă. Cu cât alerga mai repede spre problemă, voind s-o atace cu ambele mâini, s-o demonteze, s-o distrugă, cu atât aceasta se îndepărta, până ce el rămânea în cele din urmă locului, gâfâind şi fără suflu, unduirea aceea ca de apă de la orizont continuând să-l sfideze.

În nopţile acelea dormi rău şi visă că George Stark îi arăta propria sa casă pustie, o casă în care lucrurile explodau când le atingea şi unde, în ultima cameră, aşteptau cadavrele soţiei sale şi al lui Frederick Clawson. Când ajungea acolo, toate

păsările începeau să zboare, explodând spre cer din copaci şi de pe firele de telefon şi stâlpii de electricitate, mii de păsări, milioane, atât de multe, încât acopereau complet soarele.

Până ce căzu Wendy pe scări, el însuşi se simţi ca o nadă a prostului, aşteptând doar ca acel cineva criminal să-şi facă apariţia, să-şi lege o bavetică la gât, să ridice furculiţa şi să înceapă a mânca.

2

Gemenii mergeau de-a buşilea de-o bună bucată de vreme şi, în ultima lună sau aşa ceva, începuseră să se ridice singuri în şezut cu ajutorul celui mai apropiat obiect stabil (sau, în unele cazuri, instabil) - un picior de scaun era bun, la fel ca şi măsuţa pentru cafea, dar chiar şi o cutie de carton goală le ajungea, cel puţin până ce geamănul în cauză îşi lăsa prea mult greutatea pe ea şi aceasta se afunda sau se întorcea invers. Copiii mici sunt capabili sa intre în încurcături divine la orice vârstă, dar la vârsta de opt luni, când mersul târâş şi-a servit scopul şi mersul în picioare n-a fost încă bine învăţat, aceştia se află în mod clar în Epoca de Aur a încurcăturilor.

Pe la cinci şi un sfert după-amiaza, Liz îi aşezase pe podea, să se joace într-o porţiune luminată de soare. După ce zece minute sau aşa ceva se târâseră siguri pe ei şi se ridicaseră nesiguri în picioare (cea din urmă activitate însoţită de strigăte puternice de împlinire adresate părinţilor sau unul celuilalt), William se ridică sprijinindu-se de marginea măsuţei pentru cafea. Se uită în jur şi făcu mai multe gesturi imperioase cu braţul drept. Aceste

gesturi îi amintiră lui Thad de vechiul film de propagandă înfăţişându-l pe *Il Duce* adresându-se alegătorilor de la balcon. Apoi William înşfacă ceaşca de ceai a mamei sale şi, înainte să cadă înapoi în fund, reuşi să verse pe el cât se mai afla înăuntru. Ceaiul era din fericire rece, însă William nu dădu drumul ceştii şi reuşi să-şi dea cu ea peste gură suficient de tare încât să-şi facă buza de jos să sângereze. Începu să ţipe. Wendy se duse numaidecât la el.

Liz îl ridică, îl examina, roti ochii spre Thad şi-l duse la etaj să-l liniştească şi apoi să-l cureţe.

– Ţine ochii pe prinţesă, spuse ea, plecând.

– Bine, zise Thad, dar descoperise, şi-n scurtă vreme avea să redescopere că în Epoca de Aur a încurcăturilor, astfel de promisiuni deseori nu rezolvau nimic. William reuşise să pună mâna pe ceaşca de ceai chiar de sub nasul lui Liz, iar Thad observă că Wendy avea să cadă de pe a treia treaptă cu o clipă prea târziu ca s-o poată împiedica.

Se uita la o revistă cu ştiri - nu o citea, dar o frunzărea nepăsător, aruncând din când în când o privire la fotografii. Când termină, se duse la coşul mare pentru obiecte de croşetat de lângă şemineu care servea drept un fel de suport încropit pentru reviste ca s-o pună la loc şi să-şi ia alta. Wendy mergea târâş pe podea, cu lacrimile date deja uitării înainte să i se fi uscat bine pe obrajii-i grăsulii. Scotea sunetul acela slab şi vâjâit - brum-brum-brum - pe care-l scoteau amândoi când se târau, un sunet care-l făcea pe Thad să se întrebe uneori dacă nu asociau orice mişcare cu maşinile şi camioanele pe care le vedeau la televizor. Se lăsă pe vine, aşeză revista peste teancul din coş şi le

răscoli pe celelalte, alegând într-un târziu un *Harper's* vechi de o lună fără un motiv anume. Îi trecu prin gând că se comporta puţin ca un om aflat în cabinetul dentistului, aşteptând să i se extragă un dinte.

Se întoarse şi Wendy era pe scări. Se târâse până pe a treia şi acum se ridica nesigură în picioare, ţinându-se de una dintre tijele care făceau legătura dintre balustradă şi podea. Când se uită la ea, Wendy îl zări şi făcu un gest deosebit de amplu cu braţul şi rânji. Mişcarea braţului îi făcu trupul dur-duliu să se balanseze înainte.

– Iisuse, spuse el cu răsuflarea tăiată şi, când se ridică în picioare, genunchii pocnindu-i uscat, o văzu cum face un pas în faţă şi dă drumul tijei. *Wendy, nu face asta!*

Aproape că sări de cealaltă parte a camerei şi aproape că ajunse la timp. Însă el era un om neîn-demânatic şi un picior i se agăţă de unul dintre picioarele fotoliului. Acesta se răsturnă şi Thad căzu la pământ. Wendy căzu şi ea în faţă cu un cârâit slab de surpriză. Corpul său se răsuci uşor în aer. În genunchi, el întinse mâinile spre ea, încercând s-o salveze şi rată mişcarea cu aproape un metru. Piciorul ei drept se lovi de prima treaptă, iar cu capul se lovi de podeaua acoperită cu covor a sufrageriei, scoţând un bufnet înfundat.

Fetiţa strigă, iar el avu timp să se gândească la cât de înfiorător era strigătul de durere al unui copil, după care o luă în braţe.

La etaj, Liz strigă: „Thad?" pe o voce speriată şi el auzi buf-buf-ul picioarelor sale încălţate în şoşoni de casă alergând de-a lungul holului.

Wendy încerca să plângă. Primul ei ţipăt de durere îi scosese tot aerul din plămâni şi acum venea momentul paralizant, etern, când se lupta să-şi deblocheze pieptul şi să tragă aer pentru următorul ţipăt. Când avea în sfârşit să sosească aceasta, urma să le lovească timpanele ca un ciocan.

Dacă avea să sosească.

O ţinu în braţe, uitându-se neliniştit la faţa ei schimonosită, congestionată. Se făcuse de-o culoare aproape brună, cu excepţia urmei roşii asemănătoare cu o virgulă foarte mare de pe frunte. *Dumnezeule, dacă leşină? Dacă moare înăbuşită, neputând să tragă aer în piept şi să scoată ţipătul blocat în plămânii ei mici şi goi?*

– Ţipă, blestemăţie! strigă el către ea.

Dumnezeule, faţa ei purpurie! Ochii ei holbaţi, îndureraţi.

– *Ţipă!*

– Thad!

Uz părea *foarte* speriată acum, dar părea de asemenea foarte îndepărtată. În acele câteva secunde eterne dintre primul strigăt al lui Wendy şi lupta sa de a elibera un al doilea şi astfel de a continua să respire, George Stark fu alungat complet din mintea lui Thad pentru prima oară în ultimele opt zile. Wendy trase în piept o gură mare de aer, convulsivă, şi începu să urle. Thad, tremurând de uşurare, o strânse la umăr şi începu s-o mângâie pe spate cu blândeţe, scoţând sunete de liniştire.

Liz dădu buzna la parter, cu un William plin de vlagă strâns lângă coaste ca un sac mic cu grăunţe.

– Ce s-a întâmplat? Thad, e teafără?

– Da. A căzut de pe a treia treaptă. Acum e bine. Odată ce-a început să ţipe. La început a fost ca şi când... ca şi când pur şi simplu s-ar fi blocat.

Râse cu o voce tremurândă şi i-o dădu pe Wendy în schimbul lui William, care acum trâmbiţa în compasiune faţă de sora sa.

– N-o supravegheai? întrebă Liz cu reproş.

Deja îşi rotea automat corpul de la mijloc, legă-nând-o pe Wendy, încercând s-o liniştească.

– Ba da... nu. M-am dus să-mi iau o revistă. Cât ai clipi, ea era pe scări. A fost ca Will şi ceaşca de ceai. Sunt atât ai naibii de... iuţi. Crezi că a păţit ceva la cap? S-a lovit de covor, dar s-a lovit tare.

Liz o ţinu pe Wendy la distanţă pentru o clipă, se uită la urma cea roşie, apoi o sărută blând. Plan-şetele lui Wendy începeau deja să scadă în volum.

– Cred că-i bine. O să aibă un cucui pentru o zi sau două, dar nimic altceva. Slavă Domnului de covor. N-am vrut să-ţi sar în cap, Thad. Ştiu cât sunt de iuţi. Doar că... am impresia că urmează să-mi vină ciclul, numai că senzaţia asta o am acum tot timpul.

Suspinele lui Wendy deveneau acum fonfăieli. Prin urmare, şi William începu să renunţe la lacrimi, întinse un braţ grăsuliu şi o prinse pe sora sa de tricoul alb de bumbac. Ea se uită înjur. El ganguri, apoi bombăni ceva spre ea. Pentru Thad, bolboro-selile lor păreau întotdeauna puţin înfiorătoare: ca o limbă străină accelerată suficient cât să nu-ţi mai poţi da seama care anume era, darămite s-o mai şi înţelegi. Wendy zâmbi la fratele ei, cu toate că din ochii ei încă mai curgeau lacrimi şi obrajii îi era uzi. Îi răspunse gângurind şi bombănind. Preţ de o clipă, parcă purtară o discuţie într-o lume numai a lor - lumea gemenilor.

Wendy întinse mâna şi-l mângâie pe William pe umăr. Se uitară unul la celălalt şi continuară să gângurească.

– *Te simţi bine, draga mea?*

– *Da; m-am lovit, scumpul meu William, dar nu rău.*

– *Vrei să rămâi acasă şi să nu mergi la petrecerea de cu seară de la cei doi Stadley, sufleţel?*

– *Nu cred, chiar dacă e foarte grijuliu din partea ta să întrebi.*

– *Eşti cât se poate de sigură, scumpă Wendy?*

– *Da, dragul meu William, n-am păţit nimic, chiar dacă mă cam tem că am caca în scutece.*

– *O, iubire mică, ce EXASPERANT!*

Thad zâmbi slab, apoi se uită la piciorul lui Wendy.

Acolo o să se-nvineţească, spuse el. De fapt, se pare că deja a început.

Liz îi oferi un zâmbet vag.

– O să se vindece, spuse ea. Şi n-o să fie nici Prima, nici ultima vânătaie.

Thad se aplecă înainte şi o sărută pe Wendy pe vârful nasului, gândindu-se la cât de repede şi cu câtă furie veneau furtunile acestea - cu nici trei minute în urmă se temea că fetiţa va muri din lipsă de oxigen - şi cât de repede plecau.

– Nu, se arătă el de acord. Cu voia lui Dumnezeu, n-o să fie ultima.

3

La ora şapte, pe când se treziră gemenii din somnul lor de după-amiază, vânătaia de pe coapsa lui Wendy devenise de-un purpuriu închis. Avea o formă ciudată şi clară de ciupercă.

– Thad? spuse Liz de lângă cealaltă masă de schimbat scutece. Uită-te la asta.

Thad îi scosese lui Wendy scutecul de somn, uşor jilav dar nu tocmai ud, şi-l aruncă în găleata pentru scutece marcată ale ei. Îşi duse fiica dezbrăcată la masa de schimbat scutece a fiului ca să vadă ce voia Liz să-i arate. Se uită în jos la William şi ochii i se căscară.

– Tu ce zici? întrebă ea încet. E sau nu ciudat?

Thad se uită în jos la William vreme îndelungată.

– Mda, spuse el în cele din urmă. E destul de ciudat.

Liz îl ţinea pe masă pe fiul lor zbuciumat cu o mână pe piept. Acum se uită cu asprime într-o parte la Thad.

– Te simţi bine?

– Da, spuse Thad.

Fu surprins de cât de calm se auzi vorbind. I se părea că se stinsese o lumină mare şi albă, nu în faţa ochilor săi, ca un reflector, ci în spatele lor. Brusc, crezu că înţelege - puţin - cum stau lucrurile cu păsările şi care trebuia să fie următorul pas. Doar uitându-se în jos la fiul său şi văzând vânătaia de pe piciorul acestuia, identică la formă, culoare şi localizare cu aceea de pe piciorul lui Wendy, îi fu suficient ca să înţeleagă asta. Când apucase Will ceaşca de ceai a lui Liz şi o răsturnase peste el, căzuse în fund. Din câte ştia Thad, William nu se lovise deloc la picior. Şi totuşi, acolo era - o vânătaie din compasiune pe coapsa piciorului drept, o vânătaie care aproape că avea forma unei ciuperci.

– Eşti *sigur* că te simţi bine? insistă Liz.

– Împart şi vânătăile, spuse el, uitându-se în jos la piciorul lui William.

– Thad?

– Sunt bine, zise el şi-i mângâie obrazul cu buzele. Haide să-i îmbrăcăm pe Psiho şi pe Somatic, ce zici?

Liz izbucni în râs.

– Thad, eşti nebun, spuse ea.

El îi zâmbi. Fu un zâmbet uşor bizar, uşor distant.

– Mda, zise el. Nebun ca o vulpe.

O duse pe Wendy înapoi la masa ei de schimbat scutece şi începu s-o îmbrace.

Optsprezece - SCRIS AUTOMAT

1

Aşteptă până ce se duse Liz la culcare ca să urce în birou. În drum, se opri în faţa uşii dormitorului lor preţ de un minut sau aşa ceva, ascultând sunetul ritmic al respiraţiei ei, asigurându-se că dormea. Nu era câtuşi de puţin sigur că ceea ce voia să încerce avea să dea roade, dar dacă era aşa, putea fi periculos.

Extrem de periculos.

Biroul său era o singură încăpere mare - un po-rumbar renovat - care fusese împărţit în două zone: „camera de lectură”, care era o zonă cu pereţii plini de rafturi cu cărţi, cu o sofa, un balansoar şi lumini direcţionale, şi, în capătul îndepărtat al încăperii celei lungi, zona sa de lucru. Partea aceea de birou era dominată de o masă de scris demodată, oficială, fără măcar o singură trăsătură distinctivă care să-i estompeze remarcabila urâţenie. Era o piesă de mobilier scrijelită, hârbuită, utilitară fără drept de apel. Thad o avea de la douăzeci şi şase de ani, iar Liz le spunea uneori oamenilor că nu renunţase la ea fiindcă era încredinţat în sinea lui că reprezenta propriul său Izvor de Cuvinte. Râdeau amândoi când spunea asta, de parcă ar fi crezut într-adevăr că era o glumă.

Deasupra acestui dinozaur atârnau trei becuri cu abajur de sticlă, iar când Thad aprindea doar trei

becuri, aşa cum făcu acum, cercurile crude, suprapuse de lumină pe care le aruncau acestea asupra peisajului haotic de pe masa de lucru lăsau impresia că era pe cale să joace acolo o versiune ciudată de biliard - care puteau fi regulile de joc pe o suprafaţă atât de complexă încât era imposibil de spus, dar în seara accidentului lui Wendy, morga rigidă a feţei sale ar fi convins un spectator că jocul avea să fie pentru o miză foarte mare, indiferent de reguli.

Thad ar fi fost de acord cu acest lucru sută la sută. Îi luase, la urma urmei, peste douăzeci şi patru de ore ca să-şi adune curajul pentru a face asta.

Se uită pentru o clipă la maşina de scris Remington Standard, o mogâldeaţă vagă sub o husă, cu maneta din oţel inoxidabil a carului ieşind afară în partea stângă precum degetul unui autostopist. Se aşeză în faţa ei, bătu agitat cu degetele darabana pe marginea mesei pentru câteva momente, apoi deschise sertarul din stânga maşinii de scris.

Sertarul acela era atât larg, cât şi adânc. Din el îşi scoase jurnalul, apoi deschise sertarul până în capăt. Borcanul în care ţinea creioanele Berol Black Beauty se rostogolise până în fund, împrăştiind creioane peste tot. Îl scoase, îl aşeză la locul său, apoi adună creioanele şi le puse înapoi în el.

Închise sertarul şi se uită la borcan. Îl aruncase în sertar după prima scăpare de memorie, în timpul căreia folosise unul dintre creioane ca să scrie vrăbiile zboară din nou pe manuscrisul *Câinelui de aur.* Nu mai avusese de gând să le mai folosească vreodată... şi totuşi, se jucase cu unul doar acum câteva seri şi uite-le acolo, stând în locul unde stătuseră în cei aproximativ doisprezece ani când Stark locuise cu el, locuise în el. Perioade lungi de timp,

Stark rămânea tăcut, abia dacă-i mai simţea prezenţa. Apoi îl lovea o idee şi vulpoiul bătrân de George îi sărea din minte ca o păpuşă cu arcuri dementă. *Ca-POP!* Aicea sunt, Thad! Hai să mergem, mârţoagă bătrână! Urcă-n şa!

Şi zi de zi, inclusiv în week-end-uri, vreme de aproape trei luni de atunci încolo Stark sărea afară prompt la ora zece. Sărea, apuca unul dintre creioanele Berol şi începea să-şi scrie aiurelile demente - aiurelile demente care plăteau facturile pe care munca lui Thad nu le putea plăti. Apoi cartea ajungea la sfârşit şi George dispărea din nou, ca bătrânul acela nebun care transformase paiele în aur pentru Rapunzel.

Thad luă unul dintre creioane, se uită la urmele de dinţi tatuate adânc în lemnul lui, apoi îl lăsă să cadă înapoi în borcan. Scoase un *cline!* slab.

– Jumătatea mea întunecată, murmură el.

Dar era George Stark al lui? Fusese vreodată al lui? Cu excepţia leşinului, sau a transei, sau a orice ar fi fost aceea, nu mai folosise niciunul dintre creioanele acelea, nici măcar să facă însemnări, de când scrisese *Sfârşit* în partea de jos a ultimei pagini a ultimului roman al lui Stark, *În goană spre Babilon.*

Nu mai avusese *la ce* să le folosească, în definitiv; erau creioanele lui George Stark, iar Stark era mort... sau aşa bănuise el. Presupunea că ar fi ajuns să le arunce cu timpul.

Dar acum se părea că avea totuşi la ce să le folosească.

Întinse mâna spre borcanul cu gură largă, apoi şi-o trase parcă de lângă peretele unui cuptor care străluceşte din pricina căldurii sale intense şi posesive.

Nu încă.

Scoase stiloul Scripto din buzunarul cămăşii, deschise jurnalul, scoase capacul pixului, pregetă, apoi scrise.

Dacă plânge William, plânge şi Wendy. Dar am descoperit că legătura dintre ei e mult mai profundă şi mai puternică de atât. Ieri, Wendy a căzut pe scări şi s-a ales cu o vânătaie - o vânătaie care seamănă cu o mare ciupercă purpurie. Când s-au trezit gemenii din somnul de după-amiază, William avea şi el o vânătaie. În acelaşi loc, cu aceeaşi formă.

Thad trecu la stilul de auto-interviu care caracteriza o bună parte a jurnalului său. Făcând asta, îşi dădu seama că exact obiceiul acela - modul acela de a găsi cărarea spre lucrurile pe care chiar le gândea - sugera o altă formă de dualitate... sau poate că nu era decât un alt aspect al unei singure divizări a minţii şi spiritului său, ceva care era fundamental şi deopotrivă misterios.

Întrebare: Dacă ai lua diapozitive cu vânătăile de pe picioarele copiilor mei, apoi le-ai suprapune, ai ajunge să priveşti ceea ce-ar părea o singură imagine?

Răspuns: Da, cred că ajunge. Cred că e ca şi cu amprentele digitale. Cred că e ca şi cu amprentele vocale.

Thad rămase în tăcere pentru o clipă, lovind cu capătul pixului în pagina de jurnal, gândindu-se la asta. Apoi se aplecă iarăşi în faţă şi începu să scrie mai repede.

Întrebare: William ŞTIE că are o vânătaie?

Răspuns: Nu. Nu cred că ştie.

Întrebare: Eu ştiu ce sunt vrăbiile sau ce înseamnă ele?

Răspuns: Nu.

Întrebare: Dar ştiu că SUNT vrăbii. Atâta lucru ştiu, nu? Orice ar crede Alan Pangborn sau oricine altcineva, eu ştiu că SUNT vrăbii şi ştiu că ele zboară din nou, nu-i aşa?

Răspuns: Da.

Acum, pixul gonea pe pagină. Nu mai scrisese atât de repede sau atât de pasionat de luni întregi.

Întrebare: Stark ştie că sunt vrăbii?

Răspuns: Nu. El a spus că nu ştie şi eu îl cred.

Întrebare: Sunt eu SIGUR că îl cred?

Se opri din nou pentru scurtă vreme, apoi scrise:

Stark ştie că este ceva. Dar William trebuie *să ştie şi el că e ceva - dacă are o vânătaie pe picior, trebuie să-l doară. Dar Wendy i-a dat vânătaia când a căzut pe scări. William nu ştie decât că are un loc dureros.*

Întrebare: Stark ştie că are un loc dureros? Un loc vulnerabil?

Răspuns: Da. Cred că ştie.

Întrebare: Sunt ale mele păsările?

Răspuns: Da.

Întrebare: Asta înseamnă că, atunci când a scris VRABIILE ZBOARA DIN NOU pe peretele din apartamentul lui Clawson şi pe cel din apartamentul lui Miriam, nu ştia *ce făcea şi nu şi-a amintit s-o fi făcut când a terminat?*

Răspuns: Da.

Întrebare: Cine a scris de vrăbii? Cine a scris cu sânge?

Răspuns: Cel care ştie. Cel căruia îi aparţin vrăbiile.

Întrebare: Cine este cel care ştie? Cine e stăpânul vrăbiilor?

Răspuns: Eu sunt ştiutorul. Eu sunt stăpânul.

Întrebare: Am fost acolo? Am fost acolo când i-a omorât?

Făcu din nou o pauză scurtă. *Da,* scrise, şi apoi: *Nu. Amândoi. N-am avut o scăpare de memorie când Stark i-a omorât pe Homer Gamache şi pe Clawson, cel puţin nu-mi amintesc asta. Cred că ceea ce ştiu... ceea ce văd... s-ar putea să crească.*

Întrebare: El te vede pe tine?

Răspuns: Nu ştiu. Dar...

Trebuie să mă vadă, murmură Thad.

Scrise: *El trebuie să mă ştie. Trebuie să mă vadă. Dacă Într-adevăr a scris el romanele, mă ştie de multă vreme. Şi propria sa ştiinţă, propria sa vedere, creşte şi ea. Tot echipamentul ăla de urmărire şi înregistrare nu l-a speriat câtuşi de puţin pe George, vulpoiul cel bătrân, nu-i aşa? Nu - sigur că nu. Fiindcă vulpoiul bătrân de George ştia că va fi acolo. Nu-ţi petreci aproape zece ani scriind proză de ficţiune cu criminali fără să afli de astfel de lucruri. Asta e unul dintre motivele pentru care n~a fost speriat. Dar celălalt e şi mai bun, nu-i aşa? Când a vrut să discute cu mine, să discute cu mine în particular, a ştiu cu exactitate unde mă aflam şi cum să ia legătura cu mine, nu?*

Da. Stark sunase acasă când voise să fie auzit de toată lumea şi sunase la Dave's Market când nu voise asta. De ce voise să fie auzit de toată lumea în primul caz? Fiindcă avea de transmis un mesaj poliţiştilor care ştia că-l vor asculta - că nu este George Stark şi că *ştia* că nu este... şi că a terminat cu omorurile, că nu vine după Thad şi după familia lui Thad. Şi mai exista încă un motiv. Voia ca Thad să vadă amprentele vocale pe care el ştia că poliţiştii le vor face. Ştia că poliţiştii nu vor crede ce

vor arăta acestea, indiferent cât de indiscutabile vor părea ele... dar că Thad va crede.

Întrebare: Cum de a ştiut unde mă voi afla?

Iar asta era o întrebare de nota zece, nu-i aşa? Asta făcea parte din aceeaşi categorie cu întrebări precum: cum se face că doi oameni diferiţi au aceleaşi amprente digitale şi vocale şi cum se face că doi copii diferiţi au exact aceeaşi vânătaie... mai cu seamă când doar unul dintre copiii în discuţie s-a întâmplat să se lovească la picior.

Numai că ştie că mistere asemănătoare erau bine documentate şi acceptate, cel puţin în cazuri când erau implicaţi gemeni; legătura dintre doi gemeni identici era chiar mai înfiorătoare. Fusese un articol despre asta în una dintre revistele de ştiri cu un an sau aşa ceva în urmă. Datorită gemenilor din viaţa sa, Thad citise articolul respectiv cu foarte mare atenţie.

Exista cazul unor gemeni identici, despărţiţi de un întreg continent - dar când unul dintre ei îşi rupsese piciorul stâng, celălalt îndurase dureri chinuitoare în propriul său picior stâng fără a şti măcar că fratele său păţise ceva. Existau gemenele identice care-şi dezvoltaseră propriul lor limbaj, un limbaj necunoscut şi neînţeles de nimeni altcineva de pe Pământ. Acele două gemene nu învăţaseră niciodată engleza, în pofida coeficientului lor intelectual identic ridicat. Ce nevoie aveau ele de engleză? Se aveau una pe cealaltă... şi asta era tot ce-şi doreau. Şi, spunea articolul, existau gemenii care, despărţiţi la naştere, se întâlneau din nou ca adulţi şi descopereau că amândoi se căsătoriseră în aceeaşi zi a anului, cu femei având acelaşi prenume şi înfăţişări izbitor de asemănătoare. Mai mult decât

atât, amândouă cuplurile îşi numiseră primii fii Robert. Cei doi Robert fuseseră născuţi în aceeaşi lună şi în acelaşi an.

Jumătate şi jumătate.

Zig şi zag.

Talmeş şi balmeş.

Ionel şi Marinel, amândoi gândesc la fel, murmură Thad.

Întinse mâna şi încercui ultimul rând pe care-l scrisese: *întrebare: Cum de a ştiut unde mă voi afla?*

Sub aceasta, scrise:

Răspuns: Fiindcă vrăbiile zboară din nou. Şi fiindcă suntem gemeni.

Întoarse o pagină nouă a jurnalului şi lăsă pixul de-o parte. Cu inima bătându-i tare, cu pielea îngheţată de teamă, întinse tremurând mâna dreaptă şi scoase un creion Berol din borcan. Acesta părea să ardă cu o căldură slabă şi neplăcută în mâna sa.

A sosit timpul să trec la treabă.

Thad Beaumont se aplecă peste pagina albă, se opri, după care scrise VRĂBIILE ZBOARĂ DIN NOU cu majuscule în partea ei de sus.

2

Ce intenţiona să facă, mai exact, cu creionul?

Dar ştia şi asta. Avea să încerce să răspundă la ultima întrebare, cea atât de evidentă, încât nici măcar nu se deranjase s-o scrie pe hârtie: îşi putea induce conştient starea de transă? Putea^ace vrăbiile să zboare?

Ideea reprezenta o formă de contact parapsihologic despre care citise, dar nu-l văzuse niciodată pus în practică: scrisul automat. Persoana care în-

cerca să contacteze un suflet mort (sau unul în viaţă) folosind această metodă, ţinea un pix sau creion în mâna relaxată, cu vârful pe o foaie albă de hârtie şi aştepta doar ca spiritul - joc de cuvinte în mod clar intenţionat - să-l mişte. Thad citise că scrisul automat, care putea fi practicat cu ajutorul unei table Ouija, era deseori văzut ca un fel de năzbâtie, un joc pentru petreceri chiar, şi că putea fi extrem de periculos - că îl putea, de fapt, expune pe cel care-l practica unei forme de posesiune.

Thad nici nu crezuse, nici nu negase acestea când le citise; i se păreau atât de străine de viaţa sa ca şi venerarea idolilor păgâni sau practicarea trepanaţiei pentru alinarea migrenelor. Acum părea să aibă o logică mortală proprie. Însă el trebuia să cheme vrăbiile.

Se gândi la ele. Încercă să trezească imaginea tuturor acelor păsări, tuturor acelor *mii* de păsări, stând pe vârfurile acoperişurilor şi pe firele de telefon sub un cer de primăvară blând, aşteptând declanşarea semnalului telepatic.

Şi imaginea veni... dar fu plată şi ireală, un fel de tablou mintal fără niciun pic de viaţă. Când începea să scrie, deseori era aşa - un exerciţiu uscat şi steril. Nu, era mai rău de atât. Să înceapă i se păruse întotdeauna puţin obscen, cum ar fi să săruţi cu limba un cadavru.

Dar aflase că, dacă se ţinea de treabă, dacă pur şi simplu continua să înşire cuvinte pe pagină, mai apărea ceva, ceva care era minunat şi totodată teribil. Cuvintele ca unităţi individuale începeau să dispară. Personajele care erau doar nişte umbre fără viaţă începeau să se dezmorţească, de parcă le ţinuse într-un dulap mic peste noapte şi trebuiau

să-şi destindă muşchii înainte să-şi înceapă complicatele dansuri. Ceva începea să i se petreacă în *creier;* aproape că putea simţi forma undelor electrice de acolo schimbându-se, pierzându-şi disciplina afectat-înţepenită, transformându-se în blândele, dezordonatele unde delta ale somnului cu vise.

Acum, cu creionul în mână, Thad stătea gârbovit deasupra jurnalului şi încerca să pună în practică aceste lucruri. Pe măsură ce trecea timpul şi nu se întâmpla nimic, începu să se simtă din ce în ce mai caraghios.

O replică din vechiul desen animat *Rocky and Bullwinkle* îi intrase în cap şi refuza să plece: *Eenie-meenie-chili-beanie, spiritele sunt pe cale să vorbească!* Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i va spune lui Liz dacă apărea şi-l întreba ce făcea acolo cu un creion în mână şi o foaie albă de hârtie în faţă, cu doar câteva minute înainte de miezul nopţii? Că încerca să deseneze un iepuraş pe cutia de chibrituri şi să câştige o bursă la Şcoala Artiştilor Celebri din New Haven? La naiba, nici măcar nu *avea* o cutie de chibrituri.

Se întinse să pună creionul la loc, apoi se opri. Se răsucise puţin pe scaun, aşa încât acum se uita afară pe fereastra din stânga biroului.

Acolo era o pasăre; stătea pe pervazul exterior al geamului şi se uita înăuntru la el cu ochi negri, sclipitori.

Era o vrabie.

Cât se uită el, lângă aceasta mai veni una.

Şi încă una.

– O, Dumnezeule, spuse el pe o voce tremurată, lichidă.

Nu mai fusese niciodată atât de îngrozit... şi, brusc, senzaţia aceea de *plecare* îl umplu din nou. Era ca atunci când vorbise cu Stark la telefon, dar acum era mai puternică, mult mai puternică.

Mai ateriza o vrabie, împingându-le pe celelalte în lături să-şi facă loc, şi în spatele lor văzu un şir întreg de păsări stând pe vârful magaziei unde-şi ţineau ei uneltele de tuns gazonul şi maşina lui Liz. Anticul indicator de vânt de pe singurul fronton al magaziei era acoperit de păsări, legănându-se sub greutatea lor.

– O, Dumnezeule, repetă el şi-şi auzi vocea venind de la o distanţă de un milion de kilometri, o voce plină de oroare şi groaznică mirare. O, Dumnezeule mare, sunt reale - *vrăbiile sunt reale.*

În toate închipuirile sale nu bănuise niciodată asta... dar nu avea timp să se gândească la ea, nu avea minte *cu care* să se gândească la ea. Dintr-o dată, biroul dispăru, şi-n locul lui văzu sectorul Ridgeway din Bergenfield, acolo unde crescuse. Era la fel de tăcut şi de pustiu ca şi casa din coşmarul cu Stark; descoperi că se uita pe furiş la o suburbie tăcută dintr-o lume moartă.

Şi totuşi nu era în întregime mort, fiindcă acoperişul fiecărei case era înţesat de vrăbii ciripitoare. Fiecare antenă de televizor era încărcată cu ele. Fiecare copac era plin cu ele. Stăteau în şir pe fiecare fir de telefon. Stăteau pe capotele maşinilor parcate, pe cutia poştală mare şi albastră care se afla la colţul lui Duke Street cu Marloborough Lane, şi pe stativul pentru biciclete din faţa magazinului mixt de pe Duke Street, unde se ducea să cumpere lapte şi pâine în locul mamei lui când era mic.

Lumea era plină de vrăbii, aşteptând ordinul să-şi ia zborul.

Thad Beaumont se lăsă pe spate în scaunul de la birou, pe la colţurile gurii curgându-i o spumă subţire, cu picioarele zvâcnind haotic, şi acum toate ferestrele camerei de lucru erau acoperite de vrăbii care se uitau la el ca nişte ciudaţi spectatori aviari. Din gură îi scăpă un sunet prelung, gâlgâit. Ochii i se dădură peste cap, arătându-şi albul sclipitor, holbat.

Creionul atinse hârtia şi începu să scrie.

SURIOARĂ

mâzgăli în partea de sus. Lăsă două rânduri libere, făcu semnul de aliniat sub formă de L caracteristic fiecărui nou paragraf aparţinându-i lui Stark, şi scrise:

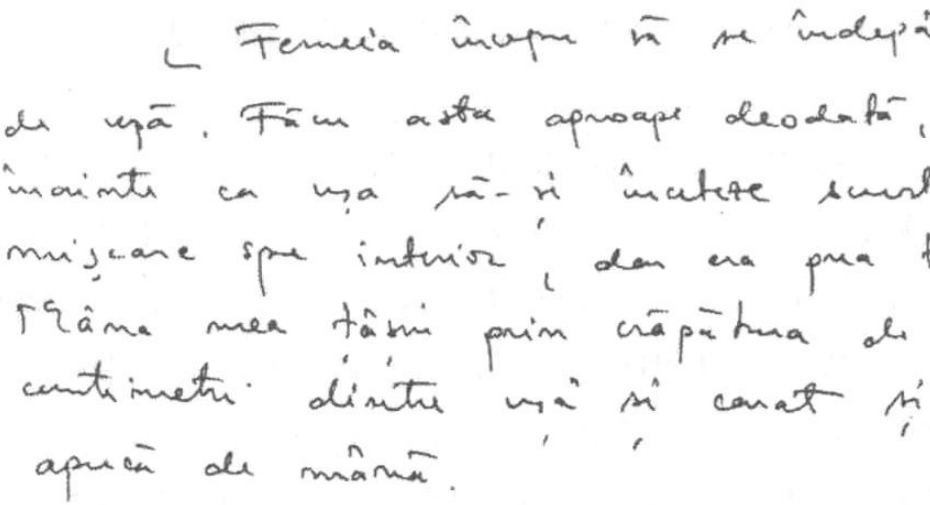

Vrăbiile zburară.

Toate îşi luară zborul deodată, cele din capul său din acel Bergenfield de demult şi cele din faţa casei sale din Ludlow... cele *reale.* Zburară spre două ceruri diferite: un cer alb de primăvară din anul 1960 şi un cer întunecat de vară din anul 1988.

Zburară şi dispărură într-un uriaş fâlfâit de aripi.

Thad se ridică în picioare... Însă mâna-i era încă ţintuită pe creion şi continua să scrie.

Creionul scria singur.

Am reuşit, îşi spuse el prin ceaţă, ştergându-şi saliva şi spuma de la gură şi de pe bărbie cu mâna stângă. *Am reuşit... şi-mi doresc pe Dumnezeu să nu fi încercat. Ce ESTE asta?*

Se uită ţintă în jos la cuvintele ce-i ieşeau de sub pumn, cu inima bubuindu-i atât de tare, încât îşi simţea pulsul, puternic şi rapid, în gât. Propoziţiile care curgeau pe liniile albastre erau scrise de mâna sa - dar şi toate romanele lui Stark fuseseră scrise de mâna sa. *Cu aceleaşi amprente digitale, aceeaşi preferinţă la ţigări şi exact aceleaşi caracteristici vocale, ar fi şi mai ciudat dacă ar fi scrisul altcuiva,* îşi spuse el.

Scrisul său, exact cum fusese în toate celelalte daţi, dar de unde veneau *cuvintele?* Nu din capul său, asta era sigur; acum nu se găsea acolo nimic altceva decât teroare acoperită de-o confuzie zgomotoasă, violentă. Şi nu-şi mai simţea deloc mâna. Braţul său drept părea să se sfârşească la aproximativ şapte centimetri deasupra încheieturii. Nu simţea nici cea mai îndepărtată senzaţie de presiune în degete, chiar dacă vedea că ţinea creionul Berol destul de strâns să i se albească vârful dege-

tului mare şi ale indicatorului şi cel mijlociu. Parcă ar fi primit o injecţie sănătoasă cu novocainã.

Ajunse la capătul primei foi. Mâna sa insensibilă o întoarse, palma sa insensibilă fugi în susul cotorului jurnalului, îndoind pagina şi începu să scrie din nou.

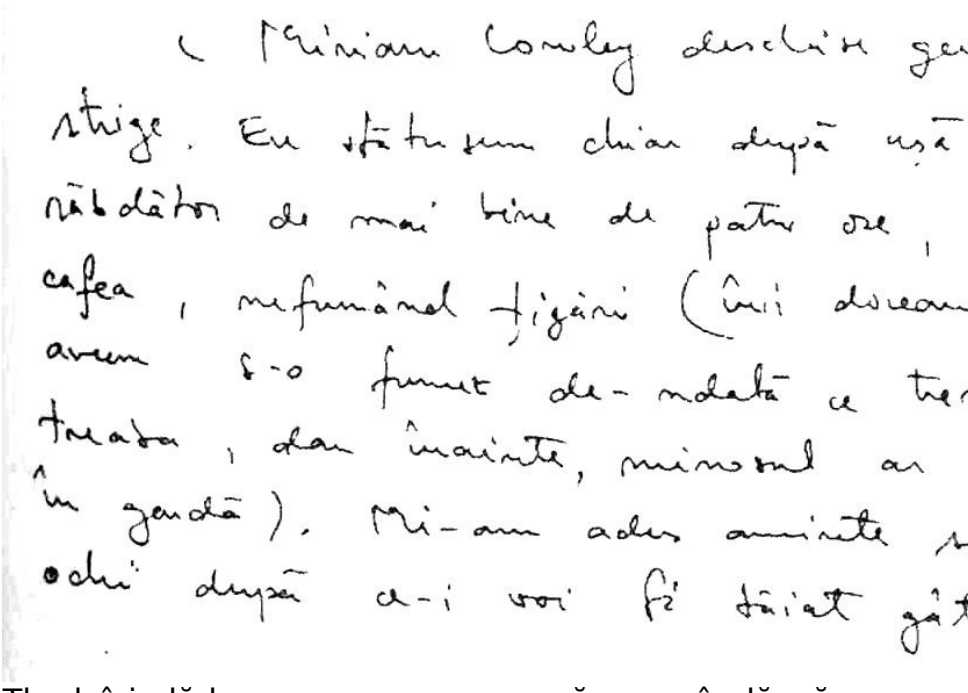

Thad îşi dădu seama cu o groază crescândă că citea o relatare a uciderii lui Miriam Cowley... şi Că de data aceasta nu era un amestec frânt, confuz de cuvinte, ci naraţiunea coerentă, brutală a unui om care era, în felul său, un scriitor extrem de apt - atât de apt încât milioane de oameni îi cumpăraseră romanele.

Debutul în nonficţiune al lui George Stark, îşi spuse el fără vlagă.

Făcuse exact ce-şi propusese să facă: realizase contactul, se cuplase cumva la mintea lui Stark, exact aşa cum Stark trebuie să se fi cuplat cumva la mintea sa. Dar cine ar fi bănuit ce forţe monstruoase şi necunoscute avea să atingă făcând asta? Cine ar fi *putut* bănui? Vrăbiile - şi realizarea faptului că vrăbiile erau *reale* - fuseseră rele, dar asta era şi mai rău. Crezuse cumva că atât creionul, cât şi carneţelul erau calde la atingere? Nu-i de mirare. Mintea omului ăla era un afurisit de cuptor.

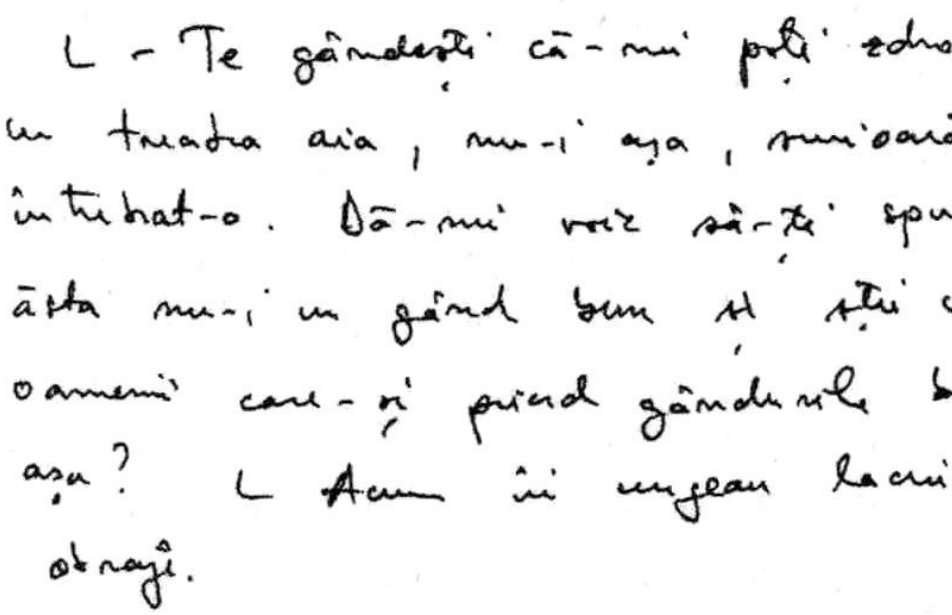

Iar acum - Iisuse! Uite că venea! Se depăna de sub propriul său pumn! Iisuse Christoase!

Care-i problema, George? îţi pierzi din gândurile bune?

Nu-i de *mirare* că-l făcuse pe fiul ăla de curvă cu suflet negru să se blocheze pentru o clipă când spusese asta. Dacă aceasta era o relatare întocmai

a evenimentelor, atunci Stark folosise exact aceleaşi cuvinte înainte s-o omoare pe Miriam.

Am FOST cuplat la mintea lui în timpul crimei - am FOST. De-asta am folosit cuvintele alea în timpul discuţiei pe care am avut-o la Dave 's.

Asista acum în scris la episodul în care Stark o forţa pe Miriam să-l sune pe Thad, tastând numărul în locul ei, citindu-l din carneţelul ei, fiindcă ea era prea îngrozită să şi-l amintească, cu toate că fuseseră săptămâni în care probabil că l-a format ea însăşi de câte şase ori. Thad găsea această uitare şi faptul că Stark o înţelegea, oribilă şi deopotrivă persuasivă. Iar acum Stark îşi folosea briciul ca să...

Dar nu voia să citească asta, nu avea s-o citească, îşi trase braţul, ridicându-şi mâna amorţită odată cu ea ca o greutate de plumb. În momentul în care se rupse contactul dintre creion şi carneţel, simţul îi năpădi înapoi în mână. Muşchii erau paralizaţi şi simţea o durere surdă într-o parte a degetului mijlociu; corpul creionului lăsase o adâncitură care acum se înroşea.

Se uită în jos la pagina mâzgălită, plin de oroare şi un soi posac de mirare. Ultimul lucru pe care-şi dorea să-l facă era să coboare iarăşi creionul, să încheie acel circuit obscen dintre Stark şi el însuşi... dar nu se apucase de asta doar ca să citească relatarea direct de la sursă a lui Stark a modului cum o ucisese pe Miriam Cowley, nu-i aşa?

Şi dacă se întorc păsările?

Dar nu aveau să se întoarcă. Păsările îşi jucaseră rolul. Circuitul pe care-l stabilise era încă întreg şi-n stare de funcţionare. Thad nu avea habar cum de ştia asta, dar *o ştia.*

– *Ce eşti tu, George?* îşi spuse el. *Cum de nu te simt? Să fie din cauză că eşti la fel de inconştient de prezenţa mea cum sunt eu de a ta? Sau să fie altceva? Unde dracu' EŞTI tu?*

Îşi ţinu gândul treaz în minte, încercând să şi-l închipuie ca pe o pancartă cu tuburi de neon roşu deschis. Apoi strânse din nou creionul şi începu să-l coboare spre jurnal.

De-ndată ce vârful creionului atinse hârtia, mâna i se ridică din nou şi întoarse la o pagină albă. Palma netezi foaia întoarsă de-a lungul cotorului aşa cum mai făcuse înainte. Apoi creionul se întoarse la hârtie şi scrise:

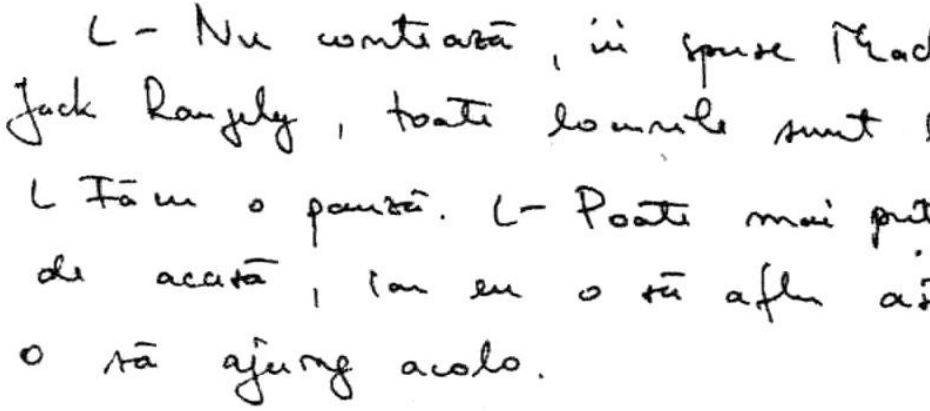

Toate locurile sunt la fel. Recunoscu replica aceasta, apoi recunoscu întregul citat. Era din primul capitol al primului roman al lui Stark, *Metoda lui Machine.*

Creionul se oprise din voinţă proprie de data aceasta. Înfrigurat, îl ridică şi se uită la cuvintele mâzgălite. *Poate mai puţin locul de acasă. O sa aflu asta când o să ajung acolo.*

În *Metoda lui Machine,* acasă fusese Flatbush Avenue, unde Alexis Machine îşi trăise copilăria, măturând podeaua salonului de biliard al alcoolicului său tată decedat. Unde era acasă în povestea *asta?*

Unde e acasă? gândi el spre creion şi-l coborî iarăşi încet spre hârtie.

Creionul făcu o serie rapidă de m-uri înclinate. Se opri, apoi se mişcă din nou.

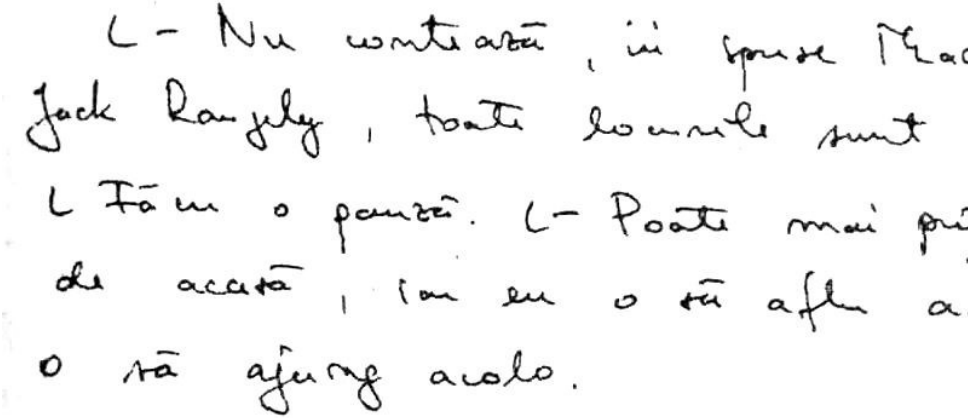

scrise creionul sub păsări.

Un joc de cuvinte. Însemna ceva? Mai era contactul cu adevărat stabilit, sau se minţea singur acum? Nu se minţise în privinţa păsărilor şi nu se minţise nici când avusese prima repriză de scris frenetic, ştia asta, dar senzaţia de căldură şi constrângere părea să se fi domolit. Încă-şi mai simţea mâna amorţită, dar asta se putea datora forţei cu care ţinea strâns creionul - iar asta era într-adevăr foarte mare, judecând după urma de pe-o parte a degetului. Nu citise cumva în acelaşi articol despre scrisul automat că oamenii deseori se minţeau cu tabla Ouija - că în majoritatea cazurilor aceasta era

influenţată nu de spirite, ci de gândurile şi dorinţele subconştiente ale celui care o folosea?

Acasă e acolo unde e începutul. Dacă tot Stark era la conducere şi dacă jocul de cuvinte avea vreun înţeles, înseamnă acolo, în casa aceea, nu-i aşa? Fiindcă George Stark se născuse acolo.

Brusc, o parte din acel blestemat de articol apărut în revista *People* îi veni în minte.

„Am introdus o foaie de hârtie în maşina de scris... după care, imediat, am scos-o. Toate cărţile mele le-am scris la maşină, dar lui George Stark se pare că nu-i plăcea să lucreze aşa. Poate fiindcă nu se ţineau lecţii de dactilografiere în hotelurile alea de piatră unde a stat el la răcoare."

Simpatic. Foarte simpatic. Dar nu avea decât o vagă asemănare cu realitatea, nu-i aşa? Nu era prima oară când Thad spunea o poveste care nu întreţinea decât o îndepărtată legătură cu realitatea şi bănuia că nu avea să fie nici ultima - presupunând că avea să iasă cu viaţă din tărăşenia asta, desigur. Nu era tocmai o minciună; nu era nici-o îmbrobodire a adevărului, strict vorbind. Era aproape inconştientul act al ficţionalizării propriei vieţi şi Thad nu cunoştea nici măcar un singur scriitor de romane sau proză scurtă care să nu-l practice. N-o făceai ca să te pui într-o lumină mai bună într-o situaţie dată; se întâmpla şi asta uneori, dar erai la fel de înclinat să spui o poveste care te punea într-o lumină negativă sau te făcea să pari stupid într-un mod comic. Care era filmul în care un ziarist spusese: „Când ai ocazia să alegi între adevăr şi legendă, tipăreşte legenda"? *The Man Who Shot Liberty Valance,* poate. Poate că ăsta era un procedeu imoral şi de toată jena în lumea ziariştilor, dar în

lumea scriitorilor era o minunăţie. Revărsarea închipuirii în viaţa cuiva părea să fie aproape un inevitabil efect secundat al meseriei de scriitor - cum ar fi să-ţi apară bătături pe buricele degetelor dacă erai cântăreţ la chitară sau să începi să tuşeşti după ani întregi de fumat.

Amănuntele venirii pe lume a lui Stark erau de fapt cât se poate de diferite de cele din versiunea apărută în revista *People.* Nu existase nici-o hotărâre ezoterică de-a scrie romanele lui Stark de mână, chiar dacă odată cu timpul se transformase într-un fel de ritual. Iar când venea vorba de ritualuri, scriitori erau la fel de superstiţioşi ca şi atleţii profesionişti. Jucătorii de baseball îşi purtau şosetele zi după zi sau îşi făceau cruce înainte să calce în locul celui care loveşte dacă loveau bine; scriitorii, când aveau succes, erau înclinaţi să urmeze aceleaşi tipare până ce acestea deveneau ritualuri, într-o încercare de a se păzi de echivalentul literar al unei ratări la baseball... ceea ce era cunoscut drept blocajul scriitorului.

Obiceiul lui George Stark de a-şi scrie romanele de mână începuse pur şi simplu fiindcă Thad uitase să aducă panglici noi pentru Underwood-ul din micuţul său birou din casa de vacantă din Castle Rock. Nu avea nici-o panglică pentru maşina de scris, dar ideea fusese prea caldă şi promiţătoare ca să mai aştepte, aşa că scotocise prin sertarele micii sale mese de scris pe care o ţinea acolo până ce găsise un carneţel şi câteva creioane şi...

Pe atunci mergeam la casa de lângă lac mult mai târziu vara, fiindcă eu ţineam cursul acela de trei săptămâni - cum îi spunea? Procedee de Creaţie. O prostie afurisită. Era iunie târziu în anul acela şi-mi

amintesc că am urcat în birou şi am descoperit că nu avem nici-o panglică. La naiba, mi-amintesc şi că Liz se plângea că nu aveam nici măcar cafea...

Acasă e acolo unde e începutul.

Vorbind cu Mike Donaldson, tipul de la revista *People,* spunându-i povestea semi-fictivă a genezei lui George Stark, schimbase locaţia în casa cea mare de aici din Ludlow fără să se gândească măcar la asta - fiindcă, bănuia el, Ludlow era locul unde scria cel mai mult şi era perfect normal să plaseze scena aici - mai ales că dacă plasai scena, te *gândeai* la o scenă, aşa cum făceai când inventai o bucată de ficţiune. Dar nu aici îşi făcuse debutul George Stark; nu aici folosise el pentru prima dată ochii lui Thad să se uite la lume, chiar dacă aici era locul unde-şi scrisese mare parte din cărţi atât cu numele lui Stark, cât şi al său, aici era locul unde-şi trăiseră ciudatele vieţi duble.

Acasă e acolo unde e începutul.

În cazul de faţă, acasă trebuia să însemne Castle Rock. Castle Rock, unde se întâmpla să fie şi cimitirul Homeland. Cimitirul Homeland, care era locul unde, în mintea lui Thad, chiar dacă nu şi a lui Alan Pangborn, George Stark apăruse prima oară în criminala sa încarnare fizică, în urmă cu aproximativ două săptămâni.

Apoi, ca şi când ar fi fost cea mai naturală succedare din lume (şi, din câte ştia el, chiar putea să fie), în gând îi veni o altă întrebare, una atât de fundamentală şi care apăru atât de spontan, încât el se auzi rostind-o cu voce tare, ca un admirator timid la o întâlnire publică cu autorul:

De ce vrei să te întorci la scris?

Îşi coborî mâna până ce vârful creionului atinse hârtia. Amorţeala aceea o cuprinse şi-o pătrunse din nou, făcând-o să pară scufundată într-un torent de apă foarte rece, foarte limpede.

Din nou, prima acţiune a mâinii fu să se ridice din nou şi să întoarcă la o pagină nouă a jurnalului. Coborî la loc, îndreptă foaia întoarsă... dar de data aceasta scrisul nu începu imediat. Thad avu timp să-şi spună că, în pofida amorţelii, contactul, orice ar fi fost acesta, fusese întrerupt, după care creionul îi tresări în mână ca şi când ar fi fost un lucru animat... viu, dar grav rănit. Tresări, făcând un semn ca o virgulă adormită, tresări din nou, făcând o linie, după care scrise

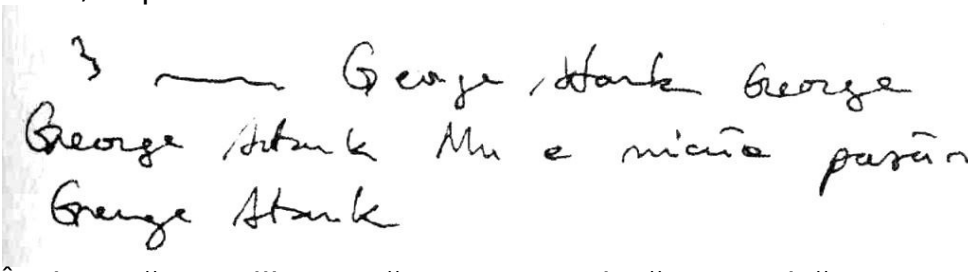

Înainte să se odihnească precum o piesă mecanică obosită.

Da. Îţi poţi scrie numele. Şi poţi nega vrăbiile. Foarte bine. Dar de ce vrei să te întorci la scris? De ce e atât de important? Atât de important încât să omori oameni?

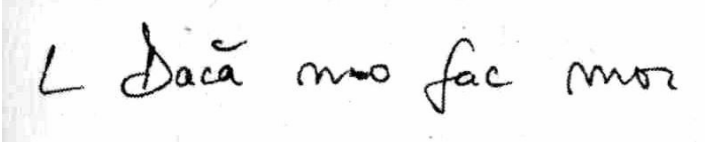

scrise creionul.

Ce vrei să spui? murmură Thad, dar simţi o speranţă dezlănţuită explodându-i în cap. Era posibil să

fie atât de simplu? Presupunea că *putea* fi, mai ales pentru un scriitor care oricum nu avea cum să exist. Christoase, erau destui scriitori *reali* care nu puteau exista decât dacă scriau, sau simţeau că n-ar putea... iar în cazul oamenilor ca Ernest Hemingway, totul se reduce de fapt la acelaşi lucru, nu-i aşa?

Creionul tremură, apoi trase o linie lungă şi nesigură sub ultimul mesaj. Semăna într-un mod ciudat cu amprenta vocală.

Hai-de, şopti Thad. Ce dracu' vrei să spui?

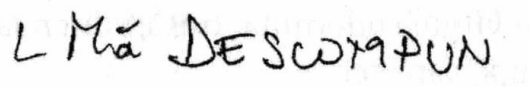

scrise creionul. Literele erau alungite, ezitante. Creionul tresări şi-şi şovăi între degete, care erau albe ca varul. *Dacă mai aplic multă presiune,* îşi spuse Thad, *pur şi simplu o să se rupă.*

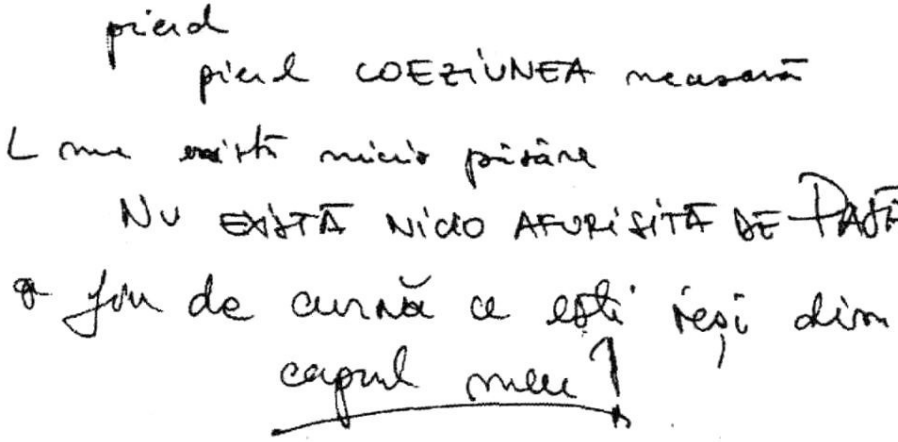

Brusc, braţul îi sări în aer. În acelaşi timp, mâna amorţită smuci creionul cu agilitatea unui magician care ascunde o carte de joc şi, în loc să-l ţină între

degete aproape de vârf, îl strângea în pumn ca pe un pumnal.

Îl coborî - *Stark* îl coborî - şi, brusc, creionul era îngropat în membrana de carne dintre degetul mare şi arătătorul mâinii stângi. Vârful de grafic, teşit întrucâtva de folosinţă, trecu aproape complet prin ea. Creionul se rupse. O pată sclipitoare de sânge umplu depresiunea pe care o provocase lemnul creionului şi, brusc, forţa care-l ţinuse în gheare dispăru. O durere roşie îi urcă în corp dinspre mâna, care stătea întinsă pe masă cu creionul ieşind din ea.

Thad îşi lăsă capul pe spate şi strânse din dinţi ca să împiedice urletul de agonie care se lupta să-i scape din gât.

3

Din birou se intra într-o baie mică şi, când Thad se simţi în stare să umble, îşi duse acolo mâna ce-i pulsa monstruos şi examina rana în lumina crudă a tubului cu neon din tavan. Semăna cu o rană de glonţ - o gaură perfect rotundă, cu marginile înnegrite. Negreala semăna cu praful de puşcă, nu cu cel de grafit. Întoarse mâna invers şi în palmă văzu un punct de-un roşu aprins, de dimensiunea unei împunsături de ac. Vârful creionului.

Atât de aproape a fost să treacă de cealaltă parte, îşi spuse el.

Turnă apă rece peste şi în rană până ce-i amorţi mâna, apoi luă din dulăpior sticla de apă oxigenată. Descoperi că nu o putea ţine în mâna stângă, aşa că, pentru a-i desface capacul, o strânse lângă corp cu braţul stâng. Apoi turnă dezinfectant în gaura din

mână, uitându-se cum lichidul se albea şi făcea spumă, strângând din dinţi de durere.

Puse apa oxigenată la loc şi scoase una câte una sticlele cu tablete luate pe reţetă, examinându-le etichetele. Suferise groaznice dureri de spate după ce căzuse în timpul turneului de schi cros în urmă cu doi ani şi bunul doctor Hume îi dăduse o reţetă pentru Percodan. Nu luase decât câteva dintre ele; descoperise că tabletele îi dădeau peste cap ciclul de somn şi-l împiedicau să scrie.

Descoperi în sfârşit flaconul de plastic ascuns în spatele unui tub de cremă de ras Barbasol care trebuia să fie veche de cel puţin o mie de ani. Thad desfăcu capacul flaconului cu dinţii şi scutură o pastilă pe marginea chiuvetei. Se gândi să mai scoată una, dar n-o făcu. Erau puternice.

Şi poate că sunt stricate. Poate reuşeşti să pui capăt nopţii ăsteia nebuneşti de distracţie cu o convulsie sănătoasă şi o excursie la spital - ce zici de asta?

Dar se hotărî să-şi asume riscul. Nici nu se punea de fapt problema - durerea era imensă, incredibilă. Cât despre spital... se uită iarăşi la rana din mână şi-şi spuse: *Probabil c-ar trebui să merg să o vadă un doctor, dar blestemat să fiu dac-o voi face. În ultimele câteva zile s-au uitat destul de mulţi la mine ca şi când aş fi nebun încât să-mi ajungă o viaţă întreagă.*

Mai scoase patru pastile de Percodan, le vârî în buzunarul de la pantaloni şi puse flaconul la loc pe raftul dulăpiorului cu medicamente. Apoi îşi acoperi rana cu Band-Aid. Un plasture rotund fu de ajuns. *Uitându-te la cercul ăsta mic de plastic,* îşi spuse el, *habar n-ai avea cât de tare doare blestemăţia asta.*

Mi-a întins o capcană pentru urşi. O capcană pentru urşi în mintea lui, iar eu am călcat drept în ea.

Chiar asta să se fi întâmplat? Thad nu ştia, nu cu certitudine, dar ştia un lucru: nu voia o a doua reprezentaţie.

4

Când îşi recapătă controlul - sau ceva aproape de control - Thad puse jurnalul înapoi în sertarul mesei de scris, stinse luminile din birou şi coborî la al doilea etaj. Se opri o clipă pe palier cu urechile ciulite. Gemenii erau liniştiţi. La fel şi Liz.

Percodanul, aparent încă destul de nou ca să aibă efect, începu să lucreze şi durerea din mâna sa începu să se retragă puţin. Dacă o îndoia din neatenţie, pulsaţia surdă de acolo se transforma într-un ţipăt, dar dacă avea grijă cu ea, nu era chiar aşa de rău.

O, dar o să te doară la dimineaţă, amice... şi ce-o să-i spui lui Liz?

Nu ştia, nu tocmai. Probabil adevărul... sau o parte din el, în orice caz. Devenise foarte pricepută, se părea, să-l prindă cu minciuna.

Durerea era mai slabă, dar efectele întârziate ale şocului - ale *tuturor* şocurilor - încă persistau, iar el credea că va mai trece o vreme până să poată dormi. Coborî la primul etaj şi se uită pe furiş afară la patrula poliţiei statale parcate în faţa casei printre perdelele trase peste marele geam din sufragerie. Înăuntru, putea vedea pâlpâitul de licurici a două ţigări.

Stau acolo liniştiţi ca doi castraveciori de vară, îşi spuse el. *Păsările nu i-au deranjat deloc, sau poate*

chiar N-A FOST nici-o pasăre... decât în capul meu. În definitiv, tipii ăştia sunt plătiţi să fie deranjaţi.

Era o idee tentantă, dar biroul se afla pe cealaltă latură a casei. Ferestrele lui nu puteau fi văzute din parcare. Aşa cum nu putea fi văzută nici magazia. Aşa că poliţiştii oricum nu avuseseră cum să vadă păsările. Nu, cel puţin, atunci când începuseră sa se adune.

Dar atunci când au zburat toate deodată? Vrei să-mi spui că nu le-au auzit? Ai văzut cel puţin o sută de păsări, Thad - poate două sau trei sute.

Thad se duse afară. Abia dacă reuşi să deschidă uşa cu plasă împotriva insectelor de la bucătărie, când ambii poliţişti coborâseră deja din maşină, fiecare pe partea lui. Erau bărbaţi masivi care se mişcau cu viteza silenţioasă a oceloţilor.

– A sunat din nou, domnule Beaumont? întrebă cel care coborâse din partea şoferului. Numele lui era Stevens.

– Nu - nimic de felul ăsta, zise Thad. Scriam în birou când mi s-a părut că aud o mulţime de păsări luându-şi zborul. M-au cam speriat. Voi aţi auzit ceva, băieţi?

Thad nu ştia numele poliţistului care coborâse din partea copilotului. Era tânăr şi blond, cu o faţă din aceea rotundă, neprihănită, care radiază bunătate sufletească.

– Le-am auzit şi le-am şi văzut, spuse acesta.

Arătă cu degetul spre cer, unde luna, puţin trecută de primul pătrar, atârna deasupra casei.

Au zburat chiar prin faţa lunii. Vrăbii. Un stol destul de măricel. Păsările astea rareori zboară noaptea.

– De unde crezi că au venit? întrebă Thad.

– Păi, sincer să fiu, zise ofiţerul cu faţă rotundă, nu ştiu. Am picat la Supravegherea Păsărilor.

Râse. Celălalt ofiţer rămase serios.

– Vă simţiţi agitat în noaptea asta, domnule Beaumont? întrebă el.

Thad se uită la el cu seriozitate.

– Da, spuse. În ultima vreme m-am simţit agitat în *fiecare* noapte.

Putem face ceva pentru dumneavoastră în momentul ăsta, domnule?

– Nu, spuse Thad. Nu cred. Eram doar curios de ce-am auzit. Noapte bună, băieţi.

– Noapte, spuse ofiţerul cu faţa rotundă.

Stevens aplecă din cap. Ochii lui erau sclipitori şi inexpresivi sub borul larg al pălăriei sale de poliţist statal.

El crede că sunt vinovat, îşi spuse Thad, întorcându-se pe trotuar. *Vinovat de ce? Nu ştie. Probabil nu-i pasă. Dar are faţa unui om care crede că toată lumea e vinovată de ceva. Cine ştie? Poate chiar are dreptate.*

Închise uşa de la bucătărie şi o încuie în urma lui. Se duse înapoi în sufragerie şi se uită iarăşi afară. Ofiţerul cu faţă rotundă se retrăsese înapoi în maşină, dar Stevens încă stătea în picioare pe partea şoferului şi, pentru o clipă, Thad avu impresia că Stevens se uita direct în ochii săi. Asta nu era posibil, desigur; cu perdelele trase, Stevens nu putea vedea decât o nedesluşită siluetă neagră... dacă vedea cât de cât ceva.

Şi totuşi, impresia-i rămase.

Thad trase draperiile peste perdele şi se duse la dulăpiorul cu băuturi. Îl deschise şi scoase o sticlă de Glenlivet, care fusese întotdeauna preferata sa

dintre băuturile alcoolice. Se uită la ea un moment prelung şi apoi o puse la loc. Voia foarte tare un pahar, dar acesta ar fi fost cel mai prost moment dintre toate pentru a se apuca din nou de băut.

Se duse în bucătărie şi-şi turnă un pahar cu lapte, având foarte mare grijă să nu îndoaie mâna stângă. Rana îi dădea o senzaţie de căldură, de fragilitate.

A venit nedesluşit, îşi spuse el, sorbind din lapte. *N-a durat mult - şi-a revenit în forţe atât de repede, încât a fost înfricoşător - dar a venit nedesluşit. Cred că dormea. Poate că visa cu Miriam, dar nu prea cred. Ce-am captat eu a fost prea coerent ca să fie un vis. Cred că a fost vorba de memorie. Cred că a fost vorba de Galeria subconştientă a Amintirilor lui George Stark, unde totul este atent consemnat şi apoi pus la dosar acolo unde-i este locul. Îmi închipui că dacă s-ar conecta la subconştientul meu - şi din câte ştiu eu, poate că a făcut-o deja - ar găsi acelaşi lucru.*

Îşi sorbi laptele şi se uită la uşa pivniţei.

Mă întreb dacă m-aş putea conecta la gândurile sale din stare de veghe... la gândurile sale conştiente.

Credea că răspunsul era da... dar credea şi că asta l-ar face din nou vulnerabil. Şi data viitoare era posibil să nu se reducă totul doar la un creion înfipt în mână. Data viitoare putea fi vorba de un cuţit pentru desfăcut corespondenţa înfipt în gât.

Nu poate. Are nevoie de mine.

Mda, dar e nebun. Oamenii nebuni nu ţin întotdeauna cont de interesele lor.

Se uită la uşa pivniţei şi se gândi la cum putea merge acolo... şi de acolo iarăşi afară, pe cealaltă parte a casei.

L-aş putea constrânge să facă ceva? Aşa cum m-a constrâns el să fac ceva?

La asta nu putea răspunde. Cel puţin nu încă. Şi un singur experiment eşuat îi putea pricinui moartea.

Thad îşi termină laptele, îşi clăti paharul şi-l puse în scurgătorul de vase. Apoi se duse în pivniţă. Acolo, între rafturi cu conserve pe dreapta şi rafturi cu papetărie pe stânga, se afla o uşă dublă care dădea spre întinderea largă de peluză pe care ei o numeau curtea din spate. Descuie uşa, împinse ambele jumătăţi în sus şi văzu masa de picnic şi grătarul de afară, stând în linişte de santinele. Păşi afară pe trotuarul de asfalt care dădea ocol acelei părţi a casei şi se întâlnea în cele din urmă cu trotuarul principal din faţă.

Trotuarul scânteia ca o sticlă neagră în lumina nesigură a semilunii. De-a lungul lui, la intervale regulate, vedea pete albe.

Rahat de vrabie, ca să mă exprim direct, îşi spuse el.

Thad merse încet de-a lungul potecii de asfalt până ce se află direct sub geamurile biroului său. De după orizont apăru un camion Orinco şi veni în goană în josul lui Route 15 către casă, aruncând pentru o clipă o lumină puternică peste peluză şi trotuarul de asfalt. În acea clipă de lumină, Thad văzu cadavrele a două vrăbii zăcând pe trotuar - mormane mici de pene din care ieşeau picioare trifurcate. Apoi camionul dispăru. În lumina lunii trupurile păsărilor moarte deveniră din nou pete neregulate de umbre - nimic altceva.

Au fost reale, îşi spuse el. *Vrăbiile au fost reale.* Clipi. Oroarea revoltată se întoarse, făcându-l să se simtă cumva necurat. Încercă să strângă pumnii şi

mâna stângă îi răspunse cu un ţipăt rănit. Puţina alinare pe care i-o adusese Percodanul începea deja să treacă.

Au fost aici. Au fost reale. Cum se poate asta?

Nu ştia.

Le-am chemat sau le-am creat din nimic?

Nici asta nu ştia. Dar simţea că e sigur de un lucru: vrăbiile care veniseră în noaptea aceea, vrăbiile reale care veniseră chiar înainte să-l înghită transa, nu erau decât o parte din toate vrăbiile *posibile.* Poate doar o parte microscopică.

Nu mai vreau niciodată, îşi spuse. *Îndurare - nu mai vreau niciodată.*

Dar bănuia că ceea ce voia el nu conta. Asta era adevărata oroare; atinsese în el un îngrozitor talent paranormal, dar nu-l putea controla. Simpla idee de control în legătura cu aceasta era o glumă.

Şi credea că înainte ca povestea aceasta să se încheie, păsările aveau să se întoarcă.

Thad se cutremură şi se duse înapoi în casa. Se strecură înăuntrul propriei sale pivniţe ca un hoţ, apoi încuie uşa în urma sa şi-şi duse mâna pulsândă la culcare. Înainte să se vâre în pat, mai luă un percodan, înghiţindu-l cu apă de la robinetul din bucătărie.

Liz nu se trezi când se aşeză lângă ea. După o bucată de vreme evada în trei ore de somn intermitent, fragmentat, în care coşmarurile zburau şi-i dădeau târcoale mereu prea departe ca să le poată atinge.

Nouăsprezece - STARK FACE O CUMPĂRĂTURĂ

1

Trezirea nu semăna cu o trezire.

Dacă analizai lucrurile la rece, nu credea că fusese *vreodată* în stare de veghe sau de somn, cel puţin nu în sensul obişnuit cu care foloseau oameni cuvintele acestea. Într-un fel era de parcă mereu ar fi dormit şi nu făcea decât să treacă dintr-un vis în altul. În felul acesta, viaţa sa - atât cât îşi amintea din ea - era ca un set de cutii din-acelea chinezeşti care nu se terminau niciodată sau ca şi cum te-ai uita într-un nesfârşit coridor de oglinzi.

Visul *acesta* era ca un coşmar.

Se trezi din somn uşor conştient că nu dormise de fapt deloc. Cumva, Thad Beaumont reuşise să-l ţină captiv pentru câtăva vreme; reuşise să-l supună voinţei sale pentru câtăva vreme. Spusese unele lucruri, *dezvăluise unele lucruri,* cât timp îl comandase Beaumont? Avea impresia că era posibil s-o fi făcut... dar se simţea de asemenea destul de sigur că Beaumont nu avea să ştie cum să interpreteze lucrurile acelea sau cum să deosebească lucrurile importante pe care trebuia să le fi spus de acelea care nu aveau nici-o importanţă.

Se trezi de asemenea din somn simţind durere.

Închinase o „dependinţă” cu două camere în East Village, chiar pe marginea străzii Avenue B. Când

deschise ochii, şedea la asimetrica masă din bucătărie cu un carneţel deschis în faţă. Peste spălăcita faţă de masă cerată curgea un pârâiaş de sânge strălucitor, însă nu era nimic surprinzător la asta, fiindcă din dosul palmei sale stângi ieşea un pix Bic.

Acum, visul începu să-i revină în amintire.

Aşa reuşise el să-l gonească pe Beaumont din mintea sa, singura metodă prin care reuşise să întrerupă legătura pe care rahatul ăla laş reuşise cumva s-o sudeze între ei. Laş? Da. Dar era de asemenea *viclean,* şi ar fi fost o idee proastă să uite asta. O idee foarte proastă, într-adevăr.

Stark îşi amintea vag că visase că Thad fusese cu el în acel pat - discutau împreună, şopteau şi, la început, asta păruse ceva plăcut şi totodată ciudat de reconfortant - cum ar fi să discuţi cu fratele tău după ce s-a dat stingerea.

Doar că făceau mai mult decât numai să *discute,* nu-i aşa?

Ceea ce făcuseră fusese să *schimbe secrete...* sau, mai degrabă, Thad îi punea întrebări şi Stark descoperea că-i răspunde. Era *plăcut* să-i răspundă, era *reconfortant* să-i răspundă. Dar era de asemenea alarmant. Mai întâi, alarma sa se centrase asupra păsărilor - de ce-l tot întreba Thad despre *păsării Nu era* nici-o pasăre. Odată, poate... cu mult, mult timp în urmă... dar acum nu mai erau. Nu era decât un joc al minţii, o încercare firavă de a-l speria. Apoi, puţin câte puţin, sentimentul său de alarmă se împleti cu instinctul său de supravieţuire aproape excelent acordat - deveni tot mai acut şi mai specific pe măsură ce se lupta să se trezească Se simţea ca şi când ar fi fost ţinut sub apă, ca şi când ar fi fost înecat...

Astfel, încă în starea aceea jumătate de trezie jumătate de visare, se dusese în bucătărie, deschisese carneţelul şi luase în mână pixul. Nu Thad îi spusese să facă asta; de ce ar trebuit s-o facă? Nu cumva scria şi el la depărtare de opt sute de kilometri? Pixul nu era ce-i trebuia, desigur - nici măcar nu-i stătea bine în mână - dar avea să fie de ajuns. Pentru moment.

MĂ DESCOMPUN, scrisese uitându-se la el însuşi cum scrie, şi pe-atunci se afla deja foarte aproape de oglinda magică ce desparte somnul de trezie, şi se luptă să-şi impună propriile gânduri asupra pixului, propria sa voinţă asupra a ceea ce trebuia şi ce nu să apară pe albul hârtiei, dar era greu, Dumnezeule mare, Christoase mare, era atât de-al naibii de *greu.*

Cumpărase pixul Bic şi şase carneţele de la o papetărie chiar după ce sosise în New York City; o făcuse chiar înainte să închirieze „dependinţa" aia deplorabilă. La magazin se găseau şi creioane Berol *şi pe ele* voise să le cumpere, dar n-o făcuse. Fiindcă, indiferent a cui fusese mintea care făcuse creioanele să se mişte, mâna lui Thad Beaumont fusese cea care le ţinuse, iar el avea nevoie să ştie dacă asta era o legătură pe care o putea rupe. Aşa că lăsase creioanele şi luase în schimb pixul.

Dacă putea scrie, dacă putea scrie *singur,* totul era bine şi nu va mai avea absolut nici-o trebuinţă de creatura aia jalnică şi plângăcioasă din Maine. Dar pixul îi fusese inutil. Oricât de mult se străduise, oricât de tare se concentrase, singurul lucru pe care reuşise să-l scrie fusese propriul său nume. Îl scrisese întruna: George Stark, George Stark, George Stark, până ce, în josul paginii, nu se mai

aflau cuvinte lizibile, ci doar mâzgălelile frenetice ale unui preşcolar.

Ieri mersese la o sucursală a Bibliotecii Publice din New York şi închiriase pentru o oră una dintre maşinile alea de scris electrice IBM de-un gri sumbru din Sala de Scris. Ora aceea i se păruse că durează o mie de ani. Stătuse într-un separeu închis pe trei laturi, degetele îi tremuraseră pe clape şi-şi scrisese numele, de data aceasta cu majuscule:

GEORGE STARK, GEORGE STARK, GEORGE STARK.

Termină cu asta! strigase în sinea sa. *Scrie altceva, orice altceva, dar termină cu asta!*

Aşa că încercase. Transpirând, se aplecase peste clape şi tastase: *Vulpea cea brună şi iute a sărit peste câinele cel leneş.*[6]

Numai că atunci când ridicase ochii spre hârtie, văzuse că ceea ce scrisese era: *George cel george şi Stark a georgit peste stark cel starkeş.*

Simţise o pornire de a smulge IBM-ul din şuruburi şi de a o lua razna cu el prin încăpere, rotindu-l deasupra capului ca şi ghioaga unui barbar, despicând ţeste şi frângând coloane vertebrale: dacă nu Putea crea, măcar să nimicească!

În schimb, se controlase (cu un efort uriaş) şi ieşise din bibliotecă, mototolind din mers nefolositoarea foaie de hârtie într-o mână puternică şi aruncând-o într-un coş de gunoi de pe trotuar. Îşi amintea acum, cu pixul Bic în mână, extrema furie oarbă pe care o încercase descoperind că fără Beau-mont nu putea scrie altceva decât propriul său nume.

Şi teama.

Panica.

---

6 Frază-tip în prezentarea formatului corpurilor de literă - n. tr.

Dar încă-l mai *stăpânea* pe Beaumont, nu-i aşa? Poate că Beaumont credea că lucrurile stăteau invers, dar poate... poate că pe Beaumont îl aştepta o surpriză a dracului de mare.

Pierd, scrise şi, Iisuse, mai *mult* nu-i putea spune lui Beaumont - ceea ce scrisese deja era şi aşa destul de rău. Făcu o încercare supremă de a dobândi control asupra mâinii sale trădătoare. De a se *trezi.*

COEZIUNEA necesară, scrise mâna lui ca pentru a amplifica gândul dinainte şi, brusc, Stark se văzu înjunghiindu-l pe Beaumont cu pixul. Îşi spuse: *Şi-o şi pot face. Nu cred că* tu *poţi, Thad, fiindcă atunci când analizezi lucrurile la rece, tu nu eşti decât o sorbitură lungă de lapte, nu-i aşa? Dar când vine vorba să pui piciorul în prag... eu o pot face, nemernic ce eşti. Cred c-ar trebui să ştii asta deja.*

Apoi, chiar dacă totul nu era decât un vis în alt vis, chiar dacă el se afla în ghearele sentimentului ăla oribil, vertiginos, de-a nu mai avea control, îşi recapătă o parte din sălbatica şi indubitabila sa încredere în sine şi reuşi să străpungă scutul somnului, în acel moment triumfal de ieşire la suprafaţă, înainte ca Beaumont să-l poată îneca, apuca pixul -, şi reuşi în sfârşit să *scrie* cu el.

Preţ de o clipă - şi nu fu decât o clipă - avu senzaţia că două mâini diferite strângeau două instrumente de scris diferite. Sentimentul fu prea clar, prea real, ca nu fie altceva *decât* real.

Nu există nici-o pasăre, scrise - prima propoziţie adevărată pe care o scrisese *vreodată* ca fiinţă fizică. Era îngrozitor de greu să scrie; numai o creatură animată de-o determinare supranaturală ar fi putut îndura efortul. Dar, odată ce cuvintele fură aşternute pe hârtie, simţi cum i se întăreşte contro-

lul asupra sa. Strânsoarea celeilalte mâini slăbi şi Stark începu s-o strângă el, nefăcând dovadă de niciun pic de milă sau preget.

Î*neacă-te pentru o vreme,* îşi spuse. *Vezi cum îţi place ŢIE.*

Într-o frenezie mai iute şi mult mai satisfăcătoare decât şi cel mai puternic orgasm, scrise: *nu EXISTĂ NICI-O FUTUTĂ DE PASĂRE, o, fiu de curvă, ieşi din CAPUL meu!*

Apoi, înainte să se poată gândi la asta - actul gândirii ar fi putut provoca o ezitare fatală - răsuci pixul Bic într-un arc scurt, strâns. Vârful de oţel i se înfipse în mâna dreaptă... şi, sute de kilometri mai la nord, îl simţi pe Thad Beaumont răsucind creionul Berol Black Beauty şi înfigându-l în mâna sa *stângă.*

Atunci se trezi - atunci se treziră *amândoi* - cu adevărat.

2

Durerea era sfârâitoare şi enormă - dar era de asemenea eliberatoare. Stark strigă, întorcându-şi capul transpirat spre braţ ca să înăbuşe sunetul însă, pe lângă durere, fu un strigăt şi de bucurie şi euforie.

Îl simţi pe Beaumont înăbuşindu-şi şi el strigătul în biroul său din Maine. Starea de conştienta pe care o crease Beaumont între ei nu se spulberă; era mai degrabă ca un nod bine strâns care cedă sub presiunea unei ultime smucituri straşnice. Stark simţi, aproape că *văzu,* sonda pe care nemernicul ăla trădător i-o înfipsese în cap cât timp el dormea, răsucindu-se şi zbătându-se acum, retrăgându-se ca un şarpe.

Stark se întinse, nu fizic, ci cu mintea, şi apucă de coadă sonda mentală a lui Thad. Ochiul din mintea lui Stark o vedea ca un vierme, o larvă grasă şi albă umplută cu măruntaie şi putregai.

Se gândi să-l facă pe Thad să apuce încă un creion din borcan şi să-l folosească pentru a se înjunghia din nou - în ochi, de data aceasta. Sau poate că l-ar fi făcut să-şi vâre vârful creionului adânc în ureche, spărgând timpanul şi săpând după carnea moale a creierului de mai încolo. Aproape că-l putea auzi pe Thad strigând. Strigătul *acela* nu avea cum să-l mai poată înăbuşi.

Apoi se opri. Nu-l voia mort pe Beaumont. Cel puţin, nu încă.

Nu până ce Beaumont îl va învăţa cum să trăiască pe picioarele sale.

Stark îşi relaxa încet pumnul şi, făcând asta, simţi pumnul în care ţinea esenţa lui Beaumont - pumnul mintal, care se dovedise absolut la fel de iute şi de nemilos ca şi pumnul său fizic - deschizându-se şi el. Îl simţi pe Beaumont, larva aceea albă şi dolofană, îndepărtându-se, scheunând şi gemând.

Doar pentru moment, şopti el şi reveni la cealaltă problemă ce trebuia rezolvată.

Strânse mâna stângă pe pixul ce-i ieşea din mâna dreaptă. Îl scoase încet afară. Apoi îl aruncă în coşul de gunoi.

3

Pe scurgătorul de inox pentru vase de lângă chiuvetă se afla o sticlă de Glenlivet. Stark o luă şi se duse în baie. Mergând, mâna sa dreaptă i se legănă pe lângă corp, stropind linoleumul copt şi ros cu

picături de sânge de dimensiunea unor bănuţi. Gaura din mână se afla la aproximativ un centimetru sub încheieturile degetelor şi uşor la dreapta celei de la degetul mijlociu. Era perfect rotundă. Urma lăsată de cerneala neagră pe marginea găurii, împreună cu sângerarea şi traumatismul intern, o făceau să semene cu o rană prin împuşcare. Încercă să strângă palma. Degetele se mişcară... Însă Puternicul val de durere care rezultă fu prea mare ca să ducă experimentul mai departe.

Trase de lanţul de deasupra oglinzii dulăpiorului cu medicamente şi becul de şaizeci de waţi fără abajur se aprinse. Folosi braţul drept ca să ţină sticla de whisky strânsă lângă corp pentru a-i putea desface capacul. Apoi întinse mâna rănită cu degetele răşchirate deasupra chiuvetei. Oare şi Beaumont făcea acelaşi lucru în Maine? Se îndoia. Se îndoia că Beaumont avea curajul necesar să-şi cureţe propria mizerie. Fără-ndoială că se afla acum în drum spre spital.

Stark turnă whisky în rană şi un fulger de durere pură, oţelită, îi străbătu braţul în sus până la umăr. Văzu whisky-ul făcând spume în rană, văzu fuioare mici de sânge plutind în lichidul chihlimbariu şi trebui să-şi îngroape iarăşi faţa în mâneca plină de sudoare a cămăşii.

Credea că durerea nu-l va părăsi niciodată, dar într-un târziu începu s-o facă.

Încercă să aşeze sticla de whisky pe raftul prins cu şuruburi în peretele faianţat de sub oglindă. Mâna îi tremura prea tare pentru ca această operaţiune să aibă şanse de reuşită, aşa că o puse în schimb pe podeaua de tinichea acoperită de rugină a cabinei de duş. Într-un minut, va vrea să bea o duşcă.

Ridică mâna la lumină şi se uită în rană. Putea vedea becul prin ea, dar vag - era ca şi când s-ar fi uitat printr-un filtru roşu acoperit cu un soi de mizerie membranoasă. Nu-şi înfipsese pixul până pe partea cealaltă a mâinii, dar mai lipsise al naibii de puţin. Poate că Beaumont se descurcase mai bine.

Putea măcar spera asta.

Îşi ţinu mâna sub robinetul de apă rece, depărtând degetele pentru a deschide rana cât mai mult posibil, apoi se pregăti să îndure durerea. Aceasta fu puternică la început - trebui să-şi înăbuşe un alt strigăt cu dinţii încleştaţi şi cu buzele strânse într-o linie albă şi subţire - dar apoi îi amorţi mâna şi fu mai bine. Se forţă să o ţină sub robinet preţ de exact trei minute. Apoi închise robinetul şi o ridică iarăşi la lumină.

Încă se mai vedea prin ea strălucirea becului, dar acum era ştearsă şi îndepărtată. Rana se închidea. Corpul său părea să aibă uimitoare puteri de regenerare, iar asta era cât se poate de amuzant, fiindcă în acelaşi timp se descompunea. Îşi pierdea coeziunea, scrisese el. Iar asta era destul de aproape de adevăr.

Se uită fix la faţa sa în oglinda pătată şi cu valuri a dulăpiorului cu medicamente preţ de treizeci de secunde sau mai mult, apoi îşi reveni în fire cu o tresărire fizică. Uitându-se la faţa sa, la fel de bine ştiută şi de familiară şi totuşi atât de nouă şi ciudată, se simţea ca şi când ar cădea într-o transă hipnotică. Bănuia că, dacă s-ar uita la ea destul de mult, exact asta ar păţi.

Deschise dulăpiorul cu medicamente, înlăturând oglinda şi repugnat de fascinanta sa faţă. Înăuntru se afla o colecţie restrânsă şi ciudată de lucruri:

două aparate de ras de unică folosinţă, unul folosit; sticle de fard; o pudrieră; mai multe bucăţi de burete fin de culoarea ivoriului acolo unde nu căpătaseră culoarea uşor întunecată a pudrei de faţă; o sticlă de aspirină simplă. Niciun plasture. Plasturii erau ca poliţiştii, îşi spuse el - nu-i niciodată unul la-ndemână când ai nevoie de el. Însă nu făcea nimic - îşi va mai dezinfecta rana cu whisky (după ce-şi va dezinfecta şi gâtlejul cu o duşcă sănătoasă, desigur) şi-apoi o va înfăşură într-o batistă. Nu credea că avea să se infecteze; părea imun la infecţii. Găsea că şi asta era amuzant.

Desfăcu sticla de aspirină cu dinţii, scuipă capacul în chiuvetă, apoi înclină sticla şi-şi scutură şase pastile în gură. Luă whisky-ul din cabina de duş şi înghiţi aspirinele cu o duşcă. Alcoolul ajunse în stomac şi acolo înflori reconfortant. Apoi mai turnă câtva şi peste mână.

Se duse în dormitor şi deschise sertarul de sus al unui birou care trăise şi vremuri mai bune - mult mai bune. Acesta şi o sofa extensibilă antică erau singurele piese de mobilier din cameră.

Sertarul de sus era singurul în care se mai afla şi altceva în afară de pagini scoase din *Daily News* şi folosite ca aşternut: trei perechi de chiloţi încă în ambalajul lor original, două perechi de şosete încă înfăşurate în eticheta producătorului, o pereche de jeanşi Levi's şi o batistă Hav-a-Hank, şi ea în ambalajul original. Rupse celofanul cu dinţii şi legă batista în jurul rănii. Whisky-ul chihlimbariu pătrunse prin materialul subţire, apoi şi un boboc mic de sânge. Stark aşteptă să vadă dacă se va răspândi, dar n-o făcu. Bun lucru. Foarte bun lucru.

Reuşise Beaumont să recepţioneze vreo informaţie *senzorială!* se întrebă. Ştia, poate, că George Stark se adăpostea în momentul acela într-un apartament mic şi soios din East Village, într-o clădire ordinară unde gândacii păreau suficient de mari să poată fura cecurile de ajutor social? Nu credea, dar nu avea rost să-şi asume riscuri când nu trebuia. Îi promisese lui Thad o săptămână să se hotărască şi, chiar dacă acum era absolut sigur că Thad nu avea de gând să înceapă să scrie din nou cu numele de Stark, va avea grijă ca Thad să aibă la dispoziţie tot timpul pe care i-l promisese.

Era om de cuvânt, în definitiv.

Probabil că Beaumont va avea nevoie de puţină inspiraţie. Una dintre acele mici torţe cu propan pe care le poţi cumpăra în magazinele cu articole de fierărie aşezată sub tălpile copiilor lui pentru câteva secunde trebuia să fie de ajuns, credea Stark, dar asta mai trebuia să aştepte. Pentru moment, va juca un joc al aşteptării... şi, cât va face asta, nu strica să înceapă călătoria spre nord. Ca să dobândească puţină poziţie pe teren, s-ar putea spune. Avea, în definitiv, maşina - Toronado-ul negru. Era pus la păstrare, dar asta nu însemna că trebuia să *rămână* la păstrare. Putea pleca din New York City în dimineaţa următoare. Dar, înainte de asta, avea de făcut o cumpărătură... iar în momentul de faţă trebuia să folosească nişte cosmetice din dulăpiorul din baie.

4

Scoase borcănaşele cu fard lichid, pudra, bureţii, înainte să înceapă, mai trase o duşcă sănătoasă din

sticlă. Mâinile îi erau iarăşi sigure, însă cea dreaptă îi pulsa tare. Asta nu-l deranja în mod deosebit; dacă a lui pulsa, a lui Beaumont trebuia să urle.

Se aşeză în faţa oglinzii, atinse arcul de piele de sub ochiul stâng cu degetul stâng, pe care îl lăsă să coboare pe obraz spre colţul gurii.

– Îmi pierd coeziunea, murmură el şi, mamă draga, asta-n mod sigur era adevărat.

Când se uitase prima oară la faţa lui - îngenunchind în faţa cimitirului Homeland, privind pre lung într-o baltă a cărei suprafaţă nemişcată şi soioasă fusese luminată de luna albă şi rotundă a unui stâlp din apropiere - fusese mulţumit. Era exact aşa cum îi apăruse în visele pe care le avusese cât stătuse închis în carcera ca un pântece a imaginaţiei lui Beaumont. Văzuse un om chipeş într-un fel convenţional, ale cărui trăsături erau puţin cam prea late ca să atragă multă atenţie. Dacă ar fi fost fruntea atât de înaltă, ochii atât de depărtaţi, ar fi putut fi genul acela de faţă care le-ar fi făcut pe femei să întoarcă privirea. O *fată, perfect* nedefinită (dacă există aşa ceva) ar putea atrage atenţie şi numai fiindcă nu are nici-o trăsătură care să reţină privirea înainte ca aceasta să o abandoneze şi să treacă mai departe; extrema ei normalitate poate stârni acea privire şi s-o facă să se întoarcă. Faţa pe care o văzuse Stark pentru prima oară cu ochi adevăraţi în baltă, rata gradul acela de simplitate cu o marjă confortabilă. O găsise ca fiind faţa perfectă, una pe care nimeni n-avea s-o poată descrie după aceea. Ochi albaştri... un ten ce ar fi putut părea puţin ciudat la cineva cu păr atât de deschis la culoare... şi asta era! Asta era tot! Privitorul avea să fie forţat să-şi coboare privirea la umerii laţi care erau cu

adevărat cel mai distinctiv lucru al său... iar lumea era plină de bărbaţi laţi în umeri.

Acum, totul se schimbase. Acum, faţa sa devenise în mod hotărât ciudată... şi dacă nu începea curând să scrie din nou, avea să devină mai mult decât ciudată. Avea să devină grotescă.

Îmi pierd coeziunea, îşi spuse din nou. *Dar vei pune capăt lucrului ăsta, Thad. Când vei începe cartea despre lovitura cu maşina blindată, ceea ce ai se întâmplă va începe să se retragă. Nu ştiu cum de ştiu asta, dar o ştiu.*

Trecuseră două săptămâni de când se văzuse prima oară în balta aceea, iar faţa sa suferise de atunci un proces constant de degenerare. Fusese imperceptibil la început, atât de imperceptibil încât reuşise să se convingă că de vină nu era decât imaginaţia sa... dar, pe măsură ce schimbările începuseră să se accelereze, poziţia aceea devenise discutabilă şi fusese nevoit să o abandoneze. Văzând o fotografie de-a lui de atunci şi una de acum l-ar fi făcut pe cineva să se gândească la un om care fusese expus unui ciudat fel de radiaţii sau unei substanţe chimice corosive. George Stark părea să sufere un colaps spontan al tuturor ţesuturilor sale moi în acelaşi timp.

Laba gâştei de la colţul ochilor, semnele obişnuite ale vârstei de mijloc pe care le văzuse în baltă, erau acum nişte crestături adânci. Pleoapele i se lăsaseră şi căpătaseră textura dură a pielii de crocodil. Obrajii începuseră să prindă şi ei un aspect asemănător, zbârcit şi crăpat. Marginile ochilor se înroşiseră, oferindu-i înfăţişarea deplorabilă a unui om care nu ştie că e timpul să-şi scoată nasul din sticlă. Linii adânci se căscaseră în carnea feţei sale,

de la comisura buzelor şi până la linia maxilarului, dându-i gurii sale neliniştitorul aspectul al momâii unui ventriloc. Părul blond, plăpând la început, devenise şi mai plăpând, retrăgându-i-se de la tâmple şi expunând pielea roz a tigvei sale. Pe dosul Palmelor îi apăruseră pete galbene.

Ar fi putut trece cu vederea toate acestea fără să apeleze la machiaj. Nu arăta decât bătrân, în definitiv, iar bătrâneţea nu era câtuşi de puţin remarcabilă. Forţa sa părea neştirbită. În plus, era acea siguranţă de nezdruncinat că, odată ce el şi cu Beaumont aveau să înceapă din nou să scrie - să scrie cu numele de George Stark, desigur -, procesul avea să-şi inverseze cursul.

Dar acum dinţii i se slăbiseră în gingii. Şi avea şi inflamaţii.

O observase pe prima în interiorul cotului său drept cu trei zile în urmă - o pată roşie, mărginită de jur-împrejur de pliuri de piele moartă. Era genul de pată pe care îl asocia cu pelagra, care bântuise în Sudul îndepărtat încă din anii 1960. Alaltăieri mai văzuse una, de data aceasta pe gât, sub lobul urechii stângi. Răsalaltăieri, una pe piept, sub sfârcuri, cealaltă mai jos de buric.

Astăzi îi apăruse prima pe faţă, la tâmpla stângă.

Nu dureau. Simţea o mâncărime surdă, adâncă, dar asta era tot... cel puţin în privinţa a ceea ce simţea. Dar se răspândeau cu repeziciune. Braţul său drept era acum o roşeaţă mată, umflată, de la încheietura cotului şi până la umăr. Făcuse greşeala să se scarpine şi pielea cedase cu o uşurinţă revoltătoare. Un amestec de sânge şi puroi gălbui ieşise la suprafaţă de-a lungul şanţurilor pe care le lăsaseră unghiile sale, iar rănile emanau un miros dez-

gustător, gazos. Şi totuşi nu era o infecţie. Ar fi jurat că nu era asta. Era mai degrabă un fel de... igrasie.

Uitându-se acum la el, cineva - chiar şi o persoană cu educaţie medicală - ar fi bănuit probabil un melanom, cauzat poate de expunerea la radiaţii de mare intensitate.

Totuşi, inflamaţiile nu-l îngrijorau prea tare. Bănuia că aveau să crească în număr, să-şi mărească zona de apariţie, să se unească între ele şi-n cele din urmă să-l înghită de viu... dacă le dădea voie s-o facă. Dat fiind că nu avea de gând să facă asta, nu aveau de ce să-l îngrijoreze. Dar nu mai putea fi doar o faţă în mulţime dacă trăsăturile acelei feţe se transformau într-un vulcan în erupţie. De aici şi machiajul.

Aplică cu grijă fondul de ten lichid folosind bucăţile de bureţi, împrăştiindu-l în sus de la pometi spre tâmple, acoperind în cele din urmă umflătura roşie mată de lângă sprânceana sa dreaptă şi noua inflamaţie care tocmai începea să iasă prin piele deasupra pometului stâng. Un bărbat fardat din abundenţă nu semăna decât cu un singur lucru pe faţa pământului lui Dumnezeu, descoperise Stark, iar lucrul acesta era un bărbat fardat din abundentă.

Adică fie un actor dintr-o telenovelă de televiziune, fie un invitat la emisiunea lui Donahue. Însă orice ar fi aplicat peste inflamaţii era bine-venit, iar tenul său diminua întrucâtva efectul machiajului. Dacă stătea în semiîntuneric sau era văzut într-o lumină artificială, abia dacă se observa ceva. Sau aşa spera el. Existau şi alte motive de a sta departe de lumina directă a soarelui. Bănuia că soarele accelera de fapt dezastruoasa reacţie chimică de avea loc înăuntrul său. Era aproape ca şi când s-ar fi

transformat într-un vampir. Dar asta nu conta; intr-un fel, întotdeauna fusese un vampir. *Pe lângă asta - sunt o persoană de noapte, întotdeauna am fost; pur şi simplu ăsta-i felul meu.*

Asta îl făcu să rânjească, iar rânjetul expuse vederii nişte dinţi ca nişte colţi.

Înfiletă capacul înapoi pe borcănaşul cu fond de ten lichid şi începu să se pudreze. *Mă simt cum miros,* îşi spuse, *şi-n curând şi alţii vor putea să-mi simtă mirosul - un miros gros, neplăcut, ca o conservă de carne ce-a stat o zi întreagă la soare. Asta nu-i bine, prieteni şi amici de suflet. Asta nu-i deloc bine.*

– *O să* scrii, Thad, spuse el, uitându-se în oglindă. Dar, cu puţin noroc, n-o să trebuiască s-o faci multă vreme.

Rânji mai larg, scoţând la vedere un incisiv ce se înnegrise şi murise.

– Sunt o persoană care prinde repede.

5

La zece şi un sfert în ziua următoare, un papetar de pe Houston Street vându trei cutii de creioane Berol Black Beauty unui bărbat înalt şi lat în umeri îmbrăcat într-o cămaşă ecosez, jeanşi şi purtând ochelari de soare foarte mari. Bărbatul purta de asemenea un machiaj gros, observă papetarul - probabil ca urmare a nopţii petrecute hoinărind prin barurile de sado-masochişti. Iar după cum mirosea, papetarul îşi spuse că făcuse mai mult decât doar să-şi arunce pe piele bătrâna apă de colonie English Leather; mirosea ca şi când ar făcut *baie* în ea. Apa de colonie nu ascundea faptul că tipul cu umeri laţi

mirosea revoltător. Papetarul se gândi pentru o secundă - şi numai pentru o secundă - să facă o glumă, dar apoi se răzgândi. În definitiv, paţachina nu cumpăra decât nişte creioane nu un Rolls-Royce Corniche. Era mai bine să nu-şi aprindă paie-n cap.

6

Stark făcu o oprire scurtă înapoi la „dependinţa" din East Village, ca să-şi îndese puţinele obiecte personale în rucsacul pe care-l cumpărase de la magazinul Army-Navy în prima sa zi petrecută în viermănosul Măr cel Mare. Dacă n-ar fi fost sticla de whisky, probabil că nici nu s-ar fi deranjat să se mai întoarcă.

Urcând şubredele scări din faţa clădirii, trecu pe lângă trupurile mici a trei vrăbii moarte fără să le observe.

Plecă din Avenue B pe jos... dar nu merse astfel cale lungă. Un om hotărât, descoperise el, îşi poate găsi întotdeauna o maşină dacă are nevoie de ea.

Douăzeci - PESTE TERMENUL LIMITĂ

1

Ziua când se termină săptămâna de graţie a lui Thad Beaumont păru mai degrabă o zi de la sfârşitul lui iulie decât una din a treia săptămână a lui iunie. Thad parcurse cei douăzeci şi nouă de kilometri până la Universitatea din Maine sub un cer de culoarea cromului mat, sistemul de aer condiţionat din Suburban-ul său funcţionând la capacitate maximă, în pofida cantităţii mari de benzină pe care o consuma. În spatele lui venea un Plymouth de-un maro închis. Nu se apropia nici-o clipă la o distanţă mai mare decât lungimea a două maşini şi niciodată nu rămânea în urmă mai mult de lungimea a cinci. Rareori permitea unei alte maşini să intre între ea şi Suburban-ul lui Thad; dacă se întâmpla ca una să se strecoare la o intersecţie sau în zona cu şcoli din Veazie în coloana pe care o formau ele două, Plymouth-ul maro o depăşea imediat... iar dacă manevra aceasta nu părea posibilă atunci, unul dintre cei doi gardieni ai lui Thad trăgea husa de pe girofarul albastru montat pe bord. Câteva pâlpâiri ale acestuia rezolvau problema.

Thad conduse în mare parte cu mâna dreaptă, folosind stânga doar când era absolută nevoie.

Mâna era într-o stare mai bună acum, dar încă îl durea ca naiba dacă o îndoia sau strângea prea fără milă, şi se trezi ca număra invers ultimele câteva

minute ale ultimei ore dinainte să poată mai poată lua încă un Percodan.

Liz nu voise ca el să meargă la Universitate în ziua aceea, iar poliţiştii statali însărcinaţi cu protejarea familiei Beaumont nu se arătaseră nici ei de acord cu ideea. Pentru aceştia, problema era simplă: nu voiseră să-şi împartă echipa de supraveghere. Cu Liz, lucrurile erau puţin mai complicate. Lucrul despre care *vorbise* ea fusese mâna lui; îşi putea deschide rana dacă încerca să conducă, spunea ea. Ce i se citea în ochi era cu totul altceva. Ochii ei nu spuneau decât George Stark.

De ce naiba trebuie să te duci, totuşi, la lucru astăzi? voise să ştie - iar asta era o întrebare la care trebuise să se aştepte, fiindcă semestrul se încheiase, era încheiat de-o bună bucată de vreme deja, iar el nu ţinea niciun curs de vară. Ceea ce alesese într-un final drept motiv fuseseră Dosarele Speciale.

Şaizeci de studenţi făcuseră cerere de înscriere la Eh-7A, cursul Special de scriere creatoare al Departamentului. Acesta era de două ori numărul studenţilor care făcuseră cerere de înscriere pentru cursul Special de scriere creatoare din semestrul trecut, de toamnă, dar (elementar, dragul meu Watson) toamna trecută lumea - inclusiv acea parte din el care urma cursurile Facultăţii de Filologie la Universitatea din Maine - nu ştiuse că bătrânul Beaumont cel plictisitor se întâmpla să fie de temenea George Stark cel mişto.

Aşa că îi spusese lui Liz că voia să scoată dosarele acelea şi să înceapă să le analizeze, reducând cele şaizeci de cereri ale studenţilor la cincisprezece - numărul maxim de studenţi pe care-l putea accepta (şi probabil cu paisprezece mai mult decât cei pe

care chiar îi putea învăţa ceva) la un curs de scriere creatoare.

Ea voise, desigur, să ştie de ce nu putea amâna asta cel puţin până în iulie, şi-i amintise (tot desigur) că o amânase cu un an în urmă până la mijlocul lui august. El se întorsese la marea creştere a numărului de cereri, apoi adăugase cu virtuozitate că nu voia ca lenea de vara trecută să devină un obicei.

În cele din urmă, ea nu se mai opusese - nu fiindcă o convinseseră argumentele lui, credea el, ci fiindcă vedea că era pus pe plecare, indiferent ce-ar spune ea. Iar ea ştia la fel de bine ca şi el că vor *trebui* să înceapă să iasă din nou, mai devreme sau mai târziu - să se ascundă în casă până ce George Stark va fi omorât sau arestat nu era o opţiune foarte atractivă. Însă ochii ei tot fuseseră plini de-o teamă surdă, întrebătoare.

Thad îi sărutase pe ea şi pe gemeni şi plecase repede. Ea arăta ca şi când ar fi putut începe curând să plângă, iar dacă el se afla încă acasă când avea să se întâmple asta, avea să *rămână* acasă.

Motivul nu erau dosarele Speciale, desigur.

Era termenul limită.

Se trezise dimineaţa plin de propria sa teama surdă, un sentiment la fel de neplăcut ca o crampa la stomac. George Stark sunase în seara de 10 iunie şi-i dăduse o săptămână să se apuce de romanul despre jaful cu maşina blindată. Thad încă nu făcuse nimic în direcţia aceea... chiar dacă vedea cum se putea dezvolta cartea cu fiecare zi care trecea. De doua ori chiar visase cu ea. Fusese o pauză bine-venită de la visul în care făcea turul propriei sale case pustii şi, la o simplă atingere, lucrurile explo-

dau. Dar în dimineaţa aceea, primul său gând fusese: *Termenul limită. Am depăşit termenul limită.*

Asta însemna că sosise iarăşi momentul să discute cu George, oricât de puţin îşi dorea asta. Era momentul să afle exact cât de furios era George. Ei bine... credea că acest lucru îl ştia deja. Dar era foarte posibil şi ca, dacă el era foarte furios, atât de furios încât să nu aibă control asupra sa, şi dacă Thad reuşea să-l facă să-şi piardă tot controlul, vulpoiul bătrân de George să facă o greşeală şi să lase să-i scape ceva.

Pierd coeziunea.

Thad avea impresia că George *deja* lăsase să-i scape ceva când îi permisese mâinii sale băgăcioase să scrie cuvintele acelea în jurnal. Dacă putea fi măcar sigur ce însemnau, firește. Avea o bănuială... dar nu era *sigur.* Iar o greşeală în acel punct putea însemna mai mult decât doar viaţa *sa.*

Aşa că era pe drum spre Universitate, pe drum spre biroul său din clădirea Facultăţilor de Filologie şi Matematică. Era pe drum într-acolo nu să adune dosarele Speciale - chiar dacă avea să facă şi asta -, ci fiindcă acolo avea un telefon, un telefon neurmărit, şi fiindcă trebuia făcut ceva. Depăşise termenul limită.

Uitându-se în jos la mâna sa stângă, care se odihnea pe volan, îşi spuse (nu pentru prima oară în timpul săptămânii aceleia lungi, lungi) că telefonul nu era singurul mod de a intra în legătură cu George. Dovedise lucrul acesta... Însă preţul fusese foarte mare. Nu era vorba doar de chinuitoarea agonie a înfigerii unui creion ascuţit în dosul palmei sau de oroarea provocată de vederea corpului său scăpat de sub control rănindu-se singur la comanda

lui Stark - a vulpoiului bătrân de Stark care părea să fie fantoma unui om ce nu existase niciodată. Plătise *adevăratul* preţ în minte. Adevăratul preţ fusese venirea vrăbiilor; teroarea adusă de realizarea faptului că forţele care acţionau acolo erau mult mai mari şi chiar mai incomprehensibile decât George Stark însuşi.

Vrăbiile, devenise din ce în ce mai sigur, însemnau moarte. Dar pentru cine?

Era îngrozit că va trebui să facă faţă vrăbiilor ca să intre din nou în legătură cu George Stark.

Şi le putea vedea venind; le putea vedea sosind în acel nebulos punct median unde ei doi erau conectaţi, locul acela unde va trebui în cele din urmă să se lupte cu George Stark pentru control asupra sufletului pe care-l împărţeau şi care nu era decât unul.

Se temea că ştie cine va câştiga lupta în locul acela.

2

Alan Pangborn stătea la biroul său din spatele Oficiului Şerifului Districtului Castle, care ocupa o aripă a Clădirii Municipalităţii din Castle Rock pusese o săptămână lungă şi obositoare şi pentru el; dar asta nu era nimic nou. De-ndată ce vara se punea într-adevăr pe roţi în The Rock, aşa era mereu. Serviciul în cadrul forţelor de ordine de la Ziua Eroilor şi până la Ziua Muncii era întotdeauna o nebunie în Ţara Vacanţei.

Cu cinci zile în urmă, pe Route 117 se înregistrase un carambol zgomotos care implicase patru maşini, un accident provocat de alcool, în urma căruia

muriseră două persoane. Două zile mai târziu, Norton Briggs îşi lovise nevasta cu o tigaie, lăsând-o lată pe podeaua bucătăriei. Norton îşi lovise nevasta de multe alte ori în timpul celor douăzeci de ani agitaţi ai căsătoriei lor, dar de data aceasta se pare că credea că o omorâse. Scrisese un bilet scurt, bogat la capitolul remuşcări şi cam sărac la cel de gramatică, apoi îşi luase singur viaţa cu un revolver de calibrul 38. Când soţia lui, nici ea mare savantă, se trezise şi găsise cadavrul aproape rece al torţionarului lângă ea, dăduse drumul la gaz în cuptor şi-şi vârâse capul înăuntru. Paramedicii de la Serviciul de Salvare din Oxford o salvaseră. La mustaţă.

Doi puşti din New York se îndepărtaseră de lângă cabana părinţilor de pe malul lacului Castle şi se pierduseră în pădure, exact ca Hansel şi Gretel. Fuseseră găsiţi opt ore mai târziu, speriaţi, dar altfel teferi. John LaPointe, cel mai destoinic ajutor al lui Alan, nu era într-o formă foarte bună; era acasă, unde suferea din cauza multiplelor înţepături de urzică pe care le căpătase în timpul căutării. La Bufetul lui Nan avusese loc o bătaie cu pumni între doi vilegiaturişti pentru ultimul exemplar al ediţiei duminicale a ziarului *New York Times;* o altă bătaie cu pumni în parcarea de la Mellow Tiger; un pescar de week-end îşi sfâşiase jumătate din urechea dreaptă încercând să facă o lansare fistichie în lac-trei cazuri de furt din magazin; şi un neînsemnat arest pentru posesie de droguri la Universe, salonul de biliard şi jocuri video din Castle Rock.

Exact săptămâna de iunie tipică pentru un oraş mic, un soi de sărbătoare a marii deschideri pentru vară. Alan abia dacă avea suficient timp să bea o

ceaşcă de cafea întreagă fără întrerupere. Şi totuşi, descoperise că gândul i se întorcea întruna la Thad şi Liz Beaumont... la ei şi la omul care-i bântuia. Omul acela îl omorâse şi pe Homer Gamache. Alan dăduse mai multe telefoane la poliţiştii din New York City - exista un anume locotenent Reardon căruia probabil că i se acrise acum destul de tare de el -, dar nu aveau nimic nou de raportat.

Alan venise în după-amiaza aceea la serviciu şi găsise biroul neaşteptat de liniştit. Sheila Brigham nu avea nimic de raportat de la dispecerat, iar Norris Ridgewick moţăia în scaunul din zona pentru relaţii cu publicul, cu picioarele pe masă. Alan ar fi trebuit să-l trezească - dacă Danforth Keeton, şeful Consiliului Local, intra şi-l vedea stând aşa, urma să facă istericale -, dar pur şi simplu nu se putu îndura s-o facă. Fusese o săptămână plină şi pentru Norris. El fusese însărcinat să cureţe mizeria de pe 117 după accidente şi făcuse o treabă a naibii de bună, cu sau fără stomac sensibil.

Alan şedea acum la masa sa, făcând umbre de animale într-o bucată de lumină solară care cădea pe zid... şi gândurile i se întoarseră încă o dată la Thad Beaumont. După ce primise binecuvântarea lui Thad, doctorul Hume din Orono îl sunase pe Alan ca să-i spună că analizeze neurologice ale lui Thad erau negative. Gândindu-se la aceasta acum, mintea lui Alan se întoarse încă o dată la doctorul Hugh Pritchard, care-l operase pe Thad când acesta avea unsprezece ani şi multă cale de bătut ca să devină celebru.

Un iepure ţopăi de-a curmezişul porţiunii luminate de soare a peretelui. Fu urmat de o pisică; pisica fu alungată de-un câine.

Dă-i pace. E-o nebunie.

Sigur că era o nebunie. Şi sigur, îi putea da pace. Avea să fie o altă criză căreia să-i facă faţă acolo nu peste multă vreme; nu trebuia să fii medium ca să ştii asta. Pur şi simplu aşa erau lucrurile în timpul verii acolo în The Rock. Erai atât de ocupat, încât de cele mai multe ori nici nu puteai gândi, iar uneori era *bine* să nu gândeşti.

Un elefant urmări câinele, legănând umbra unei trompe care era de fapt degetul arătător de la mâna stângă a lui Alan Pangborn.

– Ah, futu-i, spuse el şi trase telefonul spre el.

În acelaşi timp, cealaltă mână scotea portmoneul din buzunarul de la spate. Apăsă butonul care forma automat cazarma poliţiei statale din Oxford şi-l întrebă pe dispecer dacă venise Henry Payton, comandantul cazărmii şi reprezentantul Departamentului de Investigare a Crimelor. Se părea că venise. Alan avu timp să-şi spună că şi poliţia statală trebuia să aibă o zi liniştită, când Henry veni la aparat.

– Alan! Cu ce te pot ajuta?

– Mă întrebam, zise Alan, dacă n-ai vrea să-l suni pe pădurarul-şef de la Parcul Naţional Yellowstone pentru mine. Ţi-aş putea da eu numărul.

Se uită la el cu o surprindere moderată. Îl primise de la informaţii cu aproape o săptămână întreagă în urmă şi-l scrisese pe spatele unei cărţi de vizită Mâinile sale iuţi o scoseseră din portmoneu aproape singure.

Yellowstone!

Henry părea amuzat.

– Nu-i ăla locul pe unde-şi omoară vremea Ursul Yogi?

– Mnu, spuse Alan, zâmbind. Ăla-i *Jellystone.* Iar ursul nu-i bănuit de nimic, oricum. Cel puţin din câte ştiu eu. Trebuie să vorbesc cu un om care e plecat acolo în vacanţă cu cortul, Henry. Ei bine... nu ştiu dacă într-adevăr *trebuie* să vorbesc cu el sau nu, dar m-ar linişti dacă aş vorbi. Mi se pare o treabă neterminată.

– Are vreo legătură cu Homer Gamache?

Alan îşi mută receptorul la cealaltă ureche şi-şi plimbă absent cartea de vizită pe care scrisese numărul de telefon al pădurarului-şef din Yellowstone peste încheieturile degetelor.

– Da, spuse el, dar dacă-mi cer să-ţi explic, am să par un nătărău.

– Doar o presimţire?

– Da.

Şi fu surprins să afle că *într-adevăr* avea o presimţire - doar că nu ştia în legătură cu ce.

– Omul cu care vreau să vorbesc este un doctor ieşit la pensie, pe nume Hugh Pritchard. E acolo cu soţia lui. Pădurarul-şef probabil ştie unde se află ei - am înţeles că trebuie să te înregistrezi când intri - şi bănuiala mea e că sunt într-o zonă de campare cu acces la telefon. Amândoi sunt trecuţi de şaptezeci de ani. Dacă l-ai suna *tu* pe pădurarul-şef, probabil că i-ar transmite tipului mesajul.

– Cu alte cuvinte, crezi că un pădurar al Parcului Naţional l-ar lua pe comandantul unui detaşament de poliţie statală mai în serios decât pe-un şerif districtual prăpădit?

– Ai un mod foarte diplomatic de-a expune lucrurile, Henry.

Henry Payton râse cu încântare.

– *Am,* nu-i aşa? Ei bine, îţi spun eu ceva, Alan - nu mă deranjează să fac pentru tine un lucruşor ca asta, atâta vreme cât nu vrei să mă afund şi mai mult şi atâta vreme cât...

– Nu, asta-i tot, spuse Alan recunoscător. Asta-i tot ce vreau.

– Aşteaptă un minut, n-am terminat. Atâta vreme cât înţelegi că nu pot folosi linia noastră WATS ca să dau telefonul. Căpitanul se uită la desfăşurătorul convorbirilor, prietene. Se uită foarte atent. Iar dacă ar vedea un astfel de apel, cred că ar vrea să ştie de ce am cheltuit banii contribuabililor ca să-ţi amestec ţie-n ciorbă. Înţelegi ce spun?

Alan suspină resemnat.

– Poţi folosi numărul cărţii mele de credit personale, spuse el, şi-i poţi spune pădurarului-şef să-l roage pe Pritchard să sune cu taxă inversă. Am să marchez apelul cu roşu şi-am să-l plătesc din buzunarul meu.

Urmă o pauză de celălalt capăt al firului şi, când Henry vorbi din nou, era mai serios.

– Asta chiar înseamnă ceva pentru tine, nu-i aşa Alan?

– Da. Nu ştiu de ce, dar înseamnă.

Urmă o a doua pauză. Alan îl simţea pe Henry Payton luptându-se să nu pună întrebări. În cele din urmă, firea cea bună a lui Henry câştigă. Sau poate, îşi spuse Alan, nu era vorba decât de firea sa cea practică.

– Bine, spuse el. Sun eu şi-i spun pădurarului-şef că vrei să vorbeşti cu Hugh Pritchard ăsta despre o anchetă a poliţiei, aflată în desfăşurare în Castle Rock, Maine, care priveşte o crimă. Care e numele soţiei lui?

– Helga.
– De unde sunt?
– Fort Laramie, Wyoming.
– Bine, şerife; urmează partea cea grea. Care-i numărul cărţii tale de credit telefonic?
Suspinând, Alan i-l dădu.
Un minut mai târziu, parada umbrelor mărşăluia din nou de-a curmezişul porţiunii luminate de soare a peretelui.
Tipul probabil că n-o să sune niciodată înapoi, îşi spuse el, *iar dac-o va face, n-o să-mi poată spune absolut nimic care să-mi fie de folos - cum să poată?*
Totuşi, Henry avusese dreptate în privinţa unui lucru: avea o presimţire. În legătură cu *ceva.* Şi ea nu avea de gând să-l lase.

3

În vreme ce Alan Pangborn vorbea cu Henry Payton, Thad Beaumont oprea într-un loc din parcarea din spatele clădirii Facultăţilor de Filologie şi Matematică. Coborî, având grijă să nu se lovească la mâna stângă. Preţ de o clipă, rămase doar locului, bucurându-se de ziua aceea şi de neobişnuita pace amorţită a campusului.
Plymouth-ul maro opri lângă Suburban-ul său şi cei doi bărbaţi masivi care coborâră risipiră orice vis de pace care ar fi fost pe cale să se adune.
Nu merg decât în birou pentru câteva minute, spuse Thad. Puteţi rămâne aici, dacă vreţi.
Aruncă o privire la două fete care treceau pe acolo, probabil în drum spre Anexa de Est ca să se înscrie la cursurile de vară. Una purta o bustieră şi pantaloni scurţi albaştri, cealaltă o rochie mini

aproape inexistentă, fără spate şi cu tivul de jos aflat la numai o bătaie de inimă a unui bărbat puternic mai jos de umflătura feselor.

Bucuraţi-vă de privelişte.

Cei doi poliţişti statali se întorseseră să urmărească înaintarea fetelor ca şi când capetele le-ar fi fost instalate pe nişte axuri invizibile. Acum, cel aflat la conducere - Ray Garrison sau Roy Harriman, Thad nu era sigur - se întoarse înapoi şi spuse cu regret:

– Chiar ne-ar face plăcere, domnule, dar ar fi mai bine să venim cu dumneavoastră.

– Nu-i nevoie, nu merg decât la al doilea etaj...

– O să aşteptăm în hol.

– Băieţi, nu ştiţi cât de mult încep să mă deprime toate astea, spuse Thad.

– Astea sunt ordinele, zise Garrison-sau-Harriman.

Era limpede că deprimarea lui Thad - sau bucuria, nu prea conta care - nu însemna mare lucru pentru el.

– Mda, zise Thad, renunţând la idee. Astea sunt ordinele.

Se îndreptă spre uşa laterală. Cei doi poliţişti îl urmară la distanţă de doisprezece paşi, semănând mai mult cu nişte poliţişti aşa cum erau îmbrăcaţi în civil decât ar fi arătat în uniforme, bănuia Thad.

După căldura nemişcată şi jilavă, aerul condiţionat îl lovi pe Thad straşnic. Pe dată, i se păru că-i îngheţase cămaşa pe piele. Clădirea, atât de plină de viaţă şi zarvă în cursul anului universitar ce ţinea din septembrie şi până-n mai, părea puţin înfiorătoare în după-amiaza aceea de weekend de sfârşit de primăvară. Luni, când începea prima sesiune de vară de trei săptămâni, avea să se umple poate cu o treime din obişnuitul du-te-vino, dar în

ziua aceea, Thad descoperi că se simţea puţin uşurat să-i aibă alături pe poliţişti. Bănuia că al doilea etaj, unde se afla biroul său, era pustiu de-a binelea, ceea ce avea cel puţin să-i permită să evite explicaţiile referitoare la prezenţa prietenilor săi masivi, atenţi la toate.

Se dovedi a nu fi complet pustiu, dar scăpă chiar şi aşa uşor. Rawlie DeLesseps venea alene de-a lungul coridorului dinspre biroul său, mergând cu obişnuitul său pas nepăsător... ceea ce însemna ca arăta ca şi când ar fi suferit o lovitură puternică la cap, care-i distrusese atât memoria, cât şi centru de mişcare. Se mişca afazic dintr-o parte în cealaltă a coridorului în cercuri largi, uitându-se printre ochi la desenele, poeziile şi anunţurile prinse pe tabelele uşilor închise ale colegilor săi. Era *posibil* să se îndrepte spre biroul lui, aşa *părea,* dar până şi cineva care-l cunoştea bine probabil că ar fi refuzat să-şi parieze banii pe asta. Ţinea strânsă între dinţi tija unei enorme pipe galbene. Dinţii nu erau încă la fel de galbeni ca şi pipa, dar erau pe-aproape. pipa era stinsă, aşa era încă de la sfârşitul lui 1985, când doctorul îi interzisese să mai fumeze în urma unui slab atac de cord. *Oricum, nu-mi plăcea atât de mult să fumez,* explica Rawlie pe vocea sa blândă, distrată, când îl întreba cineva de pipă. *Dar fără să ţin pipa între dinţi... domnilor, n-aş şti unde să merg sau ce să fac dacă aş fi destul de norocos să ajung acolo.* De cele mai multe ori, oricum lăsa impresia că nu ştie unde să meargă sau ce să facă... aşa cum se întâmpla acum. Unii oameni aveau nevoie de ani întregi ca să afle că Rawlie nu era deloc nătărăul educat şi aiurit care părea să fie.

Unii nu aflau asta niciodată.

– Bună, Rawlie, spuse Thad, căutându-şi cheia pe inel.

Rawlie clipi spre el, îşi mişcă privirea ca să-i analizeze pe cei doi bărbaţi din spatele lui Thad, îi concedie şi se întoarse din nou cu ochii la Thad care încă îşi căuta cheia.

– Bună, Thaddeus, zise el. N-am ştiut că ţii vreun curs de vară anul ăsta.

– Nu ţin.

– Atunci ce te-a putut apuca să vii aici, dintre toate locurile, în prima veritabilă zi cu soare a verii?

– Am venit să iau doar nişte dosare Speciale, spuse Thad. N-am să stau aici mai mult decât sunt nevoit s-o fac, crede-mă.

– Ce-ai păţit la mână? E vânătă până la încheietură.

– Păi..., făcu Thad, părând stânjenit.

Povestea îl făcu să pară un beţiv sau un idiot, sau amândouă... Însă tot ieşi mult mai bine decât ar fi ieşit adevărul. Thad fusese amuzat cu măsură sa descopere că poliţiştii o acceptaseră la fel de uşor ca şi Rawlie - nu apăru nici măcar o singură întrebare despre cum sau de ce reuşise să-şi prindă mâna la uşa dulapului din dormitor.

Ştiuse din instinct exact povestea potrivită pe care s-o spună - ştiuse asta chiar şi-n agonia pe care o trăia. Era de *aşteptat* din partea lui să facă lucruri neîndemânatice - era parte din firea sa. Într-un fel, fusese ca atunci când îi spusese intervievatorului de la *People* (Dumnezeu să-l odihnească în pace) că George Stark fusese creat în Ludlow şi nu în Castle Rock şi că motivul pentru care Stark scria de mână era fiindcă nu învăţase să bată la maşină.

Nici măcar nu încercase s-o mintă pe Liz... dar insistase ca ea să păstreze tăcerea cu privire la ce

se întâmplase cu adevărat, iar ea fusese de acord. Singura ei grijă fusese să scoată de la el promisiunea că nu va mai încerca să-l contacteze pe Stark. El îi dăduse această promisiune cu destulă uşurinţă, chiar dacă ştia că era o promisiune pe care nu o va putea respecta. Bănuia că, la un nivel profund al minţii ei, Liz ştia şi ea asta.

Rawlie se uita acum înspre el cu un nedisimulat interes.

– La uşa dulapului, zise el. Minunat. Te jucai poate de-a v-aţi ascunselea? Sau a fost vorba de-un ciudat ritual sexual?

Thad râânji.

– Am renunţat la ritualurile sexuale ciudate cam prin 1981, spuse el. Sfatul doctorului. De fapt, pur şi simplu n-am fost atent la ce făceam. Toată povestea-i puţin cam ruşinoasă.

– Îmi închipui, spuse Rawlie... şi apoi trase din ochi.

Fu un gest foarte subtil, abia o fluturare a unei pleoape bătrâne, umflate şi ridate... dar fu cât se poate de prezent. Crezuse oare că-l păcălise pe Rawlie? Poate că porcii aveau aripi şi zburau.

– Brusc, lui Thad îi veni un gând nou.

– Rawlie, tu mai ţii seminarul ăla de Legende Populare?

– În fiecare toamnă, recunoscu Rawlie. Nu citeşti programa analitică a departamentului în care lucrezi, Thaddeus? Efectul radiestezic, vrăjitoare, remedii holistice, Deochiurile celor Bogaţi şi Celebri. E la fel de popular ca-ntotdeauna. De ce întrebi?

Thad descoperise că există un răspuns bun la toate la întrebarea aceasta; unul dintre cele mai bune lucruri ale meseriei de scriitor era că întotdeauna aveai un răspuns la *De ce întrebi?*

– Păi, am o idee de-o poveste, zise el. E încă în stadiul de tatonare, dar are un mare potenţial, cred.

– Ce vrei să ştii?

– Din câte ştii tu, au vrăbiile vreo semnificaţie în credinţa sau legendele populare americane?

Fruntea încruntată a lui Rawlie începu să semene cu topografia unei planete stranii care avea clare efecte dăunătoare asupra vieţii oamenilor. Îsi ronţăia tija pipei.

– Nu-mi vine nimic în minte, Thaddeus, cu toate că... mă-ntreb dacă ăsta-i adevăratul motiv care te face interesat.

Porcii au aripi şi zboară, îşi spuse din nou Thad.

Ei bine... poate că nu, Rawlie. Poate că nu. Poate că am spus asta doar fiindcă interesul meu nu poate fi explicat pe fugă.

Îşi mişcă ochii repede spre dulăii săi, apoi se întoarse la fata lui Rawlie.

– Acum sunt puţin presat cu timpul.

Buzele lui Rawlie tremurară în cel mai vag zâmbet-fantomă.

– Înţeleg, cred. Vrăbii... nişte păsări atât de comune. Prea comune să aibă vreo conotaţie superstiţioasă de profunzime, aş zice. Totuşi... acum că mă gândesc mai bine... ceva este. Doar că o asociez cu caprimulgii ţipători. Dă-mi voie să verific. O să stai pe-aici o vreme?

– Nu mai mult de-o jumătate de oră, din păcate.

– Păi, s-ar putea să găsesc ceva imediat în cartea lui Barringer, *Folclorul american.* Nu-i nimic altceva decât o culegere de superstiţii, dar e la-ndemână. Şi, oricum, pot să te sun.

– Da. Oricum, poţi face asta.

– Minunată petrecea pe care aţi organizat-o tu şi cu Liz pentru Tom Carroll, zise Rawlie. Desigur, tu şi cu Liz *întotdeauna* organizaţi cele mai bune petreceri. Soţia ta-i mult prea fermecătoare *să fie o* soţie, Thaddeus. Ţi-ar putea fi amantă.

– Mulţumesc. Cred.

– Gonzo Tom, continuă Rawlie cu afecţiune. E greu de crezut că Gonzo Tom Carroll a plecat în Cerurile Cenuşii ale pensiei. Vreme de mai bine de douăzeci de ani l-am ascultat cum încerca să-şi înăbuşe băşinile alea ca un suflu de trompetă în biroul de alături. Presupun că tipul care-o să vină o să fie mai tăcut. Sau cel puţin mai discret.

Thad râse.

– Şi Wilhelmina s-a simţit bine, spuse Rawlie.

Pleoapele sale căzură vinovate. Ştia foarte bine ce părere aveau Thad şi Liz despre Billie.

– Nu face nimic, spuse Thad.

Găsea că Billie Burks şi conceptul de plăcere se excludeau unul pe celălalt... dar, fiindcă ea şi cu Rawlie fuseseră parte la un alibi de care avusese mare nevoie, bănuia că trebuia să fie bucuros că venise şi ea.

– Iar dacă-ţi trece prin gând ceva în legătură cu cealaltă treabă...

– Vrăbiile şi locul lor în Lumea Invizibilă. Da, într-adevăr.

Rawlie clătină din cap spre cei doi poliţişti din spatele lui Thad.

– O după-amiază plăcută, domnilor.

Trecu pe lângă ei şi-şi continuă drumul spre biroul său puţin mai hotărât. Nu mult, doar puţin.

Thad se uită după el, uimit.

– Ce-a fost *asta?* întrebă Garrison-sau-Garriman.

– DeLesseps, murmură Thad. Gramatician de soi şi folclorist amator.

– Pare genul de om căruia i-ar trebui o hartă ca sa-şi găsească drumul spre casă, spuse celălalt Poliţist.

Thad se duse la uşa biroului său şi o descuie.

– E mult mai ager decât pare, zise el şi deschise uşa.

Nu-şi dădu seama că Garrison-sau-Harriman stătu lângă el cu o mână înăuntrul hainei sale sport model Tip înalt special croită până ce nu aprinse becurile din tavan. Thad simţi o clipă de teamă întârziată, însă biroul era gol, desigur - gol şi atât de ordonat, după curăţarea temeinică a talmeş-balmeş-ului unui an întreg, încât părea mort.

Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica simţi un brusc şi aproape revoltător val de dor de casă şi goliciune şi pierdere - un amestec de sentimente ca o mâhnire profundă, neaşteptată. Era ca în vis. Era ca şi când ar fi venit acolo să-şi ia rămas bun.

Nu mai fi atât de-al naibii de prost, îşi spuse el şi o altă parte a minţii sale răspunse repede: *Peste termenul limită, Thad. Ai* depăşit *termenul limită şi cred că ai făcut o greşeală foarte mare neîncercând măcar să faci ceea ce omul vrea să faci. Uşurarea pe termen scurt e mai bună decât absolut nici-o uşurare.*

– Dacă vreţi cafea, puteţi servi o ceaşcă în cancelarie, spuse el. Cafetiera trebuie să fie plină, după cum îl cunosc pe Rawlie.

– Unde-i asta? întrebă partenerul lui Garrison-sau-Garriman.

– Pe cealaltă parte a coridorului, cu două uşi mai încolo, spuse Thad, descuind fişetul.

Se întoarse şi le oferi un rânjet care avu impresia că-i ieşi strâmb.

– Cred c-o să mă auziţi dacă ţip.

– Aveţi doar grijă *chiar* să ţipaţi, dacă se întâmpla ceva, spuse Garrison-sau-Harriman.

– Voi avea.

– L-aş putea trimite după cafea pe Manchester aici de faţă, zise Garrison-sau-Harriman, dar am impresia că cereţi un pic de intimitate.

– Ei bine, mda. Acum c-ai adus vorba de asta.

– E-n regulă, domnule Beaumont, spuse el.

Se uită la Thad cu seriozitate, iar Thad îşi aminti pe dată că numele lui era Harrison. Exact ca fostul membru al formaţiei Beatles. Stupit din partea lui să-l uite.

– Aţi face bine să vă amintiţi doar că oamenii aceia din New York au murit de-o supradoză de intimitate.

Oh? Am crezut că Phyllis Myers şi Rick Cowley au murit în tovărăşia poliţiei. Se gândi să spună acestea cu voce tare şi apoi se răzgândi. Oamenii aceştia nu încercau în definitiv decât să-şi facă datoria.

– Destinde-te, ofiţer Harrison, spuse el. E-atâta linişte în clădire astăzi, că şi-un om desculţ ar isca ecouri.

– Bine. O să fim de cealaltă parte a coridorului în „cum-i-aţi-spus-dumneavoastră”.

– Cancelarie.

– Corect.

Plecară, şi Thad deschise sertarul însemnat cereri curs special. Cu ochiul minţii continua să-l vadă pe Rawlie DeLesseps trăgând din ochi în felul acela iute şi ferit. Şi să audă vocea aceea spunându-i că

depăşise termenul limită, că trecuse de Partea întunecată. Partea unde se aflau monştrii.

4

Telefonul stătea acolo şi nu suna.

Haide, îi spuse el în gând, aşezând dosarele Speciale pe masă lângă IBM-ul Selectric pe care i-i punea la dispoziţie Universitatea. *Haide, haide aici sunt, stau chiar lângă un telefon neascultat de nimeni, aşa că haide, George, dă-mi un telefon dă-mi un ţâr, dă-mi cu tifla-n cap.*

Dar telefonul stătea doar acolo şi nu suna.

Îşi dădu seama că se uita într-un fişet ce nu era doar sărac, ci complet gol. Luat cu gândurile, scosese *toate* dosarele, nu doar cele aparţinând studenţilor Speciali interesaţi să urmeze cursul de scriere creatoare. Chiar şi copiile xerox ale celor care voiau să urmeze Gramatica Transformaţională, care era Evanghelia după Noam Chomsky, tradusă de Protopopul Pipei Stinse, Rawlie DeLesseps.

Thad se duse la uşă şi se uită afară. Harrison şi Manchester stăteau în cadrul uşii de la cancelaria departamentului, bând cafea. În pumnii lor cât nişte crupe, cănile păreau de mărimea unor ceşcuţe pentru espresso. Thad ridică mâna. Harrison o ridică şi el în semn de răspuns şi-l întrebă dacă mai stătea mult.

– Cinci minute, spuse Thad şi amândoi poliţiştii încuviinţară din cap.

Se duse înapoi la masa de lucru, despărţi dosarele pentru cursul de scriere creatoare de celelalte şi începu să le repună pe cele din urmă în sertarul fişetului, mişcându-se cât putea el mai încet, oferind

timp telefonului să sune. Însă acesta nu făcu decât să stea acolo. Auzi un târâit undeva mai departe pe coridor, sunetul lui fiind înfundat de uşa închisă, întrucâtva fantomatic în neobişnuita linişte de vară a clădirii. *Poate că George are numărul greşit,* îşi spuse şi scoase un râset scurt. Ideea era că George nu avea să sune. Aparent, George punea la cale un alt truc. De ce l-ar surprinde asta? Trucurile erau *la specialite de la maison* a lui George Stark. Totuşi, fusese atât de *sigur,* atât de-al naibii de sigur...

– Thaddeus?

Tresări, aproape răsturnând pe jos conţinutul ultimelor douăsprezece dosare. Când fu sigur că nu aveau să-i scape din mână, se întoarse. Rawlie DeLesseps stătea chiar în faţa uşii. Pipa sa cea mare intra în birou ca un periscop orizontal.

– Scuze, spuse Thad. M-ai speriat, Rawlie. Eram cu mintea la zece mii de kilometri depărtare.

– Te caută cineva la telefonul meu, spuse Rawlie afabil. Probabil că are numărul greşit. Noroc că eram aici.

Thad simţi cum inima îi începea să bată încet şi tare - era ca şi când ar fi avut în piept o tobă mică şi cineva începuse să o lovească folosind o mare forţă cadenţată.

– Da, spuse Thad. Mare noroc ăsta.

Rawlie îi oferi o privire evaluatoare. Ochii albaştri de sub pleoapele-i umflate şi uşor înroşite erau atât de pline de viaţă şi întrebătoare, încât aproape că erau obraznici şi-n mod sigur în contrast cu manierele sale de profesor distrat, voios şi degajat.

– Este totul în regulă, Thaddeus?

Nu, Rawlie. În zilele astea-i un criminal în libertate care-n parte sunt eu, un individ care se pare că

poate prelua controlul asupra corpului meu şi poate să mă constrângă să fac lucruri ciudate cum ar fi să-mi înfig singur creioane în corp şi consider fiecare zi care se încheie cu mine încă sănătos la cap o victorie. Realitatea a sărit de pe *fix, bunul meu prieten.*

– În regulă? De ce n-ar fi ceva în regulă?

– Mi se pare că percep un vag dar incontestabil iz de ironie, Thad.

– Greşeşti.

– Chiar aşa? Atunci de ce semeni cu o căprioară prinsă în lumina farurilor?

– *Rawlie...*

– Iar omul cu care tocmai am vorbit pare a fi genul de comis-voiajor de la care cumperi ceva la telefon doar ca să fii sigur că n-o să te viziteze niciodată personal acasă.

– Nu-i nimic, Rawlie.

– Foarte bine.

Rawlie nu părea convins.

– Thad ieşi din birou său şi se duse de-a lungul coridorului spre al lui Rawlie.

– Unde mergeţi? strigă Harrison în urma lui.

– Mă caută cineva la telefonul din biroul lui Rawlie, explică el. Numerele de telefon de-aici sunt secvenţiale. Tipul trebuie să fi încurcat cifrele.

– Şi s-a întâmplat pur şi simplu să nimerească la singurul celălalt membru al catedrei prezent astăzi aici? întrebă Harrison sceptic.

Thad ridică din umeri şi merse mai departe.

Biroul lui Rawlie DeLesseps era îngrămădit, plăcut şi încă păstra mirosul de pipă - doi ani de abstinenţă se pare că nu compensau aproximativ treizeci de ani de viciu. Era dominat de o placă pentru darts pe

care era lipită fotografia lui Ronald Reagan. Un volum de mărimea unei enciclopedii, *folclorul american* al lui Franklin Barringer, stătea deschis pe masa de lucru a lui Rawlie. Receptorul era scos din furcă şi aşezat pe un teanc de carneţele goale pentru examinări. Uitându-se la el, Thad simţi vechea spaimă cuprinzându-l în familiarele ei falduri înăbuşitoare. Era ca şi când ar fi fost înfăşurat într-o pătură ce avea mare nevoie de-o spălare. Întoarse capul, convins că-i va vedea pe toţi trei - pe Rawlie, Harrison şi Manchester -aliniaţi în cadrul uşii ca nişte vrăbii pe un fir de telefon. Însă nu era nimeni acolo şi de undeva din hol auzea vocea blând-aspră a lui Rawlie. Îi luase la poveşti pe câinii săi de pază. Thad se îndoia c-o făcuse din întâmplare.

Ridică receptorul şi spuse:

– Bună, George.

– Ţi s-a scurs săptămâna, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

Era vocea lui Stark, dar Thad se întreba dacă amprentele vocale s-ar mai potrivi acum atât de bine. Vocea lui Stark nu era aceeaşi. Devenise răguşită şi aspră, ca vocea unui om care strigase prea mult la un eveniment sportiv.

– Ţi s-a scurs săptămâna şi n-ai făcut nici-o scofală.

– Că bine zici, făcu Thad.

Îi era foarte frig. Trebui să depună un efort conştient să nu tremure. Răceala aceea părea să vină chiar din telefon, să curgă din găurile difuzorului de la receptor ca nişte ţurţuri. Dar era de asemenea foarte furios.

– N-am s-o fac, George. O săptămână, o lună, zece ani, pentru mine tot aia e. De ce nu accepţi faptul? Eşti mort şi mort vei rămâne.

– Greşeşti, catâr bătrân. Dacă vrei să greşeşti până la moarte, continuă tot aşa.

– Ştii cum vorbeşti, George? întrebă Thad. Vorbeşti ca şi cum te-ai descompune. Din cauza asta vrei să încep din nou să scriu, nu-i aşa? îmi pierd coeziunea, asta ai scris tu. Te biodegradezi, corect? N-o să dureze mult până ce-o să te nărui în bucăţi, ca minunata trăsură c-un singur catâr din poveste.

– Nimic din toate astea nu te priveşte pe tine, Thad, răspunse vocea aceea răguşită.

Trecu de la un sunet monoton la unul aspru ca pietrişul căzând din bascula unui camion la o şoaptă ascuţită - ca şi când corzile vocale ar fi renunţat complet să mai funcţioneze preţ de o frază sau două - şi apoi din nou la sunetul monoton.

– Nimic din ceea ce se întâmplă cu mine nu-i grija ta. Asta nu-i decât o distracţie pentru tine, amice. Tu ai doar grijă să te pui pe treabă până la căderea nopţii sau o să fii un fiu de curvă plin de regrete. Şi n-o să fii singurul.

– Nu...

Clic! Stark închisese. Thad se uită gânditor la receptor pentru un moment, apoi îl aşează la loc în furcă. Când se întoarse, Harrison şi Manchester stăteau chiar acolo.

5

– Cine a fost? întrebă Manchester.

– Un student, zise Thad.

În acel punct nici măcar nu era sigur de ce mintea. Singurul lucru de care era cu adevărat sigur era că simţea ceva îngrozitor în viscere.

Doar un student. Cum am şi crezut.

– Cum de a ştiut că veţi fi aici? întrebă Harrison. Şi cum de a sunat la telefonul domnului acesta?

– Mă predau, spuse Thad umil. Sunt un agent rus sub acoperire. A fost de fapt persoana mea de contact. Am să plec în linişte.

Harrison nu era furios - sau, cel puţin, nu părea să fie furios. Privirea de reproş uşor obosit pe care o trimise pe direcţia lui Thad fu cu mult mai eficientă ca furia.

DOMNULE BEAUMONT, ÎNCERCĂM SĂ VĂ AJUTĂM PE DUMNEAVOASTRĂ ŞI PE SOŢIA DUMNEAVOASTRĂ. ŞTIU CĂ, DUPĂ 0 VREME, ÎNCEPE SĂ TE CALCE PE BĂTĂTURI SĂ FII URMĂRIT PESTE TOT DE DOI OAMENI, DAR NOI *CHIAR* ÎNCERCĂM SĂ VĂ AJUTĂM.

Thad se simţea ruşinat... dar nu suficient de ruşinat să spună adevărul. Sentimentul acela neplăcut era din nou prezent, sentimentul că lucrurile aveau să se înrăutăţească, că poate *deja* se înrăutăţiseră. Şi încă ceva. Senzaţia unui lucru uşor şi înaripat plimbându-i-se pe piele. A unui lucru viermănos mişcându-i-se *sub* piele. O presiune la tâmple. Nu erau vrăbiile; cel puţin, nu credea că erau ele. Chiar şi aşa, un barometru mental de existenţa căruia nici măcar nu ştiuse dădea rateuri. Iar aceasta nici măcar nu era prima oară când o simţea. Avusese o senzaţie asemănătoare, chiar dacă nu atât de puternică, când se afla în drum spre Dave's Market cu opt zile în urmă. O simţise în propriul său birou când îşi aduna dosarele. O senzaţie surdă, tremurată.

E Stark. E cu tine cumva, în tine. Se uită. Dacă spui lucrul greşit, va şti. Şi-apoi cineva va suferi.

– Îmi cer scuze, spuse el.

Era conştient că Rawlie DeLesseps stătea acum în spatele celor doi poliţişti, uitându-se le el cu nişte ochi tăcuţi, curioşi. Va trebui să înceapă acum să mintă, iar minciunile îi veneau atât de natural şi de uşor în mine, încât, din câte ştia el, ar fi putut fi plantate acolo chiar de George Stark. Nu era absolut sigur că Rawlie îi va ţine isonul, dar era puţin cam târziu să-şi facă griji din pricina asta.

– Sunt tensionat, atâta tot.

– E de-nţeles, spuse Harrison. Vreau doar să vă daţi seama că noi nu vă suntem duşmani, domnule Beaumont.

Thad spuse:

– Puştiul care a sunat ştia că sunt aici fiindcă tocmai ieşea din librărie când am trecut cu maşina pe acolo. Voia să ştie dacă ţin un curs de vară de scriere creatoare. Cartea de telefon a facultăţii este împărţită pe departamente, membrii fiecărui departament fiind listaţi în ordine alfabetică. Tiparul este foarte mic, după cum poate depune mărturie oricine a încercat vreodată s-o folosească.

– E-o carte foarte prost făcută, fu de acord Rawlie pe după pipă.

Cei doi poliţişti se întoarseră să se uite la el pentru un moment, luaţi prin surprindere. Rawlie îi cadorisi cu o plecăciune de cap solemnă, care-l făcu să semene cât se poate de mult cu o bufniţă.

– Rawlie vine după mine în cartea de telefon, spuse Thad. Anul ăsta nu avem niciun membru al facultăţii al cărui nume de familie să înceapă cu C.

Aruncă o privire spre Rawlie pentru un moment, dar acesta îşi scosese pipa din gură şi părea să-i inspecteze cu mare atenţie cupa înnegrită de foc.

– Prin urmare, încheie Thad, eu întotdeauna primesc telefoanele lui şi el întotdeauna le primeşte pe ale mele. I-am spus puştiului că n-are noroc; până la toamnă sunt în concediu.

Şi cu asta, basta. Avea impresia că poate exagerase puţin cu explicaţia, dar adevărata întrebare era când ajunseseră Harrison şi Manchester în uşa biroului lui Rawlie şi cât de multe auziseră. De obicei, nu le spuneai studenţilor care voiau să participe la cursurile de scriere că se biodegradează şi că în scurtă vreme pur şi simplu se vor nărui în bucăţi.

Mi-aş dori să fiu şi eu în concediu până la toamnă, suspină Manchester. Aţi terminat ce aveaţi de făcut, domnule Beaumont?

Thad respiră uşurat în sinea sa şi spuse:

– Nu mai trebuie decât să pun la loc dosarele de care nu am nevoie.

(şi un mesaj, trebuie să scrii un mesaj pentru secretară)

Şi, desigur, trebuie să scriu un mesaj pentru doamna Fenton, se auzi el că spune.

Nu avea nici cea mai vagă idee de ce spunea asta; ştia doar că trebuia s-o spună.

Ea e secretara departamentului de engleză.

– Mai avem timp pentru o cafea? întrebă Manchester.

– Sigur. Poate şi câteva fursecuri, dacă au mai lăsat câteva hoardele de barbari, spuse el.

Sentimentul acela că lucrurile săriseră de pe fix că lucrurile erau rele şi că se înrăutăţeau mereu, se întorsese şi era mai puternic ca niciodată. Să lase un mesaj pentru doamna Fenton? Iisuse, *asta* era

comic. Rawlie probabil că se prăpădea de râs îndărătul pipei.

Când Thad ieşi din biroul său, Rawlie întrebă:

– Pot vorbi cu tine pentru un minut, Thaddeus?

– Sigur, spuse Thad.

Voia să le spună lui Harrison şi Manchester să-i lase singuri, că va fi în siguranţă, dar recunoscu - fără tragere de inimă - că o astfel de remarcă nu era exact genul de lucru pe care să-l spui când voiai să scapi de suspiciuni. Iar Harrison, cel puţin, îşi avea antenele ridicate. Poate că încă nu de tot, dar aproape.

Tăcerea funcţiona mai bine, oricum. Întorcându-se spre Rawlie, Harrison şi Manchester plecară încet de-a lungul coridorului. Harrison vorbi scurt cu partenerul său, apoi rămase în cadrul uşii cancelariei departamentului în vreme ce Manchester vână fursecurile. Harrison îi avea sub ochi, dar Thad credea că de auzit nu-i putea auzi.

Asta cu cartea de telefon a facultăţii a fost o poveste straşnică, remarcă Rawlie, punându-şi înapoi în gură tija ronţăită a pipei. Cred că ai multe în comun cu fetiţa din „Fereastra deschisă” a lui Saki, Thaddeus - romanţarea pe moment pare să fie specialitatea ta.

Rawlie, asta nu-i ce crezi tu că este.

– N-am nici cea mai vagă idee *ce* este, zise Rawlie blând, şi chiar dacă recunosc că-mi dă ghes puţin curiozitatea umană, nu-s sigur că vreau într-adevăr să ştiu.

Thad zâmbi firav.

– Şi *chiar* am avut clara senzaţie că l-ai uitat intenţionat pe Gonzo Tom Carroll. Poate că o fi ieşit el la pensie, dar ultima dată când m-am uitat, încă mai

figura între noi în prezenta carte de telefon a facultăţii.

– Rawlie, ar fi mai bine să plec.

– Chiar aşa, spuse Rawlie. Ai de scris un mesaj pentru doamna Fenton.

Thad îşi simţi obrajii uşor înflăcăraţi. Althea Fenton, secretara departamentului de engleză încă din 1961, murise de cancer la gât în aprilie.

– Singurul motiv pentru care te-am reţinut, continuă Rawlie, a fost ca să-ţi spun că s-ar putea să fi găsit ce te interesa. Despre vrăbii.

Thad îşi simţi inima luând-o la galop.

– Ce vrei să spui?

Rawlie îl conduse pe Thad înapoi în birou şi ridică *Folclorul american* al lui Barringer.

– Vrăbiile, cufundării şi în special caprimulgii sunt psihopompe, spuse el nu fără o urmă de triumf în voce. Ştiam că e ceva legat de caprimulgi.

– Psihopompe? spuse Thad neîncrezător.

– Din greacă, spuse Rawlie, înseamnă cei care conduc. În cazul de faţă, cei care conduc sufletele oamenilor încoace şi încolo între tărâmul celor vii şi tărâmul celor morţi. După Barringer, cufundării şi caprimulgii sunt privitorii celor vii; se spune că se adună în apropierea locului unde e pe cale să se producă o moarte. Nu sunt păsări rău-prevestitoare. Funcţia lor este să ghideze sufletele celor morţi de curând în locul care li se cuvine în viaţa de dincolo.

Se uită la Thad cu seriozitate.

– Când se adună vrăbiile e semn rău, cel puţin după Barringer. Vrăbiile se spune că sunt privitorii celor morţi.

– Ceea ce înseamnă...

– Ceea ce înseamnă că funcţia lor este de-a ghida sufletele pierdute înapoi pe tărâmul celor vii. Sunt, cu alte cuvinte, vestitorii morţilor-vii.

Rawlie îşi luă pipa din gură şi se uită solemn la Thad.

– Nu ştiu care e situaţia ta, Thaddeus, dar îţi propun precauţie. O precauţie extremă. Arăţi ca un om care-a dat puţin de bucluc. Dacă te pot ajuta cu ceva, te rog spune-mi.

– Apreciez asta, Rawlie. Ai făcut mai mult decât puteam spera păstrând doar tăcerea.

– În privinţa asta, cel puţin, tu şi studenţii mei păreţi să fiţi într-un acord perfect.

Însă ochii blânzi care se uitau la Thad pe deasupra pipei erau îngrijoraţi.

– O să ai grijă de tine?

– O să am.

– Iar dacă oamenii ăia te urmăresc peste tot ca sa te ajute la asta, Thaddeus, ar fi înţelept din partea ta să le acorzi încredere.

Ar fi fost minunat dacă ar fi putut face asta, dar problema nu era încrederea pe care o avea el în ei. Daca îşi *dădea* drumul la gură, n-ar mai fi avut *ei* prea multă încredere *în el.* Iar dacă *într-adevăr* ar fi avut destulă încredere în Harrison şi Manchester ca să le vorbească, n-ar fi putut face nimic până când n-ar fi scăpat de senzaţia aceea că i se târăşte ceva, un fel de vierme, pe sub piele. Fiindcă George Stark era cu ochii pe el. Iar el depăşise termenul limită.

– Mersi, Rawlie.

Rawlie aplecă din cap, îi spuse din nou să aibă grijă de el şi apoi se aşeză în spatele mesei de scris.

Thad se duse înapoi în biroul său.

6

Şi, desigur, trebuie să-i scriu un mesaj doamnei Fenton.

Se opri în mijlocul acţiunii de-a aşeza la loc ultimele dosare pe care le scosese din greşeală şi se uită la maşina de scris IBM Selectric. În ultima vreme părea să observe aproape hipnotic orice instrument de scris, mare sau mic. Se întrebase de mai multe ori în ultima săptămână dacă nu exista câte o versiune diferită de Thad Beaumont în fiecare dintre ele, asemenea unor genii malefice care stau la pândă înăuntrul unei grămezi de sticle.

Trebuie să-i scriu un mesaj doamnei Fenton.

Dar în acele zile mai bine ar fi folosit o tablă Ouija decât o maşină de scris ca să intre în legătură cu răposata doamnă Fenton, care făcea o cafea atât de tare, încât aproape că putea umbla şi vorbi singură, dar, totuşi, de ce spusese asta? Doamna Fen ton fusese cel mai îndepărtat gând din mintea sa

Thad puse în fişet ultimele dosare care nu aveau de-a face cu acel curs Special de scriere şi se uită la mâna sa stângă. Sub bandaj, ţesătura de carne dintre degetul mare şi cel arătător începuse brusc să-l ardă şi să-l furnice. Îşi frecă mâna de cracul pantalonilor, dar asta păru a nu face altceva decât să-i înrăutăţească mâncărimea. Iar acum mai şi pulsa. Senzaţia aceea de căldură adâncă, dogoritoare se intensifică.

Se uită afară prin geamul biroului.

De cealaltă parte a bulevardului Bennett, firele de telefon erau pline de vrăbii. Altele stăteau pe acoperişul infirmeriei şi, în vreme ce el se uita la ele, mai aterizară încă un stol pe terenurile de tenis.

Toate păreau să se uite la el.

Psihopompe. Vestitorii morţilor-vii.

Acum, un stol de vrăbii coborî învârtindu-se ca un ciclon de frunze arzânde şi ateriza pe acoperişul Amfiteatrului Bennett.

– Nu, şopti Thad pe o voce tremurată.

Spatele i se umpluse de piele de găină. Mâna îl furnica şi ardea.

Maşina de scris.

Putea scăpa de vrăbii şi de furnicăturile acelea arzătoare, înnebunitoare din mână doar folosind maşina de scris.

Instinctul de-a se aşeza în faţa ei era prea puternic pentru ca să-l nege. A o face părea cumva un lucru îngrozitor de firesc, cum ar fi pornirea de a-ţi vârî mâna în apă rece după ce te-ai ars la ea.

Trebuie să-i scriu un mesaj doamnei Fenton.

Tu ai doar grijă să te pui pe treabă până la căderea nopţii sau o să fii un fiu de curvă plin de regrete. Şi n-o să fii singurul.

Senzaţia aceea viermănoasă de mâncărime sub piele devenea tot mai puternică. Radia în valuri din gaura din mână. Golbii săi oculari păreau să pulseze într-un ritm perfect cu acea senzaţie. Iar în ochiul minţii, imaginea vrăbiilor se intensifică. Era regiunea Ridgeway din Bergenfield; Ridgeway sub un cer alb şi blând de primăvară; era 1960; întreaga lume era moartă cu excepţia acelor păsări teribile, comune, acele psihopompe, iar în vreme ce el se uita, acestea îşi luară zborul. Cerul fu întunecat de mulţimea lor mare şi rotitoare. Vrăbiile zburau din nou.

Dincolo de geamul lui Thad, vrăbiile de pe fire, infirmerie şi Amfiteatrul Bennett se ridicară îm-

preună într-un freamăt de aripi. Câţiva studenţi grăbiţi care treceau prin campus se opriră să privească stolul care dispărea înspre vest.

Thad nu văzu aceasta. El nu văzu decât cartierul copilăriei sale cumva transformat în strania ţară moartă a unui vis. Se aşeză în faţa maşinii de scris, scufundându-se în acelaşi timp mai adânc în lumea crepusculară a transei sale. Şi totuşi, un gând rămânea neclintit. Vulpoiul de George îl putea face să stea jos şi să se joace cu tastele IBM-ului, da, dar nu putea scrie cartea, indiferent ce-ar fi făcut... iar dacă se împotrivea voinţei lui, vulpoiul bătrân de George fie avea să se dezintegreze, fie pur şi simplu avea să se stingă din viaţă precum flacăra unei lumânări. Ştia asta. *Simţea* asta.

Mâna sa părea acum să se umfle şi să se dezumfle, iar el avea impresia că, dacă ar fi putut-o vedea, ar fi arătat ca laba unui personaj de desen animat - Coiotul Wile E., poate - după ce-a fost lovit cu un baros. Nu era tocmai o durere; era mai degrabă felul acela de senzaţie de „în curând am s-o iau razna” pe care-o ai între omoplaţi, singurul lor unde nu prea poţi ajunge, când începe să te mănânce. Nu o mâncărime de suprafaţă, dar acea mâncărime pulsatilă, adâncă, care te face să scrâşneşti din dinţi.

Însă şi aceasta părea îndepărtată, neimportantă. Se aşeză la maşina de scris.

7

În momentul când porni maşina, mâncărimea dispăru şi odată cu ea dispăru şi imaginea vrăbiilor.

Şi totuşi, transa rămase, iar în mijlocul ei se afla o urgenţă neînduplecată; era nevoia de a scrie, iar el îşi simţea întregul corp strigându-i să se apuce de treabă, s-o facă, să termine odată cu ea. Într-un fel, asta era mult mai rău şi decât imaginea vrăbiilor, şi decât mâncărimea din mână. Această mâncărime părea să emane dintr-un loc adânc ascuns în mintea sa.

Introduse o foaie de hârtie în maşina de scris, apoi nu făcu decât să stea acolo preţ de o clipă, simţindu-se distant şi pierdut. Apoi îşi aşeză degetele în poziţia de start a celui care dactilografiaza fără să se uite la claviatură, în mijlocul şirului de taste, chiar dacă renunţase la felul acesta de-a scrie cu mulţi ani în urmă.

Tremurară acolo pentru un moment, după care se retraseră toate, mai puţin degetele arătătoare. Aparent, când Stark bătea totuşi la maşină, o făcea în acelaşi fel ca şi Thad - căuta litera şi-apoi o lovea. Desigur, altfel nu se putea; maşina de scris nu era instrumentul său preferat.

Simţi un îndepărtat zvâcnet de durere când îşi mişcă degetele de la mâna stângă, dar nimic altceva. Degetele sale arătătoare lucrau încet, însă tot nu-i luă mult mesajului să apară pe foaia albă de hârtie. Fu înfiorător de succint. Braţele ce purtau în capăt litere de format gotic ropotiră şi alcătuiră şase cuvinte cu majuscule:

GHICI DE UNDE AM SUNAT, THAD?

Lumea îşi recapătă brusc o claritate perfectă. Nu simţise niciodată o panică atât de mare, o groază atât de mare, în toată viaţa sa. Dumnezeule, sigur că da - era atât de firesc, atât de *clar.*

Fiul ăsta de curvă a sunat de acasă de la mine! A pus mâna pe Liz şi pe gemeni!

Dădu să se ridice fără a avea habar unde voia să meargă. Nu fu nici măcar conştient c-o făcea până ce mâna nu-i scapără de durere, ca o torţă ce arde mocnit şi e rotită prin aer ca să scoată o pălălaie luminoasă. Buzele i se retraseră de peste dinţi şi el scoase un geamăt gros. Căzu înapoi în scaun în faţa IBM-ului şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, mâinile sale îşi croiră drum înapoi spre taste şi începură să le lovească din nou cu forţă.

Şase cuvinte de data aceasta.

SPUNE CUIVA ŞI VOR MURI TOŢI

Se uită tâmp la ele. De-ndată ce tastă I-ul final totul se întrerupse brusc - era ca şi când el ar fi fost o lampă şi cineva îl scosese din priză. Nu mai simţea deloc durere în mână. Nici mâncărime. Nici senzaţia aceea prezentă, viermănoasă, sub piele.

Păsările dispăruseră. Sentimentul acela vag, hipnotic dispăruse. Şi dispăruse şi Stark.

Numai că nu dispăruse de fapt deloc, nu-i aşa? Nu. Stark avea grijă de casă câtă vreme Thad era plecat. Lăsaseră doi ofiţeri ai poliţiei statale din Maine să păzească locuinţa, dar asta nu conta. Fusese un prost, un prost fără seamăn, să creadă că doi sticleţi ar putea rezolva ceva. Niciun întreg detaşament al Beretelor Verzi din cadrul Delta Force n-ar fi rezolvat nimic. George Stark nu era un om; era un fel de tanc Tiger nazist care doar din întâmplare semăna cu un om.

– Cum merg lucrurile? întrebă Harrison din spatele lui.

Thad tresări ca şi când l-ar fi împuns cineva cu un ac în ceafă... iar asta-l făcu să se gândească la

Frederick Clawson, la Frederick Clawson care-şi vârâse nasul unde nu-i fierbea oala... şi-şi ceruse moartea spunând ceea ce ştia.

SPUNE CUIVA ŞI VOR MURI TOŢI

strigau spre el cuvintele de pe foaia de hârtie din maşina de scris.

Întinse mâna, smulse hârtia din car şi-o mototoli. Făcu aceasta fără să se uite într-o parte ca să vadă cât de aproape era Harrison - asta ar fi fost o mare greşeală. Încerca să pară firesc. Nu se simţea firesc; se simţea nebun. Aşteptă ca Harrison să-l întrebe ce scrisese şi de ce se grăbea atât de tare să scoată foaia din maşina de scris. Când Harrison nu spuse nimic, spuse el.

Cred că am terminat. La naiba cu mesajul ăla. Oricum, o să aduc înapoi dosarele astea înainte ca doamna Fenton să-şi dea seama că lipsesc.

Măcar asta era adevărat... doar dacă nu se întâmpla ca Althea să se uite la el din ceruri. Se ridică, rugându-se ca picioarele să nu-l trădeze şi să-l arunce înapoi în scaun. Fu uşurat să vadă că Harrison stătea în cadrul uşii şi că nu se uita câtuşi de puţin la el. Cu o clipă în urmă, Thad ar fi putut jura că omul îi sufla în ceafă, dar Harrison mânca un fursec şi se uita pe lângă el la puţinii studenţi care se plimbau nepăsători prin campus.

– Măiculiţă, da' chiar că-i mort locul ăsta, spuse poliţistul.

Până să ajung eu acasă, s-ar putea ca la fel să fie şi familia mea.

– Ce ziceţi dac-o luăm din loc? întrebă Harrison.

– Mie-mi sună bine.

Thad porni spre uşă. Harrison se uită la el, uimit.

– Fir-aş să fiu, zise el. Poate că-i totuşi adevărat ceva din treaba aia cu profesorul distrat.

Thad clipi spre el agitat, apoi se uită în jos şi văzu că încă mai ţinea în mână foaia aceea mototolită de hârtie. O aruncă spre coşul de gunoi, dar mâna sa nesigură îl trăda. Lovi marginea coşului şi căzu Pe lângă. Înainte să apuce să se aplece şi să o ia, Harrison trecu pe lângă el. Ridică mingea de hârtie şi-o aruncă nepăsător dintr-o mână în cealaltă.

– Aveţi de gând să plecaţi fără dosarele după care aţi venit? întrebă el.

Arătă cu degetul spre dosarele Speciale pentru cursul de scriere creatoare, care stăteau lângă maşina de scris legate cu o bandă de gumă roşie. Apoi începu din nou să-şi arunce dintr-o mână în cealaltă mingea de hârtie pe care se aflau ultimele două mesaje ale lui Stark, dreapta-stânga, stânga-dreapta, înainte şi-napoi, urmăriţi mingea săltăreaţă. Thad văzu pe o parte a ei câteva litere: NE CUIVA şi VOR MU.

– Oh. Acelea. Mulţumesc.

Thad luă dosarele, apoi aproape că le scăpă. Acum, Harrison avea să desfacă mingea de hârtie în palmă. Avea s-o facă şi, chiar dacă Stark nu stătea cu ochii pe el în clipa aceea - Thad era cât se poate de sigur că nu stătea, în orice caz -, în scurtă vremea urma să se întoarcă. Iar când avea s-o facă, el o va şti. Iar când o va şti, Stark le va face ceva abominabil lui Liz şi gemenilor.

– Pentru puţin.

Harrison aruncă foaia de hârtie mototolită spre coşul de gunoi. Făcu un tur aproape complet al marginii acestuia şi apoi căzu înăuntru.

– Două puncte, spuse el şi păşi afară în hol, aşa încât Thad să poată închide uşa.

8

Coborî scările urmat de poliţişti. Rawlie DeLesseps scoase capul din birou şi-i ură o vară plăcuta, dacă nu avea să-l mai vadă. Thad îi făcu aceeaşi urare pe o voce care, în propriile-i urechi, cel puţin, păru destul de normală. Se simţea ca şi când ar fi fost pe pilot automat. Sentimentul dură până ce ajunse la Suburban. Când aruncă dosarele pe scaunul pasagerului, privirea îi fu atrasă de telefonul public aflat de cealaltă parte a parcării.

– Am s-o sun pe soţia mea, îi spuse lui Harrison. Să văd dacă nu vrea ceva de la magazin.

– Ar fi trebuit s-o faceţi din birou, spuse Manchester. Aţi fi economisit douăzeci şi cinci de cenţi.

– Am uitat, zise Thad. Poate că-i adevărată totuşi treaba aia cu profesorul distrat.

Cei doi poliţişti schimbară o privire veselă şi urcară în Plymouth, unde puteau porni aerul condiţionat şi îl puteau supraveghea prin parbriz.

Thad se simţea ca şi când toate măruntaiele i s-ar fi transformat în cioburi de sticlă. Scoase o monedă de un sfert din buzunar şi-o introduse în fantă, îi tremura mâna şi greşi a doua cifră. Închise receptorul, aşteptă să-i fie returnată fisa, spunându-şi: *Christoase, e ca-n seara când a murit Miriam. Se repetă seara aia.*

Era genul de *deja vu* de care s-ar fi putut lipsi.

A doua oară tastă bine numărul şi rămase acolo cu receptorul apăsat la ureche atât de tare, încât îl

durea. Făcu o încercare conştientă de a-şi relaxa poziţia corpului. Nu trebuia să le dea de veste lui Harrison şi Manchester că era ceva în neregulă - nu trebuia să facă asta mai presus de toate. Dar nu părea să-şi poată debloca muşchii.

Stark ridică receptorul la primul sunet de clopoţel.

– Thad?

– Ce le-ai făcut?

Ca şi cum ar fi scuipat bulgări uscaţi de scame Iar în fundal îi putea auzi pe amândoi gemenii strigând din toate puterile. Thad descoperi că aceste strigăte erau ciudat de reconfortante. Nu erau urletele răguşite pe care le scosese Wendy când căzuse pe scări; erau strigăte de dezorientare, strigăte de furie, poate, dar nu strigăte de durere.

Liz, însă - unde era Liz?

– Absolut nimic, răspunse Stark, după cum poţi auzi singur. Nu le-am clintit nici măcar un fir de păr de pe căpşoarele lor nepreţuite. Încă.

– Liz, spuse Thad.

Fu pe dată copleşit de-o groază solitară. Era ca şi când l-ar fi îngropat un brizant rece.

– Ce-i cu ea?

Tonul acela de tachinare era grotesc, insuportabil.

– Dă-mi-o la telefon! latră Thad. Dacă te aştepţi să scriu vreodată şi numai un afurisit de cuvânt cu numele tău, *dă-mi-o la telefon!*

Şi era o parte a minţii sale, aparent neafectată nici de-o teroare şi surprindere atât de extremă ca aceasta, care-l avertiză: *Ai grijă la faţă, Thad. Nu stai cu spatele la poliţişti decât pe trei sferturi. Nu strigi la telefon când suni acasă ca să-ţi întrebi soţia dacă are destule ouă în frigider.*

– Thad! Thad, catâr bătrân!

Stark părea rănit, însă Thad ştiu cu o siguranţă oribilă şi înnebunitoare că fiul ăla de curvă rânjea.

– Ai o părere a naibii de rea despre mine, amice. Vreau să zic *ck-i josnic,* fiule! Nu te-ncinge, uite ca ti-o dau.

– Thad? Thad, eşti acolo?

Părea chinuită şi temătoare, dar nu panicată. Nu tocmai.

– Da. Iubire, eşti teafără? Copiii sunt teferi?

– Da, suntem teferi. Noi…

Ultimul cuvânt tărăgăna puţin. Thad îl auzea pe nemernic cum îi spunea ceva, dar nu şi ce. Ea spuse da, bine, şi reveni la telefon. Acum părea în pragul lacrimilor.

– Thad, trebuie să faci ce vrea el.

– Da. Ştiu asta.

– Dar vrea să-ţi spun că n-o poţi face aici. Poliţiştii vor ajunge aici în scurtă vreme. El... Thad, spune că i-a omorât pe cei doi care supravegheau casa.

Thad închise ochii.

– Nu ştiu cum a făcut-o, dar spune că aşa e... iar eu... eu îl cred.

Acum *chiar* plângea. Încerca să n-o facă, ştiind că-l va tulbura pe Thad şi ştiind că, dacă era tulburat, putea face ceva periculos. El strânse receptorul în mână, îl apăsă tare la ureche şi încercă să pară firesc.

Stark, murmurând iarăşi în fundal. Şi Thad prinse unul dintre cuvinte. *Colaborare.* Incredibil. A dracu' de incredibil.

– O să ne ducă de aici, spune el. Spune c-o să ştii unde mergem. Ţi-aminteşti de mătuşa Martha? Spune c-ar trebui să scapi de oamenii care sunt cu tine. Spune că ştie c-o poţi face, fiindcă el a putut.

Vrea să vii la noi până la lăsarea întunericului. Spune...

Scoase un suspin de teamă. Mai dădu să scoată unul, dar reuşi să-l înghită.

– Spune c-o să colaborezi cu el, că tu şi cu el veţi lucra împreună, că va fi cea mai bună carte de până acum. El...

Murmur, murmur, murmur.

Oh, Thad îşi dorea să-l prindă pe George Stark de gâtul ăla malefic al lui şi să-l strângă până ce degetele aveau să-i treacă prin piele şi să ajungă la gâtlejul fiului ăla de curvă.

El spune că Alexis Machine s-a întors dintre morţi şi că-i mai rău ca niciodată.

Apoi, ascuţit:

– *Te rog,* fa ce spune, Thad! Are arme! Şi are o lampă de sudură! O lampă de sudură mică! Spune că dacă încerci ceva nechibzuit...

– Liz...

– Te rog, Thad, fa ce spune.

Cuvintele ei se îndepărtară când Stark îi luă receptorul.

– Spune-mi ceva, Thad, zise Stark, iar acum nu mai era nici-o urmă de tachinare în vocea lui. Spune-mi ceva, şi-ar fi bine să pari sincer şi vrednic de crezare, amice, sau ei vor plăti pentru asta. Mă înţelegi?

– Da.

– Eşti sigur? Fiindcă ea nu glumea despre lampa de sudură.

– Da! *Da,* fir-ar al naibii!

– Ce-a vrut să spună când te-a întrebat dacă-ţi aminteşti de mătuşa Martha? Cine dracu-i asta? A

fost vreun fel de cod, Thad? încerca să mă dea de gol?

Thad văzu pe dată vieţile soţiei şi copiilor lui atârnând de-un singur fir de aţă subţire. Şi asta nu era o metaforă; asta era ceva ce putea *vedea.* Firul era de-un albastru glacial, de borangic, abia vizibil în mijlocul veşniciei care-ar fi putut urma. Totul se reducea acum doar la două lucruri - ce avea să spună el şi ce avea să creadă George Stark.

– E decuplată de la telefoane aparatura de înregistrare?

– Sigur că e! spuse Stark. Drept cine mă iei, Thad?

– *Liz* ştia asta când mi-ai dat-o la telefon?

Urmă o pauză, după care Stark spuse:

– Tot ce trebuia să facă era să se uite. Firele-s întinse chiar pe afurisita asta de podea.

– Dar a ştiut? S-a uitat?

– Nu mai bate apa-n piuă, Thad.

– Încerca să-mi spună unde mergeţi fără să pronunţe cuvintele, îi zise Thad.

Se lupta să-şi păstreze un ton răbdător, cumpătat - răbdător, dar puţin superior. Nu-şi dădea seama dacă-i reuşea sau nu, dar bănuia că George avea să-i dea de veste într-un fel sau altul şi încă destul de repede.

Voia să spună casa de vacanţă. Locuinţa din Castle Rock. Martha Tellford este mătuşa lui Liz. Nu ne place de ea. Ori de câte ori ne sună şi ne spune că vine în vizită, ne jucăm de-a imaginaţia şi ne spunem că vom fugi pur şi simplu în Castle Rock şi ne vom ascunde în casa de vară până la moartea ei. Acum, *eu* am spus-o, iar dacă au instalat un aparat de înregistrare fără fir la telefonul nostru, George, pleaşca-i pe capul tău.

Aşteptă, transpirând, să vadă dacă Stark o va înghiţi... sau dacă firul subţire care mai făcea legătura între cei dragi lui şi veşnicie se va rupe.

– N-au făcut-o, zise Stark în cele din urmă, iar vocea lui suna iarăşi relaxată.

Thad se opuse nevoii de a se sprijini de peretele cabinei telefonice şi de a închide uşurat ochii *Dacă te voi mai vedea vreodată, Liz,* îşi spuse el, *o să-ţi sucesc gâtul fiindcă ţi-ai asumat un risc atât de nebunesc.* Numai că bănuia că ceea ce va face cu adevărat când şi dacă o va mai vedea vreodată va fi s-o sărute până ce va rămâne fără aer.

– Să nu-i răneşti, spuse el în receptor. Te rog să nu-i răneşti. O să fac orice vrei tu.

– O, ştiu asta. Ştiu c-o să faci, Thad. Şi-o s-o facem împreună. Cel puţin la început. Tu pune-te doar în mişcare. Scapă de câinii ăia de pază şi mişcă-ţi curul în Castle Rock. Vino aici cât poţi de repede, dar nu veni atât de repede încât să atragi atenţia. Asta ar fi o greşeală. Poate că vei vrea să schimbi mai multe maşini pe drum, dar las în seama ta detaliile - în definitiv, eşti un tip inventiv. Vino acolo înainte de întuneric dacă vrei să-i găseşti în viaţă. Să n-o dai în bară. Pricepi ce spun? Să n-o dai în bară şi să nu-ncerci nimic deplasat.

– N-o s-o fac.

– Aşa e. N-o s-o faci. Ce-o să faci, bătrâne, este că o să joci un joc. Dac-o dai în bară, tot ce-o să găseşti când o să ajungi aici or să fie nişte cadavre şi o casetă cu soţia ta blestemându-ţi numele înainte să moară.

Se auzi un clic. Legătura fusese întreruptă.

9

Când se urcă înapoi în Suburban, Manchester coborî geamul din partea pasagerului a Plymouth-ului şi întrebă dacă erau toate bine acasă. Thad văzu în privirea omului că aceasta era mai mult decât doar o întrebare de complezenţă. Văzuse totuşi ceva pe faţa lui. Dar asta nu făcea nimic; credea că se putea descurca. Era, în definitiv, un tip inventiv, iar mintea sa părea să se mişte acum şi ea cu o viteză înfiorător de tăcută, ca acele trenuri-glonţ japoneze. Întrebarea era din nou actuală: să mintă sau să spună adevărul? Şi ca înainte, răspunsul era evident.

– Totu-i bine, zise el.

Tonul vocii sale fu natural şi firesc.

Copiii sunt puţin irascibili, atâta tot. Iar asta o face şi pe Liz irascibilă.

Îşi lăsă vocea să se ridice puţin.

– Voi, băieţi, aţi fost neliniştiţi de când am plecat de acasă. Se întâmplă ceva ce ar trebui să ştiu şi eu?

Îi rămăsese destulă conştiinţă, chiar şi în situaţia aceea disperată, ca să simtă o uşoară mustrare pentru asta. Ceva se întâmpla, sigur că da - însă el era cel care ştia, şi el nu-şi deschidea gura.

– Mnu, spuse Harrison din spatele volanului, aplecându-se în faţă ca să vorbească pe lângă partenerul său. Nu putem lua legătura cu Chatterton şi Eddings, care au rămas să păzească locuinţa, asta-i tot. Poate că au intrat în casă.

Liz a spus că tocmai a făcut nişte ceai cu gheaţă Proaspăt, zise Thad, minţind fără să-şi dea seama.

– Asta-i explicaţia, atunci, spuse Harrison.

Îi zâmbi lui Thad, care simţi o altă, uşor mai puternică, mustrare de conştiinţă.

– Poate c-o să mai rămână câtva şi pe când ajungem noi, hă?

– Orice-i posibil.

Thad trânti portiera Suburban-ului şi vârî cheia în contact cu o mână ce i se părea că are la fel de mult simţ ca şi o bucată de lemn. În cap i se învârteau întrebări, executând propria lor complicată şi nu tocmai plăcută gavotă. Plecaseră oare deja Stark şi cu familia lui spre Castle Rock? Aşa spera - voia ca ei să fi plecat de mult când vestea răpirii lor avea să circule prin sistemul de comunicare al poliţiei. Dacă erau în maşina lui Liz şi-i depista cineva sau dacă se aflau încă aproape de sau în Ludlow, se puteau întâmpla necazuri mari. Necazuri ucigaşe. Era ironic într-un fel oribil ca el să spere că Stark va reuşi să scape neobservat, însă exact aceasta era poziţia în care se afla.

Şi, că veni vorba de scăpări, cum avea el să scape de Harrison şi Manchester? Asta era o altă întrebare bună. Nu lăsându-i în urmă cu Suburban-ul, asta era sigur. Plymouth-ul pe care-l conduceau ei, cu vopseaua lui prăfuită şi cauciucurile negre, semăna cu un câine, însă zumzetul aspru al motorului la ralanti dădea de veste că sub capotă tot un bolid se afla. Bănuia că-i *putea* lăsa în urmă - deja avea o idee cum şi unde o putea face -, însă cum avea să împiedice să nu fie descoperit din nou în vreme ce parcurgea cei două sute cincizeci de kilometri spre The Rock?

Nu avea nici cea mai vagă idee... ştia doar ca trebuia cumva s-o facă.

Ţi-aminteşti de mătuşa Martha?

Îi servise lui Stark o farfurie de gogoşi cu privire la ce însemna asta, iar Stark îi înghiţise pe toţi. Aşa că accesul nemernicului la mintea sa nu era complet. Martha Tellford era mătuşa lui Liz, sigur că da, şi făcuseră glume, cel mai adesea în pat, că vor fugi de ea, însă discutaseră despre escapade în locuri exotice ca Aruba sau Tahiti... fiindcă mătuşa Martha ştia foarte bine de casa lor de vacanţă din Castle Rock. Le făcuse vizite acolo mult mai des decât le făcuse vizite în Ludlow. Iar locul preferat din Castle Rock al mătuşii Martha Tellford era groapa de gunoi. Era un membru al NRA[7] cu acte în regulă, care-şi plătea la timp cotizaţia, iar ce-i plăcea ei să facă la groapa de gunoi era să împuşte şobolani.

„Dacă vrei să plece”, îşi amintea Thad că spusese Liz odată, „va trebui să-i spui tu asta”. Şi discuţia aceea avusese loc în pat, spre sfârşitul interminabilei vizite a mătuşii Martha din vara lui... fusese oare '79 sau '80? Nu conta, bănuia. „E mătuşa *ta”* spusese el. Pe lângă asta, mă tem că, dacă-i spun, poate să folosească Winchester-ul ăla al ei asupra mea.”

Liz răspunsese: „Nu-s sigură că legătura de sânge are vreo importanţă. Are o privire în ochi...” Tremurase în glumă alături de el, îşi amintea, apoi chicotise şi-l împunsese în coaste cu degetele. Haide. Dumnezeu îi urăşte pe laşi. Spune-i că suntem conservaţionişti, chiar şi când vine vorb de şobolanii de la groapa de gunoi. Du-te direct la ea, Thad, şi spune-i: «Cară-te, mătuşă Martha' Ţi-ai împuşcat ultimul şobolan la groapa de gunoi' Fă-ţi bagajele şi cară-te!»“

7 Acronim pentru National Rifle Association, Asociaţia Naţională a datorilor de Armă - n.tr.

Desigur, niciunul dintre ei nu-i spusese mătuşii Martha să se care; aceasta îşi continuase expediţiile zilnice la groapa de gunoi, unde împuşca zeci de şobolani (şi câţiva pescăruşi când şobolanii fugeau la adăpost, bănuia Thad). În cele din urmă, venise ziua binecuvântată când Thad o condusese la aeroportul Portland şi-o urcase într-un avion cu destinaţia Albany. La poartă, ea îi oferise strângerea aceea de mână dublă, bărbătească, ciudat de deconcertantă - ca şi când ar fi încheiat o înţelegere în loc să-şi ia rămas bun - şi-i spusese că poate-i va mai bucura şi anul viitor cu o vizită. „Ale naibii de bune partidele astea de vânătoare", spusese. „Tre' să fi doborât şase sau şapte duzini de păduchioşi d-ăia mici."

Nu se întorsese niciodată, cu toate că o dată fusese cât pe ce *(acea* vizită iminentă fusese evitată de-o bine-venită invitaţie de ultimă clipă în Ari-zona, unde, îi informase mătuşa Martha la telefon, încă se înregistra un surplus de coioţi).

În anii scurşi de la ultima ei vizită, „Ţi-aminteşti de mătuşa Martha" devenise o frază-cod, precum „Amintiţi-vă de *Maine". Î*nsemna că unul dintre ei trebuia să scoată din magazie puşca de calibru 22 şi să împuşte un anume oaspete plictisitor, aşa cum împuşcase mătuşa Martha şobolanii la groapa de gunoi. Acum că se gândea la asta, Thad credea ca Liz folosise expresia o dată în timpul sesiunii de interviu şi şedinţă foto pentru revista *People.* Nu se întorsese cumva spre el şi murmurase: „Mă-ntreb dacă doamna Myers şi-aminteşte de mătuşa Martha, Thad."

Apoi îşi acoperise gura şi începuse să chicotească.

– Destul de amuzant.

Numai că acum nu mai era o glumă.

Şi acum nu mai era vorba să împuşte şobolani la groapa de gunoi.

Doar dacă nu pricepuse el greşit, Liz încercase să-i spună să vină după ei şi să-l omoare pe George Stark. Iar dacă voia ca el să facă asta, Liz, care plânsese când auzise că animalele fără adăpost de la Adăpostul de Animale Derry erau „adormite”, trebuia să creadă că altă soluţie nu exista. Trebuia să creadă că acum nu mai erau decât două alegeri: moarte pentru Stark... sau moarte pentru ea şi gemeni. (

Harrison şi Manchester să uitau la el cu curiozitate, iar Thad îşi dădu seama că stătea în spatele volanului Suburban-ului mergând la ralanti, pierdut în gânduri, preţ de aproape un minut întreg. Ridică fruntea, schiţă un salut slab, ieşi cu spatele şi se întoarse spre Maine Avenue, care avea să-l ducă afară din campus. Încercă să se gândească cum va scăpa de cei doi poliţişti înainte ca aceştia să afle prin staţie vestea că partenerii lor erau morţi. Încercă să se gândească, dar continua să-l audă pe Stark spunându-i că dac-o dădea în bară, tot ce va găsi când va ajunge la locuinţa de vară din Castle Rock vor fi cadavrele lor şi o casetă în care Liz îl blestema înainte de moarte.

Şi-o tot vedea pe Martha Tellford uitându-se de-a lungul ţevii Winchester-ului ei, care fusese mult mai mare decât puşca de calibru 22 pe care el o ţinea în magazia încuiată a locuinţei lor de vara ţintind spre şobolanii dolofani care mişunau printre mormanele de reziduuri şi flăcările portocalii şi mici ale focurilor ce mistuiau gunoaiele. Îşi dădu seama brusc că *voia*

să-l împuşte pe Stark, şi încă nu cu o armă de calibru 22.

Vulpoiul de George merita ceva mai mare.

O mortieră poate că avea mărimea potrivită.

Şobolanii sărind în aer pe fundalul de-o strălucire galactică al sticlelor sparte şi-al conservelor strivite, cu trupurile mai întâi răsucindu-se, apoi împrăştiindu-se când maţele şi blana zburau în toate părţile.

Da, să urmărească ceva asemănător cu asta întâmplându-i-se lui George Stark avea să fie foarte plăcut.

Strângea prea tare volanul, făcând ca mâna stângă să-l doară. Părea de fapt să geamă adânc în oasele şi ligamentele ei.

Se relaxa - încercă, oricum - şi-şi pipăi buzunarul de la piept în căutarea Percodan-ului pe care-l luase cu el, îl găsi, îl înghiţi pe sec.

Începu să se gândească la intersecţia din zona cu şcoli din Veazie.

Cea cu indicatorul de stop pe patru benzi.

Şi începu să se gândească şi la ceea ce spusese Rawlie. Psihopompe, le numise Rawlie.

Emisarii morţilor-vii.

Douăzeci şi unu - STARK PREIA CONTROLUL

1

Nu-i fu deloc greu să plănuiască ce urma să facă şi cum voia s-o facă, chiar dacă nu fusese niciodată în viaţa sa în Ludlow.

Stark fusese acolo destul de des în vise.

Ieşi de pe şosea cu rablagita Honda Civic furată şi intră într-o zonă de popas la doi kilometri de-a lungului drumului de casa Beaumont. Thad se dusese la Universitate, iar asta era bine. Uneori era imposibil să-şi dea seama ce făcea sau gândea Thad, cu toate că aproape întotdeauna putea surprinde savoarea sentimentelor sale dacă se forţa.

Dacă-i era foarte greu să ia legătura cu Thad, pur şi simplu începea să se joace cu unul dintre creioanele Berol pe care le cumpărase de la papetarul de pe Houston Street.

Asta ajuta.

Astăzi avea să fie mai uşor. Avea să fie mai uşor, fiindcă orice le-ar fi spus Thad câinilor săi de pază, se dusese la Universitate pentru un singur motiv şi nimic altceva: fiindcă depăşise termenul limită, iar el credea că Stark avea să încerce să-l contacteze. Stark exact asta avea intenţia să facă. Da, într-adevăr.

Doar că nu plănuia s-o facă aşa cum se aştepta Thad.

Şi cu siguranţă nu dintr-un *loc* la care se aştepta Thad.

Era aproape ora prânzului. În zona de popas se aflau câţiva oameni veniţi la iarbă verde, dar aceştia stăteau la mesele de pe iarbă sau adunaţi în jurul grătarelor mici din piatră de mai încolo, de lângă râu. Niciunul nu se uită la Stark atunci când coborî din Civic şi plecă pe jos. Asta era bine, fiindcă dacă l-ar fi văzut, cu siguranţă şi-ar fi adus aminte de el.

De amintit, da, şi-ar fi amintit de el.

De descris, nu, nu l-ar fi putut descrie.

Când traversă cu pas mare asfaltul şoselei şi apoi porni în sus către casa Beaumont, Stark semăna mult cu Omul Invizibil al lui H. G. Wells. Un bandaj lat îi acoperea fruntea de la sprâncene şi până la linia părului. Un alt bandaj îi acoperea bărbia şi maxilarul de jos. Pe cap avea îndesată o şapcă de baseball purtând emblema celor de la New York Yankees. Purta ochelari de soare, o vestă matlasată şi mănuşi negre pe mâini.

Bandajele erau pătate cu o materie galbenă, purulentă, care curgea necontenit prin tifonul de bumbac ca nişte lacrimi cleioase. Materie din aceea galbenă curgea şi din spatele ochelarilor de soare Foster Grant. Din când în când, îşi ştergea obrajii cu mănuşile, care erau făcute dintr-o proastă imitaţie de piele de capră. Palmele şi degetele acestora erau lipicioase din pricina scursorii aceleia infecte. Sub bandaje, mare parte din pielea lui năpârlise. Ce rămăsese nu era tocmai piele umana; era, în schimb, o materie neagră, spongioasă, ce supura aproape constant. Acest reziduu semăna cu puroiul, însă avea un miros apăsător, neplăcut - ca un amestec de cafea tare şi cerneală India.

Umbla cu fruntea aplecată uşor înainte. Ocupanţii celor câteva maşini care veniră spre el văzură un om cu şapcă de baseball şi ochii aplecaţi din calea luminii şi cu mâinile îndesate în buzunare. Umbra cozorocului şepcii înfrângea toate privirile, mai puţin cele insistente, iar dacă acestea l-ar fi studiat mai îndeaproape, ar fi observat doar bandajele. Maşinile care veneau din spate şi treceau pe lângă el îndreptându-se spre nord nu aveau la ce altceva să se uite decât la spatele său, desigur.

Mai aproape de oraşele gemene Bangor şi Brewer, această plimbare ar fi fost puţin mai dificilă. Mai aproape de ele se aflau suburbiile şi cartierele rezidenţiale private. Partea din Ludlow în care locuia familia Beaumont era destul de departe în inima ţării pentru ca să se califice la statutul de comunitate rurală. Nu era în fundul lumii, dar categoric nu făcea parte din vreunul dintre cele două oraşe mai mari. Casele erau aşezate pe bucăţi de pământ suficient de mari, în unele cazuri, să fie numite câmpuri. Erau separate una de cealaltă nu prin garduri vii, acele avataruri ale intimităţii suburbane, ci prin centuri înguste de copaci şi, uneori, ziduri de piatră şerpuitoare. Ici şi colo, antenele parabolice se profilau sumbru pe orizont aidoma unor avanposturi avansate ale unei invazii extraterestre.

Stark merse pe marginea drumului până ce trecu de casa familiei Clark. Urma cea a lui Thad. O tăie de-a dreptul prin colţul din spate al curţii casei Clark, care era acoperită mai mult de fân decât de iarbă. Aruncă o privire spre casă. Draperiile erau trase ca să împiedice căldura să intre şi uşa garajului era bine închisă. Locuinţa Clark părea pustie mai mult decât e de obicei o casă la jumătatea dimineţii;

avea aerul deplorabil al caselor care au stat goale o bună bucată de vreme. Dincolo de uşa cu plasă împotriva insectelor nu se vedea niciun teanc grăitor de ziare, dar Stark credea chiar şi aşa că familia Clark plecase probabil într-o timpurie vacanţă de vară, iar asta era numai bine.

Intră în pâlcul de copaci dintre cele două proprietăţi, păşi peste rămăşiţele năruite ale unui zid de piatră, după care se lăsă într-un genunchi. Pentru prima dată se uita direct la casa încăpăţânatului său frate geamăn. În faţa casei era parcată o maşină a poliţiei, iar cei doi poliţişti al căror loc era în ea stăteau la umbra unui copac din apropiere, fumând şi discutând. Bun.

Avea ce-i trebuia; restul nu era decât floricele pe câmpii. Şi totuşi, mai zăbovi un moment. Nu se considera o persoană imaginativă - cel puţin nu dincolo de paginile cărţilor la crearea cărora el jucase un rol vital - şi nici una emoţională, aşa că fu puţin uimit de tăciunele dublu de furie şi revoltă pe care-l simţea mocnindu-i în viscere.

Ce drept avea nemernicul ăla să-l refuze? Ce drept afurisit? Fiindcă el fusese primul real? Fiindcă Stark nu ştia exact cum, de ce sau când devenise el însuşi real? Asta era o porcărie. În ceea ce-l privea pe George Stark, vârsta n-avea nici-o cădere în problema aceasta. Nu era de datoria lui să cadă la pământ şi să moară fără niciun murmur de protest, aşa cum părea să creadă Thad Beaumont. Avea o datorie faţă de sine - şi anume simpla supravieţuire. Şi asta nici măcar nu era tot. Trebuia să se gândească şi la admiratorii săi loiali, nu-i aşa?

Uită-te la casa aia. Doar *uită-te* la ea. O locuinţă spaţioasă în stil colonial de Noua Anglie, lipsindu-i

poate doar o aripă ca să acceadă la statutul de vilă. Peluză mare, instalaţie de irigare rotindu-se asiduu ca s-o ţină verde. Un gard din uluci întinzându-se pe-o latură a parcării de-un negru sclipitor - genul de gard care Stark bănuia că trebuia să fie „pitoresc”. Între casă şi garaj se afla un pasaj acoperit - *un pasaj acoperit,* pentru Dumnezeu! Iar înăuntru, locuinţa era mobilată în graţiosul (sau poate că i se spunea elegantul) stil colonial ca să se potrivească exteriorului - o masă de stejar lungă în sufragerie, nobile birouri înalte în camerele de la etaj şi scaune ce erau delicate şi plăcute la vedere fără să fie preţioase; scaune pe care le puteai admira şi totuşi îndrăzneai să te aşezi în ele. Pereţi ce nu erau tapetaţi, ci vopsiţi şi apoi matriţaţi. Stark văzuse toate lucrurile acestea, le văzuse în visele pe care Beaumont nici măcar nu ştiuse că le avea când scria sub numele de George Stark.

Brusc, voia să ardă din temelii încântătoarea aia casă albă. Să o atingă cu un chibrit - sau poate cu flacăra lămpii cu propan pe care o avea în buzunarul vestei de pe el - şi s-o ardă până la fundaţie. Dar nu înainte să fi fost înăuntru. Nu înainte să fi zdrobit mobila, să se fi căcat pe covorul din camera de zi şi să-şi fi şters excrementele pe pereţii ăia atent matriţaţi în dâre maronii grosolane. Nu înainte să fi luat un topor şi să fi transformat birourile alea „oh, atât de preţioase” în aşchii de foc.

Ce drept avea Beaumont să aibă copii? O femeie frumoasă? Ce drept avea, mai exact, Thad Beaumont să trăiască la lumină şi să fie fericit în vreme ce fratele lui întunecat - care-l făcuse bogat şi faimos când altfel ar fi trăit în sărăcie şi s-ar fi stins în

anonimat - murea în întuneric ca o corcitură bolnavă pe o alee?

Niciunul, desigur. Absolut niciun drept. Totul era că Beaumont *crezuse* în acel drept şi încă, în ciuda tuturor lucrurilor, continua să creadă în el. Însă credinţa, nu George Stark din Oxford, Mississippi, era ficţiunea.

A sosit timpul pentru prima ta lecţie importantă, amice, murmură Stark între copaci.

Găsi agrafele care ţineau bandajele din jurul frunţii sale, le scoase şi le vârî în buzunar pentru mai târziu. Apoi începu să desfacă bandajul, straturile devenind tot mai ude pe măsură ce se apropia de acea carne ciudată.

– E-o lecţie pe care n-o s-o uiţi niciodată. Futu-i, asta-ţi pot garanta.

2

Nu era decât o variaţie a farsei cu bastonul alb pe care le-o jucase poliţiştilor din New York, dar asta era absolut în regulă pentru Stark; el credea ferm în ideea că, dacă dădeai peste un truc bun, trebuia să-l foloseşti până ce-şi pierdea farmecul. Poliţiştii aceştia oricum nu reprezentau o problemă... decât dacă nu avea el grijă; erau în serviciu deja de mai bine de o săptămână şi siguranţa că individul ăla nebun spusese adevărul când zisese că-şi va aduna doar jucăriile şi se va duce acasă se înstăpânea pe minţile lor cu fiecare zi care trecea. Singura provocare era Liz - dacă se întâmpla să se uite pe geam când îi rezolva pe porci, lucrurile se puteau complica. Însă mai erau totuşi câteva minute până la prânz; ea şi cu gemenii fie trăgeau un pui de somn,

fie se pregăteau să-l tragă. Oricum ar fi mers, era încrezător că lucrurile se vor rezolva.

De fapt, era sigur de asta.

Dragostea avea să-şi spună cuvântul.

3

Chatterton ridică bocancul să-şi stingă ţigara - avea de gând să pună chiştocul în scrumiera din patrulă odată ce era stins; poliţiştii statali din Maine nu murdăreau parcările contribuabililor - şi când ridică privirea văzu un om cu faţa jupuită care înainta încet, clătinându-se, în susul parcării. Cu o mână flutura încet spre el şi Jack Eddings după ajutor; cealaltă era îndoită la spate şi părea ruptă.

Chatterton aproape suferi un infarct.

– Jack! strigă el şi Eddings se întoarse.

Gura acestuia se căscă pe dată.

– *Ajutaţi-mă...* - cârâi bărbatul cu faţa jupuită.

Chatterton şi Eddings fugiră spre el.

Dacă ar fi rămas în viaţă, le-ar fi spus colegilor că au crezut că omul fusese implicat într-un accident de maşină sau că fusese ars de suflul unei explozii de benzină ori kerosen, sau că picase cu faţa într-o maşinărie din-aceea necruţătoare de la fermă care se hotărăşte din când în când s-o ia razna şi să-şi scalpeze proprietarii cu lamele, elicele sau ţepii lor rotitori, necruţători.

Le-ar fi spus colegilor oricare dintre lucrurile acestea, dar în clipa aceea nu se gândeau de fapt la absolut nimic. Minţile le fuseseră stoarse complet de groază. Partea stângă a feţei bărbatului părea aproape că *fierbea,* de parcă, după ce-i fusese jupuită pielea, cineva turnase peste carnea crudă o

soluţie puternică de acid fenic. Un fluid lipicios, inimaginabil se scurgea peste movilele de carne semeaţă şi se rostogolea prin crăpăturile negre, uneori revărsându-se în revoltătoare viituri fulger.

Nu gândiră nimic; reacţionară pur şi simplu.

Asta era frumuseţea farsei cu bastonul alb.

– ... *Ajutaţi-mă...*

Stark îşi lăsă picioarele să se împleticească unul în celălalt şi căzu în faţă. Ţipând ceva incoerent partenerului său, Chatterton întinse mâinile să-l prindă pe bărbatul rănit înainte să cadă la pământ. Stark îşi înfăşură braţul drept pe după gâtul poliţistului şi-şi scoase mâna stângă de la spate. Avea o surpriză în ea. Surpriza era briciul cu lamă dreaptă şi mâner perlat. Lama scânteie iute în aerul jilav. Stark o avântă şi-i despică lui Chatterton globul ocular drept cu un pocnet audibil. Poliţistul strigă şi-şi duse o mână la faţă. Stark îşi vârî palma în părul lui, îi trase capul pe spate şi-i tăie gâtul de la o ureche la cealaltă. Sângele îi ţâşni din gâtul musculos într-un ţipăt roşu. Toate acestea se întâmplară în patru secunde.

– Ce? întrebă Eddings pe un ton scăzut şi ciudat de studiat. Stătea împietrit cam la un metru în spatele lui Chatterton şi Stark. Ce?

Una dintre mâinile lui atârna lângă mânerul revolverului său de serviciu, dar o privire rapidă îl convinse pe Stark că porcul ştia că arma-i era la îndemână aşa cum ştia care era populaţia Mozambicului. Ochii îi ieşeau din orbite. Nu ştia la ce se uita sau cine sângera. *Nu, nu-i adevărat,* îşi spuse Stark, *crede că eu sângerez. A stat acolo şi s-a uitat la mine cum îi tai gâtul partenerului lui, dar crede că eu sunt cel sângerez fiindcă jumătate din faţă mi-e*

distrusă, iar asta nu-i chiar tot - eu sângerez, trebuie să fie aşa, fiindcă el şi partenerul lui, ei doi, reprezintă poliţia. Ei sunt eroii filmului ăsta.

– Poftim, spuse el, ţine asta pentru mine, bine?

Şi aruncă trupul muribund al lui Chatterton spre partenerul lui.

Eddings scoate un ţipăt firav şi ascuţit. Încercă să se ferească, dar era prea târziu. Matahala de nouăzeci de kilograme care era Tom Chatterton îl făcu să bată în retragere spre maşina de poliţie. Sângele cald îi curse în faţa întoarsă în sus ca apa dintr-un cap de duş stricat. Strigă şi se luptă cu trupul lui Chatterton. Acesta se întoarse încet şi se prinse orbeşte de maşină cu ultima fărâmă de putere. Mâna sa stângă atinse capota, lăsând o amprentă mânjită. Dreapta se apucă vlăguită de antena radio şi-o rupse de la locul ei. Căzu în parcare ţinând-o în faţa ochiului rămas, ca un om de ştiinţă ţinând aproape un specimen prea rar să-i dea drumul chiar şi *în extremis.*

Eddings îl observă cu coada ochiului pe omul jupuit venind spre el repede şi hotărât şi încercă să se tragă în spate. Se lovi de maşină.

Stark lovi cu briciul în sus, tăind pantalonii bei de uniformă ai lui Eddings în zona inghinală, retezându-i scrotul, ridicând şi scoţând lama într-o mişcare prelungă şi lină. Boaşele lui Eddings brusc desprinse una de cealaltă, se loviră de partea interioară a coapselor ca nişte noduri grele la capătul unei curele destrămate de ridicat geamul. Sângele îi pată pantalonii în jurul fermoarului. Pentru moment, i se păru că cineva-i îndesase un pumn de îngheţată în vintre... apoi îl lovi durerea: fierbinte şi plină de dinţi ciobiţi. Strigă.

Cât ai clipi, Stark lovi în faţă cu briciul spre gâtul lui Eddings, însă Eddings reuşi cumva să ridice o mână şi prima lovitură nu făcu decât să-i taie palma în două. Eddings încercă să se mişte în stânga, iar asta-i expuse partea dreaptă a gâtului.

Lama goală, argint palid în lumina ceţoasă a zilei, vâjâi iarăşi prin aer şi de data aceasta se duse unde trebuia să se ducă. Eddings pică în genunchi cu mâinile între picioare. Pantalonii săi bej deveniseră de-un roşu aprins aproape până la genunchi. Bărbia îi căzu în piept şi acum arăta ca obiectul unui sacrificiu păgân.

– S-ai o zi bună, futangistule, spuse Stark pe o voce colocvială.

Se aplecă, îşi împleti degetele în părul lui Eddings şi-i trase capul pe spate, expunând gâtul pentru lovitura finală.

4

Deschise portiera din spate a patrulei, îl ridică pe Eddings de gulerul cămăşii sale de uniformă şi de turul însângerat al pantalonilor şi-l aruncă înăuntru ca pe-un sac de tărâţe. Apoi făcu acelaşi lucru cu Chatterton. Acesta trebuia să fi cântărit undeva aproape de 100 de kilograme, cu tot cu centura cu aparate şi cu pistolul de calibru 45, dar Stark îl mânui ca şi când ar fi fost o plasă cu pene. Trânti portiera, apoi aruncă spre casă o privire plină de-o curiozitate vie.

Era tăcută. Singurele sunete erau greierii din iarba înaltă de lângă parcare şi *uac! uic! uac!-ul* foşnit al instalaţiei de irigare a peluzei. La acestea se adăuga sunetul maşinii mari ce se apropia - o cisternă

Orinco. Trecu în trombă pe lângă el cu nouăzeci şi cinci la oră, îndreptându-se spre nord. Stark se crispa şi se aplecă uşor în spatele maşinii de poliţie când văzu marile stopuri pe frână ale cisternei aprinzându-se pentru o clipă. Scoase un singur hohot de râs când se stinseră la loc şi cisterna dispăru dincolo de următorul deal, accelerând din nou. Şoferul observase patrula poliţiei statale oprită în parcarea casei Beaumont, verificase vitezometrul şi se gândise la radar. Cel mai natural lucru din lume. N-ar fi trebuit să-şi facă griji; radarul era închis pentru totdeauna.

Era o grămadă de sânge în parcare, dar aşa cum era, adunat în bălţi, pe asfaltul de-un negru lucios, ar fi putut fi apă... dacă nu te apropiai foarte tare. Aşa că asta era în regulă. Şi chiar dacă nu era, trebuia să fie de ajuns.

Stark strânse briciul, îl ţinu într-o mână lipicioasă, se duse la uşă. Nu văzu nici cele câteva vrăbii moartea ce zăceau în verandă, nici pe cele vii care acum acopereau vârful casei şi stăteau în mărul de lângă garaj, uitându-se la el în linişte.

După un minut sau două, încă pe jumătate adormită din cauza somnului de la prânz, Liz Beaumont coborî scările de la etaj ca să răspundă la uşă.

5

Nu strigă. Strigătul era în ea, dar faţa aceea jupuită care se uită la ea când deschise uşa îl încătuşa adânc înăuntrul fiinţei ei, îl împietri, îi negă dreptul la existenţă, îl anulă, îl îngropa de viu. Spre deosebire de Thad, ea nu avusese niciun vis cu George Stark pe care să şi-l amintească, însă la fel

de bine acestea ar fi putut exista acolo, adânc în redutele minţii sale inconştiente, fiindcă faţa aceea lucioasă, rânjită, în ciuda aspectului ei oribil, părea un lucru aproape aşteptat.

– Bună, doamnă, vrei să cumperi o raţă? întrebă Stark prin plasa împotriva insectelor.

Rânji, expunând o mulţime de dinţi. Majoritatea erau acum morţi. Ochelarii de soare îi transformau ochii în două mari găvane negre. De pe obraz şi maxilar picura lichid din-acela vâscos şi se împrăştia pe vesta pe care o purta.

Mult prea târziu, Liz încercă să închidă uşa. Stark vârî un pumn înmănuşat prin plasa împotriva insectelor şi-o deschise la loc cu forţă. Liz se împletici în spate, încercând să strige. Nu putu. Gâtul încă-i mai era blocat.

Stark intră şi închise uşa.

Liz îl privi cum venea încet către ea. Semăna cu o sperietoare de ciori în descompunere, care a prins cumva viaţă. Rânjetul era cel mai rău, fiindcă jumătatea stângă a buzei sale superioare părea nu doar descompusă sau pe cale de descompunere, ci mestecată. Putea vedea dinţi negru-cenuşii şi găurile unde, până recent, se aflaseră alţi dinţi.

Mâinile lui înmănuşate se întinseră către ea.

– Bună, Beth, spuse el prin acel rânjet oribil. Te rog, iartă-mi deranjul, dar mă aflam prin apropiere şi m-am gândit să-ţi fac o vizită. Sunt George Stark şi mă bucur să te întâlnesc. Sunt mai bucuros, crede, decât ai putea şti vreodată.

Unul dintre degetele sale îi atinse bărbia... O mângâie. Carnea de sub pielea neagră părea spongioasă, instabilă. În acel moment, se gândi la gemeni, care dormeau la etaj, şi paralizia o lăsă. Se

întoarse şi fugi spre bucătărie. Undeva în confuzia aceea gălăgioasă din mintea sa se văzu apucând de pe rastelul magnetic de deasupra tejghelei unul dintre cuţitele pentru tranşat carnea şi înfigându-l adânc în faţa creaturii ăleia obscene.

Îl auzi venind după ea, repede ca vântul.

Mâna lui îi atinse spatele bluzei, căutând s-o apuce, şi alunecă.

Uşa de la bucătărie era de genul celor batante. Era ţinută deschisă cu un ic de lemn. Lovi icul cu piciorul din fugă, ştiind că dacă nu-l nimerea sau dacă nu făcea decât să-l mişte puţin din loc, nu va mai avea o a doua ocazie. Însă îl lovi din plin cu Piciorul încălţat în pantofi de casă, simţind o clipă de durere fulminantă în degete. Icul zbură pe suprafaţa podelei bucătăriei, care era atât de bine ceruită, încât putea vedea întreaga încăpere în ea - atârnând cu capul în jos. Îl simţi pe Stark încercând din nou s-o apuce. Ea întinse mâna în spate şi trânti uşa. Auzi bufnetul atunci când aceasta-l lovi Stark ţipă, furios şi surprins, dar nevătămat. Ea dibui după cuţite...

... şi Stark o apucă de păr şi de spatele bluzei. O smuci în spate şi-o întoarse. Ea auzi sunetul aspru al materialului rupându-se şi-şi spuse fără coerenţă: *Dacă mă violează, o, Iisuse, dacă mă violează o să înnebunesc...*

Îi lovi cu pumnii faţa grotescă, mai întâi strâmbându-i ochelarii şi apoi dându-i-i jos. Carnea de sub ochiul său stâng se ofilise şi-i căzuse ca o gură moartă, expunând întreaga umflătură vârstată cu vinişoare roşii a globului ocular.

Iar el *rădea.*

O apucă de mâini şi le coborî cu forţa. Ea îşi eliberă una, răsucind-o, o ridică şi-l zgârie pe faţă. Degetele ei lăsară urme adânci din care sângele şi puroiul începură să curgă lent. Simţi din partea lui puţină sau deloc forţă de opunere; la fel de bine ar fi putut să zgârie o bucată de carne putredă. Iar acum ea scotea un sunet - voia să ţipe, să-şi articuleze groaza şi teama înainte ca acestea s-o înece, dar tot ce reuşi să scoată fu o serie de lătraturi răguşite, frânte.

El îi prinse mâna liberă în aer, o coborî, îi răsuci cu forţa ambele mâini la spate şi-i încercui încheieturile cu mâna sa. Era spongioasă, dar la fel de inflexibilă ca nişte cătuşe. Îşi ridică cealaltă mâna spre partea din faţă a bluzei ei şi-i prinse un sân în căuşul palmei. La acea atingere, carnea ei gemu. Închise ochii şi încercă să scape.

– Oh, termină cu asta, spuse el.

Acum nu rânjea intenţionat, însă partea stângă a gurii sale totuşi rânjea, împietrită în rictusul ei de descompunere.

– Termină, Beth. Pentru binele tău. Mă excită când te zbaţi. N-ai vrea să fiu excitat. Iţi garantez asta. Cred că tu şi cu mine ar trebui să avem o relaţie platonică.

Cel puţin pentru moment.

Îi strânse sânul mai tare, iar ea simţi sub descompunere nemiloasa putere, ca o armătură de tije articulate din oţel încastrate într-un plastic moale.

Cum de poate fi atât de puternic? Cum de poate fi atât de puternic când pare că e pe moarte?

Dar răspunsul era evident. Nu era uman. Ea nu credea nici că era cu adevărat *în viaţă.*

– Sau poate că *ţi-o doreşti!* întrebă el. Asta să fie? Ţi-o doreşti? Ţi-o doreşti chiar acum?

Limba lui, neagră şi roşie şi galbenă, cu suprafaţa distrusă de ciudate crăpături asemenea celor dintr-o vale inundabilă aflată în curs de uscare, ieşi afară din gura sa zâmbitoare, schimonosită, şi flutură spre ea.

Ea se opri pe dată din zbateri.

– Mai bine, zise Stark. Acum... am să te las liberă, scumpa mea Bethie, dulceaţa mea. Când voi face asta, pornirea de-a alerga o sută de metri fără obstacole în fix cinci secunde te va încerca din nou. Asta-i cât se poate de normal; abia ne cunoaştem unul pe altul şi sunt conştient că azi nu arăt cel mai bine. Dar înainte să faci ceva prostesc, vreau să-ţi aminteşti de cei doi poliţişti de afară - sunt morţi. Şi vreau să te gândeşti la *bambinos* ai tăi care dorm liniştiţi la etaj. Copiii au nevoie de odihnă, nu-i aşa? Mai ales copiii foarte *mici,* copiii foarte *neajutoraţi,* ca ai tai. Mă înţelegi? Mă urmăreşti?

Ea aplecă tâmp din cap. Acum îi simţea mirosul Era o aromă cărnoasă oribilă. *Se descompune,* îşi spuse ea. *Se descompune chiar în faţa mea.*

Îi devenise foarte limpede motivul pentru care voia cu atâta disperare ca Thad să înceapă din nou să scrie.

– Eşti un vampir, spuse ea răguşit. Un vampir afurisit. Iar el te-a pus la regim. Aşa că intri aici cu forţa. Mă terorizezi pe mine şi-mi ameninţi copiii. Eşti un laş blestemat, George Stark.

El îi dădu drumul şi-şi aranja pe mână mai întâi mănuşa stângă şi apoi cea dreaptă. Fu un gest pedant şi totuşi ciudat de sinistru.

– Nu prea cred că-i *corect,* Beth. Ce-ai face *tu* dacă ai fi în poziţia mea? Ce-ai face dacă, de pildă, ai fi abandonată pe-o insulă fără nimic de mâncare şi de băut? Ai căuta poziţii languroase şi-ai suspina drăgălaş? Sau te-ai lupta? Chiar mă învinovăţeşti că-mi doresc ceva atât de simplu ca supravieţuirea?

– *Da!* scuipă ea spre el.

– Ai vorbit ca un adevărat partizan... dar s-ar putea să te răzgândeşti. Vezi tu, preţul partizanatului se poate ridica mai sus decât ştii tu în momentul de faţă, Beth. Când opoziţia este isteaţă şi dedicata, preţul poate dispărea complet din vedere. S-ar putea să descoperi că eşti mai entuziasmată de colaborarea dintre noi decât ai crede vreodată că e posibil.

– Continuă să visezi, labagiule!

Partea dreaptă a gurii sale se ridică, partea stângă etern zâmbitoare săltă şi ea puţin şi-i oferi un rânjet de vârcolac care bănuia că trebuia să fie atrăgător. Mâna lui, dezgustător de glacială sub mănuşa subţire, alunecă în jos pe antebraţul ei într-o mângâiere. Un deget apăsă sugestiv în palma ei stângă pentru o clipă înainte să întrerupă contactul.

– Ăsta nu-i un vis, Beth - te asigur. Thad şi cu mine vom colabora la un nou roman de Stark... pentru o vreme. Altfel spus, Thad îmi va da un imbold. Vezi tu, eu sunt ca o maşină furată. Numai că în loc de blocaj la carburator, eu sufăr de-un blocaj la scriitor. Asta-i tot. Asta-i singura problemă, cred. Odată ce mă pun pe roate, vâr într-a doua, ridic ambreiajul şi *vruuum!* Am plecat la drum!

– Eşti nebun, şopti ea.

– Mda. Dar nebun a fost şi Tolstoi. Nebun a fost şi Richard Nixon, şi l-au ales pe *cânele* ăla soios preşedinte al Statelor Unite.

Stark întoarse capul şi se uită afară pe fereastră. Liz nu auzi nimic, dar dintr-o dată el păru să asculte cu toată concentrarea, străduindu-se să audă un sunet vag, aproape inaudibil.

– Ce...? începu ea.

– Tacă-ţi fleanca o secundă, dragă, îi spuse Stark. Pune-i căluş.

Vag, ea auzi sunetul unui stol de păsări luându-şi zborul. Sunetul era imposibil de îndepărtat, imposibil de frumos. Imposibil de *liber.*

Rămase acolo uitându-se la el, cu inima bubuindu-i prea repede, întrebându-se dacă putea scăpa de atingerea lui. Nu era tocmai într-o transă sau ceva de felul acesta, însă atenţia lui era cu siguranţă distrasă. Putea fugi, poate. Dacă reuşea să pună mâna pe o armă...

Mâna lui putredă o apucă iarăşi de o încheietură a mâinii.

– Pot intra înăuntrul omului tău şi să mă uit afară să ştii. Îl pot *simţi* cum gândeşte. Nu pot face asta cu tine, dar mă pot uita la faţa ta şi pot face nişte presupuneri ale naibii de bune. Orice-ar fi ceea ce gândeşti acum, Beth, ai face bine să-ţi aminteşti de poliţiştii ăia... şi de copiii tăi de la etaj. Dacă faci asta, îţi va fi mai uşor să vezi situaţia în perspectivă.

– De ce-mi tot spui aşa?

– Cum? Beth?

Râse. Fu un sunet dezgustător, de parcă i-ar fi rămas pietriş în gât.

– Aşa ţi-ar spune şi *el,* dacă ar fi destul de deştept să se gândească la asta, să ştii.

– Eşti ne...

– Nebun, ştiu. E-ncântător ce discutăm, iubire, dar va trebui să amânăm opiniile tale despre sănătatea mea mintală pentru mai târziu. Se-ntâmplă prea multe acum. Ascultă: trebuie să-l sun pe Thad, dar nu la biroul lui. Telefonul de acolo s-ar putea să fie urmărit. El nu crede că este, dar poliţiştii au făcut-o fără să-i spună. Omul tău e-un tip care are încredere în semeni. Eu nu sunt.

– Cum poţi să...?

Stark se aplecă spre ea şi vorbi foarte încet şi cu grijă, aşa cum i-ar vorbi un profesor unui elev din clasa întâi.

Vreau să încetezi să te mai legi de asta, Beth, şi să-mi răspunzi la întrebări. Fiindcă dacă nu pot scoate de la *tine* ce am nevoie, poate c-o să reuşesc de la gemeni. Îmi dau seama că ei nu pot încă vorbi, dar poate că reuşesc să-i învăţ. O mică încurajare face minuni.

În pofida căldurii, peste cămaşă purta o vestă matlasată, de genul celor cu buzunare cu fermoar preferate de vânători şi iubitori ai drumeţiilor. Desfăcu unul dintre fermoarele laterale, unde poliesterul matlasat era umflat de-un obiect cilindric. Scoase o lampă mică cu benzină.

Şi chiar dacă nu-i pot învăţa să vorbească, pun pariu că-i pot învăţa să cânte. Pun pariu că-i pot învăţa să cânte exact ca două ciocârlii. Ai face bine să nu vrei s-asculţi muzica asta, Beth.

Ea încercă să-şi ia privirea de la lampă, dar aceasta nu voia să se supună. Ochii ei o urmăriră neajutoraţi când el o legănă de la stânga la dreapta dintr-o mână înmănuşată în cealaltă. Ochii ei păreau ţintuiţi pe ciocul lămpii.

– Îţi spun orice vrei să ştii, zise ea şi gândi:

Pentru moment.

– Asta-i bine pentru tine, spuse el şi vârî lampa cu gaz înapoi în buzunar.

Vesta se trase puţin într-o parte când făcu asta, iar ea văzu mânerul unui pistol foarte mare.

– Şi de asemenea foarte raţional, Beth. Acum ascultă. Mai e cineva acolo astăzi, în departamentul de engleză. Îl pot vedea la fel de clar cum te văd pe tine acum. Tip scund, păr alb, are-o pipă în gură aproape la fel de mare ca şi el. Cum îl cheamă?

– Trebuie să fie Rawlie DeLesseps, spuse ea visătoare.

Se întreba de unde putea el să ştie că Rawlie se afla acolo în ziua aceea... şi ajunse la concluzia că nu voia cu adevărat să ştie.

– Ar putea fi altcineva?

Liz se gândi la asta pentru o scurtă vreme, după care scuturã din cap.

– Rawlie trebuie să fie.

– Ai o carte de telefon a facultăţii?

– E una în sertarul măsuţei pentru telefon din camera de zi.

– Bun.

Trecuse deja pe lângă ea aproape înainte ca ea să-şi dea seama că se mişcase - graţia insinuantă de pisică a bucăţii ăleia de carte în descompunere o făcu să-i fie greaţă - şi luă unul dintre cuţitele cele lungi de pe rasterul magnetic. Liz înţepeni. Stark aruncă spre ea o privire şi acel sunet de pietriş prins în gât se auzi din nou.

– Nu te-ngrijora, n-am să te tai. Tu eşti ajutorul meu cel mic şi bun, nu-i aşa? Haide.

Mâna, puternică dar neplăcut de spongioasă, o apucă iarăşi de încheietură. Când încercă să se ferească, aceasta nu făcu decât să o strângă şi mai tare. Încetă pe dată să se ferească şi-i dădu voie s-o conducă.

– Bun, spuse el.

O duse în camera de zi, unde ea se aşeză pe sofa şi-şi îmbrăţişa genunchii. Stark se uită la ea, clătină din cap spre ea şi apoi îşi întoarse atenţia spre telefon. Când se convinse că nu era niciun fir de alarmă - iar asta era o neglijenţă, o pură neglijenţă - tăie firele pe care le adăugaseră cei de la poliţia statală: cel care mergea la dispozitivul de urmărire şi cel care mergea jos, în beci, la aparatul de înregistrare cu activare vocală.

– Ştii cum să te comporţi, iar asta-i foarte important, spuse Stark spre vârful capului aplecat al lui Liz. Acum, ascultă. O să găsesc numărul lui Rawlie DeLesseps ăsta şi-o să port o scurtă tacla cu Thad. Şi când eu fac asta, tu te vei duce la etaj şi vei împacheta toate drăcoveniile de care vor avea nevoie copiii ăia la casa voastră de vacanţă. Când termini, trezeşte-i şi adu-i aicea jos.

– De unde ştiai că ei...?

El zâmbi puţin de privirea ei de surprindere.

– Oh, îţi cunosc programul, spuse el. Îl cunosc mai bine decât tine, poate. Tu trezeşte-i, Beth, şi pregăteşte-i şi adu-i aicea jos. Cunosc dispunerea casei la fel de bine cum îţi cunosc programul şi dacă încerci să scapi de mine, iubire, o să ştiu. Nu-i nevoie să-i îmbraci; împachetează doar ce le trebuie şi adu-i aici jos în pijămăluţe. Îi poţi îmbrăca mai târziu, după ce vom porni voioşi la drum.

– Castle Rock? Vrei să mergem la Castle Rock?

– Îhî. Dar nu trebuie să-ţi stea gândul la asta acum. Tot ce trebuie să-ţi stea în gând acum e că, dacă întârzii mai mult de zece minute după ceasul meu, va trebuie să urc scările să văd ce te reţine.

Se uită la ea cu seriozitate, ochelarii lui întunecaţi la culoare creând găvane ca de craniu sub fruntea sa descuamată, supurândă.

– Şi-o să vin cu micuţa mea lampă de sudură aprinsă şi gata de acţiune. Înţelegi?

– Eu... da.

– Mai presus de toate, Beth, ai face bine să ţii minte un lucru. Dacă vei coopera cu mine, nu vei păţi nimic. Şi nici copiii tăi nu vor păţi nimic.

Zâmbi din nou.

– Fiind o mamă bună cum eşti tu, bănuiesc că asta-i mult mai important pentru tine. Nu vreau decât să ştii că n-are rost să faci pe deşteaptă cu mine. Ăia doi poliţiştii statali sunt acolo pe bancheta din spate a maşinuţei lor, adunând muşte, fiindcă au avut ghinionul să fie pe şine când expresul meu trecea pe acolo. Sunt o grămadă de poliţişti morţi în New York City care-au avut acelaşi ghinion... după cum bine ştii. Modul de a te ajuta pe tine şi copiii tăi - şi pe Thad, fiindcă dacă el face ce-i cer eu, o să fie-n regulă - este să rămâi mută şi ajutătoare, înţelegi?

– Da, spuse ea răguşită.

– S-ar putea să-ţi vină o idee. Ştiu cum se poate întâmpla asta când o persoană se simte cu spatele la perete. Dacă *chiar* îţi vine una, ai face bine să goneşti numaidecât ideea aia. Ai face bine să-ţi aminteşti că, chiar dacă poate nu arăt atât de bine, urechile mele-s *fantastice.* Dacă încerci să deschizi o fereastră, o să aud. Dacă încerci să scoţi o plasă

împotriva insectelor, o să aud *şi asta.* Bethie, sunt un om care poate auzi îngerii cum cântă-n rai şi diavolii cum strigă-n cele mai adânci gropi ale iadului. Trebuie să te întrebi singură dacă îndrăzneşti să-ţi asumi riscul. Eşti o femeie deşteaptă. Cred c-o să iei hotărârea corectă. Mişcă, fată. Plimbă ursul.

Se uita la ceasul de la încheietura mâinii, chiar socotindu-i timpul. Iar Liz dădu buzna pe scări pe nişte picioare care i se păreau insensibile.

6

Îl auzi vorbind pentru scurtă vreme la telefon la parter. Urmă o pauză lungă, după care el începu să vorbească din nou. Vocea i se schimbă. Ea nu ştia cu cine vorbise înainte de pauză - cu Rawlie DeLesseps, poate - dar când începu iarăşi să vorbească, fu aproape sigur că Thad se afla la celălalt capăt al firului. Nu putea distinge cuvintele şi nu îndrăznea să se ducă la al doilea telefon de pe linie, însă era totuşi convinsă că Thad era. Nu avea timp să tragă cu urechea. Îi ceruse să se întrebe în sinea ei dacă îndrăznea să rişte să-i calce cuvântul. Nu îndrăznea.

Aruncă scutecele în geanta pentru scutece, hainele într-o valiză. Mătură cu mâna cremele, pudrele pentru copii, şerveţelele Handi-Wipes, ace pentru scutece şi celelalte nimicuri într-o geantă de umăr.

Discuţia se încheiase la parter. Ea se îndrepta spre gemeni, pe cale să-i trezească din somn, când el o strigă.

– Beth! E timpul!

Vin!

O ridică pe Wendy, care începu să plângă somnoroasă.

– Vreau să cobori aici - aştept un telefon şi tu eşti responsabilă cu efectele sonore.

Dar ea abia dacă auzi aceste ultime cuvinte.

Ochii ei erau aţintiţi asupra cutiei cu ace de plastic pentru scutece de pe tăblia biroului gemenilor.

Lângă cutia aceasta se afla o pereche sclipitoare de foarfece de croitorie.

O aşeză pe Wendy înapoi în leagăn, aruncă o privire spre uşă, după care se grăbi de cealaltă parte a camerei spre birou. Luă foarfecele şi două dintre acele pentru scutece. Vârî acele în gură ca o femeie care croieşte o rochie şi-şi desfăcu fermoarul de la fustă. Prinse acele în partea interioară a chiloţilor, apoi trase fermoarul la loc. Acolo unde erau mânerul foarfecelor şi capetele acelor se vedea o mică umflătură. Nu credea că un om normal ar fi observat asta, dar George Stark nu era un om normal. Îşi lăsă bluza scoasă afară. Mai bine.

– *Beth!*

Vocea era pe punctul de-a fi furioasă acum. Mai rău, se auzea de la jumătatea scărilor, iar ea nici măcar nu-l auzise venind, chiar dacă ar fi spus că era imposibil să foloseşti scările în casa aceea veche fără să scoţi tot soiul de scârţâituri şi păcănituri.

Exact atunci sună telefonul.

– *Treci aici jos acum!* strigă el, iar ea se grăbi să-l trezească pe William.

Nu avea timp să fie blândă şi, prin urmare, se trezi cu câte un copil ţipând la volum maxim în fiecare braţ atunci când ajunse la parter.

Stark era la telefon şi ea se aşteptă să fie şi mai furios de gălăgie. Dimpotrivă, părea cât se poate de

mulţumit... şi-atunci îşi dădu ea seama că, dacă vorbea cu Thad, trebuia să fie mulţumit. Nu s-ar fi descurcat mai bine nici dacă şi-ar fi adus singur caseta cu efecte sonore.

Omul ăsta chiar ştie să convingă, îşi spuse ea şi simţi o scăpărare de ură puternică faţă de creatura aceea putredă care nu avea cum să existe, dar care refuza să dispară.

Stark ţinea un creion într-o mână, lovind blând capătul cu radiera de marginea mesei pentru telefon, iar ea îşi dădu seama cu un şoc slab de recunoaştere că era un Berol Black Beauty. *Unul dintre creioanele lui Thad,* gândi ea. *A fost în biroul lui?*

Nu - sigur că nu fusese în birou, aşa cum nu era nici unul dintre creioanele lui Thad. Niciodată nu fuseseră creioanele lui Thad, nu cu adevărat - el nu făcea decât să le cumpere uneori. Creioanele Black Beauty îi aparţineau lui Stark. Folosise creionul ca să scrie ceva cu majuscule pe spatele cărţii de telefon a facultăţii. Apropiindu-se de el, ea reuşi să citească două propoziţii, GHICI DE UNDE SUN, THAD? spunea prima. A doua era brutal de directă: SPUNE CUIVA ŞI VOR MURI TOŢI.

Ca pentru a confirma asta, Stark spuse:

– Absolut nimic, după cum poţi auzi singur. Nu le-am clintit nici măcar un fir de păr de pe căpşoarele lor nepreţuite.

Se întoarse spre Liz şi-i trase cu ochiul. Cumva, acesta fu cel mai hidos dintre toate lucrurile - de parcă ar fi fost complici în povestea aceea. Stark îşi răsucea ochelarii de soare între degetul mare şi arătătorul mâinii stângi. Globii săi oculari îi străluceau pe faţă ca două bile de marmură pe faţa unei statui de ceară care se topeşte.

– Încă, adăugă el.

Ascultă, apoi rânji. Chiar dacă faţa sa nu s-ar fi descompus aproape în faţa ochilor ei, rânjetul acela i s-ar fi părut cu siguranţă un rânjet răutăcios de tachinare.

– Cei cu ea? întrebă Stark pe o voce care era aproape săltăreaţă, şi acela fu momentul când furia ei deveni mai puternică decât teama şi se gândi pentru prima oară la mătuşa Martha şi la şobolani, îşi dorea ca mătuşa Martha să se fi aflat acolo atunci, să se ocupe de şobolanul *acesta.* Avea foarfecă, dar asta nu însenina că el îi va da oportunitatea să o folosească asupra lui. Dar Thad... *Thad* ştia despre mătuşa Martha. Iar ideea îi trase cu ochiul în minte.

7

După ce se încheie discuţia şi Stark închise, îl întrebă ce voise să spună.

– În viteză, spuse el. Asta-i specialitatea mea.

Întinse braţele.

– Dă-mi unul dintre copii. Nu contează care.

Ea se feri din calea lui, îmbrăţişând din reflex mai tare la piept ambii copii. Se liniştiseră, dar la mişcarea ei convulsivă, amândoi începură să scâncească şi să se zvârcolească din nou.

Stark se uită la ea răbdător.

– N-am timp să mă cert cu tine, Beth. Nu mă face să te conving cu asta.

Mângâie umflătura cilindrică din buzunarul vestei de vânătoare.

– N-am să-ţi rănesc copiii. Într-un fel ciudat, să ştii, şi eu sunt tăticuţu' lor.

– *Să nu spui asta!* ţipă ea la el, trăgându-se şi mai în spate.

Tremura, cât pe ce s-o ia la fugă.

– Recapătă-ţi controlul, femeie.

Cuvintele erau plate, fără accent şi de-o răceală mortală. O făcură să se simtă ca şi când fusese plesnită peste faţă cu o pungă plină cu apă rece.

– Fii serioasă, iubire. Trebuie să merg afară şi să mut maşina aia de poliţie în garajul tău. Nu te pot lăsa să fugi în cealaltă direcţie câtă vreme eu fac asta. Dacă-i la mine unul dintre copii - ca garanţie colaterală, ca să zic aşa - n-o să fie nevoie să-mi fac griji din cauza asta. Vorbesc serios când spun că nu vă vreau, ţie şi lor, niciun rău... şi chiar dacă l-aş vrea, la ce m-ar ajuta să-ţi rănesc unul dintre copii? Am nevoie de cooperarea ta. În felul ăsta n-o pot obţine. Acum, dă-mi aici unul dintre ei sau o să-i rănesc pe amândoi - n-o să-i omor, ci o să-i rănesc, o să-i rănesc de-adevăratelea - şi vina o să fie doar a ta.

Întinse braţele. Faţa sa distrusă era aspră şi imobilă. Uitându-se la ea, ea văzu că niciun argument nu l-ar clinti, nici-o rugăminte nu l-ar face să se răzgândească. Nici măcar n-ar fi ascultat-o. Avea să facă exact ceea ce-o ameninţase că va face.

Se duse spre el, iar când el încercă s-o ia pe Wendy, braţul ei se strânse din nou, opunându-i-se pentru o clipă. Wendy începu să plângă mai tare. Liz se relaxa, dând drumul la fată, şi începu ea însăşi să plângă din nou. Se uită în ochii lui.

– Dacă-i faci ceva, te omor.

– Ştiu c-ai încerca, spuse Stark cu gravitate. Am un mare respect pentru mame, Beth. Tu crezi că-s un monstru şi poate că ai dreptate. Dar monştrii

adevăraţi nu-s niciodată fără sentimente. Cred că-n cele din urmă asta, şi nu felul cum arată, e ceea ce-i face atât de înfricoşători. N-o să-i fac nimic micuţei ăsteia, Beth. E-n siguranţă cu mine... atâta timp cât tu cooperezi.

Liz îl ţinea acum pe William în ambele braţe., iar cercul pe care-l alcătuiau braţele ei nu i se mai păruse niciodată atât de gol. Niciodată în viaţa sa nu fusese atât de convinsă ca făcuse o greşeală. Dar ce altceva ar fi putut face?

– Pe lângă asta... uite! strigă Stark şi era ceva în vocea lui ce ea nu putea, nu voia să recunoască. Tandreţea pe care crezu c-o auzise *trebuia* să fie falsă, doar o altă încercare de tachinare monstruoasă. Dar se uita în jos la Wendy cu o atenţie profundă şi neliniştitoare... iar Wendy se uita în sus la el răpită, nemaiplângând. - Micuţa nu ştie cum arăt. Ea nu e câtuşi de puţin speriată de mine, Beth. Câtuşi de puţin.

Ea privi cu o groază tăcută cum el ridică mâna dreaptă. Îşi dăduse jos mănuşile şi ea văzu că aceasta era înfăşurată într-un bandaj gros de tifon, exact acolo unde Thad purta un bandaj peste palma mâinii stângi. Stark desfăcu pumnul, îl închise, îl deschise din nou. Era limpede după cum strângea din dinţi că-l durea destul de tare să facă asta, dar oricum o făcu.

Şi Thad face asta, o face exact la fel, oh, Dumnezeule, O face EXACT LA FEL CA EL...

Wendy părea acum să fie complet calmă. Se uita în sus la faţa lui Stark, studiindu-l cu mare atenţie, ochii ei gri şi limpezi uitându-se direct în cei albaştri şi înceţoşaţi ai lui Stark. Cu pielea căzută de sub ei, ochii lui arătau ca şi când ar fi fost pe cale să

rostogolească de acolo din moment în moment şi să se legene pe obraji la capătul pedunculilor lor.

Şi Wendy salută înapoi.

Mâna deschisă; mâna închisă; mâna deschisă.

Un salut a la Wendy.

Liz simţi mişcare în braţe, se uită în jos şi văzu că William se uita la George Stark cu aceeaşi privire albastru-cenuşie răpită. Zâmbea.

Mâna lui William se deschise; se închise; se deschise.

Un salut a la William.

– Nu, gemu ea, aproape prea încet să se audă. O, Doamne, nu, te rog, nu lăsa să se întâmple asta.

– Vezi? spuse Stark, ridicând ochii spre ea.

Îi oferea îngheţatul său rânjet sardonic, iar partea cea mai oribilă din asta era că ea înţelegea că el încerca să fie blând... şi nu putea fi.

– Vezi? Mă plac, Beth. Copiii *mă plac.*

8

Stark o duse pe Wendy afară în parcare după ce-şi puse ochelarii de soare înapoi pe nas. Liz alergă la geam şi se uită după ei neliniştită. O parte din ea era convinsă că avea de gând să urce în patrula de poliţie şi să plece cu fetiţa ei pe scaunul de alături şi cei doi ofiţeri de poliţie statală morţi pe bancheta din spate. Dar, preţ de o clipă, nu făcu nimic - rămase doar acolo în lumina leneşă a soarelui lângă portiera şoferului, cu fruntea plecată, cu pruncul aşezat în braţe. Rămase în poziţia aceea nemişcată o vreme vorbind parcă serios cu Wendy sau poate rugându-se. Mai târziu, când avu mai multe informaţii ea ajunse la concluzia că el încercase să

ia din nou legătura cu Thad, poate să-i citească gândurile şi să-şi dea seama dacă intenţiona să facă ce-i spusese el sau avea planuri proprii.

După aproximativ treizeci de secunde astfel scurse, Stark ridică fruntea, scutură energic din cap, ca pentru a şi-l limpezi, apoi urcă în patrulă şi porni motorul. *Cheile erau în contact,* îşi spuse ea posacă. *N-a trebuit nici măcar s-o scurtcircuiteze sau ce fac ei ca să pornească o maşină. Omul ăsta are norocul diavolului.*

Stark conduse patrula în garaj şi opri motorul. Apoi ea auzi portiera trântindu-se şi el ieşi înapoi, oprindu-se destul cât să lovească butonul care făcea uşa să coboare zăngănind pe şine.

Câteva momente mai târziu, era din nou în casă şi i-o dădea înapoi pe Wendy.

– Vezi? întrebă el. E teafără. Acum, spune-mi despre oamenii de vizavi. Soţii Clark.

– Soţii Clark? întrebă ea, simţindu-se extraordinar de stupidă. Ce vrei să ştii despre ei? Vara asta sunt în Europa.

El zâmbi. Era, într-un fel, cel mai hidos lucru de până atunci, fiindcă în împrejurări mai normale ar fi fost un zâmbet de plăcere sinceră... şi încă unul destul de cuceritor, bănuia ea. Şi nu simţi oare o clipă de atracţie? O scăpărare monstruoasă? Era o nebunie, desigur, dar însemna asta c-o putea nega?

Liz nu credea şi înţelegea chiar şi de ce era aşa. În definitiv, se căsătorise cu cea mai apropiată rudă a omului ăstuia.

– Minunat! spuse el. Mai bine nici nu se putea! Şi au cumva o maşină?

Wendy începu să plângă. Liz se uită în jos şi-şi văzu fiica uitându-se la bărbatul cu faţa descompusă şi

ochii holbaţi de marmură, întinzând braţele ei mici şi plăcut grăsulii. Nu plângea fiindcă se temea de el; plângea fiindcă voia să se întoarcă la el.

– Nu-i aşa că-i drăgălaşă? spuse Stark. Vrea să vină înapoi la Taţi.

– Taci din gură, monstrule! se răsti la el.

Vulpoiul de George Stark îşi aruncă pe spate capul şi râse.

9

El îi dădu cinci minute să mai împacheteze câteva lucruri pentru ea şi pentru gemeni. Ea îi spuse că ar fi imposibil să adune jumătate din tot ce le este necesar în atâta timp, iar el îi spuse să se descurce cât va putea mai bine.

Eşti norocoasă că-ţi mai dau totuşi timp, Beth, date fiind împrejurările - sunt doi poliţişti morţi în garajul vostru şi soţul tău ştie ce se întâmplă. Dacă vrei să-ţi ocupi cele cinci minute discutând cu mine despre asta, tu alegi. Nu mai ai deja decât...

Se uită la ceas, apoi zâmbi spre ea.

Patru şi jumătate.

Aşa că ea făcu ce putu, oprindu-se din când în când în vreme ce arunca borcane cu mâncare pentru copii într-o sacoşă, ca să se uite la copiii ei Aceştia stăteau unul lângă celălalt pe podea jucând împreună o versiune leneşă de „săbiuţă” şi uitându-se la Stark. Îi era îngrozitor de teamă că ştia la ce se gândeau.

Nu-i aşa că-i drăgălaşă?

Nu. Nu voia să se gândească la asta. Nu voia să se gândească la asta, dar acesta era singurul la care *putea* să se gândească: Wendy, plângând şi

întinzând braţele ei mici şi grăsulii. Întinzându-le spre străinul acela monstruos.

Vrea să vină înapoi la Tati.

El stătea în cadrul uşii de la bucătărie, uitându-se la ea, zâmbind, iar ea vru să folosească foarfecele chiar atunci. Niciodată în viaţa ei nu-şi dorise ceva atât de tare.

– Nu-mi poţi da o mână de ajutor? strigă ea furioasă la el, făcând un gest spre cele două genţi şi răcitorul pe care le umpluse.

– Sigur că da, Beth, zise el.

Luă una dintre genţi de la ea. Cealaltă mână, stânga, şi-o ţinu liberă.

10

Traversară curtea laterală, trecură prin mica centură verde dintre cele două proprietăţi, apoi merseră de-a curmezişul curţii soţilor Clark spre parcarea din faţa casei. Stark insistase să se mişte repede, iar ea gâfâia pe când se opriră în faţa uşii închise a garajului. El se oferise să ia unul dintre gemeni, dar ea refuzase.

El lăsă jos răcitorul, îşi scoase portmoneul din buzunarul de la spate, extrase din el o fâşie îngustă de metal cu un capăt ascuţit şi o strecură în încuietoarea uşii de la garaj. O răsuci mai întâi spre dreapta şi apoi înapoi spre stânga, ciulind urechea. Se auzi un clic şi el zâmbi.

– Bun, spuse el. Până şi încuietorile Mickey Mouse de la uşile de garaj îţi pot scoate peri albi. Au arcuri mari. Sunt greu de basculat. Asta-i la fel de obositâ, însă, ca pizda unei curve bătrâne în zorii zilei. Norocul nostru.

Roti mânerul şi împinse. Uşa hurui în sus pe şine.

În garaj era cald ca într-o şură pentru fân, iar în camioneta Volvo a soţilor Clark era şi mai cald. Stark se aplecă sub bord, expunându-şi ceafa spre Liz, care stătea pe scaunul pasagerului. Îi tresăriră degetele. Nu i-ar fi trebuit decât o secundă să scoată foarfecele, însă şi atât putea fi prea mult. Văzuse cât de repede reacţionase la neaşteptat. Nu o surprindea cu adevărat că reflexele lui erau iuţi ca ale unui animal sălbatic, dat fiind că asta şi era.

El smulse o grămadă de fire de sub bord, apoi scoase un brici plin de sânge din buzunarul din faţă. Ea tremură puţin şi trebui să înghită de două ori, repede, ca să nu se înăbuşe. El desfăcu lama, se aplecă din nou, desfăcu izolaţia de pe două dintre fire şi atinse miezurile goale de cupru unul de celălalt. Se văzu o limbă de scântei albastre, după care motorul începu să se rotească. O clipă mai târziu, maşina mergea.

– Ei bine, *aşa,* cârâi George Stark. Hai s-o luăm din loc, ce *spui?*

Gemenii chicotiră împreună şi fluturară din braţe spre el. Stark flutură voios ca răspuns. Când scoase maşina cu spatele din garaj, Liz duse pe furiş mâna în spatele lui Wendy şi atinse cercurile care erau găurile pentru degete ale foarfecelor. Nu acum, dar curând. Nu avea nici-o intenţie să-l aştepte pe Thad. Era prea neliniştită de ce putea hotărî între timp creatura aceea întunecată să le facă gemenilor.

Sau ei.

De-ndată ce Stark urma să aibă atenţia suficient de tare distrasă, intenţiona să scoată foarfecele din ascunzătoare şi să i le înfigă în gât.

III Venirea psihopompelor

– Poeţii vorbesc despre dragoste, spuse Machine, plimbând briciul înainte şi-napoi de-a lungul curelei de ascuţit într-un ritm egal, hipnotic, şi asta-i în regulă. Dragostea există. Politicienii vorbesc despre datorie, şi e-n regulă şi asta. Datoria există. Erik Hoffer vorbeşte despre postmodernism, Hugh Hefner vorbeşte despre sex, Hunter Thompson vorbeşte despre droguri şi Jimmy Swaggart vorbeşte despre Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, creatorul cerului şi-al pământului. Toate lucrurile astea există şi toate sunt în regulă. Înţelegi ce vreau să zic, Jack?

– Mda, aşa cred, spuse Jack Rangely.

De fapt, nu înţelegea, nu avea nici cea mai vagă idee, dar când Machine era într-o astfel de dispoziţie sufletească, numai un lunatic l-ar fi contrazis.

Machine întoarse tăişul briciului în jos şi reteză încet cureaua în două. O bucată lungă pică pe podeaua sălii cu piscină, ca o limbă de om tăiată de la rădăcină.

– Dar eu vorbesc despre soartă, spuse el. Fiindcă, în cele din urmă, soarta este tot ceea ce contează.

***În goană spre Babilon* de George Stark**

Douăzeci şi doi - THAD, PE FUGĂ

1

Prefă-te că scrii o carte, îşi spuse el când coti la stânga pe College Avenue, lăsând campusul în urmă. *Şi prefă-te că eşti un personaj în cartea aceea.*

Era un gând magic. Mintea sa fusese plină de-o pagină vuitoare - un fel de tornadă mentală în care fragmente dintr-un posibil plan se învârtejeau ca nişte bucăţi de vegetaţie scoase din rădăcini. Dar la ideea că se putea preface că totul nu era decât o ficţiune inofensivă, că se putea mişca nu doar pe el, ci şi pe celelalte personaje din această poveste (personaje precum Harrison şi Manchester, de pildă) aşa cum mişca personajele pe hârtie, în siguranţa biroului său cu becuri puternice şi fie o doză rece de Pepsi, fie o cană caldă de ceai alături... la această idee, i se păru că vântul care-i urla între urechi încetă brusc. Toate nimicurile, învârtelile dispărură şi ele, lăsându-l în mijlocul frânturilor de plan... frânturi pe care descoperi că le putea pune laolaltă destul de uşor. Descoperi că avea ceva ce putea chiar să funcţioneze.

Ar face bine să funcţioneze, îşi spuse Thad. *Dacă nu, te vei trezi în paza poliţiei şi Liz şi copiii vor fi cel mai probabil morţi.*

Dar cum rămânea cu vrăbiile? Unde se potriveau vrăbiile în toate astea?

Nu ştia. Rawlie îi spusese că erau psihopompe, vestitorii morţilor-vii, iar asta se potrivea, nu-i aşa? Da. Până la un punct, în orice caz. Fiindcă vulpoiul bătrân de George era iarăşi în viaţă, însă vulpoiul bătrân de George era de asemenea mort... mort şi în descompunere. Aşa că vrăbiile se potriveau... dar nu până la capăt. Dacă vrăbiile îl ghidaseră pe George înapoi din

(tărâmul morţilor)

Oricare ar fi fost locul unde fusese el, cum se făcea că George însuşi nu avea deloc habar de ele? Cum se făcea că nu-şi amintea să fi scris cuvintele acelea, vrăbiile zboară din nou, cu sânge pe pereţii a două apartamente?

Fiindcă *eu* le-am scris, murmură Thad şi gândurile îi zburară înapoi la lucrurile pe care le scrisese în jurnal când stătuse în birou în pragul transei.

Întrebare: Sunt ale mele păsările?

Răspuns: Da.

Întrebare: Cine a scris de vrăbii?

Răspuns: Cel care ştie... Eu sunt ştiutorul. Eu sunt stăpânul.

Brusc, toate răspunsurile licăriră aproape de atingerea sa - răspunsurile teribile, inimaginabile. Thad auzi un sunet prelung, tremurat ieşindu-i din gură. Era un geamăt.

Întrebare: Cine l-a adus pe George Stark înapoi la viaţă?

Răspuns: Stăpânul. Ştiutorul.

N-am *vrut* s-o fac! strigă el.

Însă era asta adevărat? Chiar era? Nu fusese oare întotdeauna îndrăgostită o parte din el de firea simplă şi violentă a lui George Stark? Nu-l admirase oare întotdeauna o parte din el pe George, un om

care nu se împiedica de lucruri şi nu se lovea de ele, un om care nu părea niciodată slab sau nătâng un om care niciodată nu avea să se teamă de demonii încuiaţi în dulăpiorul cu băuturi? Un om care nu avea soţie şi copii la care să se gândească, un om nelegat sau împiedicat de nici-o dragoste? Un om care nu corectase niciodată eseul aiuristic al unui student şi nici nu agonizase la o întâlnire a Comitetului de Stabilire a Bugetului? Un om care avea câte un răspuns direct şi tăios la fiecare dintre întrebările mai dificile ale vieţii?

Un om care nu se temea de întuneric, fiindcă el era *stăpânul* întunericului?

– *Da, dar el e-un nemernic!* strigă Thad în interiorul încins al sensibilei sale maşini cu tracţiune integrală fabricată în America.

Corect - şi o parte din tine găseşte lucrul ăsta foarte atractiv, nu-i aşa?

Poate că el, Thad Beaumont, de fapt nu-l crease pe George... Însă era oare posibil ca o parte plină de dorinţe din el să-i fi permis lui Stark să se recreeze?

Întrebare: Dacă eu sunt stăpânul vrăbiilor, le pot oare folosi?

Nu veni niciun răspuns. *Voia* să vină; îi simţea dorinţa de-a veni. Însă dănţui departe de atingerea lui, iar Thad descoperi că, brusc, se temea că el însuşi - o parte iubitoare de Stark din el - putea ţine acel răspuns la distanţă. Acea parte din el care nu voia ca George să moară.

Eu sunt ştiutorul. Eu sunt stăpânul. Eu sunt aducătorul.

Se opri la semaforul din Orono şi apoi porni de-a lungul străzii Route 2, către Bangor şi mai departe spre Ludlow.

Rawlie făcea parte din planul lui - o parte pe care cel puţin o înţelegea. Ce avea să facă dacă chiar reuşea să scape de poliţiştii care-l urmăreau doar ca să descopere că Rawlie plecase deja de la birou?

Nu ştia.

Ce avea să facă dacă Rawlie era acolo, dar refuza să-l ajute?

Nici asta nu ştia.

O să ard podurile astea când şi dacă ajung la ele.

Şi avea să ajungă la ele destul de curând.

Acum trecea pe lângă Gold's, care se afla pe partea dreaptă a şoselei. Gold's era o clădire lungă şi tubulară, construită din module prefabricate de aluminiu. Era vopsită într-o nuanţă deosebit de ţipătoare de albastru-verzui şi era înconjurată de doisprezece acri plini de maşini abandonate. Parbrizele scânteiau în lumina ceţoasă a soarelui într-o galaxie de raze albe. Era duminică după-amiaza - era deja de aproape douăzeci de minute. Liz şi sumbrul ei răpitor se aflau deja în drum spre The Rock. Şi, chiar dacă în clădirea din prefabricate în care îşi desfăşura Gold's comerţul cu amănuntul trebuia să fie-un funcţionar sau doi care să vândă componente auto mecanicilor de week-end, Thad putea de bună seamă spera că parcul auto în sine era nesupravegheat. Cu aproape douăzeci de mii de maşini aflate în diferite stadii de descompunere dispuse pe zeci de rânduri dezorganizate, ar fi trebuit să-şi poată ascunde Suburban-ul... şi *trebuia* să-l ascundă. Lat, voluminos, cenuşiu, cu lateralele vopsite într-un roşu aprins, acesta ieşea în evidentă ca un deget umflat.

REDUCEŢI VITEZA, ZONĂ ŞCOLARA, spunea indicatorul următor. Thad simţi cum viscerele-i fură împunse de un fir încins. Asta era.

Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu că Plymouth-ul venea tot la distanţă de două maşini. Nu era atât de bine cum şi-ar fi dorit, dar probabil că - mai bine de atât nu putea fi. Pentru rest, trebuia să se bazeze pe noroc şi surpriză. Poliţiştii nu se aşteptau ca el să frâneze; de ce s-ar fi aşteptat? Iar pentru un moment se gândi s-o facă. Şi dacă n-ar fi făcut decât să tragă pe dreapta? Iar când ei urmau să oprească în spatele lui şi Harrison avea să coboare ca să întrebe care era problema, el le va spune: *Problema e mare. Stark apus mâna pe familia mea. Vedeţi voi, vrăbiile încă mai zboară.*

„Thad, spune că i-a omorât pe cei doi care supravegheau casa. Nu ştiu cum a făcut-o, dar spune că aşa e... iar eu... eu îl cred. “

Şi Thad îl credea. Asta era mai rău. Şi ăsta era motivul pentru care nu se putea opri pur şi simplu să le ceară ajutor. Dacă încerca ceva nesăbuit, Stark avea să ştie. Nu credea că Stark îi putea citi gândurile, cel puţin nu în felul cum citeau extratereştrii gândurile în benzile desenate şi-n filmele ştiinţifico-fantastice, dar se *putea* „acorda” la Thad... putea avea o idee foarte bună a ce punea ella cale. Poate că avea să reuşească să-i pregătească lui George o mică surpriză - dacă izbutea să-şi clarifice gândurile cu privire la păsările alea afurisite, desigur -, dar, pentru moment, intenţiona să joace după reguli.

Dacă putea, desigur.

Uite intersecţia şi oprirea pe patru benzi. Era mult prea aglomerată, ca întotdeauna; ani întregi se

înregistraseră tamponări la intersecţia aceea, cele mai multe provocate de oameni care pur şi simplu nu puteau înghiţi ideea unei opriri pe patru benzi unde toată lumea cotea într-o direcţie, şi se aruncau cu capul înainte. Un potop de scrisori, majoritatea scrise de părinţi îngrijoraţi, cerând ca administraţia oraşului să instaleze un semnal luminos de oprire la intersecţie, urma fiecărui accident şi o declaraţie a aleşilor locali din Veazie spunând că un semnal luminos de oprire se afla „în vederile lor" urma *acestuia...* după care problema pur şi simplu era dată uitării până la următoarea tamponare.

Thad se alătură şirului de maşini care aşteptau să traverseze spre sud, verifică dacă Plymouth-ul se afla tot la două maşini distanţă în spate, apoi urmări „negocierile" din intersecţie. Văzu o maşină plină cu domnişoare cu păr albastru aproape izbindu-se de Datsun-ul Z al unui cuplu, văzu fata din Z arătându-le domnişoarelor cu păr albastru degetul mijlociu şi văzu că el însuşi avea să treacă dinspre nord spre sud chiar înainte ca o cisternă lungă Grant's Dairy să treacă dinspre est spre vest. Asta era o şansă neaşteptată.

Maşina din faţa lui trecu şi-i veni lui rândul. Firul încins îl împunse din nou în stomac. Mai verifică o ultimă oară oglinda retrovizoare Harrison şi Manchester erau tot la distanţă de două maşini.

În faţa lui, două maşini trecură una pe lângă cea-laltă, intersectându-şi drumurile. La stânga, cisterna cu lapte se mişcă în poziţie. Thad inspiră adânc şi rulă încet Suburban-ul prin intersecţie. O camionetă, mergând spre nord către Orono, trecu pe lângă el pe cealaltă bandă.

Ajuns de cealaltă parte, simţi ghearele unei aproape irezistibile porniri - o *nevoie* - de-a apăsa pedala până la podea şi de-a face Suburban-ul să gonească pe drum în sus. În schimb, continuă să ruleze cu viteza măsurată şi legală într-o zonă cu şcoli, de douăzeci şi cinci de kilometri pe oră, cu ochii lipiţi de oglinda retrovizoare. Plymouth-ul încă aştepta în rând să treacă, mai în spate cu două maşini.

Hei, cisternă cu lapte! îşi spuse el, concentrându-se, abia abţinându-se, de parcă ar fi putut-o face să pornească doar prin forţa voinţei... aşa cum făcea oamenii şi lucrurile să vină şi să plece într-un roman prin aceeaşi forţă a voinţei. *Cisternă cu lapte, haide odată!*

Şi aceasta *chiar* porni, rulând prin intersecţie cu o demnitate lentă, argintie, ca o matroană mecanizată.

În clipa când acoperi imaginea din oglinda retrovizoare a Plymouth-ului maro închis, Thad chiar apăsă până la podea pedala de acceleraţie a Suburban-ului.

2

Cu jumătate de cvartal mai încolo se putea coti la dreapta. Thad întoarse volanul şi goni cu 100 la oră de-a lungul unei străzi scurte, rugându-se ca niciun copil să nu-şi aleagă clipa aceea ca să alerge după minge pe asfalt.

Trăi o clipă neplăcută când i se păru că strada era o fundătură, apoi văzu că putea totuşi coti încă o dată la dreapta - acea stradă secundară fusese par-

ţial blocată vederii de înaltul gard viu al casei de la colţ.

Frână brusc la curbă, apoi coti la dreapta cu pneurile scrâşnind uşor. O sută şaizeci şi cinci de metri mai încolo, mai coti o dată la dreapta şi acceleră iarăşi Suburban-ul de-a lungul străzii aceleia spre intersecţia cu Route 2. Ajunse înapoi pe artera principală la distanţă de aproximativ cinci sute de metri de oprirea pe patru benzi. Dacă cisterna cu lapte îi mascase virajul spre dreapta, aşa cum spera, Plymouth-ul maro încă mergea spre sud de-a lungul rutei principale. Poate că poliţiştii nici nu-şi dăduseră încă seama că era ceva în neregulă... chiar dacă avea serioase dubii că Harrison era atât de mototol. Manchester poate, dar nu Harrison.

O tăie la stânga, intrând într-o breşă în trafic atât de mică, încât şoferul unui Ford de pe banda sudică trebui să apese frânele. Şoferul Ford-ului clătină din cap spre el atunci când el îi tăie drumul prin faţă şi se îndreptă înapoi spre depozitul de maşini vechi Gold's, cu pedala iarăşi lipită de podea. Dacă se întâmpla ca un poliţist plictisit să-l observe nu doar încălcând limita de viteză, ci aparent încercând să-şi facă bucăţi maşina, cu atât mai rău Nu-şi permitea să zăbovească. Trebuia să scoată cât de repede posibil de pe şosea maşina aceea care era pur şi simplu prea mare şi prea ţipătoare.

Mai avea un kilometru până la depozitul de maşini uzate. Thad îl parcurse aproape în întregime cu ochii în oglinda retrovizoare, căutând Plymouth-ul. Când coti la stânga în depozit, încă nu se vedea niciunde.

Rulă încet Suburban-ul prin poarta deschisă în gardul din plasă de sârmă. Un anunţ, litere roşii spălăcite pe un fundal alb murdar, spunea accesul

permis doar angajaţilor! într-o zi din cursul săptămânii ar fi fost observat aproape imediat şi pus să întoarcă. Dar era duminică şi, pe deasupra, trecuse bine de ora prânzului.

Thad conduse de-a lungul culoarului mărginit de maşini accidentate stivuite câte două şi uneori câte trei. Cele de jos îşi pierduseră formele distinctive şi păreau să se scurgă încet în pământ. Pământul era atât de înnegrit de ulei, că ai fi putut crede că nimic nu putea creşte acolo, însă luxuriante buruieni verzi şi imense fire de floarea-soarelui cu capetele uşor aplecate creşteau în grupuri dese, aidoma supravieţuitorilor unui holocaust nuclear. Un fir mare de floarea-soarelui crescuse prin parbrizul spart al unei camionete de brutărie ce zăcea pe spate ca un câine mort. Tulpina ei verde păroasă se strânsese ca un pumn în jurul ciotului unui volan, iar un al doilea pumn se ţinea de ornamentul de pe capota unui Cadillac vechi care se afla deasupra camionetei. Părea să se holbeze la Thad ca ochiul negru cu galben al unui monstru mort.

Era o mare şi tăcută necropolă a Detroit-ului, şi-i dădea fiori lui Thad.

Coti la dreapta, apoi la stânga. Dintr-odată, văzu vrăbii peste tot, cuibărite pe acoperişuri şi portbagaje şi motoare uleioase amputate. Văzu un trio de păsări mici îmbăindu-se într-un capac de roată plin cu apă. Nu zburară la apropierea lui, ci se opriră din ceea ce făceau şi-l priviră cu ochii lor negri mărgelaţi. Vrăbiile acopereau marginea de sus a unui parbriz înclinat al unui Plymouth vechi. Trecu la un metru de ele. Acestea îşi scuturară agitate aripile, dar îşi păstrară poziţiile.

Vestitorii morţilor-vii, îşi spuse Thad. Mâna i se duse la cicatricea mică şi albă de pe frunte şi începu s-o frece frenetic.

Uitându-se prin ceea ce părea să fie o gaură de meteorit în parbrizul unui Datsun când trecu pe lângă el, observă pe bord o dâră mare de sânge uscat.

Nu un meteorit a făcut gaura aia, îşi spuse şi stomacul i se întoarse încet şi ameţit.

O congregaţie de vrăbii şedea pe scaunul din faţă a Datsun-ului.

– Ce vreţi de la mine? întrebă el răguşit. Pentru numele lui Dumnezeu, ce vreţi de la mine?

Şi, în minte, păru să audă un fel de răspuns; în minte păru să audă vocea unică şi ascuţită a acelei inteligenţe aviare: *Nu, Thad - ce vrei tu de la noi? Tu eşti stăpânul. Tu eşti aducătorul. Tu eşti ştiutorul.*

Eu nu ştiu absolut nimic, murmură el.

La capătul acelui şir era un loc liber în faţa unui Cutlass Supreme de ultimă generaţie - cineva îi amputase toată partea din faţă. Intră cu spatele acolo şi coborî. Uitându-se dintr-o parte a culoarului îngust în cealaltă, Thad se simţi aproape ca un şoarece într-un labirint. Locul acela mirosea a ulei şi mai păstra puternicul iz acru al lichidului de transmisie. Nu se auzea nimic altceva decât murmurul îndepărtat al maşinilor pe Route 2.

Vrăbiile se uitau la el din toate părţile - o adunare tăcută de păsări negru-maronii mici.

Apoi, pe nepusă masă, îşi luară zborul toate deodată - sute de vrăbii, poate mii. Pentru o clipă, aerul zbârnâi de sunetul aripilor lor. Se adunară în stol pe cer, apoi porniră spre vest - pe direcţia unde se afla

Castle Rock. Şi, brusc, el începu să încerce din nou acea senzaţie de târâre... nu atât pe piele, cât *în* ea.

Încercăm să tragem puţin cu ochiul, George?

Cu voce joasă, începu să cânte o melodie de Bob Dylan:

– John Wesley Harding... era un prieten al sărmanilor... călătorea cu câte-o armă-n fiecare mână...

Acea senzaţie de târâre, acea mâncărime păru să se diminueze. Găsi gaura din palma sa stângă şi se centră asupra ei. Putea să se înşele complet, să se lase doar pradă unei dorinţe, însă lui Thad i se păru că simte furie... şi frustrare.

Telegraful doar de numele lui vuia... - cântă el cu voce joasă.

În faţă, zăcând pe pământul uleios ca o rămăşiţa contorsionată a unei statui de otel la care oricum nimeni nu voise să se uite vreodată, se afla o treaptă de maşină. Thad o ridică şi se duse înapoi la Suburban, continuând să cânte frânturi din „John Wesley Harding” cu voce scăzută şi amintindu-şi de vechiul lui amic raton cu acelaşi nume. Dacă putea camufla Suburban-ul ciomăgindu-l puţin, dacă-şi putea oferi chiar două ore în plus, asta ar fi putut fi diferenţa dintre viaţă şi moarte pentru Liz şi gemeni.

Peste tot prin ţara mare... scuze, uriaşule, asta mă doare mai tare ca pe tine... el deschise multe uşi. - Aruncă treapta de maşină în partea dinspre şofer a Suburban-ului, căscând o adâncitură mare cât un lighean. Ridică iarăşi treapta de maşină, se duse în partea din faţă a Suburban-ului şi lovi în grilaj suficient de tare încât să-l doară umărul. Plasticul se sparse şi zbură. Thad desfăcu capota şi-o ridică puţin, oferind Suburban-ului zâmbetul acela de ali-

gator mort care părea să fie versiunea Gold's de *haute couture* auto.

... dar nimeni nu ştia să fi lovit vreodat-un om cinstit...

Ridică iarăşi treapta de maşină, observând în acelaşi timp că bandajul de pe mâna rănită începuse să se păteze cu stânge proaspăt. Nu putea face nimic în privinţa asta.

... cu femeia sa alături, lua poziţie...

Aruncă treapta o ultimă dată, trimiţând-o prin parbriz cu un zgomot puternic de cioburi, care - oricât era de absurd - îi răni sufletul.

Credea că Suburban-ul semăna acum destul de mult cu celelalte epave ca să nu atragă atenţia.

Porni de-a lungul şirului. O luă la dreapta la prima intersecţie, îndreptându-se înapoi spre poartă şi magazinul de piese auto cu vânzare cu amănuntul de dincolo de ea. Când intrase la volanul maşinii văzuse un telefon public pe trotuarul de lângă uşă. La jumătatea drumului într-acolo rămase locului şi se opri din cântat. Înclină din cap. Arăta ca un om care încearcă din răsputeri să prindă un sunet foarte slab. Ce făcea de fapt era să-şi asculte corpul să-l verifice.

Mâncărimea târâtoare dispăruse.

Vrăbiile plecaseră şi plecase şi George Stark, cel puţin pentru moment.

Zâmbind firav, Thad începu să păşească mai repede.

3

După două sunete de clopoţel, Thad începu să transpire. Dacă Rawlie era acolo, ar fi trebuit să răspundă deja la telefon. Birourile din clădirea facultăţilor de filologie şi matematică nu erau chiar aşa de mari. Pe cine altcineva mai putea suna? Cine altcineva mai *era* naibii acolo? Nu se putea gândi la nimeni.

La jumătatea celui de-al treilea târâit, Rawlie ridică receptorul.

– Alo, DeLesseps.

Thad închise ochii la auzul vocii aceleia înăsprite de fumat şi se sprijini pentru o clipă de peretele rece al magazinului de piese auto.

– Alo?

– Bună, Rawlie. Sunt Thad.

– Bună, Thad.

Rawlie nu părea foarte surprins să-l audă.

– Ai uitat ceva?

– Nu. Rawlie, am dat de bucluc.

– Da.

Doar asta şi nici-o întrebare. Rawlie rosti cuvântul şi apoi nu făcu decât să aştepte.

– Ţi-aminteşti de cei doi... - Thad şovăi preţ de o clipă -... cei doi tipi care erau cu mine?

– Da, spuse Rawlie calm. Escorta poliţiei.

– Am scăpat de ei, zise Thad, apoi aruncă o privire peste umăr, auzind scâşnetul roţilor unei maşini care tocmai intra pe pământul bătucit care servea de parcare la Gold's.

La început fu atât de sigur că era Plymouth-ul maro, încât chiar îl *văzu... Î*nsă era o maşină străină, nu-i recunoscu marca, iar ceea ce el crezuse la

început că era maro era de fapt un roşu închis întunecat şi mai mult de praful drumului, iar şoferul nu făcea decât să întoarcă.

– Cel puţin, *sper* că am scăpat de ei.

Făcu o pauză. Ajunsese în locul unde singura alegere era să sară sau să nu sară, şi nu avea timp să-şi amâne hotărârea. Dacă se gândea bine, nici nu avea ce hotărâre să ia, fiindcă nu avea de ales.

– Am nevoie de ajutor, Rawlie. Am nevoie de o maşină pe care ei să n-o recunoască.

Rawlie nu spuse nimic.

– Ai spus că, dacă mă vei putea ajuta cu ceva, să întreb.

– Ştiu ce am spus, răspunse Rawlie încet. Îmi amintesc şi că ţi-am spus că, dacă oamenii ăia doi te urmăresc ca să-ţi ofere protecţie, ai face bine să le oferi tot ajutorul de care eşti în stare.

O pauză.

– Cred că din asta pot trage concluzia că nu mi-ai urmat sfatul.

Thad fu cât pe ce să spună: *N-am putut, Rawlie, Omul care-i are pe soţia şi copiii mei n-ar fi făcut decât să-i omoare şi pe ei.* Problema nu era că nu îndrăznea să-i spună lui Rawlie ce se petrecea, că Rawlie îl va crede nebun dac-o făcea; profesorii de colegiu şi universitate au vederi mult mai flexibile asupra subiectului nebuniei decât majoritatea celorlalţi oameni, iar uneori n-au absolut nici-o părere în această privinţă, preferând să-i considere pe oameni fie obtuzi (dar sănătoşi la cap), mai degrabă excentrici (dar sănătoşi la cap) sau *foarte* excentrici (dar încă destul de sănătoşi la cap, bătrâne), îşi ţinu gura fiindcă Rawlie DeLesseps era unul dintre acei oameni atât de fermi pe poziţia teoriilor

lor, încât Thad probabil că n-ar fi putut spune nimic care să-l convingă... şi orice i-ar fi ieşit pe gură n-ar fi făcut decât să dăuneze cauzei sale. Dar, ferm sau nu, gramaticianul avea un suflet bun... şi era curajos, în felul lui... iar Thad credea că Rawlie nu era numai puţin interesat de ceea ce se petrecea cu Thad: de escorta sa oferită de poliţie şi de ciudatul său interes faţă de vrăbii. În cele din urmă, crezu - sau doar speră - că nu era decât în interesul său să păstreze tăcerea.

Totuşi, era greu să aştepte.

– Bine, spuse Rawlie într-un târziu. Iţi împrumut maşina mea, Thad.

Thad închise ochii şi trebui să-şi întărească genunchii pentru ca aceştia să nu-l abandoneze. Îşi şterse gâtul sub bărbie şi mâna îi transpiră.

– Dar sper că vei avea decenţa să decontezi orice reparaţie în caz că o aduci înapoi... rănită, spuse Rawlie. Dacă fugi din calea justiţiei, mă îndoiesc foarte tare că acestea vor fi acoperite de poliţa mea de asigurare.

Fugar din calea justiţiei? Fiindcă scăpase de sub ochii poliţiştilor care nu aveau cum să-l protejeze? Nu ştia dacă asta făcea sau nu din el un fugar din calea justiţiei. Era o întrebare interesantă, una la care va trebui să se gândească mai târziu. Mai târziu, când nu va fi pe jumătate scos din minţi de grijă şi teamă.

– Ştii că o voi face.

Mai am o singură condiţie, zise Rawlie.

– Thad închise iarăşi ochii. De data aceasta de frustrare.

– Şi care-i asta?

– Vreau să ştiu totul despre treaba asta când se sfârşeşte, zise Rawlie. Vreau să ştiu de ce-ai fost de fapt atât de interesat de semnificaţia folclorică a vrăbiilor şi de ce te-ai albit când ţi-am spus ce sunt psihopompele şi ce se presupune că fac ele.

– M-am albit?

– Ca varul.

– O să-ţi spun toată povestea, promise Thad. Rânji puţin. - S-ar putea chiar să crezi ceva din ea.

– Unde eşti? întrebă Rawlie.

Thad îi spuse. Şi-i ceru să vină cât putea de repede.

4

Închise telefonul, trecu din nou prin poarta din gardul de plasă de sârmă şi se aşeză pe bara de protecţie lată a unui autobuz şcolar care, din cine ştie ce motiv, fusese tăiat în două. Era un loc bun de aşteptare, dacă aveai de aşteptat ceva. Era ferit vederii din drum, dar putea vedea parcarea prăfuită a magazinului de piese auto doar aplecându-se în faţă. Se uită în jur după vrăbii şi nu văzu niciuna - doar o cioară mare şi grasă care ciugulea neabătută bucăţi sclipitoare de crom în unul dintre culoarele care despărţeau maşinile abandonate. Gândul că-şi încheiase a doua conversaţie cu George Stark doar cu puţin peste o jumătate de oră în urmă îl făcea să se simtă uşor ireal. I se părea că de atunci trecuseră ore întregi. În pofida neliniştii constante pe care o încerca, îi era somn, de parcă ar fi fost ora de culcare.

Mâncărimea aceea, senzaţia aceea de târâre începu să-l invadeze din nou cam la cincisprezece

minute după conversaţia cu Rawlie. Cântă frânturile acelea din „John Wesley Harding” pe care şi le amintea şi, după un minut sau două, senzaţia trecu.

Poate că e ceva psihosomatic, îşi spuse, dar ştia că asta era o prostie. Senzaţia era provocată de George, care încerca să-i sape o gaură de cheie în minte şi, pe măsură ce Thad devenea tot mai conştient de asta, era tot mai sensibil la ea. Bănuia că lucrul acesta era valabil şi-n sens invers. Şi bănuia că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să încerce s-o *facă* să funcţioneze şi-n sens invers... dar asta însemna să încerce să cheme păsările, iar acesta nu era un lucru pe care să-l aştepte cu interes. Şi mai era ceva - ultima oară când reuşise să tragă cu ochiul la George Stark, o sfârşise cu un creion înfipt în mâna stângă.

Minutele se târau cu o încetineală desăvârşită. După douăzeci şi cinci, Thad începu să se teamă că Rawlie se răzgândise şi nu mai venea. Plecă de pe bara de protecţie a autobuzului dezmembrat şi stătu în picioare în poarta dintre cimitirul de maşini şi parcare, nepăsător faţă de cei care l-ar fi putut vedea de pe şosea. Începu să se întrebe dacă îndrăznea să facă autostopul.

Se hotărî în schimb să încerce încă o dată la biroul lui Rawlie şi străbătuse deja jumătate din distanţa de până la clădirea din prefabricate, când o buburuză Volkswagen prăfuită opri în parcare. O recunoscu pe dată şi o rupse la fugă, gândindu-se cu o urmă de amuzament la grijile pe care şi le făcuse Rawlie în legătură cu asigurarea maşinii. Lui Thad i se părea putea distruge VW-ul şi plăti pentru pagube cu o ladă de sticle de suc reciclabile.

Rawlie opri lângă capătul clădirii de piese auto şi coborî. Thad fu puţin surprins să vadă că avea pipa aprinsă şi că aceasta scotea nori mari din ceea ce ar fi fost un fum *extrem* de des într-o cameră închisă.

– Nu ai voie să fumezi, Rawlie, fu primul lucru care se gândi să-l spună.

– Şi tu n-ai voie să fugi, răspunse Rawlie grav.

Se uitară unul la celălalt pentru un moment şi izbucniră într-un râs de surprindere.

– Cum o să ajungi acasă? întrebă Thad.

Acum că nu mai avea altceva de făcut - decât să urce în maşinuţa lui Rawlie şi să urmeze lungul şi sinuosul drum spre Castle Rock - i se părea că nu-i mai rămăsese niciun subiect de discuţie în afară de *non sequitur-uri.*

– O să chem un taxi, îmi închipui, spuse Rawlie.

Aruncă o privire spre strălucitoarele dealuri şi văi de maşini abandonate.

Presupun că-s chemaţi destul de des aici să-i ia pe tipii ce s-au alăturat clubului Marilor Descălecaţi.

– Dă-mi voie să-ţi ofer cinci dolari...

Thad îşi scoase portmoneul din buzunarul de la spate, dar Rawlie îl opri cu un gest al mâinii.

– Sunt plin de bani, pentru un profesor de engleză în timpul verii, zise el. Păi, tre' să am mai bine de patruzeci de dolari. E de mirare că mă lasă Billie să umblu prin lume fără gardă de corp.

Pufăi din pipă cu mare plăcere, o scoase din gură şi-i zâmbi lui Thad.

– Dar o să iau chitanţă de la şofer şi-o să ţi-o înmânez la momentul potrivit, Thad, nu-ţi face griji.

– Începusem să cred că n-o să vii.

– Am oprit la magazinul de chilipiruri, spuse Rawlie. Am luat câteva lucruri de care am crezut c-o să te bucuri, Thaddeus.

Se aplecă în buburuză (care se lăsă destul de vizibil spre stânga pe un arc ce era fie rupt, fie avea să fie curând) şi, după ce petrecu o vreme scotocind, murmurând şi eliminând nori proaspeţi de smog, scoase o pungă de hârtie. I-o dădu lui Thad, care se uită înăuntru şi văzu o pereche de ochelari de soare şi o şapcă de baseball Boston Red Sox care avea să-i acopere părul destul de bine. Ridică privirea spre Rawlie, absurd de emoţionat.

– Mulţumesc, Rawlie.

Rawlie flutură din mână şi-i oferi un uşor zâmbet strâmb şi mucalit.

– Poate că *eu* trebuie să-ţi mulţumesc, spuse el. Caut o scuză să dau din nou foc la puturoşenia asta de cel puţin zece luni. Din când în când apare câte-un lucru - divorţul fiului meu cel mic, seara în care am pierdut cincizeci de dolari jucând pocher acasă la Tom Carroll - dar nimic n-a părut destul de... apocaliptic.

– Asta chiar că-i ceva apocaliptic, spuse Thad şi tremură puţin.

Se uită la ceasul de pe mână. Se apropia de unu. Stark avea un avantaj de cel puţin o oră înaintea lui, poate mai mult.

– Trebuie s-o iau din loc, Rawlie.

– Da - e urgent, nu-i aşa?

– Mă tem că da.

– Mai am un singur lucru - l-am vârât în buzunarul hainei ca să nu-l pierd. Pe ăsta nu l-am luat de la magazinul de chilipiruri. Pe ăsta l-am găsit în biroul meu.

Rawlie începu să se scotocească metodic prin buzunarele vechiului său veston sport ecosez pe care-l purta fie iarnă, fie vară.

– Dacă se aprinde becul de ulei, opreşte undeva şi ia o sticlă de Sapphire, spuse el, încă scotocind. Asta-i ulei din-ăla reciclat. Oh! Uite-l aici! începeam să cred că l-am lăsat totuşi la birou.

Scoase din buzunar o bucată tubulară de lemn decojit. Era lung aproape cât arătătorul lui Thad şi gol pe dinăuntru. Într-un capăt al lui fusese făcută o crestătură. Părea vechi.

– Ce-i asta? întrebă Thad, luându-l atunci când Rawlie i-l întinse.

– Dar deja ştia, şi simţi intrând la locul lui în structură un alt modul al inimaginabilei construcţii pe care o ridica.

– E-un fluier pentru păsări, spuse Rawlie, studiindu-l pe deasupra bolului licăritor al pipei. Dacă crezi că-ţi e de folos, vreau să-l primeşti de la mine.

– Mulţumesc, spuse Thad şi puse fluierul pentru păsări în buzunarul de la piept cu o mână ce nu era tocmai sigură pe ea. S-ar putea să-mi prindă bine.

Ochii lui Rawlie se căscară sub stufărişul încâlcit al sprâncenelor. Îşi scoase pipa din gură.

– Nu-s sigur c-o să ai nevoie de el, spuse pe o voce joasă, nesigură.

– Cum?

– Uită-te în spate.

Thad se întoarse, ştiind ce văzuse Rawlie înainte să vadă el însuşi.

Nu erau sute de vrăbii acum, sau mii; maşinile şi camionetele dezafectate şi stivuite pe cei zece acri ai depozitului şi Magazinului de Piese Auto Gold's

erau *aşternute* cu vrăbii. Erau pretutindeni... şi Thad nu auzise venind nici măcar una.

Cei doi bărbaţi se uitară la păsări cu patru ochi. Păsările se uitară înapoi cu douăzeci de mii... sau poate patruzeci de mii. Nu scoaseră niciun sunet. Stăteau doar pe capote, geamuri, acoperişuri, ţevi de eşapament, grilaje, bloc-motoare, cruci cardanice şi caroserii.

– Iisuse Christoase, spuse Rawlie răguşit. Psiho-pompe... ce înseamnă asta, Thad? Ce înseamnă?

– Cred că abia încep să aflu, zise el.

– Dumnezeule, spuse Rawlie.

Îşi ridică mâinile deasupra capului şi bătu puternic din el. Vrăbiile nu se mişcară. Şi nu manifestau niciun interes pentru Rawlie; nu se uitau decât la Thad Beaumont.

– Găsiţi-l pe George Stark, spuse Thad pe o voce joasă - de fapt, nu altceva decât o şoaptă. George Stark. Găsiţi-l. *Zburaţi!*

Vrăbiile se ridicară spre cerul albastru ceţos într-un nor negru, cu aripile bătând şi producând un sunet asemănător cu un tunet rupt în cele mai subţiri fâşii, cu gâturile ciripind. Doi bărbaţi care stătuseră dincolo de intrarea în magazinul de piese auto dădură fuga afară să se uite. Pe cer, mulţimea neagră de păsări se grupă şi se întoarse, aşa cum făcuse şi celălalt stol, mai mic, şi porni spre vest.

Thad se uită în sus spre ele şi, pentru un moment, realitatea aceea se combină cu imaginea care semnala începutul transelor sale; pentru un moment, trecutul şi prezentul erau una, îngemănate într-o stranie şi minunată cosiţă.

Vrăbiile plecaseră.

– Christoase Atotputernice! urla un bărbat în salopetă cenuşie de mecanic. Ai văzut păsările alea? De unde-or venit *toate* păsările ale nenorocite?

– Am o întrebare mai bună, spuse Rawlie, uitându-se la Thad.

Îşi recăpătase iarăşi controlul, dar era clar că fusese serios zdruncinat.

– Unde *pleacă!* Tu ştii, nu-i aşa, Thad?

– Da, sigur că da, murmură Thad, deschizând portiera VW-ului. Şi eu trebuie să plec, Rawlie - chiar trebuie. Nu-ţi pot mulţumi destul.

– Ai grijă, Thaddeus. Ai foarte mare grijă. Niciun muritor de rând nu poate controla trimişii vieţii de apoi. Nu pentru multă vreme - şi-ntotdeauna există un preţ de plătit.

– O să am cât de multă grijă pot.

Schimbătorul de viteze al VW-ului protestă, dar în cele din urmă renunţă şi intră în viteza întâi. Thad zăbovi atât cât să-şi pună ochelarii de soare întunecaţi şi şapca de baseball, apoi ridică mâna spre Rawlie şi ieşi din parcare.

Când întoarse pe Route 2, îl văzu pe Rawlie îndreptându-se alene spre acelaşi telefon public pe care-l folosise şi el, şi-şi spuse: *Acum trebuie neapărat să-l ţin pe Stark la distanţă. Fiindcă acum am un secret. Poate că n-o să reuşesc să controlez psihopompele, dar măcar pentru puţin timp sunt stăpânul lor - sau ele sunt stăpânele mele -, iar el nu trebuie să ştie asta.*

Găsi viteza a doua şi Volkswagen-ul lui Rawlie DeLesseps începu să pătrundă tremurând pe tărâmurile în mare parte neexplorate ale vitezei de peste cincizeci şi şase de kilometri la oră.

Douăzeci şi trei - DOUĂ APELURI TELEFONICE PENTRU ŞERIFUL PANGBORN

1

Primul dintre cele două apeluri telefonice care-l aruncară pe Alan Pangborn înapoi în miezul evenimentelor veni chiar după ora trei, în vreme ce Thad turna trei sferturi de ulei Sapphire pentru motor în Volkswagen-ul însetat al lui Rawlie la un service din Augusta. Alan însuşi avea de gând să meargă la Bufetul lui Nan pentru o ceaşcă de cafea.

Sheila Brigham îşi iţi capul din biroul dispecerului şi ţipă:

– Alan? Telefon cu taxă inversă pentru tine - cunoşti pe cineva pe nume Hugh Pritchard?

– Alan se lăsă pe spate.

– Da! Preia apelul!

Se grăbi înapoi în biroul său şi ridică receptorul la timp ca s-o audă pe Sheila acceptând costul convorbirii.

– Doctore Pritchard? Doctore Pritchard, sunteţi acolo?

– Da, chiar aici.

Legătura telefonică era destul de bună, însă Alan tot avu o clipă de îndoială - omul acela nu părea să aibă şaptezeci de ani. Patruzeci, poate, dar nu şaptezeci.

– Sunteţi doctorul Hugh Pritchard care a lucrat în Bergenfield, New Jersey?

– În Bergenfield, Tenafly, Hackensack, Englewood, Englewood Heights. la naiba, am doftorit capete tot drumul pân' la Paterson. Dumneata eşti şeriful Pangborn care a încercat să dea de mine? Soţia mea şi cu mine au fost duşi la dracu-n praznic până-n Devil's Knob. Tocmai ne-am întors. Până şi durerile mele au dureri.

– Da, îmi pare rău. Vreau să vă mulţumesc că aţi sunat, doctore. Păreţi mult mai tânăr decât mă aşteptam.

– Păi, asta-i bine, zise Pritchard, dar ar trebui să vezi şi restul. Arăt ca un aligator pe două picioare. Cu ce te pot ajuta?

Alan se gândise la asta şi se hotărâse asupra unei abordări grijulii. Acum sprijini receptorul între ureche şi umăr, se lăsă pe spate în scaun şi pe perete începu parada de animale-umbre.

– Anchetez o crimă aici în Districtul Castle, Maine, spuse el. Victima a fost un localnic pe nume Homer Gamache. S-ar putea să existe un martor la această crimă, dar mă aflu într-o situaţie foarte delicată cu omul acesta, doctore Pritchard. Sunt două motive pentru asta. Primul: e celebru. Al doilea: manifestă simptome cu care dumneavoastră aţi fost cândva familiarizat. Spun asta fiindcă l-aţi operat acum douăzeci şi opt de ani. A avut o tumoare pe creier. Mă tem că dacă această tumoare s-a regenerat, mărturia lui s-ar putea să nu fie foarte ere...

– Thaddeus Beaumont, îl întrerupse Pritchard imediat. Şi orice simptome o fi acuzând, mă îndoiesc foarte mult că este o recurenţă a acelei tumori vechi.

– De unde aţi ştiut că e vorba de Beaumont?

– Fiindcă i-am salvat viaţa în 1960, spuse Pritchard şi adăugă cu o aroganţă inconştientă: Dacă n-aş fi fost eu, n-ar fi scris nici măcar o carte, fiindcă ar fi fost mort înainte să împlinească douăzeci de ani. I-am urmărit cariera cu un oarecare interes încă de când aproape că a câştigat Premiul Naţional de Literatură cu primul său roman. Am aruncat o privire la fotografia de pe copertă şi am ştiut că e acelaşi individ. Faţa i se schimbase, dar ochii erau aceiaşi. Neobişnuiţi ochi. Visători, le-aş fi spus. Şi, desigur, ştiam că locuieşte în Maine, datorită recentului articol din *People.* A apărut chiar înainte să plecăm noi în vacanţă.

Făcu o pauză de-o clipă şi apoi spuse ceva atât de uluitor şi totuşi atât de firesc, încât Alan nu putu răspunde preţ de-un moment.

– Spui că s-ar putea să fi fost martor la o crimă. Eşti sigur că nu-l bănuieşti de fapt că ar fi comis el o crimă?

– Păi... eu...

– Mă întreb doar, continuă Pritchard, fiindcă oamenii cu tumori pe creier deseori fac lucruri bizare. Bizarul faptelor pare să crească direct proporţional cu inteligenţa bărbatului sau femeii astfel suferindă. Însă băiatul n-a avut nici pe departe o tumoare pe creier, să ştii - cel puţin, nu în sensul comun al termenului. A fost un caz neobişnuit Extrem de neobişnuit. Am citit doar despre trei cazuri asemănătoare din 1960 încoace - dintre care două de când am ieşit la pensie. A făcut analizele neurologice standard?

– Da.

– Şi?

– Au fost negative.

– Nu mă surprinde.

Pritchard rămase tăcut pentru câteva momente, apoi spuse:

– Nu eşti tocmai sincer cu mine, tinere, nu-i aşa?

Alan încetă să mai facă animale din umbre şi se aplecă în faţă în scaun.

– Nu, presupun că nu sunt. Dar îmi doresc foarte mult să ştiu la ce vă gândiţi când spuneţi că Thad Beaumont n-a avut o tumoare pe creier în „sensul comun al termenului”. Ştiu de rolul confidenţialităţii în relaţia doctor-pacient şi nu ştiu dacă puteţi avea încredere într-un om cu care vorbiţi pentru prima oară - şi pe deasupra la telefon -, dar sper că mă veţi crede când spun că sunt de partea lui Thad în asta şi că sunt sigur că el ar vrea să-mi spuneţi ce vreau să aflu. Şi nu-mi pot permite timpul să-i cer să vă sune şi să vă ofere undă verde, doctore -am nevoie să aflu *acum.*

Şi Alan fu surprins să descopere că acesta era adevărul - sau credea el că era adevărul. Începuse să-l copleşească încet o stranie încordare, o senzaţie că lucrurile erau în plină desfăşurare. Lucruri despre care el nu ştia... dar avea să afle curând.

– Nu mă reţine nimic să-ţi povestesc despre acest caz, spuse Pritchard cu căldură. Mi-am spus cu multe ocazii că ar trebui eu însumi să iau legătura cu Beaumont, şi numai ca să-i spun ce s-a întâmplat la spital la scurtă vreme după terminarea operaţiei. Am avut impresia că l-ar putea interesa.

– Ce s-a întâmplat?

– Ajung şi la asta, te asigur. Nu le-am spus părinţilor lui ce-a scos la lumină operaţia, fiindcă n-a contat - nu în vreun fel practic - şi fiindcă n-am vrut

să mai am nimic de-a face cu ei. Cu tatăl lui, în special. Omul ăla ar fi trebuit să se nască într-o peşteră şi să-şi petreacă viaţa vânând mamuţi îmblăniţi. Am hotărât la vremea aceea să le spun ce voiau să audă şi să scap de ei cât de repede posibil. Apoi, desigur, timpul şi-a spus cuvântul. În timp, pierzi legătura cu pacienţii. M-am gândit să-i scriu când mi-a arătat Helga acea primă carte şi m-am gândit la asta de mai multe ori de atunci încoace, dar am simţit şi că nu mă va crede... sau că nu-i va păsa... sau că-şi va spune că sunt un ţicnit. Nu cunosc niciun om celebru, dar mi-e milă de ei - îmi închipui că duc nişte vieţi defensive, dezorganizate, temătoare. Mi s-a părut mai uşor să las câinii care dorm să doarmă. Iar acum, asta. Aşa cum ar spune nepoţii mei, asta-i aiurea.

– Care a fost problema lui Thad? Ce l-a adus la dumneavoastră?

– Pierderi de cunoştinţă. Dureri de cap. Sunete fantomă. Şi-n cele din urmă...

– Sunete fantomă?

– Da - dar trebuie să mă laşi să spun povestea în felul meu, şerife.

– Din nou, Alan auzi acea aroganţă inconştientă în vocea bărbatului.

– Bine.

– În cele din urmă a fost un atac de apoplexie. Problemele erau toate provocate de o gâlmă mică, situată în lobul prefrontal. Am operat, presupunând că era o tumoare. Tumoarea s-a dovedit a fi geamănul lui Thad Beaumont.

– *Cum?!*

– Da, într-adevăr, spuse Pritchard.

Vorbi ca şi când şocul nedisimulat din vocea lui Alan mai degrabă îi făcea plăcere.

– Lucrul acesta nu-i tocmai ieşit din comun - gemenii sunt deseori absorbiţi *în utero* şi, în cazuri rare, absorbţia e completă - însă *localizarea* era neobişnuită, şi la fel era şi stadiul de evoluţie al ţesutului străin. Asemenea ţesuturi aproape întotdeauna rămân inerte. Sunt de părere că problemele lui Thad s-ar putea să fi fost provocate de începutul timpuriu al pubertăţii.

– Aşteptaţi, spuse Alan. Aşteptaţi puţin.

Citise expresia „mintea i se învârti în gol" o dată sau de două ori în cărţi, însă aceasta era prima oară când încerca el însuşi o astfel de senzaţie.

– Vreţi să-mi spuneţi că Thad a fost un geamăn, dar că el... cumva... cumva şi-a *mâncat* fratele?

– Sau sora, spuse Pritchard. Dar îmi închipui c-a fost un frate, fiindcă sunt de părere că absorbţia e mult mai rară în cazurile gemenilor fraterni. Asta se bazează pe frecvenţa statistică, nu pe dovezi solide, dar eu cred că aşa este. Şi, dat fiind că gemenii identici sunt întotdeauna de acelaşi sex, răspunsul la întrebarea ta este da. Cred că fătul care a fost cândva Thad Beaumont şi-a mâncat fratele în pântecele mamei.

– Iisuse, spuse Alan pe o voce joasă.

Nu-şi amintea să mai fi auzit vreodată în viaţă ceva atât de oribil - atât de *străin.*

– Pari revoltat, spuse doctorul Pritchard vesel, dar chiar nu ai de ce să fii, odată ce plasezi problema în contextul potrivit. Nu discutăm acum despre Cain ridicându-se şi omorându-l pe Abel cu o piatră. Acesta n-a fost un act de crimă; s-a pus doar în aplicare o imperativă biologică pe care noi n-o

înţelegem. Un semnal nefast, poate, declanşat de ceva din sistemul endocrin al mamei. Nici măcar nu discutăm despre fetuşi, dacă vorbim exact; la vremea absorbţiei, au existat două conglomerate de ţesut în pântecele doamnei Beaumont, probabil nici măcar umanoide. Amfibieni vii, dacă vreţi. Şi unul dintre ei - cel mai mare, cel mai puternic - pur şi simplu l-a acoperit pe cel slab, l-a înfăşurat... şi l-a încorporat.

– Sună a dracu' de insectil, murmură Alan.

– Nu-i aşa? Bănuiesc că aşa-i... puţin. În orice caz, absorbţia n-a fost completă. Putin din celălalt geamăn şi-a păstrat integritatea. Această materie străină - nu-mi vine-n minte nici-o altă exprimare - a ajuns să se amestece cu ţesutul care a devenit creierul lui Thaddeus Beaumont. Şi din cine ştie ce motiv, a devenit activă nu cu mult după ce băiatul a împlinit unsprezece ani. A început să crească. La han nu prea era loc. Prin urmare, a fost nevoie s-o extirpăm ca pe-un neg. Ceea ce-am făcut, şi încă foarte bine.

– Ca pe-un neg, spuse Alan scârbit, fascinat.

Tot soiul de idei îi zburau prin minte. Erau idei negre, la fel de negre ca şi liliecii din clopotniţa unei biserici abandonate. Numai una era coerentă pe de-a-ntregul: *El este doi oameni - întotdeauna a fost doi oameni. Asta trebuie să fie orice bărbat sau femeie care-şi câştigă pâinea imaginând poveşti. Cel care există în lumea normală... şi cel care creează lumi. Sunt doi. Întotdeauna cel puţin doi.*

– Mi-aş aminti un caz atât de neobişnuit orice-ar fi, spunea Pritchard, dar s-a întâmplat ceva poate şi mai neobişnuit chiar înainte ca băiatul să se trezească. Ceva care m-a pus mereu pe gânduri.

– Ce-a fost?

– Băiatul Beaumont auzea păsări înainte de fiecare migrenă, spuse Pritchard. Lucrul acesta în sine nu era neobişnuit; este un fenomen bine documentat în cazuri de tumoare cerebrală sau epilepsie. Se numeşte sindromul prevestirii senzoriale. Dar la scurtă vreme după operaţie s-a înregistrat un incident bizar legat de păsări *reale.* Spitalul Districtual Bergenfield a fost, de fapt, atacat de vrăbii.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Sună absurd, nu-i aşa?

Pritchard părea cât se poate de mulţumit de sine însuşi.

– Nu-i genul de lucru despre care să vorbesc vreodată, numai că a fost un eveniment extrem de bine documentat. A apărut chiar şi un articol despre el pe prima pagină a ziarului *Courier* din Bergenfield, cu o fotografie. Cu puţin după ora două în după-amiaza zilei de 28 octombrie 1960, un stol extrem de mare de vrăbii s-a izbit de latura vestică a Spitalului Districtual. Aceea e latura unde se afla pe atunci Secţia de Terapie Intensivă şi, desigur, acolo a fost dus băiatul Beaumont după operaţie.

Au fost sparte o mulţime de geamuri, iar băieţii de la întreţinere au adunat mai bine de trei sute de păsări moarte în urma incidentului. A fost citat un ornitolog în articolul din *Courier,* din câte-mi amintesc - a arătat că latura vestică a clădirii era aproape în întregime din sticlă şi a emis teoria că păsările e posibil să fi fost atrase de lumina puternică a soarelui reflectată în acea sticlă.

– Asta-i o nebunie, spuse Alan. Păsările se lovesc de sticlă doar când n-o pot vedea.

– Cred că reporterul care a făcut interviul a pomenit de asta, iar ornitologul a arătat că păsările care zboară în stol par să împartă o telepatie de grup care le uneşte minţile - dacă se poate spune că păsările *au* minte - într-una singură. Într-un fel ca şi furnicile lucrătoare. A spus că dacă o singură pasăre din sol s-a hotărât să zboare drept în sticlă, celelalte probabil că n-au făcut decât s-o urmeze. Eu nu m-am aflat la spital când s-a întâmplat asta - terminasem cu băiatul Beaumont, verificasem ca să mă asigur că vitalele sale erau stabile...

– Vitale?

– Semnele vitale, şerife. Apoi am plecat să joc golf. Dar am înţeles că păsările alea i-au speriat serios pe toţi cei din aripa Hirschfield. Doi oameni au fost tăiaţi de cioburi. Aş fi acceptat teoria ornitologului, însă tot nu-mi suna ceva bine... fiindcă ştiam de prevestitorul senzorial al tânărului Beaumont, vezi tu. Nu era vorba doar de nişte păsări, ci de nişte păsări *anume:* de vrăbii.

– Vrăbiile zboară din nou, murmură Alan pe o voce distrasă, îngrozită.

– Ce spuneaţi, şerife?

– Nimic. Continuaţi.

– L-am întrebat despre simptome o zi mai târziu. Uneori se instalează o amnezie localizată în legătură cu prevestitorii senzorial în urma unei operaţii care elimină cauza, dar nu şi-n cazul acesta. Şi-a amintit foarte bine. El *vedea* păsările, nu doar le auzea. Păsări pretutindeni, a spus el, peste tot pe casele, peluzele şi străzile din Ridgeway, care era secţiunea din Bergenfield unde locuia el.

Am fost destul de interesat să-i verific graficele şi să le compar cu rapoartele asupra incidentului.

Stolul de vrăbii a lovit spitalul la aproximativ două şi cinci. Băiatul s-a trezit la două şi zece. Poate chiar puţin mai devreme.

Pritchard făcu o pauză, apoi adăugă:

– De fapt, una dintre asistentele de la terapie intensivă a spus că sunetul de sticlă spartă a fost cel care l-a trezit.

– Uau, făcu Alan încet.

– Da, zise Pritchard. Uau, într-adevăr. N-am vorbit despre treaba asta de ani de zile, şerife Pangborn. Te ajută ceva din ea?

– Nu ştiu, spuse Alan răguşit. S-ar putea. Doctore Pritchard, poate că n-aţi înţeles totul... adică, dacă n-aţi înţeles, poate că a început din nou să crească.

– Ai spus că a făcut analize. A fost cumva una dintre ele o tomografie?

– Da.

– Şi a făcut şi raze, desigur.

– Îhî.

– Dacă analizele astea au ieşit negative, atunci înseamnă că nu au ce să arate. În ce mă priveşte, eu cred că *am scos-o* toată.

– Mulţumesc, doctore Pritchard.

Întâmpina mici probleme să articuleze cuvintele; îşi simţea buzele amorţite şi străine de sine.

– O să-mi spui în mai multe detalii ce s-a întâmplat după ce se va fi rezolvat problema asta, şerife? Am fost foarte franc cu dumneata şi mi se pare că e o favoare mică ceea ce îţi cer înapoi. Sunt foarte curios.

– O s-o fac dacă pot.

– Mai mult nu cer. Te las să te întorci la munca dumitale, iar eu o să mă întorc la vacanţa mea.

– Vă doresc ca dumneavoastră şi soţia dumneavoastră să vă simţiţi bine.

Pritchard suspină.

– La vârsta mea, trebuie să mă străduiesc din ce în ce mai greu să mă simt măcar mediocru de bine, şerife. Ne plăcea la nebunie să mergem cu cortul, dar cred că anul viitor o să rămânem acasă.

– Ei bine, apreciez sincer că v-aţi rupt din timp ca să mă sunaţi înapoi.

– A fost plăcerea mea. Mi-e dor de slujba mea, şerife Pangborn. Nu de aura misterioasă a chirurgiei - niciodată nu mi-a păsat de asta -, ci de *mister.* De misterul minţii. Asta era foarte palpitant.

Îmi închipui că era, se arătă Alan de acord, spunându-şi că ar fi fost foarte fericit dacă ar fi fost mai puţin mister mintal în viaţa sa atunci. Ţinem legătura dacă şi când se vor... clarifica lucrurile.

– Mulţumesc, şerife.

Făcu o pauză, apoi spuse:

– Asta-i o problemă de mare interes pentru dumneata, nu-i aşa?

– Da. Da, este.

Băiatul pe care mi-l amintesc era foarte agreabil. Speriat, dar agreabil. Cum e omul de acum?

– Unul bun, cred, spuse Alan. Puţin cam rece, poate, şi puţin distant, dar un om bun, cu toate astea.

Şi repetă:

– Cred.

– Mulţumesc. Te las să te întorci la treaba dumitale. La revedere, şerife Pangborn.

Se auzi un clic pe fir şi Alan aşeză încet receptorul la loc. Se lăsă pe spate în scaun, îşi împreună mâinile amorţite şi formă o pasăre mare şi neagră care bătea încet din aripi peste porţiunea luminată

de soare a peretelui din biroul său. Îi veni în gând o frază din *Vrăjitorul din Oz* şi i se tot învârti prin cap: *„Cred* în năluci, *cred* în năluci, *cred, cred, cred* în năluci!” Acesta era Leul cel Fricos, nu-i aşa?

Întrebarea era: el în ce credea?

Îi era mai uşor să se gândească la lucruri în care *nu* credea. Nu credea că Thad Beaumont omorâse pe cineva. Şi nu credea nici că Thad scrisese propoziţia aceea criptică pe vreunul dintre pereţi.

Cum ajunsese, deci, acolo?

Simplu. Bătrânul doctor Pritchard luase doar avionul spre est din Fort Laramie, îl omorâse pe Frederick Clawson, scrisese vrăbiile zboară din nou pe peretele acestuia, apoi luase avionul spre New York din Washington, biruise încuietoarea lui Miriam Cowley cu scalpelul său preferat şi-i făcuse acelaşi lucru şi ei. Îi operase fiindcă-i era dor de misterul chirurgiei.

Nu, sigur că nu. Dar Pritchard nu era singurul care ştia de - cum se chema? - prevestitorul senzorial al lui Thad. Nu apăruse în articolul din *People,* adevărat, dar...

Uiţi de amprentele digitale şi de cele vocale. Uiţi de afirmaţia calmă şi plată a lui Thad şi Liz că George Stark este real; că este dispus că comită crime ca să rămână real. Iar acum încerci din răsputeri să nu analizezi faptul că începi să crezi că totul s-ar putea să fie adevărat. Ai vorbit cu ei despre cât de nebunesc ar fi să crezi nu doar într-o fantomă răzbunătoare, ci în fantoma unui om care n-a existat niciodată. Dar scriitorii invită fantomele, poate; alături de actori şi de pictori, ei sunt singurii mediumi întru totul acceptaţi de societatea noastră. Ei creează lumi ce n-au existat niciodată, le

populează cu oameni care n-au existat niciodată şi ne invită să luăm parte la fanteziile lor. Iar noi o facem, nu-i aşa? Da. Plătim ca s-o facem.

Alan îşi împleti mâinile strâns, scoase afară degetele mici şi trimise o pasăre mult mai mică în zbor peste peretele însorit. O vrabie.

Nu poţi explica stolul de vrăbii care s-a lovit de Spitalul Districtual Bergenfield cu aproape treizeci de ani în urmă, aşa cum nu poţi explica nici cum pot avea doi oameni aceleaşi amprente digitale şi vocale, dar acum ştii că Thad Beaumont a împărţit pântecele mamei cu altcineva. Cu un străin.

Hugh Pritchard pomenise de începutul timpuriu al pubertăţii.

Alan Pangborn se trezi brusc că se întreba dacă creşterea acelui ţesut străin nu coincidea cu altceva.

Se întreba dacă nu începuse să crească atunci când Thad Beaumont începuse să scrie.

2

Interfonul de pe biroul său scoase un bip, speriindu-l. Era din nou Sheila.

Fuzzy Martin e pe linia unu, Alan. Vrea să discute cu tine... *Fuzzy?* Ce mama dracu' vrea?

– Nu ştiu. N-a vrut să-mi spună.

– Iisuse, zise Alan. Altceva nu-mi mai trebuie azi.

Fuzzy avea o bucată mare de pământ pe Town Road nr. 2, la aproximativ trei kilometri de Castle Lake. Domeniul Martin fusese cândva o prosperă fermă de lactate, dar asta era în zilele când pe Fuzzy îl cunoşteau oamenii după adevăratul nume

de botez[8], Albert, şi încă mai ţinea el sticla de whisky în loc să-l ţină ea pe el. Copiii lui erau mari, soţia îl părăsise cu zece ani în urmă spunându-şi că n-are rost să-şi mai piardă vremea cu el, iar acum Fuzzy domnea singur asupra a douăzeci şi şapte de acri de câmpie care se sălbăticea încet dar inexorabil. Pe partea de vest a proprietăţii sale, acolo unde Town Road nr. 2 cotea în drum spre lac, se aflau casa şi grajdul. Grajdul, care adăpostise odată patruzeci de vaci, era o clădire imensă, cu acoperişul acum mult lăsat pe spate, cu vopseaua scorojită, cu majoritatea geamurilor acoperite cu bucăţi pătrate de carton. Alan şi Trevor Harland, şeful pompierilor din Castle Rock, aşteptau de patru ani sau aşa ceva ca locuinţa Martin, grajdul Martin sau amândouă Martin să ia foc şi să ardă din temelii.

– Vrei să-i spun că nu eşti aici? întrebă Sheila. Tocmai a venit Ciut - i l-aş putea pasa lui.

Alan chiar se gândi la asta pentru un moment, apoi suspină şi clătină din cap.

– Îl iau eu, Sheila. Mersi.

Ridică receptorul şi-l aşează strâns între ureche şi umăr.

– Şefu' Pangborn?

– Aici şeriful, da.

– Aici Fuzzy Martin, ăl de la Număra' Doi. S-ar putea s-avem o problemă aci, Şefu'.

– Oh?

Alan trase al doilea telefon de pe birou mai aproape de el. Aceasta era o linie directă cu cele-lalte birouri din Clădirea Municipalităţii. Vârful

8 Fuzzy - pufos, scămoşat, dar şi neclar, estompat; prin extensie, ameţit, fără-ndoială - în cazul de faţă - din pricina băuturii - n. tr.

degetului său patină pe tasta pătrată pe care era imprimată cifra 4. Tot ce trebuia să facă era să ridice receptorul şi să apese butonul şi avea să-i răspundă Trevor Hartland.

– Ce fel de problemă este?

– Păi, Şefu', blăstămat să fiu dacă şt'u egzact ce. I-aş zice Furt dă Maşină, dac-ar fi o maşină pe care s-o ştiu. Da' nu-i. N-am văz't-o niciodată-n viaţa mea. Da' chiar ş-aşa a ieşit din grajdu' meu.

Fuzzy vorbea cu accentul acela de Maine apăsat şi cumva satiric, care transforma un cuvânt simplu precum *grajd* în ceva care semăna aproape cu un hohot de râs: *gra-haajd.*

Alan împinse telefonul cu circuit închis înapoi la locul lui. Dumnezeu ţinea cu nebunii şi beţivii - un lucru pe care-l învăţase bine în mulţii ani petrecuţi în rândul forţelor de ordine - şi se părea că locuinţa şi grajdul lui Fuzzy erau încă în picioare în pofida obiceiului său de-a arunca chiştoace aprinse de ţigări ici şi colo, şi-ncă şi mai încolo când era beat. *Acum, tot ce am de făcut,* îşi spuse Alan, *e să stau cuminte aici până ce-şi deapănă el problema, oricare-ar fi ea. Apoi să-mi dau seama - sau să încerc să-mi dau seama - dacă aceasta-i în lumea reală sau numai înăuntrul a ceea ce a mai rămas din mintea lui Fuzzy.*

Îşi surprinse mâinile făcând să zboare încă o vrabie pe perete şi le convinse să înceteze.

– Ce maşină-i aia care-a ieşit din grajdul tău, Albert? întrebă Alan răbdător.

Aproape toată lumea din The Rock (inclusiv omul însuşi) îi spunea lui Albert Fuzzy, iar Alan poate că avea să-ncerce şi el s-o facă după ce va mai fi stat în oraş încă zece ani. Sau poate douăzeci.

– Tocma' ţ-am zis că n-am mai văzut-o niciodat', spuse Fuzzy Martin pe un ton care transmitea „oh, da' prost mai eşti!” atât de clar, că la fel de bine ar fi putut-o spune cu voce tare. D-asta te sun pă tine, Şefu'. Îs sigur că nu-i una dintr-a mele.

O imagine începu în sfârşit să se formeze în mintea lui Alan. Rămas fără vaci, fără copii şi fără soţie, Fuzzy Martin nu avea nevoie de-o mulţime de bani - pământul îi rămăsese lui de drept şi fără tăgadă, nu plătise nimic pe el în afară de taxele de intabulare, când îl moştenise de la tatăl lui. Banii pe care-i avea Fuzzy veneau din diverse surse instabile. Alan credea, aproape ştia, de fapt, că, o dată la două luni sau aşa ceva, din grajdul lui Fuzzy plecau împreună cu fânul şi-un pachet sau două de marijuana, iar asta nu era decât una dintre micile fărădelegi ale lui Fuzzy. Îşi spunea din când în când că ar trebui să facă un efort ca să-l aresteze pe Fuzzy pentru posesie de narcotice cu intenţia de-a le vinde, dar se îndoia că Fuzzy fuma vreodată treaba aia, darămite să aibă destulă înţelepciune să o vândă. Cel mai probabil, aduna o sută sau două de dolari din vreme-n vreme pentru chirie pe spaţiu de depozitare. Şi chiar şi într-un burg mic precum Castle Rock, erau lucruri mai importante de făcut decât arestarea beţivilor pentru posesie de iarbă.

Un altul dintre serviciile de depozitare ale lui Fuzzy - acesta, cel puţin, legal - era să ţină în grajd maşini pentru vilegiaturişti. Când venise Alan prima oară în oraş, grajdul lui Fuzzy era un adevărat garaj cu plată. Puteai intra acolo şi vedeai până şi cincisprezece maşini - majoritatea maşini aflate în proprietatea oamenilor care aveau locuinţe de vară pe malul lacului - depozitate acolo unde-şi

petreceau vacile nopţile şi după-amiezile de iarnă. Fuzzy demolase zidurile despărţitoare pentru a crea un singur garaj mare, şi acolo, în umbrele mirosind dulce a fân, aşteptau maşinile acestea în lungile luni de toamnă şi iarnă, cu caroseriile lor sclipitoare prăfuite de ploaia neîncetată de pleavă veche ce cădea din porumbar, parcate bară la bară şi portieră la portieră.

De-a lungul anilor, afacerea lui Fuzzy cu depozitarea maşinilor scăzuse radical. Alan bănuia că începuse să circule vorba despre obiceiurile sale de fumător neatent şi că asta era cauza. Nimeni nu ar vrea să-şi piardă maşina într-un incendiu ce a cuprins un grajd, chiar dacă nu-i vorba decât de un hârb bătrân pe care-l ţii ca să-ţi poţi face cumpărăturile la vreme de vară. Ultima dată când fusese acasă la Fuzzy, Alan nu văzuse decât două maşini în grajd: T-Bird-ul 59 al lui Ossie Brannigan - o maşină care-ar fi fost un clasic dacă n-ar fi fost atât de ruginită şi de îndoită - şi vechea furgonetă Ford Woody a lui Thad Beaumont.

Din nou Thad.

Astăzi, toate drumurile păreau să ducă înapoi la Thad Beaumont.

Alan se îndreptă mai bine în scaun, trăgând inconştient telefonul mai aproape de el.

– N-a fost vechiul Ford al lui Thad Beaumont? îl întrebă pe Fuzzy. Eşti sigur?

– Sigur că-s sigur. Ăsta n-a fo' niciun Ford, şi-s al dracu' de sigur că n-a fo' nici-o furgonetă Woody. A fo' un Toronado negru.

În mintea lui Alan apăru o nouă văpaie... dar nu era tocmai sigur de ce. Cineva îi spusese ceva despre un Toronado negru, şi nu demult. Nu-şi amintea

sigur cine sau când, nu acum... dar avea să-şi amintească.

– Se-ntâmpla să fiu în bucătărie, îmi luam un pahar rece de limonada, continua Fuzzy să turuie, când am văz't maşina aia ieşind cu spatele din grajd. Primu' lucru la care m-am gândit a fo' că io n-am nici-o maşină ca aia acolo. *Al doilea* lucru la care m-am gândit a fo' cum de-a băgat-o careva acolo, când pe uşa grajdului e-un lacăt Kreig mare şi singura cheie de la el e la mine pe inel.

– Dar oamenii cu maşini parcate acolo-năuntru? Ei n-au chei?

– Nu, domnule!

Fuzzy părea ofensat şi numai de idee.

– Nu s-a întâmplat să-i iei numărul de înmatriculare, nu-i aşa?

– Al dracu' să fiu dacă nu l-am luat! strigă Fuzzy. Doar am binoclu' ăla Jeezly afurisit chiar colea-şa pe pervazu' geamului dă la bucătărie, nu?

Alan, care fusese împreună cu Trevor Hartland în tururi de inspecţie în grajdul, dar niciodată în bucătăria lui Fuzzy (şi nu avea în plan să facă astfel de excursii curând), spuse:

– O, da. Binoclul. Am uitat de el.

– Păi, io nu! zise Fuzzy cu o agresivitate fericită. Ai un creion?

– Sigur că am, Albert.

– Şefu', de ce nu-mi zici pur şi simplu Fuzzy, ca toată lumea?

Alan suspină.

– Bine, Fuzzy. Şi dacă tot suntem aici, tu de ce nu-mi spui pur şi simplu „şerife”?

– Cum zici tu. Acum, vrei sau nu numărul ăla de înmatriculare?

– Trage.

– Mai întâi, a fo' un număr de Mississippi, zise Fuzzy cu un fel de triumf în voce. Ce dracu' zici de *asta?*

Alan nu ştia exact *ce* zicea de asta... doar că-i apăruse în minte o a treia văpaie, aceasta şi mai luminoasă ca celelalte. Un Toronado. Şi Mississippi. Ceva legat de Mississippi. Şi un oraş. Oxford? Oxford să fi fost? Ca acela aflat cu două oraşe mai departe de The Rock.

– Nu ştiu, zise Alan şi apoi, bănuind că asta era ce voia să audă Fuzzy: Sună destul de suspicios.

– Că bine zici, măiculiţă! cârâi Fuzzy.

Apoi îşi drese glasul şi deveni oficial.

– Bine. Plăcuţă de-nmatriculare de Miss'ippi 62284. L-ai notat, Şefu'?

– 62284.

– 62284, îhâm, poţi fi sigur d-asta. Suspicios! O, îhâm! Exact asta mi-am zis şi *io:* Iisus a-nfulecat o conservă de fasole!

Închipuindu-şi-l pe Iisus mâncând o conservă de fasole B&M, Alan trebui să acopere receptorul pentru un alt moment scurt.

– Deci, zise Fuzzy, ce acţiune-o să iei, Şefu'?

O să-ncerc să termin conversaţia asta întreg la minte, îşi spuse Alan. *Asta-i primul lucru pe care-o să-l fac. Şi-o să încerc să-mi amintesc cine a pomenit...*

Apoi îşi aduse aminte într-o scăpărare de lumină rece care-i făcu braţele să se umple cu piele de găină şi-i întinse pielea de la ceafa tare ca pe-o tobă.

La telefon cu Thad. Nu cu mult după ce sunase psihopatul acela din apartamentul lui Miriam

Cowley. În noaptea când începuse cu adevărat seria crimelor.

Îl auzi pe Thad spunând: *S-a mutat din New Hampshire în Oxford, Mississippi, cu mama lui - şi-a pierdut aproape dar nu tot accentul de sudist.*

Ce mai spusese Thad când îl descrisese pe George Stark la telefon?

Un ultim lucru: s-ar putea să conducă un Toronado negru. Nu ştiu din ce an. Unul din-acelea vechi cu mulţi cai putere sub capotă, oricum.

Negru. S-ar putea să aibă plăcuţe de înmatriculare de Mississippi, dar probabil că le-a schimbat.

– Presupun c-a fost puţin cam prea ocupat să facă asta, murmură Alan.

Pielea de găină încă-i mai umplea corpul cu miile ei de picioruşe.

– Ce-a fo' asta, Şefu'?

– Nimic, Albert. Vorbesc singur.

– Mama zicea că asta-nseamnă c-o să primeşti nişte bani. Poate c-ar trebui să-ncep s-o fac şi io.

Alan îşi aminti brusc că mai adăugase ceva Thad - un ultim amănunt.

– Albert...

– Spune-mi Fuzzy, Şefu', ţ-am zis.

– Fuzzy, ai văzut vreun abţibild pe maşina aia? Ai observat poate...?

– De unde dracu' ştii de asta? Ai maşina sub urmărire, Şefu'? întrebă Fuzzy cu înflăcărare.

– Lasă întrebările, Fuzzy. Asta-i treaba poliţiei. Ai văzut ce-am spus eu?

– Sigur c-am văz't, zise Fuzzy Martin, FIU DE CURVĂ CU GURA MARE, asta scria pe el. Ţi vine să crezi?

Alan închise telefonul încet, crezând, dar spunându-şi că asta nu dovedea nimic, absolut nimic... decât poate că Thad Beaumont era nebun de legat. Ar fi fost de-a dreptul prostesc să creadă că ceea ce văzuse Fuzzy dovedea că se întâmpla ceva - ei bine, ceva *supranatural,* din lipsa unui cuvânt mai potrivit...

Apoi se gândi la amprentele vocale şi cele digitale, se gândi la sutele de vrăbii lovindu-se de geamurile Spitalului Districtual Bergenfield şi fu cuprins de-un atac violent de fiori care ţinu aproape un minut întreg.

3

Alan Pangborn nu era nici laş şi nici un ţăran superstiţios care făcea semnul de deochi spre ciori şi nu lăsa femeile gravide să se apropie de laptele proaspăt fiindcă se temea să nu-l covăsească. Nu era un mocofan; nu pleca urechea la linguşelile negustorilor din oraş care voiau să vândă poduri celebre ieftin; nu se născuse ieri. Credea în logică şi-n explicaţii rezonabile. Aşa că aşteptă să-i treacă accesul de fiori şi apoi îşi aşeză în faţă Rolodex-ul şi găsi numărul de telefon al lui Thad. Observă cu un amuzament strâmb că numărul de pe cartea de vizită şi cel din mintea sa se potriveau. Aparent, distinsul „scriitoraş" din Castle Rock îi rămăsese mai puternic înfipt în minte - într-o parte din ea, oricum - decât crezuse.

Trebuie *să fi fost Thad cel din maşină. Dacă elimini bazaconiile prosteşti, ce altă alternativă îţi rămâne? El a descris-o. Cum se chema vechea*

emisiune-concurs de la radio? Ce-am numit să fie al meu.

Spitalul Districtual Bergenfield a fost, de fapt, atacat de vrăbii.

Şi mai erau şi alte întrebări - mult prea multe.

Thad şi familia lui se aflau sub protecţia Poliţiei Statale din Maine. Dacă se hotărâseră să-şi facă bagajele şi să vină acolo pentru week-end, băieţii de la Statală ar fi trebuit să-i dea un telefon - în parte ca să-l prevină, în parte ca gest de politeţe, însă poliţiştii statali ar fi încercat să-l sfătuiască pe Thad să nu facă o astfel de călătorie, acum că instituiseră o rutină în privinţa supravegherii casei din Ludlow. Iar dacă excursia ar fi fost o hotărâre luată pe moment, eforturile lor de a-l face să se răzgândească ar fi fost şi mai intense.

Apoi mai era ceea ce Fuzzy *nu* văzuse - şi anume, maşina sau maşinile de întărire care le-ar fi fost trimise soţilor Beaumont în caz că hotărau totuşi să-şi încalţe papucii de drumeţie... aşa cum *puteau* să facă; nu erau, în definitiv, nişte prizonieri.

Oamenii cu tumori pe creier deseori fac lucruri bizare.

Dacă era vorba de Toronado-ul lui Thad şi dacă el fusese la Fuzzy ca să-l ia *şi* dacă mersese singur, asta ducea la o concluzie pe care Alan o găsea foarte neplăcută, fiindcă începuse să-i placă destul de mult de Thad. Concluzia aceea era că scăpase în mod intenţionat atât de familia, cât şi de protectorii săi.

Tot ar fi trebuit să mă sune poliţiştii statali, dacă aşa ar sta lucrurile. Ar fi emis un mandat de urmărire şi-ar şti a naibii de bine că ăsta-i unul dintre locurile unde e posibil să vină.

Formă numărul lui Beaumont. Receptorul fu ridicat la primul târâit. Răspunse o voce pe care n-o cunoştea. Ceea ce însemna doar că nu reuşea să asocieze un nume acelei voci. Că vorbea cu un ofiţer de poliţie ştiu încă de la prima silabă.

Bună, reşedinţa Beaumont.

Pe poziţie. Pregătit să arunce un noian de întrebări în următoarea pauză dacă se întâmpla ca vocea să fie cea potrivită... sau cea greşită.

Ce s-a întâmplat? se întrebă Pangborn şi imediat după aceasta: *Sunt morţi. Oricine-ar fi acolo-n libertate a omorât întreaga familie la fel de iute, de fără efort şi cu la fel de puţină milă cum a arătat pentru ceilalţi. Protecţia, interogatoriile, echipamentul de urmărire... toate au fost inutile.*

Când răspunse, în vocea sa nu răzbătu nici măcar o impresie a acestor gânduri.

– Aici Alan Pangborn, spuse el sever. Şerif, Districtul Castle. Îl caut pe Thad Beaumont. Cu cine vorbesc?

Urmă o pauză. Apoi, vocea răspunse:

– Aici Steve Harrison, domnule şerif. Poliţia Statală Maine. Aveam de gând să vă sun. Trebuia s-o fi făcut cu cel puţin o oră în urmă. Dar lucrurile aici-s... lucrurile aici-s da-te dracu' până-n ionosferă. Vă pot întreba de ce sunaţi?

Fără să facă o pauză de gândire - asta i-ar fi schimbat cu siguranţă răspunsul - Alan minţi. O făcu fără să se întrebe de ce-o făcea. Asta avea să vină mai târziu.

– Sun ca să văd ce face Thad, spuse el. A trecut o vreme şi voiam să aflu ce mai face. Înţeleg că s-a întâmplat ceva.

– S-a întâmplat ceva atât de grav, că n-o să vă vină să credeţi, spuse Harrison sumbru. Doi oameni de-ai mei sunt morţi. Suntem cât se poate de siguri că Beaumont a făcut-o.

Suntem cât se poate de siguri că Beaumont a făcut-o.

Bizareria faptelor pare să crească direct proporţional cu inteligenţa bărbatului sau femeii astfel suferinde.

Alan simţi *deja vu* nu doar furişându-i-se în minte, ci mărşăluindu-i pe întreg corpul ca o armată invadatoare. Thad, întotdeauna se ajungea înapoi la Thad. Desigur. Era inteligent, era bizar şi era, cum singur recunoscuse, suferind de simptome care sugerau o tumoare cerebrală.

Băiatul n-a avut nici pe departe o tumoare pe creier, să ştii.

Dacă analizele astea au ieşit negative, atunci înseamnă că nu au ce să arate.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe ofiţerul Harrison.

– I-a tăiat naibii pe Tom Chatterton şi Jack Eddings aproape-n bucăţi, asta s-a-ntâmplat! strigă Harrison, speriindu-l pe Alan cu profunzimea furiei sale. Şi-a luat cu el toată familia; vreau să pun mâna pe fiul ăla de curvă!

– Ce... cum a scăpat?

– N-am timp să intru în amănunte, spuse Harrison. E-o poveste a dracu' de patetică, domnule şerif. Conducea un Chevrolet Suburban roşu cu gri, o afurisită de balenă pe roţi, dar noi credem că trebuie s-o fi abandonat pe undeva şi să fi luat altă maşină. Are-o casă de vară acolo-n Castle Rock. Dumneata ştii unde e şi cum se-ajunge acolo, aşa-i?

– Da, spuse Alan.

Mintea îi gonea. Se uită la ceasul de pe perete şi văzu că mai era un minut sau aşa ceva până la trei patruzeci. Timpul. Totul se întorcea înapoi la timp. Şi-şi dădu seama că nu-l întrebase pe Fuzzy Martin cât fusese ceasul când văzuse Toronado-ul ieşind din grajd. Nu i se păruse important la momentul acela. Acum i se părea.

– La ce oră l-aţi pierdut, ofiţere Harrison?

I se păru că-l simte pe Harrison scoţând aburi pe nas la aceasta, dar când îi răspunse, bărbatul o făcu fără urmă de furie sau apărare.

– În jur de douăsprezece treizeci. Probabil că i-a luat o vreme să schimbe maşinile, dacă asta e ceea ce-a făcut, după care a mers la locuinţa sa din Ludlow...

– Unde se afla când l-aţi pierdut? Cât de departe de casă?

– Domnule şerif, mi-ar plăcea să vă răspund la toate întrebările, dar nu am timp. Ideea e că, dacă se-ndreaptă spre casa de vacanţă de acolo - pare puţin probabil, dar tipu-i nebun, aşa că nu ştii niciodată -, nu a ajuns încă, dar va ajunge curând. El şi toată familia lui blestemată. Ar fi foarte frumos din partea dumneavoastră dacă aţi fi acolo împreună cu vreo doi subalterni ca să-i uraţi bun venit. Dacă se-ntâmplă ceva, contactaţi-l prin radio pe Herny Payton la Cazarma Poliţiei Statale Oxford şi-o să vă trimitem mai multe întăriri decât aţi văzut vreodată în viaţa dumneavoastră. *Nu încercaţi să-l reţineţi singur în aceste împrejurări.* Bănuim că soţia a fost luată ostatică, dacă nu-i deja moartă, iar lucrul ăsta-i valabil de două ori pentru copii.

– Da, trebuie s-o fi luat pe soţie cu forţa dacă i-a omorât pe ofiţerii de serviciu, nu-i aşa? se arătă

Alan de acord şi descoperi că-şi spunea: *Dar i-ai face şi pe ei părtaşi la asta dacă ai putea, nu-i aşa? Fiindcă ţi-ai pus un lucru în gând şi n-o să ţi-l schimbi. La naiba, omule, nici de gândit n-o să mai gândeşti, bine sau altfel, până ce nu se va usca sângele pe prietenii tăi.*

Mai avea de pus zeci de întrebări, iar răspunsurile la acestea probabil că ar fi produs alte câteva zeci - dar Harrison avea dreptate într-o privinţă. Nu era timp.

Ezită pentru un moment, dorindu-şi din tot sufletul să-l întrebe pe Harrison cel mai important dintre toate lucrurile, dorind să-i pună întrebarea cu miza cea mare: era Harrison sigur că Thad avusese *timp* să ajungă acasă, să-i omoare pe bărbaţii puşi de strajă acolo şi să dispară împreună cu familia, toate înainte de venirea primelor forţe de întărire? Dar să rostească întrebarea aceasta ar fi însemnat să scurme în dureroasa rană căreia Harrison acela încerca să-i facă acum faţă, fiindcă îngropată în întrebare era acea irefutabilă judecată învinovăţitoare: *L-aţi pierdut. Cumva, l-aţi pierdut. Trebuia să vă faceţi meseria şi-aţi dat-o în BARĂ.*

– Mă pot baza pe dumneavoastră, domnule şerif? întrebă Harrison şi acum vocea lui nu mai părea furioasă, doar obosită şi speriată, iar inima lui Alan se înălţă spre el.

– Da. Perimetrul o să fie asigurat aproape imediat.

– E bine aşa. Şi-o să luaţi legătura cu Cazarma Oxford?

– Da. Henry Payton mi-e prieten.

– Beaumont e periculos, domnule şerif. Extrem de periculos. Dacă-şi face într-adevăr apariţia, păziţi-vă pielea.

– Aşa am să fac.
– Şi ţineţi-mă la curent.
Harrison întrerupse legătura fără să-şi ia rămas bun.

4

Mintea sa - partea aceea din ea care se ocupa cu protocolul, cel puţin - se trezi şi începu să pună întrebări... sau încercă s-o facă. Alan hotărî că nu avea timp pentru protocol. Sub nici-o formă a lui. Pur şi simplu avea să ţină toate circuitele posibile deschise şi să meargă mai departe. Avea un sentiment că lucrurile ajunseseră la punctul când unele dintre aceste circuite aveau curând să se închidă singure.
Cheamă cel puţin câţiva dintre oamenii tăi.
Dar nu credea că era pregătit să facă nici asta. Norris Ridgewick, cel pe care l-ar fi chemat, era liber şi plecase din oraş. John LaPointe era încă la pat din cauza iritaţiilor provocate de urzici. Seat Thomas era pe teren, patrula. Andy Clutterbuck era acolo, însă Ciut era un începător, iar asta era o treabă murdară.
Va vedea singur de problema aceasta pentru o vreme.
– *Eşti nebun!* strigă Protocolul în mintea sa.
– S-ar putea să fiu pe-aproape, cel puţin, spuse Alan cu voce tare.
Căută numărul lui Albert Martin în cartea de telefon şi-l sună înapoi să-i pună întrebările pe care ar fi trebuit să i le pună încă de la început.

5

– La ce oră ai *văzut* Toronado-ul ieşind cu spatele din grajd, Fuzzy? întrebă el când îi răspunse Martin, şi-şi spuse: *N-o să ştie. La naiba, nu-s sigur nici dacă ştie să citească ora.*

Dar Fuzzy îi dovedi cu promptitudine că se înşela.

– Iera trecut de trei numa' c-un floc de pizdă, Şefu'.

Apoi, după o pauză de gândire:

– Scuză-mi *franchiza.*

– Nu m-ai sunat decât...

Alan aruncă o privire la condică, unde consemnase apelul lui Fuzzy fără să-şi dea măcar seama.

– Decât la trei douăzeci şi opt.

– A tre'uit să cujet puţin, zise Fuzzy. Tre' să te-uiţi 'ntotdeauna-nainte să sări, Şefu', cel puţin aşa văz io lucrurile, 'nainte să te sun pe mata, m-am dus la grajd să văz dacă ăl de-o luat maşina nu mai punea ş-alte belele la cale-acolo.

Belele, îşi spuse Alan, uimit. *Probabil c-ai verificat şi săculeţul ăla cu iarbă din porumbar, dacă tot erai acolo, nu-i aşa, Fuzzy?*

– Punea?

– Ce să pună?

– La cale alte belele.

– Mnu. Nu crez.

– În ce stare era lacătul?

– Iera deschis, zise Fuzzy cu părere de rău.

– Spart?

– Mnu. Atârna numa-n belciug cu braţu' desfăcut.

– Deschis cu cheia, crezi?

– Nu şt'u de unde-o fi putut da curvaru' ăla peste una. Crez l-o deschis c-un şperaclu.

– Era singur în maşină? întrebă Alan. Ai putut vedea asta?

Fuzzy făcu o pauză, gânditor.

– Nu mi-am dat seama sigur, zise el în cele din urmă. Şt'u ce-ţi zici, Şefu' - dac-am putut vedea felu' plăcuţelor de-nmatriculare ş-am putut citi abţibildu' ăla dăştept, ar fi trebuit să-mi dau sama câţi oameni erau 'năuntru. Da' soarele bătea pe sticlă şi nu crez că iera sticlă normală. Crez c-avea ceva foiţă colorată pă ea. Nu foarte colorată, da' destul.

– Bine, Fuzzy. Mersi. O să verificăm noi.

– Păi, s-a dus d-acilea, zise Fuzzy, după care adăugă într-o fulgerare deductivă: Da' tre' să se fi dus *undeva.*

– Asta-i foarte adevărat, spuse Alan.

Promise sa-i spună lui Fuzzy „cum o să iasă lucrurile" şi închise. Se ridică de la birou şi se uită la ceas.

Trei, spusese Fuzzy. *Iera trecut de trei numa' c-un floc de pizdă. Scuză-mi franchiza.*

Alan nu credea că era posibil ca Thad să fi reuşit să ajungă din Ludlow în Castle Rock într-un timp atât de scurt, nu făcând pe deasupra şi o escală scurtă acasă - escală scurtă în timpul căreia, fiindcă veni vorba, îşi răpise soţia şi copii şi omorâse doi ofiţeri de poliţie statală. Poate dacă ar fi venit direct din Ludlow, dar să fi venit de altundeva, să se oprească în Ludlow şi apoi să ajungă în The Rock la timp ca să deschidă cu şperaclul un lacăt şi să plece la volanul unui Toronado pe care se-ntâmpla să-l fi depozitat în grajdul lui Fuzzy Martin fără ştirea acestuia? Nici poveste.

Dar dacă *altcineva* omorâse poliţiştii care păzeau casa Beaumont şi-i răpise familia lui Thad? Cineva

care nu trebuia să se mai complice să scape de escorta poliţiei, să schimbe autovehicule şi să facă escale? Cineva care pur şi simplu îi vârâse pe Liz Beaumont şi gemenii ei într-o maşină şi plecase spre Castle Rock? Alan credea că *ei* ar fi putut ajunge acolo la timp ca Fuzzy Martin să-i fi văzut la puţin după ora trei. Ei ar fi putut-o face fără ca măcar să gâfâie.

Poliţia - adică ofiţerul Harrison, cel puţin pentru moment - credea că Thad trebuia să fie, însă Harrison şi *compadres* ai săi nu ştiau de Toronado.

Plăcuţe de Mississippi, spusese Fuzzy.

Mississippi era statul natal al lui George Stark, potrivit biografiei fictive pe care i-o făcuse Thad omului. Dacă Thad era destul de dus cu pluta să creadă că era Stark, măcar o parte din timp, ar fi putut foarte bine să-şi cumpere un Toronado negru ca să sporească iluzia, sau fantezia, sau ce-o fi fost ea... dar pentru a primi plăcuţe de înmatriculare, nu doar că ar fi trebuit să viziteze Mississippi, ar fi trebuit să-şi aibe reşedinţa acolo.

Asta-i aiurea. Ar fi putut fura nişte plăcuţe de Mississippi. Sau să fi cumpărat un set vechi. Fuzzy n-a spus nimic despre anul din care erau plăcuţele - din casă, probabil că n-ar fi putut oricum să le citească, nici măcar cu binoclul.

Însă nu era maşina lui Thad. Nu putea fi. Liz ar fi ştiut, nu-i aşa?

Poate că nu. Dacă-i destul de nebun, poate că nu.

Apoi mai era uşa încuiată. Cum ar fi putut intra Thad în grajd fără să spargă lacătul? El era un scriitor şi-un profesor, nu un spărgător.

Cheie duplicat, şopti mintea sa, dar Alan nu prea credea. Dacă Fuzzy *într-adevăr* depozita frunze de

lulea narcotică acolo din când în când, Alan credea că Fuzzy ar fi avut a naibii de mare grijă pe unde-şi lăsa cheile, oricât de neatent era cu chiştoacele de ţigări.

Şi o ultimă întrebare, cea ucigaşă: cum se face că Fuzzy nu văzuse niciodată înainte Toronado-ul ăla negru, dacă se aflase în grajdul lui în tot acest timp? Cum era posibil aşa ceva?

Încearcă asta, şopti vocea din spatele minţii sale în vreme ce el îşi apucă pălăria şi ieşi din birou. *Asta-i o idee destul de nostimă, Alan. O să râzi. O să râzi de-o să te prăpădeşti. Şi dacă Thad Beau-mont a avut dreptate încă de la început? Şi dacă într-adevăr există un monstru pe nume George Stark care-şiface de cap în libertate... iar elementele vieţii sale, elementele create de Thad, prind fiinţă atunci când are el nevoie de ele? CÂND are nevoie de ele, dar nu întotdeauna unde are nevoie de ele. Fiindcă întotdeauna şi-au făcut apariţia în locuri legate de viaţa creatorului iniţial. Aşa că Stark ar fi trebuit să-şi ia maşina din garajul unde-şi ţine Thad maşina, exact cum a trebuit să înceapă de la cimitirul unde Thad l-a îngropat simbolic.*

Nu-i aşa că-ţi place? Nu-i aşa că-i bestial?

Nu-i plăcea. Nu era bestial. Nu era nici măcar pe departe comic. Trăgea o dungă groasă nu doar peste tot ce crezuse el, ci şi peste felul cum fusese învăţat să *gândească.*

Descoperi că-şi aminteşte ceva ce spusese Thad. *Nu ştiu cine sunt când scriu.* Nu acestea erau cuvintele exacte, dar erau pe aproape. *Şi ce-i chiar şi mai uimitor e că nu mi-a trecut niciodată prin gând asta până acum.*

– Erai *el,* nu-i aşa? spuse Alan încet. Erai el şi el era tu şi-uite aşa criminalul crescu, uite colo nevăstuica.

Se cutremură şi Sheila Brigham ridică ochii de la maşina de scris de pe masa din dispecerat la timp ca să vadă.

– E prea cald ca să faci asta, Alan. Probabil că te pândeşte-o răceală.

– Ceva mă pândeşte, asta-i sigur, spuse Alan. Preia mesajele, Sheila. Raportează-i lui Seat Thomas lucrurile mărunte. Cele importante, mie. Unde-i Ciut?

– Aici sunt!

Vocea lui Ciut se auzi din toaletă.

– Cred că mă întorc în patruzeci şi cinci de minute sau aşa ceva! ţipă Alan spre el. Ai tu grijă de birou până vin înapoi!

– Unde mergi, Alan?

Ciut ieşi din toaleta bărbaţilor îndesându-şi în pantaloni cămaşa kaki.

– La lac, spuse Alan ambiguu şi plecă înainte ca Ciut ori Sheila să-i mai poată pune alte întrebări... sau înainte ca el să poată reflecta la ce făcea. Să plece fără să-şi anunţe destinaţia într-o situaţie ca aceea era o idee foarte proastă. Însemna să ceară mai mult decât bucluc; însemna să ceară să fie omorât.

Însă ceea ce gândea el

(vrăbiile zboară)

pur şi simplu nu putea fi adevărat. *Nu putea.* Trebuia să existe o explicaţie mai logică.

Încă încerca să se convingă de aceasta când ieşi din oraş la volanul maşinii sale de patrulă şi intră în cel mai mare bucluc din viaţa sa.

6

Pe Route 5, cam la un kilometru de proprietatea lui Fuzzy Martin, se afla o zonă de popas. Alan intră acolo, acţionând sub impulsul a ceva ce era jumătate intuiţie şi jumătate toană. Partea cu intuiţia era cât se poate de simplă: cu sau fără Toronado negru, oamenii nu veniseră din Ludlow pe un covor fermecat. Trebuiau să fi venit la volan. Ceea ce însemna că trebuia să fie pe-acolo pe undeva o maşină abandonată. Omul pe care-l vâna el abandonase camioneta lui Homer Gamache într-o parcare de pe marginea drumului când terminase cu ea, iar ceea ce face un răufăcător o dată va face şi a doua oară.

În spaţiul de întoarcere erau parcate trei vehicule: un camion de transportat bere, un Ford Escort nou şi un Volvo plin de praf.

Când coborî din maşina de patrulă, un bărbat îmbrăcat în salopetă verde ieşi din toaleta bărbaţilor şi se îndreptă spre cabina camionului de transportat bere. Era scund, cu păr negru, îngust în umeri. Nu semăna deloc cu George Stark.

Domnule ofiţer, spuse acesta şi-i oferi lui Alan un salut scurt.

Alan clătină din cap spre el şi merse spre locul unde trei doamne în vârstă şedeau la una dintre mesele de picnic, bând cafea dintr-un termos şi discutând.

– Bună, domnule ofiţer, spuse una dintre ele. Vă putem ajuta cu ceva?

Sau am greşit cu ceva? întrebară ochii lor dintr-o dată agitaţi.

– Mă întrebam doar dacă Ford-ul şi Volvo-ul de-acolo vă aparţin dumneavoastră, doamnelor, spuse Alan.

– Ford-ul e al meu, spuse o a doua. Am venit toate cu el. Nu ştiu nimic despre Volvo. E vorba de abtibildul ăla? Iar a expirat abtibildul ăla? Fiul meu are datoria să se ocupe de abtibildul ăla, dar el *e-atât* de uituc! Are patruzeci şi trei de ani şi tot eu trebuie să-i spun to...

– Abtibildul e valabil, doamnă, spuse Alan, declanşând zâmbetul său care spunea „Poliţistul e prietenul tău”. Nu s-a întâmplat ca vreuna dintre dumneavoastră să vadă Volvo-ul ăla oprind aici, nu-i aşa?

Femeile clătinară din cap.

– Aţi văzut pe cineva în ultimele câteva minute căruia să-i aparţină maşina?

– Nu, spuse a treia doamnă.

Se uită la el cu ochi mici de gerbil.

– Adulmecaţi, domnule ofiţer?

– Mă scuzaţi, doamnă?

– Urmăriţi vreun criminal, vreau să zic?

– Oh, zise Alan.

Simţi o clipă de irealitate. Ce căuta el mai exact acolo? Ce se gândise mai exact *oprind* acolo?

– Nu, doamnă. Pur şi simplu îmi plac Volvo-urile.

Mamă, ce inteligent suna asta! Asta suna de-a dreptul... al naibii de... *genial.*

– Oh, spuse prima dintre doamne. Ei bine, n-am văzut pe nimeni. Nu vreţi o ceaşcă de cafea, domnule ofiţer? Cred că ne-a mai rămas exact de una bună.

– Nu, mulţumesc, zise Alan. Vă urez o zi bună, doamnelor.

– Şi dumitale, domnule ofiţer, scandară în cor, într-o armonie aproape perfectă. Asta îl făcu pe Alan să se simtă mai ireal ca niciodată.

Se duse înapoi la Volvo. Încercă portiera din partea şoferului. Se deschise. Interiorul maşinii lăsa impresia încinsă a unui pod. Stătea acolo de ceva vreme. Se uită în spate şi, pe podea, văzu un pachet puţin mai mare ca un pachet de Sweet'n Low. Se aplecă printre scaune şi-l ridică.

HANDI-WIPE, scria pe pachet, şi el simţi ca şi când i-ar fi aruncat cineva pe stomac o bilă de popice.

Nu înseamnă nimic, grăi pe dată vocea Protocolului şi Raţiunii. *Cel puţin, nu neapărat. Ştiu la ce te gândeşti: te gândeşti la bebeluşi. Dar, Alan, îţi dau chestii de-asta şi la standurile de pe marginea drumului când cumperi pui prăjit, pentru numele lui Dumnezeu.*

Chiar şi aşa...

Alan îndesă pachetul de Handi-Wipe într-un buzunar al bluzei sale de uniformă şi coborî din maşină. Era pe cale să închidă portiera, când se aplecă din nou. Încercă să se uite sub bord şi nu reuşi s-o facă stând în picioare. Trebuia să se pună în genunchi.

Cineva mai aruncă o bilă de popice. El scoase un sunet înfundat - sunetul pe care-l scoate un om lovit destul de tare.

Firele de la contact atârnau în jos, cu miezul de cupru dezgolit şi uşor îndoit. Îndoiturile, Alan ştia asta, proveneau de la faptul că firele fuseseră legate împreună. Volvo-ul fusese scurtcircuitat şi încă foarte cu efect, după cum arăta. Şoferul apucase firele deasupra miezului lor dezgolit şi le despărţise

din nou ca să oprească motorul atunci când parcase acolo.

Aşadar, era adevărat... O parte, măcar. Întrebarea de o sută de puncte era cât de mult. Începea să se simtă ca un om ce se apropie tot mai mult de-o căzătură cu potenţial mortal.

Se întoarse la maşina sa de patrulă, urcă, porni motorul şi luă microfonul din furcă.

Ce-i adevărat? şoptiră Protocol şi Raţiune. Dumnezeule, vocea aceea era înnebunitoare. *Că se află cineva la casa de pe malul lacului a soţilor Beaumont? Da - asta s-ar putea să fie adevărat. Că cineva pe nume George Stark a scos cu spatele Toronado-ul ăla negru din grajdul lui Fuzzy Martin? Fii serios, Alan.*

Două gânduri îi veniră aproape simultan. Primul era că, dacă-l contacta pe Henry Payton la Cazarma Poliţiei Statale din Oxford, aşa cum îi spusese Harrison să facă, era posibil să nu afle *niciodată* cum se rezolva treaba asta. Lake Lane, unde se afla casa de vacanţă a soţilor Beaumont, era o fundătură. Cei de la poliţia statală îi vor spune să nu se apropie singur de casă - nu fără acoperiri, nu atunci când îl bănuiau de cel puţin douăsprezece crime pe omul care-i ţinea pe Liz şi gemeni ostatici. Îi vor cere să blocheze drumul *şi nimic altceva* în vreme ce ei vor trimite o echipă completă de patrule, poate şi un elicopter, şi, din câte ştia Alan, câteva distrugătoare şi avioane de luptă.

Al doilea gând era legat de Stark.

Ei nu se gândeau la Stark; ei nici măcar nu *ştiau* de Stark.

Dar dacă Stark era real?

Dacă aşa stăteau lucrurile, Alan începea să creadă că a trimite o grămadă de poliţişti statali neştiutori pe Lake Lane în sus ar fi ca şi când ai trimite nişte oameni în pas de marş spre lamele unei maşini de tocat carne.

Puse microfonul înapoi în furcă. Avea să acţioneze şi avea să acţioneze singur. Poate că era greşit, probabil că era, dar asta era ceea ce avea să facă. Se putea împăca cu gândul propriei sale stupidităţi; Dumnezeu ştia c-o mai făcuse şi înainte. Cu ce nu se putea împăca era şi numai posibilitatea că ar putea provoca moartea unei femei şi a doi copii cerând prin radio întăriri înainte să cunoască adevărata natură a situaţiei.

Alan ieşi din zona de popas şi se îndreptă spre Lake Lane.

Douăzeci şi patru - VENIREA VRĂBIILOR

1

Thad evită autostrada cu taxă (Stark îi dăduse instrucţiuni lui Liz s-o folosească, reducând drumul cu o jumătate de oră), aşa că trebui să aleagă fie ruta Lewiston-Auburn, fie cea care trecea prin Oxford. L.A., cum îi spuneau localnicii, era o zonă metropolitană mult mai mare... dar în Oxford se afla cazarma poliţiei statale.

Alese ruta Lewiston-Auburn.

Aştepta la un semafor în Auburn şi se uita în oglinda retrovizoare necontenit după maşini de poliţie, când îl lovi din nou ideea pe care o intuise prima oară clar în vreme ce vorbea cu Rawlie la depozitul de maşini uzate. De data aceasta nu era doar o gâdilare; era mai degrabă o puternică lovitură cu palma deschisă.

Eu sunt ştiutorul. Eu sunt stăpânul. Eu sunt aducătorul.

Aici avem de-a face cu magie, îşi spuse Thad, *şi orice magician care se respectă trebuie să aibă o baghetă magică. Toată lumea ştie asta. Din fericire, eu ştiu exact de unde se poate căpăta un asemenea lucru. Ştiu, de fapt, unde se vând cu zecile.*

Cea mai apropiată papetărie era pe Court Street şi Thad devie acum pe direcţia aceea. Era sigur că avea creioane Berol Black Beauty la casa din Castle Rock şi era la fel de sigur că Stark îşi adusese

rezerva sa proprie, însă lui nu-i trebuiau acelea. Ce-i trebuia erau creioane pe care Stark să nu le fi atins niciodată, nici ca parte din el, nici ca entitate separată.

Găsi un loc de parcare cu o jumătate de cvartal mai departe de papetărie, opri motorul VW-ului lui Rawlie (acesta muri greu, cu un şuierat şi mai multe smucituri) şi coborî. Era bine să scape de fantoma pipei lui Rawlie şi să respire o vreme aerul proaspăt de afară.

De la papetărie cumpără o cutie de creioane Berol Black Beauty.

Vânzătorul îi spuse „cu mare plăcere” atunci când Thad îl întrebă dacă poate folosi ascuţitoarea montată pe perete. O folosi ca să ascută şase Berol-uri. Pe acestea le puse în buzunarul de la piept, umplându-l dintr-o parte în cealaltă. Vârfurile de grafit ieşeau la iveală ca şi focoasele unor rachete mici şi mortale.

Preso şi abracadabra, îşi spuse. *Să înceapă spectacolul.*

Se duse înapoi la maşina lui Rawlie, urcă şi rămase acolo preţ de o clipă, transpirând de căldură şi cântând încet „John Wesley Harding”. Îşi amintise aproape toate cuvintele. Era cu adevărat uimitor ce putea face mintea omenească sub presiune.

Asta ar putea fi foarte, foarte periculos, îşi spuse. Descoperi că nu-i păsa atât de mult de persoana sa. La urma urmei, el îl adusese pe George Stark pe lume şi bănuia că asta-l făcea răspunzător pentru el. Nu părea extraordinar de corect; nu credea că-l crease pe George cu vreo intenţie malefică. Nu se putea vedea în persoana niciunuia dintre doctorii aceia infami, domnii Jekyll şi Frankenstein, în pofida

a ceea ce era posibil să li se întâmple soţiei şi copiilor săi. Nu-şi pusese în cap să scrie o serie de romane care să scoată o mulţime de bani şi cu siguranţă nu-şi pusese în cap să creeze un monstru. Nu făcuse decât să încerce să-şi croiască drum pe după stânca ce-i căzuse în cale. Nu-şi dorise decât să găsească o cale de a scrie o nouă poveste bună, fiindcă asta îl făcea fericit.

În schimb, contractase un soi de boală supranaturală. Şi existau boli cu duiumul care-şi găseau sălaş în corpurile oamenilor care nu făcuseră nimic să le merite - nişte glume precum paralizia cerebrală, distrofia musculară, epilepsia, Alzheimer - dar odată ce te procopseai cu una, trebuia să-i faci faţă. Cum se numea emisiunea-concurs aia veche de la radio? *Ce-am numit să fie-al meu?*

Asta, însă, putea fi foarte periculos pentru Liz şi copii, insista mintea sa cât se poate de logic.

Da. Şi operaţia pe creier putea fi periculoasă... dar dacă-ţi creştea o tumoare acolo, ce altă alegere aveai?

O să se uite. O să tragă cu ochiul. Creioanele sunt bune; s-ar putea chiar să fie flatat. Dar dacă simte ce ai de gând să faci cu ele sau dacă află de fluierul pentru păsări... dacă bănuieşte ceva legat de vrăbii... la naiba, dacă bănuieşte şi numai că e ceva de bănuit... atunci ai dat de dracu'.

Dar ar putea funcţiona, şopti o altă parte a minţii sale. *Blestemăţie, ştii că ar putea funcţiona.*

Da. Ştia, într-adevăr. Şi fiindcă cea mai profundă parte a minţii sale insista că nu era cu adevărat nimic altceva de făcut sau încercat, Thad porni VW-ul şi-l îndreptă spre Castle Rock.

Cincisprezece minute mai târziu, lăsa Auburn în urmă şi se afla din nou în zona rurală, îndreptându-se spre vest, către Regiunea Lacurilor.

2

În ultimii şaizeci şi cinci de kilometri ai drumului, Stark vorbi necontenit despre *Steel Machine,* cartea la care aveau să colaboreze el şi cu Thad. O ajută pe Liz cu copiii - păstrându-şi mereu o mână liberă şi destul de aproape de pistolul îndesat sub curea încât ea să nu-şi piardă convingerea - cât ea descuie uşa casei lor de vacanţă şi le deschise calea. Liz sperase să fie maşini parcate măcar în faţa unora dintre casele de pe Lake Lane sau să audă sunet de voci sau drujbe, dar nu fusese decât zumzetul adormit al insectelor şi huruitul puternic al motorului Toronado-ului. Se părea că nemernicul avea norocul diavolului însuşi.

Cât timp descărcară şi duseră lucrurile înăuntru, Stark continuă să vorbească. Nu se opri nici măcar când îşi folosi briciul ca să amputeze toate mufele de telefon, mai puţin una. Şi cartea părea bună. Ăsta era un lucru cu adevărat groaznic. Cartea părea într-adevăr foarte bună. Părea că ar putea fi la fel de reuşită ca şi *Metoda lui Machine* - poate chiar mai reuşită.

– Trebuie să merg la baie, spuse ea când toate bagajele erau înăuntru, întrerupându-l în mijlocul tiradei.

– Nici-o problemă, spuse el calm, întorcându-se ca să se uite la ea.

Odată ce ajunseseră, îşi dăduse jos ochelarii de soare, iar acum ea trebui să-şi ferească ochii de el.

Privirea aceea orbitoare, mocnită, îi depăşea puterile de suportare.

– Vin cu tine.

– Îmi place un pic de intimitate când mă uşurez. Ţie nu?

– Nu contează prea mult pentru mine, spuse Stark cu o vioiciune senină.

Dispoziţia aceasta o avusese încă de când părăsiseră autostrada cu plată la Gates Falls - avea neîndoielnicul aer al unui om care ştie că lucrurile se vor rezolva până la urmă în cel mai bun mod posibil.

– Dar pentru *mine* contează, spuse ea, vorbindu-i parcă unui copil deosebit de încuiat la cap.

Îşi simţi degetele încovoindu-se în gheare. În minte, smulgea deja pupilele acelea holbate din orbitele lor uscate... iar când riscă şi ridică ochii spre el şi-i văzu faţa amuzată, ştiu că *el* ştia ce gândea şi simţea ea.

– O să stau doar în cadrul uşii, spuse el cu o umilinţă prefăcută. O să fiu băiat bun. N-o să trag cu ochiul.

Copii se târau neobosiţi pe covorul din camera de zi. Erau voioşi, vociferau, erau în formă. Păreau încântaţi că se aflau acolo, unde nu mai fuseseră decât o singură dată înainte, pentru un lung week-end de iarnă.

– Nu pot fi lăsaţi singuri, spuse Liz. Baia e lângă dormitorul principal. Dacă rămân aici, o să păţească ceva.

– Nici-o problemă, Beth, spuse Stark şi-i ridică fără niciun efort, câte unul sub fiecare braţ.

Nu mai târziu de dimineaţa aceea crezuse că dacă ar fi încercat aşa ceva altcineva în afară de ea sau Thad, William şi Wendy ar fi ţipat din toţi bojocii. Dar

când o făcu Stark, copiii chicotiră voioşi, de parcă acesta era cel mai distractiv lucru din lume.

– O să-i duc în dormitor şi-o să mă uit la *ei* şi nu la tine.

Se întoarse şi se uită la ea cu o răceală de moment.

– O să ţin un ochi şi la ei. Nu vreau să păţească nimic, Beth. Îmi place de ei. Dacă o să li se întâmple ceva, n-o să fie din vina *mea.*

Ea se duse în baie şi el rămase în cadrul uşii cu spatele la ea, aşa cum promisese, supraveghindu-i pe gemeni. Când îşi ridică fusta şi-şi dădu jos chiloţii şi se aşeză, Liz speră că era om de cuvânt. Nu avea să moară dacă se întorcea şi o vedea stând pe toaletă... dar dacă vedea foarfecele de croitorie din lenjeria ei intimă, poate că avea s-o facă.

Şi, ca de obicei când se grăbea să urineze, vezica se împotrivi cu încăpăţânare. *Haide, haide,* îşi spuse ea cu un amestec de teamă şi iritare. *Care-i problema, crezi c-o să primeşti dobândă pe treaba aia?*

În sfârşit. Uşurare.

Dar când încearcă să iasă din hambar, spunea Stark, Machine aprinde benzina pe care au turnat-o în şanţul din jurul lui noaptea. Nu-i aşa că va fi minunat? E şi-un film ascuns în asta, Beth - cretinii care fac filme *adoră* focurile.

Ea folosi hârtia igienică şi-şi ridică chiloţii cu foarte mare grijă. Potrivindu-şi hainele, îşi ţinu ochii lipiţi de spatele lui Stark, rugându-se să nu se întoarcă. N-o făcu. Era puternic absorbit de povestea pe care o spunea.

Westerman şi Jack Rangely fug înapoi înăuntru, plănuind să folosească maşina ca să treacă direct prin foc. Dar Ellington intră în panică şi...

Se întrerupse brusc, cu capul înclinat pe-o parte. Apoi se întoarse spre ea exact când ea îşi îndrepta fusta.

– Afară, spuse el brusc şi din voce îi pieri toată voia bună. Ieşi dracului de-acolo chiar acum.

– Cum...

O apucă de braţ cu o forţă brută şi o trase în dormitor. Se duse în baie şi deschise dulapul cu medicamente.

– Avem musafiri şi-i prea devreme pentru Thad.

– Nu ştiu...

– Motor de maşină, spuse el scurt. Motor puternic. Ar putea fi o maşină de poliţie. Îl auzi?

Stark trânti uşa dulapului cu medicamente şi deschise smucit sertarul din dreapta lavoarului. Găsi o rolă de bandă adezivă Crucea Roşie şi rupse inelul de cositor de pe gogoaşă.

Ea nu auzea nimic, şi-i spuse asta.

– Nu face nimic, zise el. Îl aud eu pentru amândoi. Mâinile la spate.

– Ce vrei să faci...?

– Taci şi pune mâinile la spate!

Ea se supuse şi imediat încheieturile îi fură legate. El trecu banda în cruciş, înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, în cifre de opt strânse.

– Motorul tocmai s-a oprit, zise el. Poate cu jumătate de kilometru în susul drumului. Cineva încearcă să fie deştept.

Ei i se păru că auzise un motor în ultima clipă, dar ar fi putut să nu fie decât autosugestia. Ştia că n-ar fi auzit absolut nimic dacă n-ar fi ascultat con-

centrată la maximum. Dumnezeule mare, cât de ascuţite erau urechile lui?

– Tre' să tai banda asta, spuse el. Scuză-mi atingerea intimă pentru o clipă sau două, Beth. Nu prea avem timp de politeţuri.

Şi, înainte ca ea să-şi dea seama ce făcea, Stark vârî mâna sub partea din faţă a fustei ei. O clipă mai târziu, scoase foarfecele de croitorie: Nici măcar n-o înţepă cu acele.

Se uita în ochii ei doar pentru o clipă când se întinse în spate şi folosi foarfecele ca să taie banda. Părea iarăşi amuzat.

– Le-ai văzut, spuse ea aton. Ai văzut totuşi umflătura.

– Foarfecele?

Râse.

– Pe ele le-am văzut, dar umflătura nu. Le-am văzut în *ochii* tăi, scumpă Bethie. Le-am văzut încă din Ludlow. Am ştiut că-s acolo din clipa când ai coborât scările.

Îngenunche în faţa ei cu banda adezivă în mână, semănând absurd - şi ameninţător - cu un peţitor cerând-o în căsătorie. Apoi ridică ochii spre ea.

– Să nu te gândeşti să mă loveşti cu piciorul sau ceva, Beth. Nu ştiu sigur, dar cred că ăl de vine-i un poliţist. Şi n-am timp să mă joc cu puţa-n ţărână cu tine, oricât de mult mi-ar plăcea s-o fac. Aşa că, nu te mişca.

– Copiii…

– O să închid uşile, spuse Stark. Nu-s destul de înalţi să ajungă la clanţă nici când stau în picioare. Poate c-o să înghită câţiva iepuraşi de praf de sub pat, dar cred că asta-i tot necazul de care-or să dea. Mă întorc în foarte scurt timp.

Acum, banda adezivă făcea cifre de opt în jurul gleznelor. O tăie şi se ridică înapoi în picioare.

– Să fii cuminte, Beth, spuse el. Să nu te-apuci să-ţi pierzi gândurile bune. O să te fac să plăteşti pentru aşa ceva... dar o să te fac să te uiţi la *ei* cum plătesc, mai întâi.

Apoi închise uşa de la baie, uşa de la dormitor şi plecă. Se făcu nevăzut cu viteza unui magician bun care face un truc.

Ea se gândi la puşca de calibru 22 încuiată în magazia cu unelte. Acolo erau oare şi gloanţele? Era destul de sigură că da. Jumătate de cutie de Winchester 22 Long Rifles pe-un raft de sus.

Liz începu să-şi răsucească încheieturile mâinilor, împletise banda cu foarte mare viclenie şi, pentru o vreme, nu fu sigură nici măcar că va reuşi să slăbească strânsoarea, darămite să-şi mai şi elibereze mâinile.

Apoi începu să simtă o uşoară slăbire şi se apucă să mişte încheieturile mai repede, gâfâind.

William se târî spre ea, îşi aşeză mâinile pe piciorul ei şi se uită întrebător spre faţa ei.

– Totul o să fie bine, spuse ea şi-i zâmbi băiatului.

Will zâmbi înapoi şi se târî în altă direcţie, căutându-şi sora. Liz îşi alungă o şuviţă transpirată de păr din ochi cu o mişcare iute a capului şi se reîncepu să-şi rotească încheieturile înainte şi-napoi înainte şi-napoi, înainte şi-napoi.

3

Din câte-şi dădea seama Alan Pangborn, Lake Lane era complet pustie... cel puţin, era complet pustie atât cât îndrăzni el s-o parcurgă la volanul maşinii.

Aceea era a şasea parcare de-a lungul drumului. Credea că ar fi putut conduce încă puţin în siguranţă - nu avea cum să se audă sunetul motorului maşinii sale la locuinţa Beaumont de atât de departe, nu când între el şi casă mai erau două dealuri - dar era mai bine să nu rişte. Conduse spre căsuţa cu fronton sub formă de A care aparţinea familiei William, rezidenţi de vară din Lynn, Massachusetts, parcă pe un covor de ace sub un pin bătrân şi cărunt, opri motorul şi coborî.

Ridică privirea şi văzu vrăbiile.

Stăteau pe vârful acoperişului casei Williams. Stăteau pe crengile de sus ale copacilor dimprejurul ei. Erau cuibărite pe stâncile de pe malul lacului; se înghesuiau pe docul soţilor Williams - atât de multe, încât nu putea vedea scândurile de lemn. Erau sute şi sute de vrăbii.

Şi erau extrem de tăcute, se uitau doar la el cu ochişorii lor negri.

– Iisuse, şopti el.

În iarba înaltă ce creştea de-a lungul fundaţiei casei Williams se auzea cum cântau greierii şi se auzea clipocitul moale al apei din lac cum se lovea de partea stabilă a docului, şi un avion care-şi croia cu un sunet monoton drum spre vest, către New Hampshire. Altfel, totul era tăcut. Nu era nici măcar zumzetul aspru al vreunei bărci cu motor pe lac.

Numai păsările acela.

Toate păsările acelea.

Alan simţi o teamă profundă şi deasă cuprinzându-i oasele. Văzuse vrăbii adunate în stol primăvara sau toamna, uneori o sută sau două sute deodată, dar niciodată în viaţa sa nu văzuse ceva de felul acesta.

Au venit pentru Thad... sau pentru Stark?

Se uită din nou înapoi spre microfonul staţiei radio, întrebându-se dacă nu trebuia totuşi să cheme întăriri. Asta era pur şi simplu prea bizar, prea scăpat de sub control.

Şi dacă zboară toate deodată? Dacă-i acolo şi dacă are simţuri atât de ascuţite cum spune Thad, o să audă asta, sigur că da. O să audă as ta foarte bine.

Începu să meargă pe jos. Vrăbiile nu se mişcară... dar îşi făcu apariţia un nou stol şi se aşezară în copaci. Erau peste tot împrejurul lui acum, uitându-se în jos spre el ca un juriu insensibil care se uită la un criminal în boxă. Mai puţin în spate lângă drum. Pădurea care mărginea Lake Lane era încă neocupată.

Se hotărî să meargă înapoi pe acolo.

Îi veni un gând sumbru, aproape o premoniţie - că aceasta putea fi cea mai mare greşeală a vieţii sale în serviciul poliţienesc.

N-o să fac decât să cercetez locul, îşi spuse. *Dacă nu zboară păsările - şi nu par să vrea s-o facă - n-ar trebui să păţesc nimic. Pot urca parcarea asta, pot să traversez Aleea şi să-mi croiesc drum spre casa Beaumont prin pădure. Dacă-i acolo Toronado-ul, o să-l văd. Dacă-l văd, s-ar putea să-l văd pe el. Şi dacă-l voi vedea pe el, voi şti cel puţin cu cine am de-a face. Voi şti dacă-i Thad sau... altcineva.*

Mai era un gând. Unul pe care Alan abia îndrăznea să-l gândească, fiindcă a-l gândi îi putea alunga norocul. Dacă-l *vedea* pe stăpânul Toronado-ului negru, poate că va avea o ţintă clară. Ar putea să-l doboare pe nemernic şi să pună capăt poveştii chiar acolo. Dacă aşa aveau să evolueze lucrurile, urma să primească o admonestare straşnică din partea poliţiei statale că nu le respectase ordinele

specifice... dar Liz şi copiii aveau să fie în siguranţă, iar acum asta era singura sa grijă.

Alte vrăbii aterizară cu un fâlfâit de aripi. Acopereau suprafaţa de asfalt a parcării din faţa casei Williams dintr-o parte în cealaltă. Una ateriza la mai puţin de un metru şi jumătate de cizmele lui Alan. Făcu un gest cu piciorul spre ea şi îl regretă imediat, aproape aşteptându-se că-şi va lua zborul - şi, odată cu ea, tot stolul acela monstruos - spre cer pe dată.

Vrabia ţopăi puţin. Asta fu tot.

O altă vrabie ateriza pe umărul său. Nu-i venea să creadă, dar acolo era. Lovi cu mâna spre ea şi aceasta îi ţopăi pe palmă. Îşi lăsă ciocul în jos, de parcă ar fi vrut să-i ciugulească palma... şi apoi se opri. Cu inima bătându-i tare, Alan îşi coborî mâna. Pasărea sări, bătu o dată din aripi şi ateriza în parcare alături de suratele ei. Se uită ţintă în sus la el cu ochii ei luminoşi, lipsiţi de simţire.

Alan înghiţi. I se auzi un clic în gât.

Ce sunteţi voi? murmură el. Ce dracu' *sunteţi* voi?

Vrăbiile nu făcură decât să se holbeze la el. Şi acum fiecare pin şi arţar pe care-l putea vedea de partea aceea din Castle Lake părea plin. Auzi o creangă rupându-se undeva sub greutatea lor cumulată.

Oasele lor sunt goale, îşi spuse. *Aproape că n-au greutate. De câte e nevoie ca să rupă o creangă?*

Nu ştia. Nu voia să ştie.

Desfăcu chinga de pe mânerul pistolului său de calibru 38 şi merse înapoi în susul pantei puternic înclinate a parcării din faţa casei Williams, departe de vrăbii. Pe când ajunse la Lake Lane, care nu era decât o potecă de pământ cu o fâşie de iarbă ce creştea între urmele lăsate de roţi, faţa sa lucea de

transpiraţie şi cămaşa i se lipise udă de spate. Se uită în jur. Văzu vrăbiile acolo de unde venise el - erau peste tot pe acoperişul maşinii sale, cuibărindu-se pe capotă şi pe portbagaj şi pe girofarurile de pe acoperiş -, însă nu era niciuna aici unde se afla el acum.

E ca şi când, îşi spuse, *n-ar vrea să se apropie prea mult... cel puţin nu încă. E ca şi când asta ar fi zona lor de punere în scenă.*

Se uită în ambele direcţii de-a lungul Aleii, din ceea ce spera că este un ascunziş în spatele unui arbust înalt de sumac. Nu se vedea nici ţipenie de om - numai vrăbii, iar acestea erau toate înapoi pe panta unde se afla casa Williams cu fronton în formă de A. Niciun sunet cu excepţia greierilor şi a câtorva ţânţari care-i bâzâiau pe lângă faţă.

Bun.

Alan traversă drumul cu pas mare, ca un soldat pe teritoriu inamic, cu capul plecat între umerii gârboviţi, sări peste şanţul gâtuit de ierburi şi pietre de pe partea cealaltă şi dispăru în pădure. Odată ce se văzu la loc ferit, se concentra asupra înaintării spre casa de vară a familiei Beaumont cât mai repede şi mai în linişte posibil.

4

Partea de est a lacului Castle se afla la poalele unui deal lung şi abrupt. Lake Lane se afla la jumătatea acelei pante şi majoritatea caselor erau atât de departe de Lake Lane, în jos, încât Alan nu le putea vedea decât vârfurile acoperişurilor de unde se afla el, şi anume la aproximativ optsprezece metri mai sus de drum. În unele cazuri, acestea erau ascunse

complet vederii. Însă el putea vedea drumul şi parcările care se ramificau din el şi, atâta vreme cât nu pierdea socoteala, totul era bine.

Când ajunse la a cincea ieşire de pe drum de după casa Williams, se opri. Se uită în spate să vadă dacă nu-l urmăreau vrăbiile. Ideea era bizară, dar cumva ineluctabilă. Nu reuşi să vadă nici urmă de ele şi-i trecu prin gând că poate mintea sa suprasolicitată îşi închipuise toată povestea.

Las-o baltă, îşi spuse. *Nu ţi-ai închipuit-o. Au fost acolo... şi tot acolo sunt şi acum.*

Se uită în jos la parcarea din faţa casei Beaumont, dar nu putu vedea nimic din poziţia în care se afla. Începu să-şi croiască drum în jos, mişcându-se încet, ghemuit. Se mişcă în linişte şi tocmai se felicita pentru aceasta, când George Stark îi puse un pistol la urechea stângă şi spuse:

– Dacă te mişti, bunul meu prieten, bună parte din creieri o să-ţi ajungă pe umărul drept.

Îşi întoarse capul încet, încet, încet.

Ceea ce văzu aproape că-l făcu să-şi dorească să se fi născut orb.

– Cred că n-or să mă vrea niciodată pe coperta revistei *GQ,* hă? întrebă Stark.

Rânjea. Rânjetul expunea mai mult din dinţii şi gingiile sale (şi găurile unde fuseseră alţi dinţi) decât ar fi expus până şi cel mai larg rânjet. Faţa sa era acoperită cu pustule şi pielea părea să i se scurgă de pe ţesutul de bază. Dar nu asta era toată problema - nu asta-i făcu lui Alan stomacul să se crispeze de groază şi repulsie. Ceva părea să nu fie în regulă cu structura de bază a feţei omului. Era de parcă nu s-ar fi aflat doar în descompunere, ci şi într-o *transformare* oribilă.

Ştia chiar şi aşa cine era omul cu pistolul în mână.

Părul, fără viaţă ca o perucă veche lipită pe capul de paie al unei sperietoare de ciori, era blond. Umerii erau aproape la fel de laţi ca aceia ai unui jucător de fotbal american îmbrăcat în echipament de protecţie. Stătea cu un fel de graţie arogantă, sprintenă, chiar dacă nu se mişca, şi se uita la Alan bine dispus.

Era omul care nu putea exista, care *nu* existase niciodată.

Era domnul George Stark, fiul ăla de curvă cu gura mare din Oxford, Mississippi.

Totul era adevărat.

– Bun venit la carnaval, catâr bătrân, spuse Stark cu blândeţe. Te mişti destul de bine pentru un om atât de masiv. Aproape că te-am scăpat la început şi-apoi te-am căutat. Hai să mergem jos la casă. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu micuţa femeie. Şi dacă faci o singură mişcare greşită, o să mori, şi asta o să păţească şi ea, şi aşa o să păţească şi copilaşii ăia drăgălaşi. N-am nimic de pierdut în toată lumea asta mare. Crezi asta?

Stark rânji spre el cu faţa sa descompusă, oribil de diformă. Greierii continuau să cânte în iarbă. Pe lac, un cufundar îşi înălţă spre văzduh strigătul său dulce, pătrunzător. Alan îşi dori cu tot sufletul să fie pasărea aceea, fiindcă uitându-se în pupilele holbate ale lui Stark, văzu numai un lucru în afară de moarte... şi acel lucru era nimicul absolut.

Îşi dădu seama cu o claritate bruscă, perfectă, că nu-şi va mai vedea niciodată soţia şi copiii.

– O cred, spuse el.

– Atunci aruncă-ţi arma în natură şi hai să mergem.

Alan făcu aşa cum i se spusese. Stark veni în urma lui şi coborâră spre drum. Îl traversară şi apoi merseră în josul pantei parcării către casa familiei Beaumont. Aceasta ieşea din coasta dealului sprijinită pe piloni din lemn masiv, aproape ca o casă de pe plaja din Malibu. Din câte putea vedea Alan, nu era nici-o vrabie în jurul ei. Absolut niciuna.

Toronado-ul era parcat lângă intrare, o tarantulă neagră şi strălucitoare în bătaia soarelui de după-amiază târzie. Semăna cu un glonţ. Alan citi abţibildul cu o mirare moderată. Toate sentimentele sale părea ciudat amorţite, ciudat moderate, de parcă acesta ar fi fost un vis din care avea curând să se trezească.

Ai face bine să nu gândeşti aşa, se preveni el. *Dacă gândeşti aşa o să-ţi afli moartea.*

Şi asta era comic, fiindcă el deja era un om mort, nu-i aşa? Se furişase spre parcarea soţilor Beaumont, voind să treacă pe furiş drumul ca Tonto, s-*arunşe* o privire bună-n jur, să-şi *formeze* o idee despre cum stăteau lucrurile, Kemo Sabe... şi Stark îi pusese pur şi simplu un pistol la ureche şi-i spusese să-şi arunce arma şi uite-aşa se termina jocul lor nebunesc.

Nu l-am auzit; nici măcar nu l-am intuit. *Oamenii cred că eu sunt silenţios, dar tipul ăsta m-a făcut să par că am două picioare stângi.*

– Îţi plac roţile mele? întrebă Stark.

– Acum cred că tuturor ofiţerilor de poliţie din Maine trebuie să le placă roţile tale, spuse Alan, fiindcă-s cu toţii în căutarea lor.

Stark scoase un râset plin de voioşie.

– Ei, de ce nu cred eu asta?

Ţeava armei sale îl împunse pe Alan la baza spatelui.

– Treci înăuntru, bunul meu vechi prieten. Tocmai îl aşteptam pe Thad. Când ajunge Thad aici, cred c-o să fim gata-gata să dansăm rock and roll.

Alan se uită într-o parte la mâna liberă a lui Stark şi văzu un lucru extrem de ciudat: părea că nu era nici-o linie pe palma acelei mâini. Absolut nici-o linie.

6

– Alan! strigă Liz. Eşti teafăr?

– Păi, spuse Alan, dacă e posibil ca un om să se simtă exact ca dosul unui cal şi să fie totuşi teafăr, cred că da, sunt teafăr.

– Nu era de aşteptat să crezi, spuse Stark cu blândeţe.

Arătă spre foarfecă pe care o scosese din chiloţii ei. O aşezase pe una dintre noptierele care flancau patul cel mare şi dublu, unde să nu poată ajunge gemenii.

– Taie-i legăturile de la picioare, ofiţere Alan. Nu-i nevoie să te deranjezi cu cele de la mâini; se pare că pe alea aproape că le-a rezolvat deja singură. Sau eşti Şefu' Alan?

– Şeriful Alan, spuse el şi gândi: *Mă cunoaşte. Mă cunoaşte pe mine - Şeriful Alan Pangborn din Districtul Castle - fiindcă mă cunoaşte Thad. Dar chiar şi când e la conducerea situaţiei nu dă pe faţă tot ce ştie. E viclean ca o nevăstuică ce şi-a făcut o carieră din coteţe pentru găini.*

Şi pentru a doua oară îl umplu o sumbră certitudine a apropierii propriei sale morţi. Încercă să se

gândească la vrăbii, fiindcă vrăbiile erau singurul element al acestui coşmar de care nu credea că ştie George Stark. Apoi se răzgândi. Bărbatul avea simţuri prea ascuţite. Dacă-şi permitea să spere, Stark avea să-i citească asta în ochi... şi să se întrebe ce însemna.

Alan luă foarfecă şi-i eliberă lui Liz Beaumont picioarele din legătura de bandă adezivă chiar atunci când ea îşi eliberă o mână şi începu să-şi desfacă banda de la încheieturi.

– O să-mi faci rău? îl întrebă ea cu teamă pe Stark.

Îşi ridică mâinile, ca şi când urmele roşii pe care i le lăsase banda la încheieturi l-ar fi convins să nu-i facă nimic.

– Nu, spuse el, zâmbind puţin. Nu te pot învinovăţi că ai făcut ceea ce-i normal să faci, nu-i aşa, scumpă Beth?

Ea îi oferi în schimb o privire revoltată, speriată, după care îşi luă gemenii în braţe. Îl întrebă pe Stark dacă-i putea duce în bucătărie să le dea ceva de mâncare. Dormiseră până când parcase Stark Volvo-ul furat de la soţii Clark în zona de popas, iar acum erau voioşi şi se distrau.

– Ba bine că nu, spuse Stark.

Părea să fie într-o dispoziţie veselă, jovială... dar ţinea pistolul într-o mână şi ochii i se mişcau fără-ncetare înainte şi înapoi, de la Liz la Alan.

– De ce nu mergem cu toţii? Vreau să discut cu şeriful aici de faţă.

Merseră în grup la bucătărie şi Liz începu să încropească de mâncare pentru gemeni. Cât timp făcu asta, Alan îi ţinu sub supraveghere. Erau nişte copii drăgălaşi - la fel de drăgălaşi ca doi iepuraşi şi, uitându-se la ei, îşi aminti de-o vreme când el şi

Annie fuseseră mult mai tineri, o vreme când Toby, acum în ultimul an de liceu, fusese în scutece şi Todd încă mai avea ani buni până să se nască.

Se târau veseli de colo-colo şi, din când în când, trebuia să-l redirecţioneze pe unul dintre ei înainte ca el sau ea să-şi tragă un scaun în cap sau să dea cu capul de dedesubtul mesei Formica în chicinetă.

Cât timp făcu pe dădaca, Stark îi vorbi.

– Crezi că am să te omor, zise el. N-are rost s-o negi, şerife; ţi-o pot citi în ochi şi-i o privire cu care sunt familiarizat. Aş putea minţi şi să spun că nu-i adevărat, dar cred că te-ai îndoi de mine. Ai tu însuţi o anumită experienţă în privinţa asta, zic bine?

– Presupun că da, spuse Alan. Dar ceva de felul ăsta-i puţin... ei bine, depăşeşte puţin spectrul obişnuit al treburilor poliţieneşti.

Stark îşi lăsă capul pe spate şi râse. Gemenii se uitară spre sunet şi râseră împreună cu el. Alan aruncă o privire spre Liz şi văzu pe faţa ei teroare şi ură. Şi mai era ceva acolo, nu-i aşa? Da. Alan credea că era gelozie. Se întrebă în treacăt dacă mai era ceva ce nu ştia George Stark. Se întrebă dacă Stark avea vreo idee cât de periculoasă putea fi femeia aceea pentru el.

– *P-asta* ai nimerit-o la fix! spuse Stark, încă chicotind.

Apoi deveni serios. Se aplecă spre Alan şi Alan îi simţi duhoarea dospită a cărnii în descompunere.

– Dar nu *trebuie* să fie aşa, şerife. Şansele sunt împotriva eventualităţii că vei ieşi din tărăşenia asta în viaţă, recunosc lucrul ăsta fără ocoliş, dar există totuşi posibilitatea. Eu am ceva de făcut aici. Un pic de scris. Thad o să mă ajute - el o să impună ritmul, ai putea spune. Cred c-o să lucrăm probabil toată

noaptea, el şi cu mine, dar pe când o să răsară soarele mâine dimineaţă, casa va fi pusă în cea mai mare parte în ordine.

– Vrea ca Thad să-l înveţe cum să scrie singur, spuse Liz din chicinetă. Spune c-o să colaboreze la o carte. Asta nu-i tocmai aşa, spuse Stark.

Se uită la ea pentru o clipă, o undă de iritare trecându-i peste suprafaţa până atunci nemişcată a bunei sale dispoziţii.

– Şi-mi e dator, să ştii. Poate c-a ştiut să scrie înainte să apar eu, dar *eu* am fost cel care l-a învăţat pe *el* cum să scrie lucruri pe care oamenii să vrea să le citească. Şi la ce bun să scrii un lucru dacă nimeni nu vrea să-l citească?

– Nu - tu n-ai cum să înţelegi asta, nu-i aşa? întrebă Liz.

– Ce vreau de la el, îi spuse Stark lui Alan, e un fel de transfuzie. Se pare că am un fel de... de glandă care m-a lăsat baltă. M-a abandonat *temporar.* Cred că Thad ştie cum să facă glanda asta să funcţioneze. Ar trebui să ştie, fiindcă într-un fel a clonat-o pe-a mea după a lui, dacă-nţelegi ce vreau să zic. Cred că poţi spune că el a construit mare parte din echipamentul meu.

O, prietene, îşi spuse Alan. *Asta nu-i aşa. S-ar putea să n-o ştii, dar nu e. Aţi făcut-o împreună, voi doi, fiindcă ai fost acolo tot timpul. Şi ai fost îngrozitor de insistent. Thad a încercat să-ţi pună capăt înainte să se nască şi n-a reuşit s-o facă pe de-a întregul. Apoi, unsprezece ani mai târziu, doctorul Pritchard şi-a încercat şi el norocul, şi asta a funcţionat, dar numai pentru o vreme. În cele din urmă, Thad te-a invitat înapoi. A făcut-o, dar nu ştia de face... fiindcă nu ştia de tine. Pritchard nu i-a*

spus niciodată. Iar tu ai venit, nu-i aşa? Tu eşti fantoma fratelui său mort... dar eşti deopotrivă mult mai mult şi mult mai puţin de-atât.

Alan o prinse pe Wendy, care era lângă şemineu, înainte să cadă pe spate în lada cu lemne.

Stark se uită la William şi la Wendy, apoi înapoi la Alan.

– În trecutul meu şi-al lui Thad sunt mulţi gemeni, să ştii. Şi, desigur, eu am prins viaţă în urma morţii gemenilor care ar fi fost fraţii sau surorile mai mari ale puştilor ăstora. Spune-i act de echilibru transcendental, dacă vrei.

– Eu îi spun nebunie, grăi Alan.

Stark râse.

– De fapt, aşa îi spun şi eu. Dar s-a întâmplat. Cuvântul a prins viaţă, ai putea spune. Cum s-a întâmplat nu prea mai contează - ceea ce contează e că sunt aici.

Te înşeli, gândi Alan. *Cum s-a întâmplat poate că e tot ce contează acum. Pentru noi, dacă nu pentru tine... fiindcă poate că e tot ce ne poate salva.*

– Odată ce au ajuns lucrurile într-un punct anume, m-am creat *singur,* continuă Stark. Şi chiar nu-i atât de surprinzător că am întâmpinat probleme cu scrisul, nu-i aşa? Să te creezi singur... asta-ţi ia mult din energie. Doar nu crezi că lucruri de felul ăsta se petrec în fiecare zi, nu?

– Doamne fereşte, spuse Liz.

Asta fu fie o lovitură directă, fie ceva aproape de una. Capul lui Stark se întoarse spre ea cu iuţeala unui şarpe în atac şi, de data aceasta, iritarea era mai mult decât o undă.

– Cred c-ar fi mai bine să-ţi închizi meliţa, Beth, spuse el încet, înainte să bagi în bucluc pe cineva

care nu-şi poate lua singur apărarea. Sau pe tine însăţi.

Liz îşi coborî privirea spre oala de pe sobă. Lui Alan i se păru că pălise.

– Adu-i aici, Alan, dacă eşti bun, spuse ea încet. Am terminat.

O luă pe Wendy în poală ca să mănânce şi Alan îl luă pe William. Era uimitor cât de repede îşi reintra în mână, îşi spuse el în timp ce-l hrănea pe băieţelul durduliu. Vâri lingura în gură, o înclini, apoi îi şterg uşor bărbia cu ea când o scoţi, împiedicând căderea câtor mai puţine picături posibil. Will tot întindea mâna după lingură, simţindu-se aparent destul de mare şi de experimentat s-o mânuiască singur, mulţumesc. Alan îl descurajă cu blândeţe şi băiatul se resemna curând să mănânce cu seriozitate.

– Ideea e că o pot folosi, îi spuse Stark.

Stătea sprijinit de tejgheaua mobilei de bucătărie şi mişca alene sus-jos cătarea armei pe partea din faţă a vestei sale matlasate. Aceasta scotea o şoaptă aspră.

Cei de la poliţia statală te-au sunat să-ţi spună să vii aici şi să verifici cum stau lucrurile? De asta eşti aici?

Alan se gândi să mintă, analiză argumentele pro şi contra, şi se hotărî că era mai sigur să spună adevărul, în mare parte fiindcă nu se îndoia că omul acela - dacă *era* un om - avea încorporat un detector de minciuni foarte eficient.

– Nu tocmai, spuse el şi-i povesti lui Stark despre telefonul lui Fuzzy Martin.

Stark clătină din cap înainte ca el să fi terminat.

– Mi *s-a părut* că văd o sclipire la fereastra casei ăleia de la fermă, zise el şi chicoti.

Buna sa dispoziţie părea cât se poate de reintrată în drepturi.

– Ei, ei! Oamenii de la ţară nu se pot abţine să nu-şi vâre puţin nasul, nu-i aşa, şerife Alan? Primesc satisfacţii atât de mici făcând-o, încât ar fi o minune dacă n-ar face-o! Aşadar, ce-ai făcut *tu* când ai închis telefonul?

Alan îi spuse şi asta, iar acum nu minţi deoarece credea că Stark ştia ce făcuse - şi numai simplul faptul că se afla acolo era un răspuns la majoritatea întrebărilor. Alan credea că ceea ce-şi dorea cu adevărat Stark să ştie era dacă era destul de prost să încerce să-i livreze o minciună.

Când termină, Stark spuse:

– Bine, asta-i bine. Asta-ţi îmbunătăţeşte şansele de-a trăi să mai lupţi o zi, şerife Alan. Acum, ascultă la mine şi-o să-ţi spun exact ce-o să facem odată ce-s sătui copiii ăştia.

7

– Eşti sigur că ştii ce să spui? întrebă Stark din nou. Stăteau lângă telefon în holul principal, singurul telefon funcţional rămas în casă.

– Da.

– Şi n-o să încerci să laşi vreun mesaj secret pe care să-l descifreze dispecera?

– Nu.

– Asta-i bine, spuse Stark. Asta-i bine, fiindcă acum e-un moment al naibii de *prost* să uiţi că eşti adult şi să începi să joci Peştera Piraţilor sau Ascunzişul Hoţilor. Cineva cu siguranţă ar păţi-o.

– Mi-aş dori să încetezi cu ameninţările pentru un timp.

Rânjetul lui Stark se lărgi, deveni un lucru de-o splendoare pestilenţială. Îl luase pe William cu el ca să se asigure că Liz continua să se comporte frumos şi acum îl gâdilă pe copil sub braţ.

– Nu prea pot face asta, spuse el. Un om care se opune propriei sale naturi se constipă, şerife Alan.

Telefonul se afla pe o masă lângă un geam mare. Când Alan ridică receptorul, se uită la panta împădurită de dincolo de parcare, căutând vrăbiile. Nu se vedea niciuna. Nu încă, oricum.

– Ce cauţi, catâr bătrân?

– Hă?

Aruncă o privire spre Stark. Ochii acestuia se uitau ţintă la el inexpresivi din găvanele lor în descompunere.

– M-ai auzit.

Stark făcu un gest spre parcare şi spre Toronado.

– Nu te uiţi pe geamul ăla aşa cum face un om numai fiindcă are-un geam în faţă. Ai pe chip expresia unui om care speră să vadă ceva. Vreau să ştiu despre ce-i vorba.

Alan simţi un fior rece de teroare alunecându-i în jos pe mijlocul spatelui.

– Thad, se auzi spunând cu calm. Îl caut din priviri pe Thad, la fel ca tine. Trebuie să ajungă în scurtă vreme.

– Ar fi bine ca ăsta să fie tot adevărul, nu crezi? îl întrebă Stark şi-l mai ridică puţin pe William.

Începu să plimbe încet ţeava pistolului de sus în jos pe burtica plăcut grăsulie a lui William, gâdilându-l. William chicoti şi mângâie cu blândeţe obrazul descompus al lui Stark, ca pentru a spune: „Termină, ştrengarule... dar nu încă, fiindcă asta-i destul de comic.”

– Înţeleg, zise Alan şi înghiţi în sec.

Stark urcă ţeava pistolului spre bărbia lui William şi-i făcu guşiţa de acolo să se mişte. Copilul râse.

Dacă vine Liz de după colţ şi-l vede făcând asta, o s-o ia razna, *îşi spuse Alan cu calm.*

– Eşti sigur că mi-ai spus tot, şerife Alan? Nu-mi ascunzi nimic sau cine ştie ce?

– Nu, zise Alan.

Numai despre vrăbiile din pădurea din jurul casei Williams.

Nu-ţi ascund nimic.

Bine. Te cred. Pentru moment, cel puţin. Acum treci şi fă-ţi treaba.

Alan formă numărul de la Oficiul Şerifului Districtului Castle. Stark se aplecă mai aproape - atât de aproape, încât izul propriului său corp îl făcu pe Alan să-i vină să vomite - şi trase cu urechea.

Sheila Brigham răspunse la primul târâit.

Bună, Sheila - aici Alan. Sunt lângă Castle Lake. Am încercat să iau legătura prin staţia radio, dar ştii cum e semnalul aici.

Inexistent, spuse ea şi râse. Stark zâmbi.

8

Când dispărură din vedere după colţ, Liz deschise sertarul de sub tejghea şi scoase cel mai mare cuţit de măcelărie de acolo. Aruncă o privire spre colţ, ştiind că Stark îşi putea iţi capul în orice clipă ca s-o verifice. Dar până acum, era bine. Îi auzea cum vorbeau. Stark spunea ceva despre felul cum se uitase Alan pe geam.

Trebuie să fac asta, gândi ea, *şi trebuie s-o fac pe cont propriu. Îl supraveghează pe Alan ca o pisică şi,*

chiar dacă i-aş putea spune ceva lui Thad, asta n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile... fiindcă el are acces la mintea lui Thad.

Ţinând-o pe Wendy în leagănul unui braţ îndoit, îşi scoase papucii şi se duse repede în camera de zi cu picioarele goale. Acolo era o sofa, dispusă în aşa fel încât cel care şedea pe ea putea să se uite spre lac. Vârî cuţitul de măcelărie sub volanul tapiseriei... dar nu prea departe. Dacă se aşeza, avea să-i fie la îndemână.

Iar dacă se aşezau împreună, ea şi cu vulpoiul de George Stark, şi el avea să-i fie la îndemână.

Aş putea să-l conving să se aşeze, îşi spuse, grăbindu-se înapoi în bucătărie. *Da, chiar aş putea. Se simte atras de mine. Şi asta-i oribil... dar nu-i prea oribil să mă folosesc de situaţie.*

Ajunse în bucătărie, aşteptându-se să-l vadă pe Stark stând acolo, expunându-şi spre ea dinţii rămaşi în rânjetul său teribil, descompus. Însă bucătăria era goală şi încă-l putea auzi pe Alan vorbind la telefon în hol. Şi-l putea închipui pe Stark stând chiar lângă el, trăgând cu urechea. Aşa că *asta* era bine. Îşi spuse: *Cu puţin noroc, George Stark va fi mort când va ajunge aici Thad.*

Nu voia ca ei doi să se întâlnească. Nu înţelegea toate motivele pentru care-şi dorea atât de tare să împiedice asta, dar înţelegea cel puţin unul dintre ele: se temea că ar putea chiar funcţiona colaborarea şi se temea şi mai mult că ştia care aveau să fie roadele reuşitei.

În cele din urmă, numai o singură persoană putea pretinde naturile duale ale lui Thad Beaumont şi George Stark. Numai o singură fiinţă în carne şi oase putea supravieţui unei separări atât de primare.

Dacă Thad *putea* oferi pornirea forţată de care avea nevoie Stark, dacă Stark începea să scrie pe cont propriu, aveau să înceapă să i se vindece rănile şi pustulele?

Liz credea că da. Credea că Stark ar putea chiar începe să preia controlul asupra chipului şi asemănării soţului său.

Şi după aceea, cât timp va mai trece (presupunând că Stark avea să-i lase pe toţi în viaţă acolo şi să reuşească să fugă) înainte ca primele pustule să-şi facă apariţia pe faţa lui *Thad?*

Nu credea că mult. Şi se îndoia foarte mult că Stark ar fi interesat să-l împiedice pe Thad să se descompună şi în cele din urmă să putrezească până la inexistenţă, toate gândurile lui bune dispărând pentru totdeauna.

Liz îşi luă pantofii înapoi în picioare şi începu să cureţe rămăşiţele cinei timpurii servită de gemeni. *Nemernicule,* îşi spuse ea, ştergând mai întâi tejgheaua şi apoi începând să umple chiuveta cu apă caldă, *tu eşti pseudonimul, tu eşti intrusul, nu soţul meu.* Turnă sucul Joy în chiuvetă şi apoi se duse la uşa camerei de zi ca s-o verifice pe Wendy. Fetiţa se ţâra pe podea, căutându-şi probabil fratele. Dincolo de uşile glisante din sticlă, soarele de după-amiază târzie arunca o fâşie de lumină aurie puternică peste apa albastră a lacului Castle.

Locul tău nu e aici. Tu eşti o monstruozitate, o jignire pentru ochi şi minte.

Se uită la sofaua sub care se afla cuţitul lung şi ascuţit, aşezat la loc uşor accesibil.

Dar pot îndrepta asta. Şi dacă mă lasă Dumnezeu să-mi fac voia, O S-o îndrept.

9

Mirosul lui Stark chiar începea să-l afecteze - făcându-l să i se pară că va vomita în orice clipă -, dar Alan încerca să nu lase asta să-i răzbată prin voce.

– S-a întors Norris Ridgewick, Sheila?

Lângă el, Stark începuse să-l gâdile iarăşi pe William cu pistolul.

– Nu încă, Alan. Scuze.

– Dacă vine, spune-i să preia conducerea. Până atunci, s-o preia Ciut.

– Schimbul lui...

– Mda, schimbul lui s-a terminat, ştiu. Conducerea oraşului o să trebuiască să plătească nişte ore suplimentare şi Keeton o să mă ia pe mine-n teleguţă pentru asta, dar ce pot face? Sunt blocat aici cu o staţie radio care nu funcţionează şi o maşină de patrulă care se îneacă de fiecare dată când îi arunci o privire. Sun de la casa soţilor Beaumont. Cei de la poliţia statală au vrut s-o verific, dar a fost spartă.

– Ce păcat! Vrei să transmit cuiva informaţia? Celor de la poliţia statală?

Alan se uită la Stark, a cărui întreagă atenţie părea să fie absorbită de băieţelul grăsuliu şi voios pe care-l gâdila, ţinându-l în braţe. Stark clătină absent din cap spre privirea lui Alan.

– Da. Sună în locul meu la Cazarma Oxford. Mă gândeam să înfulec ceva la localul ăla cu preparate din pui şi apoi să mă întorc aici şi să mai verific o dată. Asta dacă nu reuşesc să-mi pornesc maşina. Dacă nu, poate c-o să văd ce au soţii Beaumont în cămară. Vrei să iei o notiţă pentru mine, Sheila?

I se păru că Stark se crispează uşor lângă el. Vârful ţevii se opri, îndreptată spre buricul lui William. Alan simţi picături reci şi lente de sudoare curgându-i pe piept.

– Sigur, Alan.

Individul ăsta ar trebui să fie inventiv. Cred că-şi poate găsi un loc mai bun unde să-şi ascundă cheia de rezervă decât sub covoraşul de la intrare.

Sheila Brigham râse.

– Am notat.

Lângă el, vârful ţevii pistolului de calibru 45 începu să se mişte din nou şi William începu din nou să rânjească. Alan se relaxa puţin.

– Pe Henry Payton să-l sun, Alan?

– Aha. Sau pe Danny Eamons dacă nu-i acolo Henry.

– Bine.

– Mersi, Sheila. Încă o factură de la Statali, atâta tot. Ai grijă de tine.

– Şi tu, Alan.

Închise telefonul încet şi se întoarse spre Stark.

– Bine?

– Mai bine nu se poate, zise Stark. Mi-a plăcut în mod special partea despre cheia de sub covoraşul de la intrare. A adus acel ceva în plus care înseamnă atât de mult.

– Cât eşti de simpatic! spuse Alan.

În împrejurările acelea, nu era un lucru foarte inteligent de spus, însă îl surprinse propria-i furie.

Şi Stark îl surprinse. El râse.

– Nimeni nu mă place foarte mult, nu-i aşa, şerife Alan?

– Nu, spuse Alan.

– Păi, asta nu face nimic - mie-mi place de mine cât pentru toată lumea. Sunt un adevărat tip New Age în privinţa asta. Cel mai important lucru e că sunt de părere că ne-aflăm într-o formă destul de bună aici. Cred c-o să se prindă numai bine povestea asta.

Îşi înfăşură firul telefonului pe după mână şi-l smulse din priză.

– Cred că aşa-i, zise Alan, dar nu prea era convins.

Era o poveste firavă - mult mai firavă decât părea să-şi dea seama Stark, care credea poate că toţi poliţiştii de la nord de Portland erau o adunătură de mocofani adormiţi. Dan Eamons din Oxford probabil c-o va înghiţi, doar dacă nu-i aprindea cineva din Orono sau August un foc sub fund. Dar Henry Payton? Era mult mai puţin sigur că Henry va înghiţi ideea că Alan aruncase doar o singură privire iute după ucigaşul lui Homer Gamache înainte să plece la Cluck-Cluck Tonite pentru un meniu de pui. Henry era posibil să simtă că nu mirosea a bine.

– Uitându-se la Stark cum gâdila copilul cu vârful pistolului, Alan se întrebă dacă voia sau nu ca asta să se întâmple, şi descoperi că nu ştia.

– Acum ce urmează? îl întrebă pe Stark.

Stark inspiră adânc şi se uită afară la pădurea luminată de soare cu o bucurie evidentă:

– Hai s-o întrebăm pe Bethie dacă nu poate încropi ceva de halit. Mi-e foame. Viaţa la ţară e nemaipomenită, nu-i aşa, şerife Alan? Fir-aş să fiu!

– Bine, spuse Alan.

Porni înapoi spre bucătărie şi Stark îl apucă de-o mână.

– Treaba aia cu înecatul maşinii, spuse el. Aia n-a însemna nimic deosebit, nu?

– Nu, spuse Alan. A fost doar un alt exemplu al... cum îi spui tu? Acel ceva în plus care înseamnă atât de mult. În ultimul an, mai multe dintre maşinile de patrulă au avut probleme la carburator.

– Ar fi bine să fie ăsta adevărul, zise Stark, uitându-se la Alan cu ochii lui morţi.

De la colţurile lor interioare curgea puroi gros şi se prelingea pe lateralul nasului său descărnat ca nişte lacrimi cleioase de crocodil.

– Ar fi păcat să trebuiască să-l rănesc pe unul dintre copii fiindcă tu a trebuit să faci pe deşteptul. Thad n-o să lucreze nici pe jumătate la fel de bine dacă va afla că a trebuit să-i omor unul dintre gemeni ca să te fac pe tine să fii cuminte.

Rânji şi apăsă vârful ţevii de la pistol la subsuoara lui William. Băiatul chicoti şi se zvârcoli.

– Nu-i aşa că-i simpatic ca o pisicuţă călduţă?

Alan înghiţi pe lângă ceea ce i se părea ca este o minge mare de scame uscate în gând.

– Când faci asta mă faci să fiu agitat ca dracu', amice.

– Dă-i drumu’ şi fii agitat, zise Stark, zâmbindu-i. Sunt exact genul de om în jurul căruia oamenii vor să fie agitaţi. Hai să mâncăm, şerife Alan. Cred că micuţului ăsta începe să-i fie dor de soră-sa.

Liz încălzi un bol de supă în cuptorul cu microunde. Îi oferi mai întâi o cină rece, dar el clătină din cap, zâmbind, apoi îşi vârî degetele în gură şi scoase un dinte. Acesta ieşi din gingie cu o uşurinţă dezgustătoare.

Când îl aruncă în coşul de gunoi, ea îşi feri privirea cu buzele strânse, cu faţa o mască încordată de repulsie.

– Nu-ţi face griji, spuse el cu seninătate. Nu peste mult timp o să fie mai bine. *Totul* o să fie bine nu peste mult timp. Taţi o să ajungă aici curând.

Încă mai mâncau supă când Thad intră în parcare la volanul VW-ului lui Rawlie, zece minute mai târziu.

Douăzeci şi cinci - STEEL MACHINE

1

Casa de vacanţă a soţilor Beaumont se afla pe Lake Lane, la un kilometru şi jumătate depărtare de Route 5, însă Thad opri la mai puţin de o zecime din această distanţă, uitându-se în jur şi nevenindu-i să creadă.

Erau vrăbii peste tot.

Fiecare creangă de copac, fiecare piatră, fiecare bucată de pământ gol era acoperită cu vrăbii cuibărite. Lumea pe care o văzu era grotescă, halucinatoriei: era ca şi când porţiunii aceleia din Maine îi crescuseră pene. Drumul dinaintea lui dispăruse. Dispăruse complet. Acolo unde se aflase el era o potecă de vrăbii tăcute, înghesuite între copacii supraîncărcaţi.

Undeva, o creangă se rupse. Singurul sunet în plus era VW-ul lui Rawlie. Toba de eşapament fusese într-o stare proastă când îşi începuse el drumul spre vest; acum părea să nu mai aibă absolut niciun rost. Motorul se pârţâea şi răcea, dând rateuri din când în când, iar sunetul lui ar fi trebuit să pună pe fugă stolul acela monstruos cât ai clipi, însă păsările nu se mişcau.

Stolul începea la mai puţin de trei metri şi jumătate în faţa locului unde oprise el VW-ul şi-i scosese nărăvaşul schimbător de viteze la liber. Era o linie

de demarcare atât clară, că ar fi putut fi trasată cu liniarul.

Nimeni n-a mai văzut un stol de păsări ca ăsta de ani de zile, îşi spuse el. *De la exterminarea porumbeilor călători de la sfârşitul secolului trecut... poate. Seamănă cu ceva scos dintr-o poveste de Daphne du Maurier.*

O vrabie ateriza pe capota VW-ului şi păru să se uite la el. Thad simţi o curiozitate înfricoşătoare, imperturbabilă în ochii negri ai păsării aceleia mici.

Cât de departe se întind ele? se întrebă. *Până la casă? Dacă-i aşa, George le-a văzut... şi-o să dăm de dracu', dacă n-am dat deja de el. Şi chiar dacă nu se întind atât de departe, cum ar trebui să ajung eu acolo? Nu sunt doar pe drum; ele sunt drumul.*

Dar, desigur, ştia răspunsul la asta. Dacă voia să ajungă la casă, trebuia să conducă peste ele.

Nu, aproape că gemu mintea sa. *Nu, nu poţi.* Imaginaţia sa invocă lucruri teribile: pocnetele, sunetele de frângere a miilor de corpuri mici, jeturile de sânge ţâşnind de sub roţi, cheagurile ude de pene lipite învârtindu-se odată cu roţile.

Dar o s-o fac, murmură el. O s-o fac fiindcă trebuie s-o fac.

Un rânjet instabil începu să-i aranjeze faţa într-o grimasă de concentrare cruntă, pe jumătate nebunească. În momentul acela, semăna sinistru de mult cu George Stark. Vârî schimbătorul de viteze înapoi în viteza întâi şi începu să fredoneze în barbă „John Wesley Harding”. VW-ul lui Rawlie pufăi, aproape se opri, apoi scoase trei rateuri puternice şi începu să ruleze înainte.

Vrabia de pe capotă se ridică în aer şi lui Thad i se tăie răsuflarea aşteptând ca toate să-şi ia zborul,

aşa cum făceau în viziunile din transă: un nor întunecat ascendent, însoţit de un sunet ca al unui uragan într-o sticlă.

În schimb, suprafaţa drumului din faţa botului VW-ului începu să se zvârcolească şi să se mişte. Vrăbiile - unele dintre ele, cel puţin - se trăgeau în spate, croind două fâşii goale... fâşii care se potriveau perfect traseului roţilor VW-ului.

– Iisuse, şopti Thad.

Apoi fu între ele. Brusc, trecu din lumea pe care o ştia dintotdeauna într-una străină, care era populată numai de santinelele acelea mici ce păzeau graniţa dintre tărâmul celor vii şi cel al morţilor.

Acolo mă aflu eu acum, gândi el în timp ce conducea încet de-a lungul cărărilor gemene pe care i le deschideau păsările. *Sunt în ţara morţilor-vii şi Domnul fie cu mine.*

Cărarea continuă să i se deschidă în fată. Avea mereu aproximativ trei metri şi jumătate de drum liber şi, când acoperi această distanţă, alţi trei metri şi jumătate i se deschideau înainte. Puntea de jos a VW-ului trecea peste vrăbiile adunate una lângă alta între urmele pentru roţi, însă nu părea să le omoare; în oglinda retrovizoare, cel puţin, nu vedea nici-o pasăre moartă în spate. Dar era greu să-şi dea seama sigur, fiindcă vrăbiile închideau calea în urma sa, recreând covorul acela plat, împănat.

Le simţea *mirosul* - un iz uşor, fărâmicios, care părea să-i stea pe piept ca o ploaie de făină de oase.

Odată, în copilărie, îşi vârâse capul într-un sac cu granule pentru iepuri şi inhalase adânc. Mirosul acesta semăna cu acela. Nu era murdar, dar era copleşitor. Şi era *străin. Î*ncepea să-l deranjeze ideea

că masa aceea mare de păsări fura tot oxigenul din aer, că se va sufoca înainte să ajungă acolo unde mergea.

Acum începea să audă uşoare *tac-tac-tac-uri* de deasupra şi-şi imagină vrăbiile cuibărindu-se acolo pe acoperişul VW-ului, comunicând cumva cu suratele lor, ghidându-le, spunându-le când să se ferească şi să creeze piste pentru roţi, spunându-le când era în siguranţă să se regrupeze.

Trecu de coama primului deal de pe Lake Drive şi se uită în jos spre valea de vrăbii - vrăbii pretutindeni, vrăbii acoperind fiecare obiect şi umplând fiecare copac, modificând peisajul într-o lume coşmărească a păsărilor care depăşea putinţa sa de închipuire; depăşea cele mai mari puteri de înţelegere.

Thad simţi că era pe cale să leşine şi se pălmui viguros peste obraz. Fu un sunet slab - *pleosc!* - în comparaţie cu răcnetul aspru al motorului VW-ului, însă văzu o undă mică străbătând adunarea de păsări... O undă ca un fior.

Nu pot merge acolo jos. Nu pot.

Trebuie să mergi. Tu eşti ştiutorul. Tu eşti aducătorul. Tu eşti stăpânul.

Şi pe lângă asta - unde altundeva putea merge? Se gândi la Rawlie spunând: *Ai foarte mare grijă, Thaddeus. Niciun muritor de rând nu poate controla trimişii vieţii de apoi. Nu pentru multă vreme.* Şi dacă încerca să se întoarcă pe Route 5? Păsările îi deschiseseră drum înainte... dar nu credea că-i vor deschide unul înapoi. Credea că urmările încercării de-a se răzgândi acum ar fi inimaginabile.

Thad începu să coboare încet dealul... şi vrăbiile îi deschiseră drumul înainte.

Nu-şi aminti niciodată cu precizie restul acelui drum; mintea sa trase din fericire cortina peste el de-ndată ce se încheie. Îşi aminti că-şi spusese fără-ncetare: *Nu sunt decât nişte vrăbii, pentru numele lui Christos... nu sunt tigri sau aligatori sau peşti piranha... sunt doar nişte vrăbii!*

Şi ăsta era adevărul, dar văzând atât de multe deodată, văzându-le *pretutindeni,* înghesuite pe fiecare creangă şi luptându-se să-şi afle locul pe fiecare buştean căzut... asta-ţi afecta cumva mintea. Iţi rănea *mintea.*

Când dădu curba strânsă pe care o făcea Lake Lane cam cu un kilometru mai încolo, pe stânga văzu Pajiştea Şcolii... numai că n-o văzu. Pajiştea Şcolii dispăruse. Pajiştea Şcolii era neagră din cauza vrăbiilor.

Îţi rănea *mintea.*

Cât de multe? Cât de multe milioane? Sau să fi fost miliarde?

O altă creangă pârâi şi cedă în pădure cu un sunet ca un tunet îndepărtat. Trecu de locuinţa Williams, dar casa cu fronton sub formă de A nu era decât o movilă sub greutatea vrăbiilor. Nu avea nici-o bănuială că maşina de patrulă a lui Alan Pangborn era parcată în faţa acelei case; nu văzu decât un deal cu pene.

Trecu pe lângă casa Saddler. Casa Massenburg. Casa Payne. Pe stăpânii celorlalte nu-i ştia sau nu-şi amintea numele lor. Şi apoi, la distanţă de încă patru sute de metri de propria sa casă, păsările pur şi simplu dispăreau. Exista un loc unde întreaga lume era numai vrăbii; cincisprezece centimetri mai încolo, nu era nici ţipenie. Încă o dată se părea că cineva trasase o linie cu rigla de-a curmezişul

drumului. Păsările ţopăiau şi se fereau lovind din aripi, deschizând cărări pentru roţi ce arătau acum pământul gol şi tasat al Aleii Lacului.

Thad ajunse înapoi pe teren gol, opri brusc, deschise portiera şi vomită pe pământ. Gemu şi-şi şterse de pe frunte o transpiraţie bolnăvicioasă, înainte vedea pădure pe ambele laturi şi sclipiri albastre puternice de lumină dinspre lac pe partea sa stângă.

Se uită în spate şi văzu o lume neagră, tăcută, în aşteptare.

Psihopompele, îşi spuse el. *Dumnezeu să mă ajute dacă dau greş cu asta, dacă el dobândeşte cumva control asupra păsărilor ăstora. Dumnezeu să ne ajute pe toţi.*

Trânti portiera şi închise ochii.

Recapătă-ţi stăpânirea acum, Thad. N-ai trecut prin asta numai ca s-o dai acum în bară. Recapătă-ţi stăpânirea. Uită de vrăbii.

Nu le pot uita! ţipă o parte a minţii sale. Era un vaiet îngrozit, jignit, în pragul nebuniei. *Nu pot! nu pot!*

Dar o putea face. *Avea* s-o facă.

Vrăbiile aşteptau. Şi el avea să aştepte. Avea să aştepte până ce venea momentul potrivit. Avea să aibă încredere în el însuşi că-şi va da seama când urma să vină acesta. Dacă n-o putea face pentru el însuşi, avea s-o facă pentru Liz şi pentru gemeni.

Prefă-te că-i o poveste. Doar o poveste pe care o scrii. O poveste în care nu e nici-o pasăre.

– Bine, murmură el. Bine. O să-ncerc.

Începu să conducă din nou. În acelaşi timp, începu să cânte în barbă „John Wesley Harding”.

2

Thad opri VW-ul - acesta muri cu un rateu de final triumfal - şi coborî încet din micuţa maşină. Se întinse. George Stark ieşi pe uşă, ţinând-o acum pe Wendy, şi păşi pe verandă, înfruntându-l pe Thad din priviri.

Stark se întinse şi el.

Liz, care stătea alături de Alan, simţi un ţipăt acumulându-i-se nu în gât, ci în spatele frunţii. Îşi dorea mai mult ca orice să-şi ia ochii de la cei doi bărbaţi şi descoperi că n-o putea face.

Să se uite la ei era ca şi cum s-ar uita la un om care face exerciţii de întindere în faţa oglinzii.

Nu semănau nici pe departe unul cu celălalt - chiar şi eliminând din imagine descompunerea accelerată a lui Stark. Thad era slab şi negricios, Stark lat în umeri şi blond în pofida tenului său (cât mai rămăsese din el). Şi totuşi, erau imagini în oglindă. Asemănarea era sinistră tocmai fiindcă nu exista niciun lucru căruia ochiul îngrozit, constrâns, să i-o poată atribui. Era *sub roşa,* adânc îngropată între rânduri, dar atât de reală, încât ţipa: trucul acela al încrucişării picioarelor în timpul întinderii, al depărtării ţepene a degetelor pe lângă coapse, strângerea aceea slabă din ochi.

Se relaxară exact în acelaşi timp.

– Bună, Thad.

Stark părea aproape timid.

– Bună, George, spuse Thad plat. Familia?

– Numai bine, mersi. Ai de gând s-o faci? Eşti pregătit?

– Da.

În spatele lor, înapoi spre Route 5, o creangă pârâi. Ochii lui Stark săriră în acea direcţie.

– Ce-a fost asta?

– O creangă de copac, spuse Thad. În urmă cam cu patru ani, pe-aici a avut loc o tornadă, George. Ramurile uscate încă mai cad. Ştii asta.

Stark clătină din cap.

– Cum mai eşti, catâr bătrân?

– Sunt bine.

Pari puţin încordat.

Ochii lui Stark săgetau spre faţa lui Thad; îi putea simţi încercând să pătrundă în gândurile dindărătul ei.

– Nici tu nu arăţi prea în formă.

Stark râse la aceasta, dar nu era nici urmă de umor în acel râset.

– Bănuiesc că ai dreptate.

– O să-i laşi în pace? întrebă Thad. Dacă fac ce vrei tu, chiar o să-i laşi în pace?

– Da.

– Dă-mi cuvântul tău.

– Bine, spuse Stark. Îl ai. Cuvântul unui sudist, un lucru care nu-i aşa uşor de primit.

Accentul său fals, aproape burlesc, dispăruse complet. Vorbi cu o demnitate simplă şi îngrozitoare. Cei doi bărbaţi se înfruntară unul pe celălalt în lumina soarelui de după-amiază târzie, atât de puternică şi aurie, încât părea irealã.

– Bine, spuse Thad după o clipă lungă, şi gândi: *El nu ştie. Chiar nu ştie. Vrăbiile... ele încă îi sunt ascunse lui. Secretul ăsta e-al meu.* Bine, o să-i dăm bătaie.

3

Cât cei doi bărbaţi statură lângă uşă, Liz îşi dădu seama că tocmai avusese ocazia perfectă de a-i spune lui Alan de cuţitul de sub canapea... şi că o lăsase să-i scape.

Sau n-o lăsase?

Se întoarse spre el şi, în clipa aceea, Thad strigă:

– Liz?

Vocea lui era severă. Avea o notă autoritară pe care deseori o folosea şi păru aproape că ştie ce intenţiona ea să facă... şi nu voia ca ea s-o facă. Asta era imposibil, desigur. Nu-i aşa? Nu ştia. Nu mai ştia nimic.

Se uită la el şi-l văzu pe Stark dându-i lui Thad copilul. Thad o ţinu pe Wendy aproape. Wendy îşi petrecu braţele pe după gâtul tatălui ei la fel de prietenos cum şi le petrecuse pe după al lui Stark.

Acum! strigă mintea lui Liz la ea. *Spune-i acum! Spune-i să fugă! Acum, cât gemenii sunt la noi!*

Dar, desigur, Stark avea o armă şi ea nu credea că vreunul dintre ei era destul de iute ca să întreacă un glonţ. Îl cunoştea pe Thad foarte bine; nu ar fi spus-o niciodată cu voce tare, dar îi trecu brusc prin gând că el s-ar fi împleticit în propriile-i picioare.

Iar acum Thad era foarte aproape de ea, iar ea nu putea nici măcar să se mintă că nu înţelegea mesajul din ochii lui.

Las-o baltă, Liz, spuneau aceştia. *E jocul meu.*

Apoi îşi puse braţul liber pe după mijlocul ei şi întreaga familie stătu într-o îmbrăţişare stângace, dar fierbinte.

– Liz, spuse el, sărutându-i buzele reci. Liz, Liz, îmi pare rău, îmi pare atât de rău pentru asta. N-am

vrut să se întâmple aşa ceva. N-am ştiut. Am crezut că totul e... inofensiv. O glumă.

Ea îl ţinu strâns, îl sărută, îi lăsă buzele să i le încălzească pe ale sale.

– E-n regulă, spuse ea. *Va fi* în regulă, nu-i aşa, Thad?

– Da, zise el.

Se trase deoparte ca să se poată uita în ochii ei.

– O să fie bine.

O sărută din nou, după care se uită la Alan.

– Bună, Alan, spuse el şi zâmbi strâmb. Ţi-ai schimbat gândurile în vreun fel?

– Da. În destule feluri. Am vorbit astăzi cu o veche cunoştinţă de-a ta.

Se uită la Stark.

– Şi de-a ta.

Stark ridică ceea ce-i mai rămăsese din sprâncene.

– N-am ştiut că Thad şi cu mine avem vreun prieten comun, şerife Alan.

– Oh, aveţi o relaţie foarte apropiată cu omul acesta, spuse Alan. De fapt, el te-a omorât o dată.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Thad tăios.

– Cel cu care am vorbit e doctorul Pritchard. Îşi aminteşte de voi amândoi foarte bine. Vedeţi voi, a fost o operaţie de-un fel destul de neobişnuit. Ce-a scos din capul tău a fost *el.*

Aplecă din cap spre Stark.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Liz şi vocea ei pieri la ultimul cuvânt.

Aşa că Alan le spuse ceea ce-i spusese Pritchard... dar în ultima clipă omise partea despre vrăbiile care bombardaseră în picaj spitalul. O făcu fiindcă Thad nu spusese nimic despre vrăbii... şi Thad trebuise să treacă pe lângă casa Williams ca să ajungă acolo.

Asta sugera două posibilităţi: fie că vrăbiile plecaseră pe când venise Thad, fie că Thad nu voia ca Stark să ştie că erau acolo.

Alan se uită foarte atent la Thad. *Se întâmplă ceva acolo înăuntru. Vreo idee. Să ne rugăm la Dumnezeu să fie una bună.*

Când încheie, Liz părea uluită. Thad clătina din cap. Stark - de la care Alan se aşteptase la cea mai puternică reacţie dintre toate - nu părea foarte afectat într-un fel sau altul. Singura expresie pe care o putu citi Alan pe faţa aceea distrusă era cea de amuzament.

– Asta explică multe, spuse Thad. Mulţumesc, Alan.

– Mie nu-mi explică absolut nimic! strigă Liz atât de tare, că gemenii începură să scâncească.

Thad se uită la George Stark.

– Tu eşti o fantomă, spuse el. Un soi ciudat de fantomă. Noi stăm cu toţii aici şi ne uităm la o fantomă. Nu-i aşa că-i uimitor? Ăsta nu-i doar un incident parapsihologic; e-o afurisită de *epopee!*

– Nu cred că are vreo importanţă, spuse Stark cu uşurinţă. Spune-le povestea lui William Burroughs, Thad. Mi-o amintesc bine. Am fost înăuntru, desigur... dar ascultam cu atenţie.

Liz şi cu Alan se uitară la Thad întrebători.

– Ştii despre ce vorbeşte? întrebă Liz.

– Sigur că ştiu, spuse Thad. Ionel şi Marinei, amândoi gândesc la fel.

Stark îşi lăsă capul pe spate şi râse. Gemenii încetară cu scâncetele şi râseră împreună cu el.

– Asta-i bună, catâr bătrân! Asta-i *buuună!*

– Am fost - sau poate că are trebui să spună că noi am fost - împreună cu Burroughs într-o comisie în 1981. La New School, în New York. În timpul sesiunii

de întrebări şi răspunsuri, un puşti l-a întrebat pe Burroughs dacă crede în viaţa de după moarte. Burroughs a spus că da - credea că o trăiam cu toţii.

– Iar omul ăla-i *deştept,* spuse Stark, zâmbind. Habar n-are să tragă cu pistolul, da-i *deştept.* Acum - vedeţi? Vedeţi cât de puţin contează?

Dar contează, gândi Alan, studiindu-l pe Thad cu atenţie. *Contează mult. Faţa lui Thad spune asta... şi vrăbiile despre care tu nu ştii o spun şi ele.*

Ceea ce ştia Thad era mai periculos decât ştia chiar *el,* bănuia Alan. Dar putea fi tot ce aveau. Se hotărî că avusese dreptate să-şi ţină pentru el sfârşitul poveştii lui Pritchard... dar tot se simţea ca un om care stătea pe marginea unei prăpăstii şi încerca să jongleze cu prea multe torţe aprinse.

– Gata cu sporovăială, Thad, spuse Stark.

El clătină din cap.

– Da. Cam gata.

Se uită la Liz şi la Alan.

– Vreau ca niciunul dintre voi să nu încerce ceva... ei bine... deplasat. Am să fac ce vrea el.

– Thad! Nu! Nu poţi face asta!

– Şşş.

Îşi puse un deget la buze.

– Pot şi o voi face. Fără trucuri, fără efecte speciale. Nişte cuvinte pe hârtie l-au creat şi nişte cuvinte pe hârtie sunt singurele lucruri care-l vor alunga.

Înclină din cap spre Stark.

– Crezi că *el* ştie că asta va funcţiona? Nu ştie. Doar speră.

– Aşa e, spuse Stark. Speranţa e-un izvor etern al sfârcurilor omeneşti.

Râse. Era un sunet nebunesc, lunar, iar Alan înţelese că şi Stark jongla cu torţe aprinse pe marginea unei prăpăstii.

Prinse cu colţul ochiului o mişcare bruscă. Alan întoarse uşor capul şi văzu o vrabie aterizând pe balustrada punţii din faţa întinderii de sticlă care forma peretele de vest al camerei de zi. I se alătură o a doua şi o a treia. Alan se uită înapoi la Thad şi văzu ochii scriitorului mişcându-se uşor. Şi el văzuse? Alan credea că da. Avusese dreptate, deci. Thad ştia... dar nu voia ca *Stark* să ştie.

– Noi doi o să scriem doar ceva împreună şi-apoi o să ne luăm rămas bun, spuse Thad.

Ochii săi se mutară la faţa distrusă a lui Stark.

– *Asta* e ceea ce-o să facem, nu-i aşa, George?

– Ai nimerit-o, băiete.

– Aşa că spune-mi, îi zise Thad lui Liz. Ascunzi ceva? Ai ceva în gând? Vreun plan?

Ea rămase locului, uitându-se cu disperare în ochii soţului ei, nepăsătoare că între ei William şi Wendy se ţineau de mână şi se uitau unul la celălalt încântaţi, ca nişte rude demult pierdute la o reuniune surpriză.

Doar nu vorbeşti serios, nu-i aşa, Thad? îl întrebau ochii ei. *E-o şmecherie, nu-i aşa? O şmecherie care să-l potolească, să-i adoarmă suspiciunile?*

Nu, răspunse privirea înceţoşată a lui Thad. *Până la ultimul cuvânt. Asta e ce-mi doresc.*

Şi nu mai era oare altceva? Ceva atât de profund şi de ascuns, încât poate ea era singura care o putea vedea?

O să mă ocup eu de el, iubire. Ştiu cum, pot.

Oh, Thad, sper să ai dreptate.

– E-un cuţit sub canapea, spuse ea încet, uitându-se la faţa lui. L-am luat din bucătărie cât Alan şi... şi el... era un holul principal, vorbind la telefon.

Liz, *Christoase!* aproape că strigă Alan, făcându-i pe copii să tresară.

Nu era, de fapt, atât de tulburat cum spera să pară. Ajunsese să înţeleagă că dacă treaba aceasta avea să se termină într-un fel care să nu însemne groază totală pentru ei toţi, Thad trebuia să fie cel care s-o facă. El îl crease pe Stark; el trebuia să-l distrugă.

Liz se uită într-o parte la Stark şi văzu rânjetul acela nesuferit răzbătând la suprafaţa rămăşiţelor fetei sale.

– Ştiu ce fac, spuse Thad. Ai încredere în mine, Alan. Liz, ia cuţitul şi aruncă-l de pe punte.

Am de jucat un rol aici, îşi spuse Alan. *E-un rol minor, dar ţi-aminteşti ce spunea omul ăla la orele de dramaturgie de la colegiu - nu există roluri mici, numai actori mici.*

– Crezi c-o să ne lase pur şi simplu să *plecăm?* întrebă Alan sceptic. C-o să-şi ia tălpăşiţa peste deal legănând din coadă ca mieluşelul Măriei? Omule, eşti nebun.

– Sigur, sunt nebun, spuse Thad şi râse.

Semăna sumbru cu sunetul pe care-l scotea Stark - râsetul unui om care dansa în pragul uitării.

– *El* este, iar el a venit din mine, nu-i aşa? Ca un demon ieftin din sprânceana unui Zeus de mâna a treia. Dar eu ştiu cum trebuie să fie.

Se întoarse şi se uită la Alan cu toată atenţia şi pentru prima oară cu gravitate.

– *Ştiu cum trebuie să fie,* repetă el încet şi cu mare emfază. Dă-i drumul, Liz.

Alan scoase un sunet grosolan de dezgust şi se întoarse cu spatele, ca pentru a se disocia de ei toţi.

Simţindu-se ca o femeie în vis, Liz străbătu camera de zi, îngenunche şi scoase cuţitul de sub canapea.

– Ai grijă cu lucrul ăla, spuse Stark.

Părea foarte alert, foarte serios.

Copiii tăi ţi-ar spune acelaşi lucru dacă ar putea vorbi.

Ea se uită în jur, îşi îndepărtă părul de pe faţă şi văzu că ţinea arma îndreptată spre Thad şi William.

– *Am* grijă! spuse ea pe o voce tremurată, mustrătoare, care era aproape de lacrimi.

Trase în lături pe şinele ei uşa din peretele-fereastră şi păşi afară pe punte. Erau acum şase vrăbii cuibărite pe balustradă. Se mişcară într-o parte în două grupuri de câte trei când ea se apropie de balustradă şi de hăul de după ea, dar nu zburară.

Alan o văzu pregetând pentru o clipă, gândindu-se la ele, cu mânerul cuţitului strâns între degete şi cu vârful lamei îndreptat în jos spre podea ca un fir cu plumb. Se uită la Thad şi-l văzu că se uita încordat la ea. În cele din urmă, se uită la Stark.

O privea atent pe Liz, dar pe faţa lui nu se citea surprindere sau suspiciune, şi lui Alan Pangborn îi trecu prin minte un neaşteptat gând bezmetic: *El nu le vede! Nu-şi aminteşte ce a scris pe pereţii apartamentelor, iar acum nu le vede! Nu ştie că sunt acolo!*

Apoi îşi dădu brusc seama că Stark se uita înapoi la *el,* măsurându-l cu privirea aceea plată, descompusă.

– De ce te uiţi la mine? întrebă Stark.

– Vreau să fiu sigur c-o să-mi amintesc ce înseamnă o urâţenie adevărată, spuse Alan. S-ar putea să vreau să le povestesc nepoţilor într-o bună zi.

– Dacă nu-ţi păzeşti afurisita aia de gură, n-o să trebuiască să-ţi faci griji de nepoţi, spuse Stark. Câtuşi de puţin. Ai face bine să termini cu holbatul ăsta, şerife Alan. Pur şi simplu nu-i un lucru cumpătat.

Liz aruncă peste balustrada punţii cuţitul de măcelărie. Când îl auzi aterizând în tufişurile cu şapte metri şi jumătate de mai jos, începu în sfârşit să plângă.

4

– Hai să mergem la etaj, spuse Stark. Acolo e biroul lui Thad. Bănuiesc că o să ai nevoie de maşina de scris, nu-i aşa, catâr bătrân?

– Nu pentru cartea asta, spuse Thad. Ştii tu bine.

Un zâmbet atinse buzele crăpate ale lui Stark.

– Ştiu?

Thad arătă cu degetul spre creioanele aliniate în buzunarul său de la piept.

– De-astea folosesc când vreau să iau din nou legătura cu Alexis Machine şi Jack Rangely.

Stark păru absurd de mulţumit.

– Mda, aşa e, nu? Cred că mi-am spus că de data asta ai vrea s-o faci altfel.

– Nu altfel, George.

– Mi-am cumpărat şi eu ale mele, spuse el. Trei cutii pline. Şerife Alan, de ce nu eşti băiat bun şi nu te duci la maşină să mi le aduci? Sunt în torpedou. Voi ceilalţi o să faceţi pe bonele.

Se uită la Thad, îşi râse râsetul său bezmetic şi clătină din cap.

– *Câine* ce eşti tu!

– Aşa e, George, spuse Thad. Zâmbi firav. - Sunt un câine. La fel eşti şi tu. Şi nu poţi să-i înveţi pe câinii bătrâni trucuri noi.

– Ţi-e cam chef de scris, nu-i aşa, bătrâne? Indiferent ce spui, o parte din tine pur şi simplu *tânjeşte* să se pună pe treabă. Ţi-o citesc în ochi. O *vrei.*

– Da, spuse Thad simplu şi Alan nu credea că minţea.

– Alexis Machine, zise Stark.

Ochii săi galbeni scânteiau.

– Aşa e, spuse Thad şi acum şi ochii lui scânteiau.

„Taie-l cât eu stau aici şi mă uit."

– Ai nimerit-o! strigă Stark şi începu să râdă. „Vreau să văd sângele cum curge. Nu mă face să-ţi spun de două ori."

Acum, începură să râdă amândoi.

Liz se uită de la Thad la Stark şi apoi înapoi la soţul ei şi de pe obraji îi căzu sânge, fiindcă n-ar fi putut să-şi dea seama de diferenţă.

Dintr-odată, marginea râpei părea mai aproape ca niciodată.

5

Alan se duse afară să aducă creioanele. Ţinu capul în maşină doar pentru o clipă, dar i se păru mai mult şi fu foarte bucuros să-l scoată înapoi. Maşina păstra un miros întunecat şi neplăcut, care-l făcu să se simtă uşor ameţit. Să stea în Toronado-ul lui Stark era ca şi când şi-ar fi vârât capul într-o cameră de la mansardă unde cineva vărsase o sticlă de cloroform.

Dacă ăsta e mirosul viselor, îşi spuse Alan, *nu vreau să mai am niciodată unul.*

Rămase o clipă lângă maşina neagră, cu cutiile de creioane Berol în mâini şi uitându-se în susul parcării.

Vrăbiile veniseră.

Parcarea dispărea sub un covor alcătuit din ele. Apoi aterizară şi mai multe. Iar pădurea era plină de ele. Aterizară şi rămaseră locului, uitându-se ţintă la el, înmărmurite, o masivă enigmă vie.

Vin după tine, George, îşi spuse el şi porni înapoi spre casă. La jumătatea distanţei, se opri brusc când îl lovi o idee neplăcută.

Sau vin după noi?

Se uită înapoi la păsări pentru un moment lung, dar acestea nu-i spuseră niciun secret, iar el se duse în casă.

6

– La etaj, spuse Stark. Tu primul, şerife Alan. Du-te în spatele dormitorului pentru oaspeţi. Lipită de peretele de acolo e-o vitrină plină cu fotografii şi prespapieruri şi mici suveniruri. Când apeşi în partea ei stângă, se roteşte în interior pe o tijă centrală. Biroul lui Thad e dincolo de ea.

Alan se uită la Thad, care aplecă din cap.

– Ştii a naibii de multe despre locul ăsta, spuse Alan, pentru un om care n-a fost niciodată aici.

– Dar *am fost* aici, zise Stark cu gravitate. Am fost aici deseori... În vise.

7

Două minute mai târziu, toţi erau adunaţi în fata insolitei uşi a micului birou al lui Thad. Vitrina era întoarsă spre interior, creând două intrări spre încăperea despărţită de restul casei de grosimea acelui corp de mobilier. Nu era nici-o fereastră acolo înăuntru; dă-mi un geam aici lângă lac, îi spusese Thad lui Liz cândva, şi ce-o să fac e să scriu două cuvinte şi apoi o să mă holbez afară pe drăcovenia aia vreme de două ore, uitându-mă cum se plimbă bărcile.

O lampă cu gât lung, flexibil, şi cu bec puternic cu cuarţ-halogen arunca un cerc de lumină albă peste masa de lucru. Un scaun de birou şi un scaun pliant de picnic stăteau lângă masă, unul lângă celălalt, cu faţa spre două caiete goale care fuseseră aşezate împreună în cercul de lumină. Pe fiecare dintre acestea se odihneau câte două creioane Berol Black Beauty ascuţite. IBM-ul electric pe care-l folosea Thad uneori acolo fusese scos din priză şi depozitat într-un colţ.

Thad însuşi adusese scaunul pliant din dulapul de pe hol şi încăperea exprima acum o dualitate pe care Liz o găsea uluitoare şi totodată extrem de neplăcută. Era într-un fel o altă versiune a creaturii din oglindă pe care-şi închipuise c-o vede când sosise în sfârşit Thad. Erau două scaune acolo unde întotdeauna fusese numai unul; erau două seturi de instrumente pentru scris, aşezate tot unul lângă altul, acolo unde ar fi trebuit să fie numai unul. Maşina de scris pe care ea o asocia cu şinele

(mai bun)

normal al lui Thad fusese pusă de-o parte, iar când ei se aşezară, Stark în scaunul de la birou al lui Thad şi Thad în scaunul pliant, dezorientarea fu completă. Simţi aproape un fel de rău de mare.

Fiecare avea câte un geamăn în poală.

Cât timp avem înainte să devină cineva bănuitor şi să se hotărască să verifice cum stau lucrurile aici? îl întrebă Thad pe Alan, care stătea în cadrul uşii cu Liz. Fii sincer şi fii cât de precis poţi. Trebuie să mă crezi când spun că asta e singura şansă pe care o avem.

– Thad, *uită-te* la el! răbufni Liz cu sălbăticie. Nu vezi ce se întâmplă cu el? Nu vrea doar ajutor să scrie o carte! Vrea să-ţi fure *viaţa!* Nu *vezi* asta?

– Şşş, spuse el. Ştiu ce vrea. Cred că am ştiut încă de la început. Asta e singura cale. Ştiu ce fac. Cât timp avem, Alan?

Alan se gândi la asta cu seriozitate. Îi spusese Sheilei că va mânca ceva la restaurant şi luase deja legătura cu dispeceratul, aşa că avea să treacă o vreme până să înceapă ea să se agite. Poate că s-ar fi întâmplat mai repede lucrurile dacă ar fi fost prin zonă Norris Ridgewick.

– Poate până ce sună soţia mea să întrebe unde sunt, spuse el. Poate mai mult. E soţie de poliţist de multă vreme. Se aşteaptă la ore târzii şi la nopţi ciudate.

Nu-i plăcea să se audă că spune asta. Nu aşa trebuia să se joace jocul; era exact opusul felului în care trebuia să se joace jocul.

Ochii lui Thad îl îndemnau. Stark nu părea să asculte deloc; ridicase prespapierul de ardezie care stătea deasupra teancului dezordonat al unui manuscris vechi în colţul mesei şi se juca cu el.

– Cred că vor fi cel puţin patru ore.

Şi apoi, fără tragere de inimă, adăugă:

– Poate toată noaptea. L-am lăsat pe Andy Clutterbuck la conducere şi Ciut nu-i tocmai un geniu. Dacă-i trage cineva semnalul de alarmă, probabil ca va fi individul ăla, Harrison, - cel pe care l-ai fentat pe şosea - sau cineva pe care-l cunosc la Cazarma Poliţiei Statale din Oxford. Un tip pe nume Henry Payton.

Thad se uită la Stark.

– O să fie de-ajuns?

Ochii lui Stark, giuvaiere sclipitoare în peisajul ruinat al feţei lui, erau îndepărtaţi, înceţoşaţi. Mâna sa bandajată se juca absent cu prespapierul. Îl aşează la loc şi-i zâmbi lui Thad.

– *Tu* ce crezi? Ştii la fel de multe despre asta ca şi mine.

Thad căzu pe gânduri. *Amândoi ştim despre ce vorbim aici, dar nu cred că vreunul dintre noi o poate pune în cuvinte. Ceea ce facem aici nu e să scriem, nu tocmai. Scrisul nu e decât ritualul. E vorba despre un soi de predare de ştafetă. Un schimb de putere. Sau, mai bine spus, un troc: vieţile lui Liz şi-ale gemenilor la schimb pentru... ce? Pentru ce, mai exact?*

Dar ştia, desigur. Ar fi fost ciudat dacă n-ar fi ştiut, căci meditase exact la subiectul acesta nu cu multe zile în urmă. *Ochiul* său era cel pe care-l voia Stark - nu, îl cerea. Acel ciudat al treilea ochi, care, fiind îngropat în creierul său, nu se putea uita decât înăuntru.

Simţi acea senzaţie de târâre din nou şi o alungă. *Nu-i corect să tragi cu ochiul, George. Tu ai puterea*

de foc; eu tot ce am e-o adunătură de păsări costelive. Aşa că nu-i corect să tragi cu ochiul.

– Cred că probabil o să ajungă, spuse el. O s-o ştim când o să se-ntâmple, nu-i aşa?

– Da.

Ca un scrânciob, când o parte a scândurii urcă... cealaltă coboară.

– Thad, ce ascunzi? Ce ascunzi de mine?

Urmă o clipă de tăcere electrică în cameră, o cameră care brusc părea mult prea mică pentru emoţiile care se acumulau înăuntrul ei.

– Te-aş putea întreba acelaşi lucru, spuse Thad în cele din urmă.

– Nu, răspunse Stark încet. Toate cărţile mele sunt pe masă. Spune-mi, Thad.

Mâna sa rece, putredă, prinse încheietura mâinii lui Thad cu inexorabila forţă a unei cătuşe de oţel.

– *Ce ascunzi?*

Thad se forţă să se întoarcă şi să-l privească pe Stark în ochi. Senzaţia aceea de târâre era pretutindeni acum, dar era concentrată în gaura din mâna sa.

– Vrei să facem cartea asta sau nu? întrebă el.

Pentru prima oară, Liz văzu expresia aceea de profunzime din faţa lui Stark - nu de pe ea, ci *din* ea - schimbându-se. Brusc, putu citi nesiguranţă acolo. Şi teamă? Poate. Poate că nu. Dar chiar dacă nu, era ceva aproape de asta, aşteptând să se-ntâm-ple.

– N-am venit aici să mănânc fulgi de porumb cu tine, Thad.

– Atunci dă-ţi *singur* seama, spuse Thad.

Liz auzi un icnet şi-şi dădu seama că ea însăşi îl scosese.

Stark aruncă spre ea o privire scurtă, apoi se uită înapoi la Thad.

– Nu mă lua cu tâmpenii, Thad, spuse el încet. Ai face bine să nu mă iei cu tâmpenii, bătrâne.

Thad râse. Era un sunet rece şi disperat... dar nu complet lipsit de umor. Asta era partea cea mai rea. Nu era complet lipsit de umor şi Liz îl auzi pe George Stark în acel râset, exact aşa cum îl văzuse pe Thad Beaumont în ochii lui Stark când acesta se juca cu copiii.

– De ce nu, George? Eu ştiu ce am de pierdut. Şi cărţile mele-s toate pe masă. Acum, vrei să scriem sau vrei să vorbim?

Stark îl măsură o clipă îndelungată, privirea sa plată şi otrăvită zugrăvind faţa lui Thad. Apoi spuse:

– A, futu-i. Hai să-ncepem.

Thad zâmbi.

– De ce nu?

– Tu şi cu copoiul plecaţi, îi spuse Stark lui Liz. Acum e doar între băieţi. Am ajuns şi la asta.

– Iau copiii, se auzi Liz spunând şi Stark râse.

– Asta-i destul de comic, Beth. Ă-ă. Copiii sunt prima de asigurare. Ca protecţia la scriere pe-o dischetă de calculator, nu-i aşa, Thad?

– Da... - începu Liz.

– E-n regulă, spuse Thad. O să fie bine. George poate vedea de ei cât eu mă pun în mişcare. Le place de el. N-ai observat?

– *Sigur* că am observat, spuse ea pe o voce joasă, plină de ură.

– Doar ţine minte că-s aici cu noi, îi spuse Stark lui Alan. Ţine minte asta, şerife Alan. Să nu fii inventiv. Dacă încerci să faci ceva nostim, o să se-ntâmple

ca-n Jonestown. O să ne scoată pe toţi de aici cu picioarele-nainte. Ai priceput asta?

– Am priceput, spuse Alan.

Şi închide uşa în urma ta.

Stark se întoarse spre Thad.

– A sosit momentul.

– Aşa e, spuse Thad şi luă un creion.

Se întoarse spre Liz şi Alan şi de pe faţa lui Thad Beaumont se uitau ochii lui George Stark.

– Daţi-i drumul. Ieşiţi.

8

Liz se opri la jumătatea scărilor. Alan aproape că se lovi de ea. Se uita de cealaltă parte a camerei de zi şi afară prin peretele-fereastră.

Lumea era păsări. Puntea era îngropată sub ele; panta spre lac era neagră de ele în lumina de apus; deasupra lacului, cerul era negru de ele în timp ce şi altele veneau în zbor dinspre vest spre casa de lângă lac a soţilor Beaumont.

– O, Dumnezeule, spuse Liz.

Alan o prinse de braţ.

– Nu face gălăgie, zise el. Să nu te audă.

– Dar ce...

El o conduse până la baza scărilor, încă ţinând-o ferm de braţ. Când se aflau în bucătărie, Alan îi spuse restul din ceea ce-i spusese lui doctorul Pritchard mai devreme în după-amiaza aceea, cu o mie de ani în urmă.

– Ce înseamnă asta? şopti ea.

Faţa ei era cenuşie.

– Alan, sunt atât de speriată.

El îşi petrecu braţul pe după ea şi îşi dădu seama, chiar dacă şi el era profund speriat, că era o femeie destul de voluptuoasă.

– Nu ştiu, zise el, dar ştiu că-s aici fiindcă le-a chemat fie Thad, fie Stark. Sunt cât se poate de sigur c-a fost Thad. Fiindcă el trebuie să le fi văzut când a venit. Le-a văzut, dar n-a spus nimic de ele.

– Alan, el nu mai e acelaşi.

– Ştiu.

– O parte din el îl iubeşte pe Stark. O parte din el iubeşte... Întunecarea lui Stark.

– Ştiu.

Se duseră la geamul de lângă măsuţa pentru telefon din hol şi se uitară afară. Parcarea era plină de vrăbii, la fel şi pădurea şi puţinul spaţiu din jurul magaziei unde era închisă puşca de calibru 22. VW-ul lui Rawlie dispăruse sub ele.

Pe Toronado-ul lui George Stark nu era nici-o vrabie, însă. Iar în jurul lui era un cerc perfect de parcare goală, de parcă maşina ar fi fost introdusă în carantină.

O pasăre zbură în fereastră cu un bufnet moale. Liz scoase un strigăt slab. Celelalte păsări se mişcară agitate - o mare mişcare ca de val ce se propagă pe deal în sus - după care rămaseră iarăşi nemişcate.

– Chiar dacă *sunt* ale lui Thad, spuse ea, s-ar putea să nu le folosească împotriva lui Stark. O parte din el e nebună, Alan. O parte din el a fost *întotdeauna* nebună. Lui... lui îi place asta.

Alan nu spuse nimic, dar ştia şi el lucrul acesta. Îl simţise.

– Totul e ca un vis îngrozitor, spuse ea. Mi-aş dori să mă pot trezi. Mi-aş dori să mă pot trezi şi lucrurile

să fie aşa cum au fost. Nu aşa cum au fost înainte de Clawson; aşa cum au fost înainte de *Stark.*

Alan clătină din cap.

Ea se uită în sus la el.

– Aşadar, ce facem acum?

– Facem ce-i mai greu, spuse el. Aşteptăm.

9

Seara păru să se întindă la infinit, lumina sângerând încet din cer în vreme ce soarele îşi făcea ieşirea dincolo de munţii de pe partea de vest a lacului, munţi care se pierdeau în depărtare ca să se unească la un moment dat cu Masivul Prezidenţial din lanţul de munţi vulcanici ai statului New Hampshire.

Afară, ultimele stoluri de vrăbii sosiră şi se alăturară stolului principal. Alan şi Liz le puteau simţi sus pe acoperiş, un tumul funerar de vrăbii, însă erau tăcute. Erau în aşteptare.

Când se mişcau prin cameră, capetele lor se întorceau după ei, se întorceau ca nişte antene radar ce-au prins un semnal. La ce erau ei atenţi era biroul şi cel mai înnebunitor lucru era că nu se auzea absolut nimic din spatele uşii secrete care ducea acolo. Liz nu-i putea auzi nici măcar pe copii bolborosind şi gângurind între ei. Spera să fi adormit, însă nu-i era cu putinţă să reducă la tăcere vocea care insista că Stark îi omorâse pe amândoi, şi pe Thad la fel.

Fără zgomot.

Cu briciul pe care-l avea cu el.

Îşi spuse că, dacă se întâmpla ceva de felul ăsta, vrăbiile aveau să ştie, aveau să facă ceva, şi asta o

ajută, dar numai puţin. Vrăbiile erau un mare necunoscut aiuritor care înconjura casa. Dumnezeu ştia ce aveau să facă ele... sau când.

Crepusculul ceda încet în calea întunericului complet, când Alan spuse cu asprime:

– O să facă schimb între ei dacă durează destul de mult, nu-i aşa? Thad va începe să se îmbolnăvească... şi Stark va începe să se însănătoşească.

Ea fu atât de speriată, că aproape scăpă ceaşca de cafea amară pe care o ţinea în mână.

– Da. Aşa cred.

Un cufundar strigă pe lac - un sunet izolat, dureros, singuratic. Alan se gândi la ei cum stăteau la etaj, două perechi de gemeni, unii liniştiţi, ceilalţi încleştaţi într-o groaznică luptă în crepusculul contopit al unicei lor imaginaţii.

Afară, păsările se uitau şi aşteptau, în timp ce crepusculul se apropia de sfârşit.

Scrânciobul s-a pus în mişcare, gândi Alan. *Partea lui Thad urcă, partea lui Stark coboară.* Acolo sus, în spatele acelei uşi care lăsa două locuri de intrare când se deschidea, schimbul începuse.

E-aproape sfârşitul, îşi spuse Liz. *Într-un fel sau altul.*

Şi, de parcă acest gând îl făcuse să existe, auzi vântul începând să sufle - un vânt ciudat, fremătat.

Se ridică în picioare cu ochii larg deschişi, cu mâinile duse la gât. Se uită ţintă prin peretele-fereastră. *Alan,* încercă ea să spună, dar vocea o trăda. Nu conta.

La etaj se auzi un ciudat, un bizar fluierat, ca o notă suflată într-un fluier îndoit. Stark strigă brusc, ascuţit.

– Thad? Ce faci? *Ce faci?*

Se auzi un bufnet scurt, ca detonarea unui pistol cu capse. O clipă mai târziu, Wendy începu să plângă.

Şi afară, în întunericul tot mai adânc, un milion de vrăbii începură să fâlfâie din aripi, pregătindu-se de zbor.

Douăzeci şi şase - VRĂBIILE ZBOARĂ

1

Când închise Liz uşa şi-i lăsă pe cei doi bărbaţi singuri, Thad deschise caietul său şi se uită la pagina albă pentru o clipă. Apoi luă unul dintre creioanele Berol ascuţite.

– O să încep cu tortul, îi spuse lui Stark.

– Da, zise Stark.

Faţa îi fu umplută de-un soi de înflăcărare nestăvilită.

– Aşa e bine.

Thad aşeză creionul deasupra paginii albe. Acesta era întotdeauna cel mai bun moment - chiar înainte de prima linie. Aceasta era un fel de operaţie chirurgicală şi-n cele din urmă pacientul aproape întotdeauna murea, dar o făceai oricum. Trebuia s-o faci, fiindcă pentru asta erai făcut. Doar pentru asta.

Ţine doar minte, îşi spuse. *Ţine minte ce faci.*

Dar o parte din el - partea care chiar voia să scrie *Steel Machine* - protestă.

Thad se aplecă în faţă şi începu să umple spaţiul gol.

STEEL MACHINE de George Stark

Capitolul I: Nunta

Alexis Machine era rareori capricios, iar să aibă un gând capricios într-o situaţie ca aceea era ceva ce

nu se mai întâmplase înainte. Şi totuşi, îi trecu prin gând: Dintre toţi oamenii de pe pământ - câţi? cinci miliarde? - eu sunt singurul care stă acum înăuntrul unui tort de nuntă mişcător, cu o armă semiautomată Heckler&Koch de calibru 223 în mână.

Nu mai fusese niciodată într-un loc atât de strâmt. Aerul se stricase aproape pe dată, însă oricum n-ar fi putut să inspire profund. Glazura Tortului Troian era adevărată, dar sub ea nu era altceva decât un strat subţire dintr-un produs de ghips numit Nartex - un fel de carton deprimă mână. Dacă-şi umplea plămânii, mireasa şi mirele de pe tort probabil că s-ar răsturna. Cu siguranţă glazura s-a crăpa şi...

Scrise preţ de aproape patruzeci de minute, prinzând viteză pe măsură ce înainta, mintea umplându-i-se treptat cu imaginile şi sunetele petrecerii de nuntă ce avea să se încheie atât de fulminant.

În cele din urmă, aşeză creionul jos. Scrisese până ce-i tocise complet vârful.

– Dă-mi o ţigară, spuse.

Stark ridică din sprâncene.

– Da, spuse Thad.

Pe masă se afla un pachet de Pali Mall. Stark scutură una afară şi Thad o luă. Ţigara îi lăsa o senzaţie ciudată între buze după atât de mulţi ani... era prea mare, cumva. Dar era o senzaţie bună. Era *la locul ei.*

Stark aprinse un chibrit şi i-l întinse lui Thad, care inhala adânc. Fumul îi muşcă plămânii în vechiul lui fel necruţător, necesar. Se simţi imediat ameţit, dar nu-l deranja deloc senzaţia.

Acum îmi trebuie ceva de băut, îşi spuse. *Iar dacă ies din asta teafăr şi nevătămat, ăsta e primul lucru pe care am să-l fac.*

– Am crezut că te-ai lăsat, spuse Stark.

Thad clătină din cap.

– Şi eu. Ce pot spune, George? M-am înşelat.

Mai trase o dată adânc şi scoase fumul în fuioare pe nări. Îşi întoarse caietul spre Stark.

– E rândul tău, spuse.

Stark se aplecă peste caiet şi citi ultimul paragraf scris de Thad; chiar nu era nevoie să citească mai mult. Amândoi ştiau cum va evolua povestea aceasta.

În casă, Jack Rangely şi Tony Westerman se aflau în bucătărie, iar Rollick trebuia să fie acum la etaj. Toţi trei erau înarmaţi cu semiautomate Steyr-Aug, singurele mitraliere bune fabricate în America, şi chiar dacă unele dintre gărzile de corp deghizate în oaspeţi erau iuţi, ei trei trebuiau să poată dezlănţui o furtună de gloanţe mai mult decât potrivită să le acopere retragerea. Daţi-mi doar drumul din tortul ăsta, îşi spuse Machine. Asta-i tot ce cer.

Stark îşi aprinse şi el un Pali Mall, luă unul dintre Berol-urile sale, îşi deschise propriul caiet... şi apoi se opri. Se uită la Thad cu o sinceritate goală.

– Mi-e teamă, bătrâne, zise el.

Iar Thad simţi un mare val de compasiune pentru Stark - în ciuda a tot ceea ce ştia. *Ţi-e teamă. Da, sigur că ţi-e,* îşi spuse. *Numai cei care tocmai încep să scrie - puştii - nu se tem. Anii trec pe lângă tine şi cuvintele de pe pagină nu se întunecă la culoare... dar spaţiul alb cu siguranţă se albeşte şi mai tare. Ţi-e teamă? Ai fi mai nebun decât eşti dacă nu ţi-ar fi.*

– Ştiu, spuse el. Şi ştii la ce se reduce totul - singurul fel de-a o face este s-o faci.

Stark clătină din cap şi se aplecă peste caiet. De două ori se întoarse din nou la ultimul paragraf scris de Thad... şi apoi începu să scrie.

Cuvintele se formară cu o încetineală agonică în mintea lui Thad.

Machine... nu se... Întrebase niciodată...

O pauză lungă, apoi, dintr-o răbufnire:

... cum ar fi să ai astmă, dar dacă l-ar fi întrebat cineva după aceasta...

O pauză mai scurtă.

... şi-ar fi amintit de lucrătura Scoretti.

Citi ce scrisese, apoi se uită incredul la Thad. Thad clătină din cap.

– Are logică, George.

Îşi atinse cu degetul colţul gurii, care-l înţepase brusc, şi simţi cum îi iese acolo o inflamatie. Se uită la Stark şi văzu că o iritaţie asemănătoare dispăruse de la colţul gurii lui.

– Se întâmplă. Chiar se *întâmplă.*

– Dă-i bătaie, George, spuse el. Dă-i să-i sune apa-n cap.

Dar Stark se aplecase deja înapoi peste caiet şi acum scria mai repede.

2

Stark scrise timp de aproape o jumătate de oră şi, în cele din urmă, lăsă creionul jos cu o răsuflare uşoară de satisfacţie.

– E bine, zise el pe o voce joasă, plină de-o bucurie maliţioasă. E cât de bine se poate.

Thad luă caietul şi începu să citească - şi, spre deosebire de Stark, el citi tot textul. Ceea ce căuta începu să se arate pe a treia dintre cele nouă pagini scrise de Stark.

Machine auzi târşâituri şi se Crispa, strângând în mâini mitraliera Heckler& Vrabie, şi apoi înţelese ce făceau oamenii. Musafirii - în jur de două sute la număr - adunaţi la mesele lungi sub imensa marchiză cu dungi albastre şi galbene, îşi împingeau vrăbiile pliante în spate pe scândurile care fuseseră aşezate ca să protejeze peluza de înţepăturile vrăbiilor cu toc înalt ale femeilor. Oaspeţii ofereau tortului de vrabie o afurisită de ovaţie în picioare.

El nu ştie, îşi spuse Thad. *Scrie cuvântul* vrabie *fără încetare şi nu are nici cea mai mică... nenorocită... de idee.*

Deasupra, le auzi cum se mişcau agitate înainte şi-napoi, iar gemenii se uitaseră de mai multe ori în sus înainte să adoarmă, aşa că ştia că şi ei auziseră zgomotul.

George, însă, nu.

Pentru George, vrăbiile nu existau.

Thad se întoarse la manuscris. Cuvântul începea să se furişeze în text din ce în ce mai frecvent şi, până la ultimul paragraf, începuse să apară întreaga expresie.

Machine află mai târziu că vrăbiile zburau şi că singurii oameni din banda sa aleasă pe sprânceană care erau într-adevăr vrăbiile sale erau Jack Rangely şi Lester Rollick. Ceilalţi, vrăbii alături de care zburase vreme de zece ani, erau cu toţii vânduţi. Vrăbii. Şi începură să zboare chiar înainte ca Machine să strige în aparatul de vrabie-recepţie.

– Ei bine? întrebă Stark când Thad lăsă manuscrisul jos. Ce crezi?

– Cred că-i bine, zise Thad. Dar ştii asta, nu-i aşa?

– Da... dar vreau să te aud pe tine spunând-o, bătrâne.

– Mai cred şi că arăţi mult mai bine.

Ceea ce era adevărat. În vreme ce George fusese pierdut în lumea violentă şi aiuritoare a lui Alexis Machine, începuse să se vindece.

Pustulele dispăreau. Pielea ruptă şi descompusă redevenea rozalie; marginile noii sale pieli se întindeau peste pustulele pe cale de vindecare una spre cealaltă, în unele cazuri deja unindu-se. Sprâncenele care dispăruseră într-o supă de carne putredă reapăreau. Firicelele de puroi care transformaseră gulerul cămăşii lui Stark într-o materie urâtă, jilavă, gălbuie, se uscau.

Thad ridică mâna stângă şi atinse inflamaţia care începea să erupă la tâmpla sa stângă şi ţinu un moment buricele degetelor în faţa ochilor. Erau ude. Duse iarăşi mâna şi îşi atinse fruntea. Pielea era netedă. Mica cicatrice albă, suvenirul lăsat de operaţia la care fusese supus în anul când începuse adevărata sa viaţă, dispăruse.

Un capăt al scrânciobului urcă, celălalt capăt trebuie să coboare. Doar o altă lege a naturii, iubire. Doar o altă lege a naturii.

Era deja întuneric afară? Thad bănuia că trebuia fie - întuneric sau a naibii de aproape. Se uită la ceasul de la mână, dar asta nu-l ajută cu nimic. Se oprise la cinci şi un sfert. Timpul nu mai conta. Curând, trebuia s-o facă.

Stark stinse o ţigară în scrumiera ce dădea pe dinafară.

– Vrei să continuăm sau să luăm o pauză?

– De ce nu continui *tu?* spuse Thad. Cred că o poţi face.

– Mda, zise Stark.

Nu se uita la Thad. Avea ochi numai pentru cuvinte, cuvinte, cuvinte. Îşi prefiră degetele prin părul blond, care îşi recăpăta acum strălucirea.

Şi eu cred că o pot face. De fapt, *ştiu* c-o pot face.

Începu din nou să scrie. Ridică pentru scurtă vreme ochii când Thad părăsi scaunul şi se duse la ascuţitoarea pentru creioane, apoi şi-i coborî la loc. Thad ascuţi unul dintre Berol-uri până ce vârful acestuia fu perfect. Întorcându-se, scoase din buzunar fluierul pentru păsări pe care i-l dăduse Rawlie. Îl strânse în mână şi se aşeză la loc, uitându-se la caietul din faţa sa.

Asta era; acesta era momentul. O ştia la fel de bine şi de sigur cum îşi ştia forma propriei feţe sub palmă. Singura întrebare rămase era dacă avea sau nu curajul s-o facă.

O parte din el nu voia asta; o parte din el încă tânjea după acea carte. Dar fu surprins să descopere că sentimentul nu mai era atât de puternic cum fusese când Liz şi Alan plecaseră din birou, şi bănuia că ştia de ce. Avea loc o separare. Un soi de naştere obscenă. Aceea nu mai era cartea lui. Alexis Machine era împreună cu persoana care-i fusese stăpână încă de la început.

Încă ţinând fluierul pentru păsări puternic strâns în mâna stângă, Thad se aplecă asupra caietului său.

Eu sunt aducătorul, scrise el.

Deasupra, foşnetul agitat al păsărilor încetă.

Eu sunt ştiutorul, scrise el.

Întreaga lume păru să stea nemişcată, să asculte.

Eu sunt stăpânul.

Se opri şi se uită la copiii săi, care dormeau.

Î*ncă trei cuvinte,* îşi spuse. *Numai încă trei.*

Şi descoperi că voia să le scrie mai mult decât pe oricare alt cuvânt pe care îl scrisese vreodată în viaţă.

Voia să scrie poveşti... dar mai mult de atât, mai mult decât voia minunatele viziuni pe care i le oferea uneori acel al treilea ochi, voia să fie liber.

Î*ncă trei cuvinte.*

Ridică mâna stângă la gură şi prinse fluierul pentru păsări între buze ca pe un trabuc.

Nu ridica privirea acum, George. Nu ridica privirea, nu te uita afară din lumea pe care o creezi. Nu acum. Te rog, Dumnezeule mare, nu-l lăsa să se uite în lumea lucrurilor reale acum.

Pe foaia goală din faţa lui scrise cuvântul psi-hopompe cu majuscule simple. Îl încercui. Trase o săgeată sub el şi sub săgeată scrise: vrăbiile zboară.

Afară, vântul începu să sufle - numai că nu era un vânt; era freamătul a milioane de pene. Şi era înăuntrul capului lui Thad. Brusc, acel al treilea ochi i se deschise în minte, se deschise mai larg decât o făcuse vreodată înainte, şi el văzu Bergen-field, New Jersey - casele goale, străzile goale, cerul blând de primăvară. Văzu vrăbiile pretutindeni, mai multe decât fuseseră vreodată înainte. Lumea în care crescuse devenise un vast aviariu.

Numai că nu era Bergenfield.

Era Sfârşitburg.

Stark încetă să mai scrie. Ochii săi se căscară cu o bruscă, întârziată panică.

Thad inspiră adânc şi suflă. Fluierul pentru păsări pe care i-l dăduse Rawlie DeLesseps scoase o notă ciudată, ascuţită.

– Thad? Ce faci? *Ce faci?*

Stark dădu să prindă fluierul. Înainte să-l poată atinge, se auzi un bang şi acesta se despică în gura lui Thad, tăindu-i buzele. Sunetul îi trezi pe gemeni. Wendy începu să plângă.

Afară, agitaţia vrăbiilor crescu într-un tumult.

Zburau.

3

Liz pornise spre scări, când o auzi pe Wendy începând să plângă. Alan rămase unde era pentru o clipă, încremenit de ceea ce vedea afară. Pământul, copacii, lacul, cerul - erau toate acoperite. Vrăbiile se ridicară într-o mare cortină vălurită, înnegrind fereastra de sus până jos şi de la stânga la dreapta.

Când primele trupuri mici începură să se lovească de sticla securizată, paralizia lui Alan se întrerupse.

– *Liz!* strigă el. Liz, *la pământ!*

Dar ea nu avea de gând să se lase la pământ; fetiţa ei plângea şi asta era singurul lucru la care se putea gândi.

Alan sprintă de-a curmezişul camerei spre ea, făcând uz de acea viteză aproape sinistră care era secretul său personal, şi o placă chiar în clipa în care întregul perete-fereastră făcu implozie sub greutatea a douăzeci de mii de vrăbii. Alte douăzeci de mii le urmară, şi alte douăzeci de mii, şi alte douăzeci de mii. Într-o clipită, camera de zi era plină de ele. Erau pretutindeni.

Alan se aruncă peste Liz şi o trase sub canapea.

Lumea era plină de ciripitul ascuţit al vrăbiilor. Acum puteau auzi şi alte geamuri spărgându-se, toate geamurile. Casa răpăia de bufniturile acelor mici bombardieri sinucigaşi. Alan se uită afară şi văzu o lume ce nu era decât o mişcare negru-maronie.

Detectoarele de fum începură să se declanşeze când păsările se loviră de ele. Undeva se auzi o bubuitură monstruoasă când explodă ecranul televizorului. Bufnituri când căzură tablourile de pe pereţi. O serie de clămpăneli metalice de xilofon când vrăbiile se loviră de oalele ce atârnau pe perete lângă maşina de gătit şi le doborâră pe podea.

Şi totuşi, el putea auzi copiii plângând şi pe Liz strigând.

– *Dă-mi drumul! Copiii mei! Dă-mi drumul! trebuie SĂ-MI IAU COPIII!*

Se zvârcoli şi ieşi pe jumătate de sub el şi, imediat, partea de sus a corpului îi fu acoperită de vrăbii. I se prinseră în păr şi bătură înnebunite din aripi acolo. Ea le lovi sălbatic cu mâinile. Alan o înşfacă şi-o trase înapoi. Prin aerul învolburat din camera de zi el reuşi să vadă un cordon mare şi negru de vrăbii zburând pe scări în sus către birou.

4

Stark se întinse spre Thad, când primele păsări începură să lovească în uşa secretă. În spatele peretelui, Thad auzea bubuitul înfundat al prespapie-rurilor care cădeau şi zăngănitul de sticlă spartă.

Amândoi gemenii plângeau acum în hohote. Ţipetele lor crescură, se împletiră cu ciripitul înne-

bunitor al vrăbiilor şi împreună formară un fel de armonie a iadului.

– Opreşte-te! urlă Stark. Opreşte-te, Thad! Orice-ai face, opreşte-te!

Făcu o mişcare bruscă spre armă, iar Thad înfipse în gâtul lui Stark creionul pe care-l ţinea în mână.

Sângele curse în valuri. Stark se întoarse spre el, sufocându-se, dând să prindă creionul în mână. Acesta se mişcă sus-jos cum încerca el să înghită. Îl strânse cu o mână şi-l scoase afară.

– Ce faci? cârâi el. Ce e asta?

Acum auzea păsările; nu le înţelegea, dar le auzea. Ochii săi se uitară spre uşa închisă şi Thad văzu pentru prima oară o groază adevărată în ei.

– Scriu sfârşitul, George, spuse Thad pe o voce joasă pe care nici Liz, nici Alan n-o auziră de la parter. Scriu sfârşitul în lumea reală.

– Bine, zise Stark. Haide să-l scriem pentru toţi, atunci.

Se întoarse spre gemeni cu creionul însângerat într-o mână şi cu pistolul în cealaltă.

5

Pe un braţ al sofalei se afla un şal împăturit. Alan se întinse după el şi ceea ce i se păru că este o duzină de ace de croitorie îi împunseră mâna.

– La naiba! ţipă el şi-şi trase mâna înapoi.

Liz încă încerca să iasă de sub el. Monstruosul freamăt părea să umfle întregul univers acum şi Alan nu mai putea auzi copiii... dar Liz Beaumont putea. Se zvârcolea şi se rotea şi se trăgea. Alan strânse mai bine gulerul hainei în mâna stângă şi simţi materialul rupându-se.

– *Aşteaptă un minut!* răcni spre ea, dar era cu adevărat inutil.

Nu putea spune nimic s-o oprească atâta timp cât copiii ei strigau. Annie ar fi fost la fel. Alan ridică iarăşi mâna dreaptă, ignorând de data aceasta înţepăturile ciocurilor, şi înşfacă şalul. Căzând de pe canapea, acesta se desfăcu în pliuri încurcate. Din dormitorul principal se auzi un bufnet îngrozitor când o piesă de mobilier - servanta, poate - căzu la pământ. Mintea supraîncărcată şi distrasă a lui Alan încercă să-şi imagineze de câte vrăbii ar fi nevoie să răstoarne o servantă, şi nu reuşi.

De câte vrăbii e nevoie să înşurubezi un bec? întrebă mintea sa nebuneşte. *Trei să ţină becul şi trei milioane să învârtă casa!* Scoase un râset puternic şi fals şi atunci globul mare de iluminat ce atârna din tavan în mijlocul camerei de zi explodă ca o bombă. Liz strigă şi se trase în spate pentru o clipă, iar Alan reuşi să-i arunce peste cap şalul. Intră şi el sub acesta. Nici acolo nu erau singuri; alături de ei se aflau şase vrăbii. Simţi aripi penate fâlfâind şi lovindu-l în obraji, simţi o durere puternică tatuându-i tâmpla stângă, şi se pocni singur prin şal. Vrabia i se rostogoli pe umăr şi căzu de sub pătură pe podea.

O trase pe Liz lângă el şi-i strigă în ureche:

– O să *păşim! Păşim,* Liz! Sub pătura asta! Dacă încerci să fugi, te lovesc în moalele capului! Clatină din cap dacă înţelegi!

Ea încercă să se tragă în lături. Şalul se întinse. Vrăbiile aterizară scurt, săriră pe el ca şi când ar fi fost o trambulină, apoi zburară din nou. Alan o trase înapoi la el şi o scutură de umeri. O scutură tare.

Clatină din cap dacă înţelegi, blestemăţie!

Îi simţi părul gâdilându-i obrazul când clătină. Se târâră afară de sub sofa. Alan îşi ţinu braţul strâns pe după umerii ei, temându-se c-o va rupe la fugă. Şi începură să se mişte încet spre cealaltă parte a camerei prin norii uşori, înnebunitori, de păsări ciripitoare. Semănau cu un animal de joacă la o serbare câmpenească - un măgar dănţuitor cu Ionel ţinând loc de cap şi Marinei ţinând loc de picioare.

Camera de zi din casa Beaumont era spaţioasă, cu tavan înalt de catedrală, dar acum părea să nu mai fi rămas niciun pic de aer. Se mişcară printr-o atmosferă forfotitoare, schimbătoare, lipicioasă de păsări.

Mobila se spărgea. Păsările se loveau de pereţi, de tavane şi de aparate. Întreaga lume căpătase miros de pasăre şi reverbera de pocnete.

În cele din urmă, ajunseră la scări şi începură le urce uşor legănat sub şal, care era deja acoperit de pene şi excremente de pasăre. Şi, când începură să urce, un pocnet de pistol se auzi în biroul de la etaj.

Acum, Alan îi putea auzi din nou pe gemeni. Ţipau ca din gură de şarpe.

6

Când Stark îndreptă arma spre William, Thad dibui pe masă şi găsi prespapierul cu care se jucase Stark. Era o bucată grea de ardezie negru-cenuşie, plată pe o parte. Îl lovi pe Stark în încheietura mâinii cu o clipă înainte ca bărbatul blond şi masiv să tragă, rupându-i osul şi făcând ţeava pistolului să coboare. Detunătura fu asurzitoare în camera aceea mică. Glonţul se înfipse în podea la doi centimetri şi jumătate de piciorul stâng al lui William, aruncând

aşchii în pantalonii costumului său de somn pufos şi albastru. Gemenii începură să ţipe şi, când Thad se apropie de Stark, îi văzu luându-se în braţe unul pe celălalt într-un gest de protecţie reciprocă spontană.

Hansel şi Grelel, îşi spuse el şi-apoi Stark îi înfipse creionul în umăr.

Thad urlă de durere şi-l azvârli pe Stark în lături. Acesta se împiedică de maşina de scris care fusese aşezată în colţ şi căzu pe spate, lovindu-se de perete, încercă să mute pistolul în mâna dreaptă... şi-l scăpă.

Acum, sunetul păsărilor lovindu-se de uşă era un tunet constant şi aceasta începea să se deschidă uşor pe axul ei central. O vrabie cu o aripă zdrobită se strecură înăuntru şi căzu, zvârcolindu-se, la podea.

Stark dibui în buzunarul de la spate... şi scoase briciul. Desfăcu lama cu dinţii. Ochii săi scânteiară nebuni deasupra oţelului.

– O vrei, bătrâne? întrebă el şi Thad îi văzu faţa fiind din nou cuprinsă de descompunere, lovindu-l deodată ca o încărcătură de cărămizi ce cade desprinsă din legături. Chiar vrei? Bine. Ţine aici.

7

La jumătatea scărilor, Liz şi Alan fură opriţi. Se loviră de-un zid de păsări impenetrabil şi suspendat, şi pur şi simplu nu putură înainta. Aerul fâlfâia şi gemea de vrăbii. Liz strigă cuprinsă de teroare şi furie.

Păsările nu se întoarseră împotriva lor, nu-i atacară; nu făceau decât să le aţină calea acolo. Toate vrăbiile din lume, se părea, fuseseră atrase acolo, la

al doilea etaj al casei familiei Beaumont din Castle Rock.

– Jos! strigă Alan la ea. Poate că reuşim să ne târâm pe sub ele!

Se lăsară în genunchi. Înaintarea fu posibilă la început, chiar dacă nu plăcută; se treziră că se târăsc peste un covor însângerat şi pocnitor de vrăbii, gros de cel puţin patruzeci şi cinci de centimetri. Apoi se loviră iarăşi de zidul acela. Uitându-se pe sub tivul şalului, Alan văzu o masă înghesuită şi confuză care refuza orice descriere. Vrăbiile de pe trepte erau strivite. Straturi şi straturi din cele vii - dar nu peste mult timp moarte - stăteau deasupra lor. Mai sus - poate la un metru de scări - vrăbiile zburau într-un fel de zonă de trafic sinucigaşă, ciocnindu-se şi căzând, unele ridicându-se şi zburând din nou, altele pierzându-se în masele de surate căzute şi ele cu picioarele şi aripile rupte. Vrăbiile, îşi aminti Alan, nu puteau plana.

De undeva de deasupra lor, de cealaltă parte a acelei groteşti bariere vii, un om strigă.

Liz se prinse de el, îl trase aproape.

– *Ce putem face?* strigă ea. *Ce putem face, Alan?*

El nu-i răspunse. Fiindcă răspunsul era nimic. Nu puteau *face* nimic.

8

Stark veni spre Thad cu briciul în mâna dreaptă. Thad, cu ochii la lamă, se dădu în spate spre uşa biroului care se mişca încet. Mai înşfacă un creion de pe masă.

– Ăla n-o să te-ajute la nimic, bătrâne, zise Stark. Nu acum.

Apoi ochii i se mutară spre uşă. Se deschisese destul de larg şi vrăbiile zburară înăuntru, un râu întreg... şi curseră spre George Stark.

Într-o clipă, expresia sa deveni una de groază... şi înţelegere.

– *Nu!* strigă el şi începu să lovească spre ele cu briciul lui Alexis Machine. *Nu, nu vreau! Nu vreau să merg înapoi! Nu mă puteţi constrânge!*

Tăie una dintre vrăbii în mod clar în jumătate; aceasta căzu din aer în două bucăţi fâlfâitoare. Stark lovea şi biciuia aerul din jurul său.

Şi Thad înţelese brusc

(Nu vreau să merg înapoi)

ce se întâmpla acolo.

Psihopompele, desigur, veniseră să-i slujească de escortă lui George Stark. Escorta lui George Stark înapoi în Sfârşitburg; înapoi pe tărâmul morţilor.

Thad lăsă creionul să-i cadă din mână şi se retrase spre copiii săi. Aerul era plin de vrăbii. Uşa se deschisese aproape până-n capăt acum; râul devenise o viitură.

Vrăbiile se aşezară pe umerii laţi ai lui Stark. Se aşezară pe braţele lui, pe cap. Vrăbiile îl loviră în piept, cu zecile început, apoi cu sutele. El se răsuci dintr-o parte în alta într-un nor de pene căzătoare şi ciocuri biciuitoare, scăpărătoare, încercând să dea înapoi ceea ce primea.

Păsările acoperiră briciul cu lamă dreaptă; malefica ei scânteiere argintie dispăru, îngropată sub penele lipite de ea.

Thad se uită la copiii săi. Încetaseră să mai plângă. Se uitau în sus la aerul înţesat, bolborositor, cu expresii identice de mirare şi încântare. Ţineau mâinile ridicate, ca pentru a vedea dacă plouă.

Degetele lor micuţe erau întinse. Vrăbiile stăteau pe ele... şi nu le loveau cu ciocul.

Însă-l loveau cu ciocul pe Stark.

Sângele ţâşnea din faţa lui dintr-o sută de locuri. Unul dintre ochii săi albaştri fu smuls. O vrabie ateriza pe gulerul cămăşii sale şi-şi avântă ciocul în gaura pe care o făcuse Thad cu creionul în gâtul lui Stark - pasărea făcu asta de trei ori, repede, *pac-pic-pic,* ca o mitralieră, înainte ca mâna oarbă a lui Stark s-o apuce şi s-o strivească ca pe-o bucată de origami vie.

Thad se lăsă pe vine lângă gemeni şi acum păsările se aşezară şi pe el. Nu-l loveau cu ciocul.

Şi se uitau.

Stark dispăruse. Devenise o sculptură vie, viermuitoare, alcătuită din păsări. Sângele curgea printre aripile şi penele agitate. De undeva de jos, Thad auzi un sunet ascuţit, despicat - lemn care cedează.

Şi-au croit drum în bucătărie, îşi spuse. Se gândi în trecere la conductele de gaz care alimentau aparatul de gătit, însă gândul era îndepărtat, neimportant.

Şi acum începu să audă plescăitul ud şi despletit al cărnii vii sfâşiate de pe oasele lui George Stark.

Au venit după tine, George, se auzi el însuşi şoptind. Au venit după tine. Domnul fie cu tine acum.

9

Alan simţi că este din nou loc deasupra sa şi se uită în sus prin găurile romboidale ale şalului. Pe obraz îi căzură excremente de pasăre şi le şterse. Scările erau încă pline de păsări, dar numărul lor

scăzuse. Majoritatea dintre cele încă în viaţă se părea că ajunseseră acolo unde mergeau.

– Haide, îi spuse lui Liz şi începură să se mişte din nou în sus peste covorul înfiorător de păsări moarte.

Reuşiseră să ajungă pe palierul celui de-al doilea etaj, când îl auziră pe Thad ţipând:

– *Luaţi-l, atunci! Luaţi-l! LUAŢI-L şi DUCEŢI-L ÎNAPOI ÎN IAD UNDE I-E LOCUL!*

Şi freamătul păsărilor deveni un uragan.

10

Stark mai făcu un ultim efort galvanic de-a scăpa de ele. Nu avea unde se duce, unde fugi, dar încercă totuşi. Acesta era stilul său.

Coloana de păsări care îl acoperise se mişcă înainte cu el; giganticele braţe umflate, acoperite cu pene şi capete şi aripi se ridicară, se loviră singure pe bust, se ridicară din nou, se încrucişară la piept. Păsări, unele rănite, unelte moarte, căzură la podea şi, pentru o clipă, lui Thad îi fu permisă o viziune care avea să-l bântuie pentru tot restul vieţii sale.

Vrăbiile îl mâncau pe George Stark de viu. Ochii lui dispăruseră; acolo unde se aflaseră ei, rămăseseră numai două mari găvane întunecate. Nasul său fusese transformat într-o limbă sângerândă. Fruntea sa şi mare parte din păr fuseseră sfârtecate, scoţând la iveală suprafaţa înnegrită de mucus a craniului. Gulerul cămăşii încă-i mai încercuia gâtul, dar restul dispăruse. Coastele îi ieşeau prin piele în cioturi albe. Păsările îi deschiseseră stomacul. Un cârd de vrăbii îi stăteau pe labele picioarelor şi se uitau în sus cu o atenţie luminoasă şi se certau pen-

tru maţele sale când acestea cădeau în ghemotoace ude, franjurate.

Şi mai văzu ceva.

Vrăbiile încercau să-l ridice de la pământ. Încercau... şi foarte curând, după ce-i vor fi redus destul greutatea corporală, exact asta aveau să facă.

– *Luaţi-l, atunci!* strigă el. *Luaţi-l! luaţi-l şi DUCEŢI-L ÎNAPOI ÎN IAD UNDE I-E LOCUL.*

Strigătele lui Stark încetară când gâtlejul i se dezintegra sub loviturile a o sută de ciocuri însetate. Vrăbiile se adunară mănunchi la subsiorile lui şi, pentru o secundă, picioarele i se ridicară de pe covorul însângerat.

Îşi coborî braţele - sau ce mai rămăsese din ele - pe lângă corp într-un gest sălbatic, strivind zeci de păsări... dar zeci şi alte zeci veniră imediat să le ia locul.

Sunetul de ciocănit şi de lemn rupt din dreapta lui Thad deveni brusc mai puternic, mai cavernos. Se uită în direcţia aceea şi văzu lemnul peretelui de la birou dezintegrându-se ca hârtia pelur. Preţ de o clipă, văzu o sută de ciocuri galbene pătrunzând deodată, după care îi luă pe gemeni şi se rostogoli peste ei, arcuindu-şi corpul ca să-i protejeze, mişcându-se cu o graţie adevărată pentru prima dată în viata sa.

Peretele se năruí în interior într-un nor prăfos de aşchii şi rumeguş. Thad închise ochii şi-şi strânse copiii tare la piept.

Altceva nu mai văzu.

11

Dar Alan Pangborn văzu, iar Liz văzu şi ea.

Îşi coborâseră şalul pe umeri când norul de păsări de deasupra şi din jurul lor se destramă. Liz începu să se împleticească în dormitorul pentru oaspeţi, spre uşa deschisă a biroului, şi Alan o urmă.

Pentru o clipă, el nu putu vedea nimic în birou; nu era decât o ceaţă negru-maronie. După care distinse o formă - o formă oribilă, căptuşită. Era Stark. Era acoperit cu păsări, îl mâncau de viu, şi totuşi el încă trăia.

Veneau şi alte păsări; tot mai multe. Alan credea că ciripitul acela oribil al lor avea să-l scoată din minţi. Şi apoi văzu ce făceau acestea.

– *Alan!* strigă Liz. *Alan, îl ridică!*

Arătarea care fusese George Stark, o arătare care acum nu mai era decât vag omenească, se ridică în aer pe o pernă de vrăbii. Se mişcă prin cameră, aproape căzu, apoi se ridică din nou şovăitor. Se apropia de imensa gaură mărginită de aşchii din peretele de est.

Prin gaură zburau înăuntru alte păsări; cele care se mai aflau încă în dormitorul pentru oaspeţi intrară degrabă în birou.

De pe scheletul zvârcolitor al lui Stark carnea cădea într-o ploaie sinistră.

Trupul pluti prin gaură cu vrăbiile zburând în jurul lui şi smulgându-i şi ultimele fire de păr.

Alan şi Liz se luptară să păşească peste covorul de păsări moarte şi să intre în birou. Thad se ridica încet în picioare, cu câte un geamăn plângător în fiecare braţ. Liz fugi spre ei şi îi luă de la el. Mâinile îi cercetară iute în căutare de răni.

– Nevătămaţi, spuse Thad. Cred că sunt nevătămaţi.

Alan se duse la gaura cu margini neregulate din peretele biroului. Se uită afară şi văzu o scenă dintr-un basm malign. Cerul era negru de păsări şi, totuşi, într-un loc era *ca abanosul,* de parcă ar fi fost perforată o gaură în pânza realităţii.

Gaura aceea neagră purta forma inconfundabilă a unui om care se zbătea.

Păsările îl ridicară sus, tot mai sus. Ajunse la vârfurile copacilor şi păru să se oprească acolo. Lui Alan i se păru că aude un ţipăt ascuţit, inuman, din mijlocul acelui nor. Apoi, vrăbiile începură să se mişte din nou. Într-un fel, a le privi era ca şi când ai privi un film rulând în sens invers. Râuri negre de vrăbii ieşeau prin toate geamurile sparte ale casei; se ridicau spre cer din parcare, copaci şi acoperişul curbat al Volkswagen-ului lui Rawlie.

Toate se îndreptau spre acea întunecime centrală.

Pata cu formă umană începu să se mişte din nou... deasupra copacilor... spre cerul întunecat... şi acolo se pierdu din vedere.

Liz şedea în colţ cu gemenii în braţe, legănându-i, liniştindu-i - însă niciunul dintre ei nu mai părea deosebit de neliniştit. Se uitau voioşi la faţa ei răvăşită, pătată de lacrimi. Wendy o mângâie, ca pentru a-şi consola mama. William întinse mâna în sus, îi luă o pană din păr şi o examina îndeaproape.

– S-a dus, spuse Thad răguşit.

I se alătură lui Alan la gaura din peretele biroului.

– Da, spuse Alan.

Izbucni brusc în lacrimi. Habar nu avusese că asta urma; pur şi simplu se întâmplă.

Thad încercă să-i pună o mână pe după gât şi Alan se dădu în lături, cizmele sale călcând cu un sunet uscat în mormane de vrăbii moarte.

– Nu, spuse el. O să fiu bine.

Thad se uita iarăşi afară prin gaura cu margini neregulate, în noapte. O vrabie veni din acel întuneric şi ateriza pe umărul său.

– Mulţumesc, îi spuse Thad. Mu...

Vrabia îl lovi cu ciocul, pe nepusă masă şi cu răutate, făcând să-i iasă sângele chiar sub un ochi.

Apoi îşi luă zborul să se alăture suratelor ei.

– De ce? întrebă Liz.

Se uita la Thad cuprinsă de-o mirare şocată.

– De ce a făcut asta?

Thad nu spuse nimic, dar credea că ştia răspunsul. Credea că şi Rawlie DeLesseps l-ar fi ştiut. Ceea ce tocmai se întâmplase fusese cât se poate de magic... dar nu fusese nici pe departe un basm. Poate că ultima vrabie fusese animată de-o forţă care simţea că lui Thad trebuia să i se aducă aminte de asta. Să i se aducă aminte cu forţa.

Ai grijă, Thaddeus - niciun muritor de rând nu poate controla trimişii vieţii de apoi. Nu pentru multă vreme - şi-ntotdeauna există un preţ de plătit.

– *Ce preţ va trebui să plătesc eu?* se întrebă el cu răceală. Apoi: *Iar factura... când e ea scadentă?*

Dar asta era o întrebare pentru o altă dată, pentru o altă zi. Şi mai era asta - poate că factura fusese plătită.

Poate că în sfârşit îşi încheiase socotelile.

– E mort? întrebă Liz... aproape imploră.

– Da, spuse Thad. E mort, Liz. A treia oară-i cu noroc. Cartea s-a închis pentru George Stark. Haideţi, oameni buni - hai să ieşim de aici.

Şi asta fu ceea ce făcură.

Epilog

Henry n-o sărută pe Mary Lou în ziua aceea, dar nici n-o părăsi fără nici-o vorbă, aşa cum ar fi putut face. O văzu, îi îndură furia şi aşteptă ca aceasta să se retragă în acea tăcere împietrită pe care o ştia atât de bine. Ajunsese să fie de acord că toate acele dureri erau ale ei, şi că nu puteau fi împărţite şi nici măcar discutate. Mary Lou întotdeauna dansase cel mai bine când dansase singură.

În cele din urmă, se plimbară pe câmp şi se uitară încă o dată la casa de jucărie unde murise Evelyn cu trei ani în urmă. Nu era cine ştie ce rămas bun, dar altceva nu puteau face. Henry credea că era suficient.

Aşeză micile balerine de hârtie ale Evelynei în iarba mare de lângă veranda distrusă, ştiind că vântul avea să le ia repede. Apoi el şi cu Mary Lou părăsiră vechea locuinţă împreună pentru ultima oară. Nu era bine, dar era în regulă. Cât se poate de corect. Nu era un om care credea în finale fericite. Puţinul dram de seninătate pe care-l cunoştea venea în principal din asta.

Dansatorii impetuoşi de Thaddeus Beaumont

Visele oamenilor - adevăratele lor vise, spre deosebire de acele halucinaţii ale somnului care vin sau nu, după bunul loc plac - se sfârşesc în momente diferite. Visul cu George Stark al lui Thad Beaumont se sfârşi la nouă şi un sfert în seara când

psihopompele îi purtară jumătatea întunecată spre oricare ar fi fost locul căruia îi era hărăzit. Se sfârşi cu Toronado-ul negru, acea tarantulă în care el şi cu George soseau întotdeauna la casa aceea în coşmarul său repetat.

Liz şi gemenii se aflau în partea de sus a parcării, acolo unde aceasta se unea cu Lake Lane. Thad şi Alan stăteau lângă maşina cea neagră a lui George Stark, care nu mai era neagră. Acum era cenuşie din cauza excrementelor de pasăre.

Alan nu voia să se uite la casă, dar nu-şi putea dezlipi ochii de la ea. Era o dărâmătură plină de aşchii. Partea de est - partea cu biroul - suferise cele mai multe daune, însă toată casa era o epavă. Peste tot se căscau găuri uriaşe. Balustrada atârna de puntea de pe partea cu lacul ca o scară de lemn articulată. În jurul clădirii, dispuse în cerc, erau imense mormane de păsări moarte. Erau prinse în adânciturile acoperişului; înfundau burlanele. Luna răsărise şi reflecta în cioburile de sticlă mici raze argintii. Scântei ale aceleiaşi lumini de basm erau cuibărite adânc în ochii lucioşi ai vrăbiilor moarte.

– Eşti sigur că nu te deranjează asta? întrebă Thad.

Alan clătină din cap.

– Întreb fiindcă asta e distrugere de dovezi.

Alan râse cu asprime.

– Ar crede cineva *ce* dovedesc toate astea?

– Presupun că nu.

Făcu o pauză, după care spuse:

– Ştii, a fost o vreme când mi s-a părut că-ţi sunt oarecum pe plac. Acum nu mai simt asta. Deloc. Nu înţeleg. Mă consideri răspunzător pentru... toate astea?

– Mă doare-n cot, spuse Alan. S-a încheiat. Ăsta-i singurul lucru de care nu mă doare-n cot, domnule Beaumont. În momentul de faţă e singurul lucrul din toată *lumea* de care nu mă doare-n cot.

Văzu durerea pe faţa obosită şi rănită a lui Thad şi făcu un mare efort.

– Uite, Thad. E prea mult. Prea mult deodată. Tocmai am văzut un om purtat spre cer de-un stol de vrăbii. Lasă-mă să respir, bine?

Thad clătină din cap.

– Înţeleg.

Nu, nu înţelegi, îşi spuse Alan. *Nu înţelegi ce eşti şi mă-ndoiesc c-o să înţelegi vreodată. Soţia ta s-ar putea să înţeleagă... chiar dacă mă-ndoiesc că vor mai merge lucrurile bine între voi doi după asta, dacă va vrea ea vreodată să înţeleagă sau dacă va mai îndrăzni să te iubească. Copiii tăi, poate, într-o bună zi... dar nu tu, Thad. Să stau lângă tine e ca şi cum aş sta lângă o peşteră din care a ieşit o creatură de coşmar. Monstrul s-a dus acum, însă tot nu-ţi place să stai prea aproape de locul de unde-a venit. Fiindcă s-ar putea să mai fie unul. Probabil că nu; mintea ta ştie asta, dar sentimentele tale - ele cântă o altă melodie, nu-i aşa? O, măiculiţă. Şi chiar dacă peştera e goală pe vecie, mai sunt visele. Şi amintirile. E Homer Gamache, de pildă, ciomăgit până la moarte cu propria sa proteză de braţ. Din cauza ta, Thad. Numai din cauza ta.*

Asta nu era corect, şi o parte din Alan ştia asta. Thad nu ceruse să fie un geamăn; nu-şi distrusese fratele geamăn în pântece din rea-voinţă *(Nu discutăm acum despre Cain ridicându-se şi omorându-l pe Abel cu o piatră,* spusese doctorul Pritchard); nu

ştiuse ce fel de monstru aştepta când începuse să scrie ca George Stark.

Şi totuşi, fuseseră gemeni.

Şi nu putea uita felul cum Stark şi Thad râseseră împreună.

Râsetul acela nebun, descreierat, şi privirea din ochii lor.

Se întreba dacă Liz va reuşi vreodată să uite.

Se iscă o briză uşoară şi suflă spre el mirosul neplăcut de gaz lichefiat.

– Hai să-i dăm drumul, spuse el brusc. Hai să dăm foc la tot. Nu-mi pasă cine şi ce va crede mai târziu. Abia dacă suflă vântul; maşinile de pompieri vor ajunge aici înainte să se răspândească mult în vreo direcţie. Dacă va arde şi o parte a pădurii din jurul casei ăsteia, cu atât mai bine.

– O fac eu, spuse Thad. Tu du-te cu Liz. Ajut-o cu ge...

– O facem împreună, spuse Alan. Dă-mi şosetele tale.

– Cum?

– M-ai auzit - îmi trebuie şosetele tale.

Alan deschise portiera Toronado-ului şi se uită înăuntru. Da - schimbător de viteze normal, cum bănuise. Un bărbat viril ca George Stark nu s-ar fi mulţumit niciodată cu o cutie de viteze automată; aceea era pentru genul oamenilor visători şi căsătoriţi, ca Thad Beaumont.

Lăsând portiera deschisă, stătu într-un picior şi scoase cizma şi şoseta dreaptă. Thad îl privi şi începu să facă la fel. Alan îşi puse cizma la loc şi repetă procedeul cu piciorul stâng. Nu avea nici-o intenţie să pună piciorul jos în masa aceea de păsări moarte, nici măcar pentru o clipă.

Când termină, înnodă cele două şosete între ele. Apoi le luă pe ale lui Thad şi le adăugă la ale sale. Se duse de partea pasagerului în spate, vrăbiile moarte pârâindu-i sub picioare ca nişte ziare, şi deschise duza pentru alimentare cu combustibil a Toronado-ului. Îi desfăcu capacul şi îndesă fitilul artizanal în gâtul rezervorului. Când îl trase afară, era ud. Îl întoarse, vârând capătul uscat, lăsând capătul ud să atârne pe lateralul pătat cu guano al maşinii. Apoi se întoarse spre Thad, care-l urmărise. Alan dibui în buzunarul cămăşii de uniformă şi scoase un pachet de chibrituri de hârtie. Era genul acela de cutie pe care ţi-o dau la chioşcul de ziare odată cu ţigările. Nu ştia de unde o avea pe aceasta, dar avea pe ea o reclamă la abţibilduri de colecţie.

Abţibildul reprodus înfăţişa imaginea unei păsări.

– Aprinzi şosetele în clipa când maşina începe să ruleze, spuse Alan. Nu mai devreme de atât nici cu o clipă, înţelegi?

– Da.

– O să bubuie tare. O să ia foc casa. Apoi rezervoarele cu gaz lichefiat din spate. Când vor ajunge aici inspectorii de incendii, o să pară că amicul tău a pierdut controlul şi a intrat în casă şi maşina a explodat. Cel puţin, asta sper eu.

– Bine.

Alan dădu ocol maşinii prin spate.

– Ce se întâmplă aici? strigă Liz agitată. Copiilor li se face frig!

– Încă un minut! strigă Thad înapoi.

Alan se întinse în interiorul neplăcut mirositor al Toronado-ului şi coborî frâna de mână.

– Aşteaptă până ce rulează, strigă el în spate peste umăr.

– Da.

Alan apăsă ambreiajul cu piciorul şi scoase la liber schimbătorul de viteze Hurst.

Toronado-ul începu să ruleze imediat.

Se trase în spate şi, pentru un moment, crezu că Thad nu reuşise să-şi facă partea lui... şi atunci fitilul prinse foc în partea din spate a maşinii cu o flacără lungă şi luminoasă.

Toronado-ul rulă încet pe ultimii patru metri şi jumătate ai parcării, sări peste bordura mică de asfalt de acolo şi intră obosit în veranda mică din spate. Se lovi de lateralul casei şi se opri. Alan putu citi clar abţibildul din spate la lumina portocalie a fitilului: fiu de curvă cu gura mare.

– Nu mai eşti, murmură el.

– Cum?

– Nu contează. Hai înapoi. Maşina o să explodeze.

Se retrăseseră cu zece paşi, când Toronado-ul se transformă într-o minge de foc. Flăcările ţâşniră din partea de est, ciugulită şi numai aşchii, a casei, transformând gaura din zidul biroului într-o pupilă neagră holbată.

– Haide, spuse Alan. Hai să mergem la maşina de patrulă. Acum c-am făcut-o, trebuie să dăm alarma. Nu-i nevoie ca toţi cei de lângă lac să-şi piardă casele din cauza asta.

Dar Thad mai zăbovi o clipă şi Alan zăbovi cu el. Casa era făcută din lemn uscat şi acoperită cu şindrilă de cedru, şi se aprindea repede. Flăcările dansau în gaura unde se afla biroul lui Thad şi, în timp ce se uitau, foi de hârtie fură prinse de curentul de aer pe care-l crease focul şi fură trase afară şi ridicate în aer. La lumina flăcărilor, Alan putu vedea că erau acoperite cu cuvinte scrise de mână. Foile

de hârtie se încreţiră, luară foc, arseră şi se înnegriră. Zburară sus în noapte deasupra flăcărilor ca o escadrilă rotitoare de păsări negre.

Odată ce aveau să ajungă deasupra curentului de aer, Alan credea că urmau să fie prinse de adieri mai normale. Să fie prinse şi purtate departe, poate chiar la capătul pământului.

– *Bun,* îşi spuse el şi începu să urce parcarea spre Liz şi copii cu capul plecat în pământ.

În spatele lui, Thad Beaumont ridică încet mâinile şi le aşeză peste faţă.

Rămase acolo aşa vreme îndelungată.

3 noiembrie 1987-16 martie 1989

Cuvânt în urmă

Numele de Alexis Machine nu-mi aparţine. Cititorii romanului *Dead City* de Shane Stevens îl vor recunoaşte ca fiind numele fictivului şef al gangsterilor de acolo. Numele a rezumat atât de bine personajul lui George Stark şi primul său şef fictiv al crimei, încât l-am adoptat pentru opera pe care tocmai aţi citit-o... dar am făcut-o de asemenea ca omagiu pentru domnul Stevens, printre ale cărui romane se mai numără şi *Rat Pack, By Reason oflnsanity* şi *The Anvil Chorus.* Aceste opere, în care aşa-numita „minte criminală" şi o stare de psihoză iremediabilă se întrepătrund pentru a crea propriul lor sistem închis de rău perfect, sunt trei dintre cele mai bune romane scrise vreodată despre partea întunecată a visului american. Ele sunt, în felul lor, la fel de izbitoare ca şi *McTeague* al lui Frank Norris sau *Sister Carrie* al lui Theodore Dreiser. Le recomand fără rezerve... Însă numai cititorilor cu stomac puternic şi nervi şi mai puternici.

S.K.